

Introducere

Generalități

Cartea Judecători descrie nereușita poporului Israel în luarea în posesiune a țării Canaan, pe care au primit-o de la Dumnezeu. Dar aceasta nu este singura ei temă. Citim și despre intervenția Dumnezeului îndurărilor, care intervine pentru poporul Său, când poporul, care a dat mereu greș, s-a folosit de ajutorul Lui. El nu părăsește pe poporul Său, aflat în starea în care a ajuns ca urmare a necredincioșiei lui.

Însemnătatea cărții Judecători pentru Adunare

Deci cartea Judecători descrie eșecul lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. În ce constă însemnătatea și valoarea cărții pentru credincioșii din Adunare? Biblia ne spune, că noi putem să luăm lecții din istoria poporului lui Dumnezeu descrisă în Vechiul Testament. Biblia ne solicită chiar, să facem aceasta. În 1 Corinteni 10 ni se spune, că tot ce s-a întâmplat lui Israel, s-a întâmplat, ca »să ne slujească nouă drept pilde« (versetul 6) și »au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor« (versetul 11). În Romani 15,4 se spune: »Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea, pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.« Deci dacă vrem să aplicăm evenimentele, descrise în cartea Judecători, la timpul în care trăim, la credincioșii Noului Testament, vom urmări ținta pentru care Dumnezeu le-a lăsat să fie scrise. O astfel de preocupare ne motivează să nu cădem în aceleași greșeli, ca și Israel.

Lecția pentru Adunare

Cu Adunarea s-a întâmplat același lucru, ca și cu Israel. Și Adunarea a primit multe binecuvântări de la Dumnezeu. Acestea nu sunt binecuvântări pământești, așa cum a fost în cazul lui Israel. Israel a primit o țară, și această țară era plină de comori, așa cum se poate citi în Deuteronom capitolul 8. Binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a dat Adunării, sunt binecuvântări spirituale, cerești. Pe acestea le putem găsi în mod deosebit în scrisoarea adresată credincioșilor din Efes. Citim acolo, că Dumnezeu a ales pe cel credincios pentru înfiere și pentru Sine Însuși; citim, cum noi, împreună cu Domnul Isus, suntem mai presus de toate lucrurile, și chiar mai mult. Adunarea a primit aceste binecuvântări pe baza lucrării Domnului Isus la cruce și a glorificării Lui în cer. Când Domnul Isus s-a reîntors în cer, a trimis Duhul Sfânt, prin care toți credincioșii au fost uniți într-o unitate, unii cu alții și cu Domnul Isus. Dumnezeu a dat aceste binecuvântări cerești din momentul când Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2). Adunarea nu știa atunci cât de bogată era ea de fapt. Apostolul Pavel a fost folosit în mod deosebit de Dumnezeu, ca să facă cunoscut Adunării binecuvântările ei. Apostolul Pavel a scris în diferite scrisori despre ele, în mod deosebit în scrisoarea adresată Adunării din Efes. Ca să cunoaștem aceste binecuvântări este necesar ca credinciosul să citească Biblia și ca el să-și orienteze viața după ea. Aceasta înseamnă, că el trăiește pe pământ conștient, că adevărata lui viață este acolo sus, »ascunsă cu Hristos în Dumnezeu« (Coloseni 3,3). Dar ce a făcut Adunarea cu toate aceste binecuvântări? Adunarea a uitat foarte repede, că ea este legată cu Domnul Isus în cer și că posedă astfel de binecuvântări cerești. Ea a început să se preocupe tot mai mult cu lucrurile lumii, ca și cum aici pe pământ ar fi acasă, și nu în cer. Dragostea dintâi, cea mai importantă dragoste, dragostea pentru Domnul Isus, Căruia Îi datorează totul, a fost părăsită (vezi Apocalipsa 2,4). Prin aceasta a ajuns într-o spirală descendentă și de aceea este puțină influență din partea Adunării. Cu toate acestea este întotdeauna posibil să savurezi binecuvântările lui

Dumnezeu. Acesta este cazul când se recunoaște necredințioșia și te sprijini pe harul lui Dumnezeu. Atunci El oferă ajutor, așa cum a fost atunci cu Israel. Nu că Adunarea ca tot unitar va fi restabilită. Nici pentru Israel nu a fost așa în cartea Judecători. Vedem însă că Dumnezeu, prin credințioșia unor persoane singulare, dă binecuvântare întregului popor, sau unei părți din acesta. Aceasta este valabil și astăzi pentru Adunare. Credințioșia unora are deseori urmări pozitive pentru mulți.

O scurtă privire retrospectivă

Pentru a reda localitățile istorice, despre care se relatează în cartea Judecători, este bine să privim în cartea anterioară, cartea Iosua. În această carte se relatează cum poporul sub conducerea lui Iosua a intrat în țară. Capitolele 1-12 ne relatează despre succesul avut în luarea în posesiune a țării. Mulți dușmani au fost învinși și un teritoriu mare a fost luat în posesiune. Dar au rămas teritorii, care trebuiau cucerite. În Iosua 13,1 citim: » ... țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare.« Începând cu capitoul 13 se face împărțirea țării și fiecare seminție primește o parte ca moștenire. Din aceasta rezultă, că poporul avea două misiuni:

- trebuia apărat ce fusese cucerit, și
- trebuia luat în posesiune, ce mai era încă în mâinile dușmanului.

Pentru aceasta trebuiau duse lupte. Căci care dușman vrea să-și dea teritoriul fără împotrivire? Cartea Iosua ne arată moștenirea și binecuvântarea lui Israel, a poporului pământesc al lui Dumnezeu; cartea Judecători ne arată istoria acestui popor, cum s-a procedat în practică cu acestea.

De ce luptă?

Nu putea Dumnezeu să îngrijească, ca dușmanul să se predea de la început? Desigur Dumnezeu putea să facă aceasta. În Geneza 35,5 citim un exemplu: »Groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetățile, care-i înconjurau.« Și aici ar fi putut să facă ceva asemănător. Putea să facă, ca groaza Lui să cuprindă pe toți dușmanii. Putea să-i înlăture »cu suflarea gurii Sale« (2 Tesaloniceni 2,8) sau printr-o sabie ascuțită, din gura Sa (compară cu Apocalipsa 19,15). Dar Dumnezeu are în fiecare timp felul Său de comportare specifică cu oamenii, în general, și cu poporul Său, în special. El urmărește prin aceasta, ca omul să recunoască, că are nevoie de Dumnezeu. Omul poate să fie fericit numai atunci, când face totul cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Dumnezeu are intenții deosebite, când lasă popoare dușmane să locuiască în țară. El face aceasta, ca să pună pe poporul Lui la probă: se vor încrede credințioșii în luptă în puterile lor proprii – sau se vor încrede în El? Vor fi gata să facă eforturi, pentru a lua în posesiune, ce Dumnezeu le-a dăruit (și prin aceasta vor arăta că prețuiesc binecuvântările Sale)? Sau nu-i va interesa așa de mult, ce le-a dat Dumnezeu, și vor permite dușmanului să locuiască în țara lor (și aceasta înseamnă, că dușmanul le va răpi binecuvântarea)? Răspunsul la aceste întrebări este dat foarte clar în cartea Judecători.

Binecuvântarea finală

Deci dacă se arată, că poporul a pierdut orice binecuvântare, din cauza necredințioșiei, cum să se arate atunci la urmă credințioșia lui Dumnezeu? Va deveni clar, că Israel numai sub domnia lui Mesia al lor, a Domnului Isus Hristos, va fi binecuvântat, care prin puterea Lui va da binecuvântarea și tot prin aceeași putere va menține binecuvântarea. Atunci dușmanul nu va avea

nici cea mai mică șansă, să răpească poporului binecuvântarea. Cartea Rut, care are ca temă timpul judecătorilor (vezi Rut 1, 1) se încheie cu numele lui David. Când David va deveni împărat, atunci el se va lupta cu dușmanii și va asigura binecuvântarea poporului. În David vedem un indiciu minunat spre Domnul Isus, care va face același lucru pentru poporul Său Israel, când va reveni pe pământ.

Decăderea prorocită

Decăderea în care a fost poporul lui Dumnezeu, și care este descrisă în cartea Judecători, a fost prorocită de Iosua. În vorbirea sa de despărțire, pe care Iosua a adresat-o poporului Israel, când a chemat *»pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei«*, deci oameni cu responsabilitate, i-a atenționat în privința aceasta (Iosua 23,2). În versetele 12 și 13 ale aceluiași capitol, el spune: *»Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste, și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeuul vostru.«* Aceste cuvinte profetice se aseamănă cu cele spuse odinioară de apostolul Pavel bătrânilor Adunării din Efes în Faptele Apostolilor 20,29-30. El atenționează acolo pe bătrâni cu privire la abaterile care vor veni după plecarea lui. Adunarea din Efes este Adunarea căreia el i-a spus cu ce binecuvântări deosebite a binecuvântat Dumnezeu pe fiecare credincios în parte, și Adunarea ca întreg. În ultima scrisoare scrisă de apostolul Pavel, a doua sa scrisoare către Timotei, el vorbește despre aceleași lucruri cu privire la decăderea care va avea loc după moartea lui. Remarcabil este, că Timotei se afla atunci în Efes (iarăși același Efes). Priviți cum permanent există o paralelă între Israelul din timpul acela și Adunarea de astăzi.

O aplicație profetică

După perioada descrisă în cartea Judecători, urmează istoria lui Saul, David și Solomon. O găsim în cărțile Samuel și Împărați. Pentru creștinătate, perioada de timp din timpul Judecătorilor se poate compara cu timpul care începe după moartea apostolilor, cu perioada post-apostolică. Această perioadă de timp se va încheia cu răpirea Adunării. Dacă comparăm evenimentele, care vor avea loc după răpirea Adunării, cu Saul, David și Solomon, obținem următorul tablou: după răpirea Adunării se va descoperi antihrist (al cărui tablou îl avem în Saul). Antihrist va conduce poporul în stricăciune, dar Domnul Isus, adevăratul David, va apare și va aduce mult așteptata pace tuturor celor care L-au așteptat. Ca adevăratul Solomon, Domnul Isus va instaura Împărăția păcii de o mie de ani. Aceste evenimente, care vor avea loc după răpirea Adunării, sunt descrise în cartea Apocalipsa începând cu capitolul 4.

Istoria Adunării pe pământ

O descriere a istoriei Adunării pe pământ înainte de răpirea ei o găsim în Apocalipsa 2 și 3. În cele șapte scrisori din aceste două capitole găsim o schiță profetică a istoriei Adunării pe pământ. Din aceasta rezultă clar, că și creștinătatea, poporul lui Dumnezeu din Noul Testament – ca și Israel, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament – s-a îndepărtat mereu de la chemarea ei înaltă și a decăzut. În cele din urmă ea este scuipată din gura Domnului Isus, asemenea unui lucru scârbos. Este remarcabil cum începe descrierea decăderii cu scrisoarea adresată Adunării din Efes (acestei Adunări a putut apostolul Pavel să-i prezinte odinioară pe deplin hotărârea lui Dumnezeu cu privire la poziția cerească a Adunării) și se termină cu Laodiceea și starea sa. Un lucru trebuie

remarcat: aici este vorba de Adunare în responsabilitatea ei și nu de Adunare după hotărârea lui Dumnezeu.

Omul strică totul

Ce se petrece cu Adunarea, nu este nou. Așa s-a petrecut cu tot ce a fost încredințat responsabilității omului. Din aceasta devine clar, cât de necredincios este omul de la natură. Aceasta va face ca mândria și aroganța noastră să se micșoreze și smerenia și dependența noastră să crească. Tot ce a fost făcut bun de Dumnezeu, a fost stricat de om. Să privim numai la Adam: o grădină splendidă, un paradis cu binecuvântări minunate, dar Adam păcătuiește și blestemul vine peste creație. Să privim la Noe: Noe este salvat din potop și ajunge pe un pământ curățit, dar el se îmbată și se comportă nedemn cu autoritatea sa, pe care i-a dat-o Dumnezeu. Să privim la Israel: tocmai ieșise din sclavia egipteană, își face un vițel de aur și mânia lui Dumnezeu a trebuit să-i lovească. Cu preoția nu este altfel: la scurt timp după ce Dumnezeu a rânduit-o, doi fii ai lui Aaron aduc foc străin și Dumnezeu a trebuit să-i omoare. Împărăția lasă să se recunoască același tablou: primul împărat, Saul, se dovedește a fi un împărat neascultător, căruia nu-i reușește să-și împlinească misiunea și în cele din urmă se sinucide. Tot ce a fost încredințat omului ajunge la decădere, din cauza necredincioșiei omului. Acest principiu arată clar ce este în om. Din fericire vedem mereu, ce este în Dumnezeu, ce izvoare de har se găsesc în El. Aceste izvoare ne stau în orice timp la dispoziție și putem oricând să scoatem din ele, și în mod deosebit în timpurile de decădere. Dacă facem aceasta, Dumnezeu Însuși Se va glorifica prin oameni în timpurile întunecate, prin aceia care nu mai așteaptă nimic de la ei înșiși, ci așteaptă totul de la Dumnezeu. De aceea această carte conține un imbold enorm pentru oamenii care nu se lasă biruiți nici măcar în timpurile de decădere, ci se pun la dispoziția lui Dumnezeu, ca să fie folosiți de El spre binele poporului Său și care în puterea Lui voiesc să lupte cu dușmanul.

O luptă spirituală

La începutul și la sfârșitul acestei cărți se pune aceeași întrebare (capitolul 1,1; 20,18); între ele se desfășoară cartea. Întrebarea sună: »*Cine dintre noi să se suie întâi ...?*« Prima dată întrebarea se pune cu privire la lupta împotriva dușmanului poporului. A doua oară este vorba de război împotriva unui frate din popor. Aproape că s-ar putea spune cu Galateni 3,3, că ei au început prin Duhul și au terminat în firea pământească. Au început cu lupta împotriva unui dușman comun și au terminat cu lupta unul împotriva celuilalt.

Trebuie să adaug, că lupta semințiilor lui Israel împotriva fratelui lor Beniamin era necesară, din cauza păcatului care a avut loc acolo și a felului cum fratele lor s-a comportat cu el.

Aceasta mă conduce în această introducere la un alt punct important în aplicarea acestei cărți la timpul nostru. Lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva dușmanilor invizibili, a puterilor răutății din locurile cerești. Cu toate că nu sunt vizibili, acești dușmani nu sunt din cauza aceasta ireali și mai puțin stricători. Diverșii dușmani din cartea Judecători prezintă diverse forme ale cărnii rele și păcătoase și a poftelor carnale din cel credincios și în afară de aceasta arată cum satana și îngerii lui răi se înfățișează ca să facă pe cei credincioși să se lase călăuziți de carne (adică: de firea pământească). Un copil al lui Dumnezeu are voie să știe că Domnul Isus a purtat judecata asupra păcatului și la cruce a jefuit pe Satana de puterea lui. Este altceva, că cel credincios trebuie să și practice aceasta în viața lui. Prin credință el trebuie să se considere mort față de păcate și față de firea pământească, așa cum se spune în Romani 6,11: »*Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru*«. De fiecare dată când Satana, mai marele puterilor rele din locurile cerești, vrea să ne conducă la un stil de viață păcătos, sau la o gândire păcătoasă, trebuie să-l respingem, referindu-ne la Domnul Isus și la Cuvânt. Aceasta este posibil prin puterea Duhului Sfânt. Dacă nu umblăm în

Duhul, vom fi biruiți de aceste lucruri. În mod foarte practic aceasta se prezintă astfel: se poate naște dorința lăuntrică, de a savura binecuvântările în Hristos. Dar binecuvântările nu sunt savurate, dacă creștinul este sclavul poftelor păcătoase, pe care el le-a permis în viața lui. Este imposibil să savurezi binecuvântări cerești, dacă năzuiești după lucruri lumești sau carnale. Aceste constrângeri fac din el un prizonier, prin care el nu mai are ochi și timp pentru lucrurile care au a face cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Cine au fost judecătorii?

Ce fel de oameni au fost judecătorii, de unde au venit, când au trăit și cum au devenit ei judecători? Sunt diferențe mari în ceea ce privește personalitatea judecătorilor, pe care îi întâlnim în această carte. Ei vin din diferite seminții; Iuda, Beniamin, Naftali, Manase, Isașar, Zebulon, Dan. Pe lângă aceasta fiecare are fundalul său social: unul este țăran, altul este diplomat, un altul este un vagabond. Unii erau cunoscuți, sau bogați, alții au fost necunoscuți, sau săraci. Unul dintre ei a fost o femeie. Lucrarea ei specială o vom studia detaliat în capitolele 4 și 5. Aceste diferențe arătau clar, că atotputernicia lui Dumnezeu hotărăște, cine poate fi judecător, și El acordă fiecăruia locul lui. El o face pe baza relațiilor lor personale cu El și nu pe baza unei pregătiri (religioase sau nereligioase), sau a anumitor diplome. *Școala lui Dumnezeu* este cu siguranță cea mai bună pregătire care se găsește.

Cine sunt judecătorii astăzi?

Dacă citim cartea vedem că toți judecătorii au fost aleși de Dumnezeu (cu excepția lui Abimelec în capitolul 9, care s-a pus singur judecător). Deci ei nu au fost puși de Iosua. Și nici nu au fost puși de un comitet de judecători, care s-au întrunit să-i rânduiască în aceste funcții. Nici membrii familiei nu au contribuit la alegerea lor. Ei sunt un tablou al bătrânilor și supraveghetorilor, care își exercită astăzi misiunea în adunările locale. (Faptul că o femeie a fost judecător, nu înseamnă că femeile ar putea avea funcția de bătrâni sau supraveghetori în Adunare. Această misiune a încredințat-o Dumnezeu exclusiv bărbaților. La aceasta voi reveni în istoria Deborei.) Acești bătrâni sau supraveghetori sunt rânduiți tot așa de puțin de oameni, ca și judecătorii din timpul acela. În Biblie este vorba de *rânduirea* de bătrâni, numai atunci când aceasta se făcea printr-un apostol sau un împluternicit al acestuia (vezi Faptele Apostolilor 14,23; 20,28; Tit 1,5). Ținând seama de faptul, că astăzi nu mai sunt apostoli, și drept urmare nu mai există persoane, care să acționeze în numele lor, nu mai poate exista rânduirea de bătrâni. Deci nu mai există o rânduire prin oameni și nici succesiune naturală. Dar aceasta nu înseamnă, că nu ar mai fi bătrâni. Citim în 1 Timotei 3,1: *»Dacă cineva dorește să facă lucrarea de supraveghere, bun lucru dorește.«* În versetele care urmează se descrie „profilul”, pe care trebuie să-l aibă un supraveghetor și după care se poate recunoaște. Din fericire sunt încă oameni, în care Domnul lucrează dorința și voința, ca să îndeplinească funcția de bătrâni sau supraveghetori. Ei recunosc pericolele timpului în care trăim, și vor interveni, ca dușmanul să nu aibă nici o șansă, să jefuiască pe credincioși de binecuvântările pe care le au. Misiunea lor este să arate credincioșilor domeniul din viața lor, în care dușmanul a avut foloase. Ei îi vor călăuzi, ca ei să poată să recâștige domeniile pierdute.

Succesul descrescător al judecătorilor

Victoriile pe care le-au obținut judecătorii nu au fost rezultatul luptelor ofensive. Ei au luptat împotriva dușmanilor, cărora le-a reușit prin necredincioșia poporului, să jefuiască pe popor de moștenirea lui, pe care le-o dăduse Dumnezeu. Judecătorii erau interesați să susțină existența națională și să savureze din nou ce le aparținea. Dumnezeu vroia, ca poporul Său să fie un popor

biruitor. Dar ei s-au îndepărtat de la El și au urmat pe dumnezeii națiunilor din jurul lor și au devenit astfel sclavii lor. După aceea au făcut toate faptele lor.

Cartea Judecători este o carte în care se vorbește mereu de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. S-a făcut presupunerea „ciudată”, că în numărul judecătorilor este legat numărul răzvrătirilor. Fără a face alte cercetări, vreau să dau gândul acesta mai departe. Este vorba de 13 judecători: Otniel, Ehud, Șamgar, Debora, Ghedeon, Abimelec, Tola, Iair, Iefta, Ibțan, Elon, Abdon și Samson. După legea primei numiri, acest număr vorbește de rebeliune. (Legea primei numiri spune, că primul loc, în care în Biblie se amintește ceva, deseori dă însemnătatea pentru cazurile următoare, care se întâlnesc în Biblie.) Pentru prima dată numărul 13 apare în Biblie în Geneza 14,4, unde se spune:

»... în al treisprezecelea an s-au răsculat.«

De fiecare dată, când este vorba de răscoală, poporul pierde ceva mai mult din binecuvântarea sa. Aceasta se poate vedea pe baza salvării făcute prin judecător. Fiecare salvare a fost mai scurtă decât cea anterioară. După fiecare robie străină au primit mai puțin, decât au pierdut, până când Samson o lasă chiar în captivitate, deoarece prin propria necredincioșie, cu toată puterea lui mare, nu este în stare să alunge definitiv pe dușman. Dimpotrivă, el însuși devine un captiv. Fiecare eliberare are loc numai parțial, până când va veni Domnul Isus și va aduce o eliberare desăvârșită. Cu toată creșterea pierderilor, harul lui Dumnezeu este așa de mare, că chiar timpul de decădere poate să devină un timp de binecuvântare deosebită pentru fiecare persoană în parte sau pentru rămășiță.

Perioada judecătorilor ca epocă a istoriei mântuirii

Între ieșirea din Egipt și construcția Templului prin Solomon sunt 480 de ani (1 Împărați 6,1). După Faptele Apostolilor 13,17-22 sunt aproximativ 570 de ani. Acești 570 de ani sunt constituiți în Faptele Apostolilor în felul următor:

	aproximativ	40 de ani	(Faptele Apostolilor 13,18)
+	aproximativ	450 de ani	(Faptele Apostolilor 13,20)
+		40 de ani	(Faptele Apostolilor 13,21)
+		40 de ani	domnia lui David (2 Împărați 2,11)
=	în total	570 de ani	

Diferența de aproximativ 90 de ani (570 de ani în Faptele Apostolilor 13 minus 480 de ani în 1 Împărați 6) rezultă, dacă socotim cele 5 perioade de sclavie din cartea Judecători:

	8 ani	(Judecători 3,8)
+	18 ani	(Judecători 3,14)
+	20 de ani	(Judecători 4,3)
+	7 ani	(Judecători 6,7)
+	40 de ani	(Judecători 13,1)
=	în total	93 de ani

Învățătura spirituală, pe care o putem avea din aceasta este următoarea: Dumnezeu nu socotește zilele și orele în care noi am trăit ca sclavi, deoarece acest timp nu a fost trăit pentru El. Acest timp nu are nici o valoare pentru El. Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos se va descoperi aceasta.

Întreaga perioadă, cu care se ocupă cartea, cuprinde, după părerea diverșilor comentatori, 410 ani. Cu privire la timpul când a început aceasta, părerile diferă. Unii spun în anul 1446 înainte de Hristos, în timp ce alții consideră anul 1290 înainte de Hristos.

Împărțirea cărții

Împărțirea principală a cărții se poate face în felul următor:

- 1) Capitolul 1,1 – 3,6: răzvrătirea poporului ales
- 2) Capitolul 3,7 – 16: sclavia și eliberarea
- 3) Capitolul 17 – 21: descoperirea inimii stricate

Subîmpărțirea părților principale

1. Partea întâia se subîmparte în două secțiuni:

- 1a) De la capitolul 1,1 până la capitolul 2,5 este vorba de amestecarea cu națiunile.
- 1b) În capitolul 2,6 până la capitolul 3,6 citim despre ruptura publică cu Domnul și despre căderea în slujirea la idoli.

Explicație: Partea 1b rezultă din partea 1a. Dacă poporul lui Dumnezeu nu rămâne despărțit de lume, urmarea automată este, că intervine o ruptură între Dumnezeu și popor și se începe slujirea dumnezeilor lumii. Aceasta este împlinirea atenționării lui Iosua din Iosua 23,11-13, pe care am citat-o mai înainte:

»Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru. Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeul vostru, nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste, și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v-a dat-o Domnul, Dumnezeul vostru.«

Împlinirea acestor cuvinte o vom vedea în cartea pe care o vom studia în dată și care va arăta că Dumnezeu este îndreptățit în Cuvântul Său.

2. Această parte se subîmparte în 7 secțiuni – corespunzător judecătorilor care se întâlnesc în ele. Citim în ele istoria păcatului lui Israel; citim ce dușmani folosește Dumnezeu, ca să-i aducă înapoi, și citim, ce judecători ridică Dumnezeu, ca să-i elibereze de dușmanii lor.

- 2a) Capitolul 3,7 – 3,31: Otniel, Ehud și Șamgar
- 2b) Capitolul 4 – 5: Debora și Barac
- 2c) Capitolul 6 – 9: Ghedeon, apoi Abimelec și Iotam
- 2d) Capitolul 10: Tola și Iair
- 2e) Capitolul 11 – 12,7: Iefta
- 2f) Capitolul 12,8 – 15: Ibțan, Elon și Abdon
- 2g) Capitolul 13 – 16: Samson

3. În capitolele de încheiere putem diferenția, ca și în partea întâia, două părți:

- 3a) Capitolele 17 și 18 arată decăderea religioasă, ruperea legăturii cu Dumnezeu și exercitarea închinării la Dumnezeu după concepții proprii.
- 3b) Capitolele 19 – 21 arată decăderea morală, ruperea legăturilor între ei și Acționarea după concepții proprii, fără să se ia seama la celălalt.

Explicație: Și aici partea 3b rezultă din partea 3a. Acolo unde s-a întrerupt legătura cu Dumnezeu, se va întrerupe și legătura unii cu alții. Unde se răcește dragostea față de Dumnezeu, acolo se răcește și dragostea de frați.

Partea 1-a
Rebeliunea poporului ales
Capitolul 1,1 – 3,6

1a) Capitolul 1,1 – 2,5:
Amestecul cu națiunile

Capitolul 1

Introducere

Dumnezeu nu a părăsit încă pe Israel. Puterea lui era încă prezentă. Întrebarea era numai, dacă exista credință, ca să se poată face uz de această putere. Cauza oricărei căderi este, că poporul lui Dumnezeu uită de prezența Dumnezeului cel viu și sfânt în mijlocul lui. Dacă scade conștiința valorii prezenței lui Dumnezeu, atunci se micșorează și dedicarea față de El. Ca urmare a acestui fapt, poporul a devenit insensibil față de răul care era la dușmani. Dacă ar fi fost cu adevărat conștienți de prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, atunci nu ar fi tolerat pe dușman în mijlocul lor. Ar fi fost atunci conștienți că era păcat și dezonoare pe Dumnezeu, să lași pe dușman să locuiască nepedepsit în țara lui Dumnezeu. Dumnezeu și dușmanul nu pot fi în legătură unul cu altul. Dacă se uită aceasta, aceasta va însemna pierderea binecuvântărilor țării. Această pierdere ne este prezentată în acest capitol ca fiind mereu crescândă. După felul cum are loc decăderea, se recunosc cinci faze succesive:

1. Neascultare față de ceea ce spune Dumnezeu (versetul 3);
2. Lipsă de încredere în Domnul (versetul 19);
3. Indiferență (versetele 21, 27, 28, 29, 30);
4. Lipsă de putere (versetele 31-33);
5. Decădere (versetul 34).

Originea oricărei decăderi se găsește în neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat răspunsul la întrebarea poporului, cine să se suie întâi. Acesta nu putea să fie interpretat în două feluri diferite. Iuda trebuia să se suie primul, singur! Cu toate acestea Iuda roagă seminția lui Simion, să se suie împreună cu ei. El putea să dea tot felul de motive plauzibile și admisibile, ca de exemplu, că moștenirea lui Simion era foarte strâns legată cu cea a lui Iuda, sau că ar fi fost frumos să iei și un altul în lucrarea Domnului. Însă toate aceste argumente, oricât de bune ar fi fost ele considerate, nu puteau să schimbe nimic din misiunea simplă a lui Dumnezeu, ca Iuda să fie primul care să se suie. La fazele următoare ale decăderii voi reveni pe parcursul capitolului.

Numele

Înainte de a studia mai detaliat capitolul 1, vreau să spun ceva despre numele amintite în Biblie. Nimic din ce stă scris în Biblie nu este fără însemnătate. Dumnezeu a lăsat să se scrie totul cu o intenție deosebită. *»Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună«* (2 Timotei 3,16-17). Aceasta este valabil și pentru toate numele, care sunt numite. Numele are o anumită însemnătate. Aceasta nu înseamnă că însemnătatea unui nume este întotdeauna clară. Uneori sunt posibile mai multe înțelesuri ale numelui. Deseori prin înțelesul unui nume putem să obținem o înțelegere mai clară a sensului unei anumite secțiuni. În cartea Judecători sunt numite multe nume. Voi încerca, ca la aplicarea înțelesului numelui, să rămân la acest înțeles. Dacă sunt mai multe înțelesuri, voi folosi pe acela care se potrivește cel mai mult. În cazul acestor explicații există totdeauna pericolul ca

fantezia să înceapă să ocupe un rol deosebit. De aceea vreau să vă dau misiunea, să citiți critic, având duhul creștinilor din Berea, despre care Faptele Apostolilor 17,11 spune: *»Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spusese era așa.«* Un indiciu important în legătură cu înțelesul numelor găsim în Evrei 7,1-2: *»În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, ... care, după însemnarea numelui său, este întâi „împărat al neprihăririi”, apoi și „împărat al Salemului”, adică „împărat al păcii”.*« Aici Biblia însăși oferă dovada, că din numele unei persoane se pot trage anumite concluzii, care ne învață ceva cu privire la persoană.

Sunt diverse cărți cu privire la explicația numelor biblice. Unele din ele le-am preluat. M-am folosit și de unele notițe; pentru anumite nume am preluat înțelesul pe care l-am auzit în anumite predici. Nu mă voi ocupa de numele, al căror înțeles nu-l știu, sau la care nu-mi pot nimic imagina. Aceste nume au cu siguranță un înțeles, care ne prezintă ceva, dar eu nu știu ce. Este bine să ne recunoaștem limitele în această privință. Dar să începem cu capitolul 1.

Urmașul lui Iosua – versetul 1

În primul verset se face legătura cu cartea anterioară, cartea lui Iosua. Este o legătură cu același caracter, ca și legătura din Iosua 1,1 cu cartea Deuteronom. Cartea Iosua începe cu cuvintele: *»După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise.«* Aici este vorba de urmaș și mantaua lui Moise cade pe un alt rob al Domnului, care continuă lucrarea Domnului în duhul și puterea lui Moise. Cartea Judecători începe așa: *»După moartea lui Iosua.«* Aceasta înseamnă, că modelul duhului activ al lui Hristos (despre care Iosua era un model) nu mai era de față. De data aceasta nu mai era un urmaș. Același lucru este valabil pentru timpul care urmează perioadei descrise în Faptele Apostolilor. După ce apostolul Pavel a dispărut de pe scenă, nu mai auzim nimic despre alți apostoli, care ar fi ocupat poziția lui.

Întrebarea, pe care o pune aici Israel, lasă să se recunoască, că poporul mai era încă una. Este o întrebare, pe care ei toți o adresează Domnului, Dumnezeu. Aici încă nu este vorba de faptul că fiecare face ce-i place. Domnul este încă recunoscut ca Conducător al lor. Din păcate această conștientă dispărea treptat și poporul își pierde unitatea.

Întâi Iuda – versetul 2

Din Numeri 2,9 este clar, că Iuda este primul care trebuia să plece, pe când poporul era încă în pustie. Iuda este conducătorul în pustie (vezi și Numeri 10,14). Acum când țara trebuia să fie cucerită mai departe, vedem același lucru. Și aici Iuda trebuia să plece înainte. Aceasta se potrivește cu prorocia, pe care a rostit-o Iacov în Geneza 49. Iuda este seminția leului, din care va ieși Împăratul dat de Dumnezeu. Numele Iuda înseamnă „preamărire”. În aceasta este cuprinsă referirea la faptul că un duh de preamărire este condiția cea mai importantă pentru a cuceri țara. Preamărirea așează pe Dumnezeu pe primul loc și aduce cu sine dăruirea față de El. Bucuria de a asculta oferă curaj și entuziasm.

Iuda și Simion – versetul 3

Așa cum am remarcat, Iuda nu a fost ascultător în împlinirea misiunii date lui de Dumnezeu. În loc să se bazeze pe ajutorul și credincioșia Domnului și să se reazeme pe făgăduințele Sale, Iuda solicită ajutorul lui Simion, pentru ca să ia în posesiune moștenirea sa. Simion înseamnă „corn” și se referă la părtășie. Dar părtășia adevărată există, numai dacă ea se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Lui Iuda îi lipsea credința simplă. Înțelegerile omenești nu ajută niciodată lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: *»Iată că am dat țara în mâinile lui«* (versetul 2). Aceasta ar fi

trebuit să fie de ajuns. Cât de des nu a fost Dumnezeu dezonorat de poporul Său, prin aceea că s-a încrezut în cineva sau s-a bazat pe ceva din afara lui! În versetul 19b al acestui capitol se vede slăbiciunea acestei legături, pe care Iuda a făcut-o cu Simion. Cu tot sprijinul lui Simion, nu este putere să alunge pe dușman, care avea cară de fier. Sunt și aspecte pozitive, când la comanda lui Dumnezeu se fac lucruri în comun. Aceasta se vede din faptul, că Dumnezeu ne-a așezat împreună și că noi avem nevoie unul de altul. »*Mai bine doi decât unul*« spune Eclesiastul 4,9-12. Lupta comună, armonioasă, împotriva dușmanului se întâlnește și în Isaia 11,14, unde Iuda și Efraim pornesc împreună împotriva dușmanului.

Domnul ajută – versetele 4-5

Cu toată lipsa de credință a lui Iuda, Dumnezeu le ajută și le dă victoria. Vedem în aceasta harul lui Dumnezeu. El nu dă pe Iuda la o parte, atunci când această seminție nu dă rezultatul așteptat într-o oarecare situație. Dar este vorba, la cât ne așteptăm noi de la Dumnezeu. El vrea să ne dea victorii depline. Și noi obținem numai victorii parțiale, dacă nu ne facem cu totul și în toate dependenți de Dumnezeu. Victoria se obține la Bezec. Numele Bezec înseamnă „ruptură”. Dacă undeva are loc o ruptură, ceva nu mai este complet, puterea s-a pierdut. În viața unui credincios se poate întâmpla, ca el să nu mai trăiască cu totul pentru Domnul Isus. În relația lui cu El a intervenit o ruptură, probabil prin păcat, sau prin împrejurările vieții. Și într-o adunare locală se poate întâmpla ca între credincioși să ia naștere o ruptură. Apostolul Pavel atenționează pe credincioșii din Corint, ca să aibă același fel de vorbire: »să nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire« (1 Corinteni 1,10). Bezec este condus de Adoni-Bezec. Numele lui înseamnă „domnul rupturii”. Orice ruptură în viața unui credincios sau într-o adunare locală, se naște, pentru că diavolului, adevăratul „domn al rupturii”, i s-a oferit șansa să dea lovitura.

Este interesant că Israel întâlnește pe acest Adoni-Bezec ca prim dușman. Nu este remarcabil și faptul că apostolul Pavel scrie corintenilor mai întâi despre ruptura, care este în mijlocul lor? Dușmanul va fi biruit, când se acționează în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Așa a făcut Israel, și așa trebuie să facem noi. În ultima parte din 1 Corinteni 1 se face clar, în ce fel poate dușmanul să fie bătut. Aceasta este posibil prin »*Cuvântul crucii*« (versetul 18). Să te reîntorci din nou la cruce și să stai sub impresia a ceea ce a făcut Domnul Isus acolo. La cruce El a refăcut orice ruptură, atât în viața personală a credinciosului, cât și în viața adunării locale. Dacă mărturisim ce am greșit, ruptura este anulată, oriunde ar fi luat ea naștere, iar reabilitarea are loc în viața credinciosului și în adunarea locală.

Revanșa – versetele 6-7

Că Iuda și Simion nu sunt în totul pe calea lui Dumnezeu și nu acționează potrivit cu gândurile Lui, se poate vedea și din felul cum tratează pe Adoni-Bezec. Ei fac ceva, pe care Dumnezeu nu le-a poruncit. Iosua nu a făcut niciodată așa ceva cu împărații Canaanului. Este o faptă de răzbunare omenească. Niciunde în Vechiul Testament nu a dat Dumnezeu dispoziție poporului Său, să chinuie de moarte pe dușmanii săi. Este adevărat, că ei nu trebuiau să aibă milă de ei și trebuiau să-i ucidă fără milă. Dar o chinuire îngrozitoare nu a fost rânduită. Ce face poporul aici, nu vorbește în favoarea lui.

Ce spune Adoni-Bezec în privința aceasta, nu are nimic a face cu ce se petrece; este un alt lucru. Prin comportarea lui, Adoni-Bezec urmărea numai să-și mărească puterea și renumele. Dumnezeu însă folosește eșuarea lui Iuda și Simion, ca să răsplătească lui Adoni-Bezec. Este un lucru bun din partea lui Adoni-Bezec, că vede, în ceea ce i se face, pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu. El recunoaște, că această judecată îl lovește pe drept. Acum i se răsplătește pentru ce a făcut până acum. În cazul lui se adevărește cuvântul din Galateni 6,7: »*Ce seamănă omul, aceea va secera.*«

În mai multe întâmplări din Biblie întâlnim adevărarea acestui cuvânt. Și cât de des nu am venit și noi în contact cu acesta? Pe om îl întâmpină ceea ce face. Cu răspunsul lui Adoni-Bezec la pedeapsa pe care o primea, putem să respingem pe acei oameni care critică nimicirea locuitorilor din Canaan de către Iudei. Ei trebuie numai să asculte atenți pe Adoni-Bezec. Judecata asupra locuitorilor din Canaan a fost dreaptă și meritată.

Ierusalimul – versetele 8-9

În Iosua 10,1 și versetele care urmează se amintește pentru prima dată Ierusalimul în Biblie, și anume în legătură cu războiul. Și aici în cartea Judecători numele Ierusalimului este amintit în legătură cu lupta. Războiul a fost caracteristic pentru toată istoria Ierusalimului, și va fi, până când va fi trecut timpul națiunilor. Abia după ce Domnul Isus va reveni din cer, ca să ia în primire împărăția, suspendată, asupra lui Israel, cetatea va coresponde înțelesului numelui ei „întemeierea păcii” (*salem* înseamnă „pace”), căci Isus Hristos va domni atunci ca prinț al păcii. Cucerirea Ierusalimului de către Iuda nu este completă. Cu toată pustiirea Ierusalimului, dușmanul găsește ocazii să se readune, să se reorganizeze din nou și să opună rezistență (vezi versetul 21).

Canaaniții

Canaan era un fiu al lui Ham, fiul lui Noe (Geneza 10,6). Noe a blestemat pe Ham în fiul său Canaan. Istoria urmașilor lui Canaan arată clar, ce înfățișare a luat acest blestem. Ei locuiau țara, pe care Dumnezeu a dat-o ca moștenire poporului Său, dar ei au stricat țara prin necurățiile lor. Au folosit țara lui Dumnezeu pentru propria lor desfătare. În Geneza 15,18-21 sunt numiți canaaniții împreună cu alte nouă popoare ca locuitori ai țării; tot așa și în Deuteronom 7,1 și Iosua 3,10. Deci ei constituie o grupă separată printre locuitorii țării. Însă în alte texte, numele canaaniților apare ca o noțiune colectivă pentru toți locuitorii țării, ca de exemplu în Geneza 12,6, Iosua 17,12,13 și Neemia 9,24.

Înțelesul spiritual al canaaniților

În Proverbe 31,24 și Isaia 23,8, cuvântul ebraic Canaan a fost tradus cu „negustor”. Aceasta ne dă un indiciu despre înțelesul cuvântului. Numele Canaan este pentru oamenii care fac din lucrurile lui Dumnezeu o afacere, din care poți câștiga ceva. Despre astfel de oameni citim în 1 Timotei 6,5: *»oameni stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavie este un izvor de câștig.«* Canaan reprezintă deci un fel de gândire, la care cineva urmărește numai interese proprii, și pentru voia lui Dumnezeu nu este nici un loc. Este voința proprie pură, îndreptată spre satisfacerea propriilor plăceri.

Acest dușman este foarte greu de exterminat. El se ascunde în inima fiecărui om, care aparține poporului lui Dumnezeu. De aceea orice membru al poporului lui Dumnezeu trebuie să fie foarte atent. Acest dușman își face remarcată prezența, când, de exemplu, noi am făcut ceva, care trezește admirația la alții. Noi profităm, prin faptul că facem pe alții dependenți de noi. Ne vom folosi de onoarea care ni se aduce, ca să-i păcălim și să-i facem să lucreze pentru țelurile noastre. Prin aceasta nu va fi onorat Dumnezeu, ci noi înșine. Ce fac eu, va trebui să aibă ca rezultat, că ceilalți nu mă onorează pe mine, ci pe Dumnezeu. Această mentalitate de negustor se întâlnește foarte frecvent în biserica romano-catolică. Ceva asemănător citim în Apocalipsa 18. Se face chiar negoț cu „*trupurile și sufletele oamenilor*”. Ne putem gândi în privința aceasta la timpul indulgențelor, când în biserica romano-catolică s-a făcut efectiv negoț cu sufletele. Dumnezeu va judeca acest sistem de afaceri, care poartă numele de biserică.

Cum s-a spus, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să țină socoteala de prezența acestui dușman în propria inimă și viață. Nu trebuie să avem nici o milă față de el. El trebuie condamnat radical. Aceasta are loc, prin aceea că îl ducem acolo unde îi este locul, în moarte. Atunci corespundem misiunii din Coloseni 3,5, unde se spune, că noi trebuie să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ. Aceste mădulare sunt: »*curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli*«. Aceste mădulare le putem vedea ca rezultat al gândirii stricate, prezentate în 1 Timotei 6,5. Aceasta nu este o bagatelă. Fiecare mădular este un dușman. Cine crede că este bine să mănânce cireșe împreună cu un astfel de mădular, va fi lovit de el. Vei pierde teren. Binecuvântările lui Dumnezeu nu mai sunt savurate. Canaaniiți vor avea grijă, ca noi să nu locuim în cetățile noastre, aceasta înseamnă, că noi nu vom avea nici o plăcere despre un adevăr cu privire la Hristos, sau în ceva de valoare de la El, care ne aparține. Am început să mergem pe drumul spre sclavia păcatului, și vom continua să mergem pe el, până vom ajunge sclavi pe deplin!

Caleb – versetele 10-12

Iuda continuă să urce: următorul lui țel este Hebron. Acest nume are un înțeles frumos: „părtășie”. Cetatea a fost la început în mâinile canaaniiților, care i-au dat numele de Chiriati-Arba. Chiriati-Arba înseamnă: „cetatea uriașilor”. În realitate, nu seminția lui Iuda, ci Caleb a cucerit această cetate. Aceasta o putem citi în Iosua 15,14-15. Caleb și-a pus pecetea puterii și credințioșiei personale, a perseverenței și credinței, asupra întregii seminții. El nu s-a temut de uriași. Aceasta a arătat-o deja, când el, fiind unul din cei doisprezece cercetași, a venit la Moise cu relatarea despre ce văzuse în țară. Această întâmplare o putem citi în cartea Numeri capitolele 13 și 14. Zece cercetași s-au lăsat intimidati de impresia creată de zidurile puternice ale cetății și de uriașii care locuiau acolo. Ei nu vor putea niciodată să-i biruie pe aceștia. Dar vorbirea lui Caleb a fost alta. Motivul pentru aceasta a fost, că el nu a comparat zidurile și pe uriași cu sine însuși și cu puterea lui, ci cu Dumnezeu. Și ce sunt zidurile groase și uriașii pentru Dumnezeul atotputernic?

Această încredere a credinței strălucește printre marea necredință și decădere. Tot așa este și astăzi în Adunare: în mijlocul decăderii generale se întâlnește credințioșia personală. Credințioșia se găsește la bărbații și femeile care nu compară greutățile cu ei înșiși, ci le pun liniștiți în mâna Domnului și se încred, că El stă deasupra împrejurărilor și arată drumul spre victorie. Credințioșia personală este și astăzi spre binele tuturor. Atunci o cetate a uriașilor se schimbă într-o cetate a părtășiei. Acolo unde credința alungă pe dușman, apare în locul acestuia părtășia cu Dumnezeu și poporul Său.

Cucerirea cetății Chiriati-Sefer urmează imediat cuceririi anterioare. Chiriati-Sefer înseamnă „Cetatea cărții”. Acesta era numele cetății, când ea se afla în mâinile dușmanului. Este posibil să fi fost un centru al învățărilor canaaniiți; probabil că noi am vorbi astăzi despre o „universitate”. Numele nou, pe care îl primește această cetate, este Debir, și aceasta înseamnă „un oracol viu” sau „ vorbirea lui Dumnezeu”. Din aceasta învățăm următoarea lecție: pentru cei necredincioși, sau pentru aceia care se zic creștini, dar care nu au viață din Dumnezeu, Biblia este o simplă carte. De îndată ce cineva primește viața nouă prin pocăință și naștere din nou, această carte devine Cuvântul lui Dumnezeu viu și lucrător (compară cu Evrei 4,12). Mulți confirmă, că prin noua viață, pe care au primit-o, au început să vadă și să citească altfel Biblia. Ce mai înainte părea să fie o literă moartă, a devenit viu. Vom găsi „Biblia” în cartea Judecători prezentată în multe tablouri. Vom obține victorii asupra dușmanilor spirituali numai atunci când ne vom însuși Cuvântul lui Dumnezeu, adică vom trăi așa cum ne învață el. În mod deosebit pentru bătrâni și supraveghetori, al căror tablou îl avem în judecători, este valabil, că ei trebuie să cunoască Cuvântul; ei trebuie să fie »*în stare să învețe*« (1 Timotei 3,2).

Otniel – versetul 13

Cu comportarea și apariția lui Caleb este legat un alt aspect important, și anume, că el impulsionează și pe alții să aibă aceeași comportare. Prin exemplul lui trezește în alții râvna să facă ca el. Tot așa este și astăzi: credințioșii unuia singur îi face și pe alții să acționeze la fel. Numele Caleb înseamnă, printre altele, „din toată inima”. Totdeauna este important ca inima să nu fie împărțită. Cine slujește lui Dumnezeu din toată inima, și se încrede în El, acela obține victorii de credință. Scânteia acestui entuziasm al credinței sare după aceea pe alții, ca și aici la Otniel. Numele lui înseamnă „leul lui Dumnezeu” sau „puterea mea este Dumnezeu”. Vedem în el un model al vitejiei credinței. Cauza nu este în propria putere, ci în puterea lui Dumnezeu. Pe ea se bazează el. Ceea ce prezintă Caleb este continuat de Otniel, prin modelul pe care el l-a văzut în Caleb. Un impuls deosebit este răsplata, pe care Caleb o oferă ca perspectivă. Cine va cuceri Chiriat-Sefer, acela va primi pe fiica lui de soție. Această afirmație nu se lovește la Otniel de urechi surde.

Acsa: numele ei – versetul 14

Cu siguranță Acsa era o femeie atractivă. Dar Otniel n-a prețuit-o în primul rând pentru frumusețea ei exterioară. Ce fel de femeie era ea, se recunoaște din numele ei, din atitudinea și comportarea ei. Numele ei înseamnă „podoabă unică”. Aceasta arată că umblarea ei, stilul ei de viață, era spre onoarea lui Dumnezeu. Ea era o femeie, ca cele prezentate în 1 Petru 3,1-6. Acolo se vorbește de mai multe ori de podoabă. Ea era un om, care în viața lui făcea ce a spus Dumnezeu. În Tit 2,9-10 se spune despre sclavi, ca »să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.« Pentru a face cinste »învățaturii lui Dumnezeu«, adică învățaturii, pe care Dumnezeu o dă prin Cuvânt, trebuie s-o cunoști. Ea a arătat interes față de ce a spus și a făgăduit Dumnezeu. Aceasta a determinat atitudinea și comportarea ei. Este de dorit ca femeia creștină să-i urmeze exemplul. Aceasta este valabil și pentru bărbatul creștin. Este tot așa de dorit, ca el să tragă foloase din ceea ce prezintă în afară. Nu numai femeia creștină, ci și bărbatul creștin este răspunzător, ca prin viața lui să facă cinste »învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru«. Prin stilul nostru de viață noi facem cinste, sau dezonorăm »învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.« Este vorba de a realiza în practică, ce am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu.

Caleb, Acsa și Otniel sunt toți trei iudei, adică, toți trei aparțin seminției lui Iuda, al cărui nume înseamnă „adoratorul lui Dumnezeu, preamărire”. Din preamărirea lui Dumnezeu rezultă umblarea în credință și încrederea. Cine mulțumește lui Dumnezeu pentru marea Lui bunătate, va arăta prin viața lui, că această mulțumire este adevărată. Umblarea lui va fi totodată o mare preamărire pentru Dumnezeu. El își va pune viața tot mai mult în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este urmarea inevitabilă în viața unui om a cărui inimă năzuiește după Dumnezeu și Cuvântul Său.

Acsa: atitudinea ei – versetul 14

Acsa era o femeie prețioasă, și aceasta nu numai prin frumusețea ei exterioară. Sensul numelui ei l-am arătat deja. Dar am mai numit ceva, care era așa de atractiv în viața ei, și anume atitudinea și comportarea ei. În acestea se arăta frumusețea ei propriu-zisă, interioară. Tocmai prin atitudinea ei era o completare mare pentru Otniel. Acsa poseda ceva din duhul tatălui ei. Ea nu a fost mulțumită numai să aibă o posesiune. Ea voia ca posesiunea ei să fie roditoare. Țara din sud era o țară însoțită și cu căldură, roditoare și frumoasă. Dar ea voia să aibă ceva suplimentar, prin care ar fi fost în stare să savureze pe deplin această țară: izvoarele de apă de sus și de jos.

Izvoarele noastre de sus – versetul 15

Și noi avem dreptul să știm, că „posedăm o bucată de țară”, însă cu privire la noi aceasta se referă la binecuvântările spirituale din locurile cerești. Un model găsim în viața apostolului Pavel. El vorbește despre „izvoarele de sus”, atunci când scrie despre »belșug«. Așa amintește el în epistola către Romani despre »harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos«, care »s-au dat din belșug celor mulți« (Romani 5,15; vezi și 5,20). El dorește credincioșilor din Roma, să fie »plini de nădejde« (Romani 15,13). În cea de-a doua lui scrisoare adresată Corintenilor scrie că »prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere« (2 Corinteni 1,5) și în capitolul 7 versetul 4 al acestei scrisori: »sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie«. Har, speranță, mângâiere, bucurie, toate aceste lucruri se găsesc în Hristos în cer. Credinciosul poate să scoată totdeauna din aceste izvoare, chiar și atunci când în viața lui de pe pământ nu-i merge așa de bine, cum s-a așteptat el. Atunci el știe, că în Hristos, izvorul de sus, se găsește înviore, care nu poate fi atinsă de niciunul din necazurile vieții.

Izvoarele noastre de jos – versetul 15

Există și izvoarele de jos. Despre acestea vorbește apostolul Pavel, când vorbește despre suferința lipsurilor în timpurile de încercare. Un exemplu avem în 2 Corinteni 11,9: »de nevoie mele au îngrijit frații, când veniseră din Macedonia«. Este o înviore, când sunt frați, care ne ajută când suntem în nevoie. Este o înviore venită dintr-un izvor de jos, ca și cea înviore pe care o primim de la Domnul Însuși. Și cu toate acestea rezultatul este același. Noi cunoaștem binecuvântarea țării, când bem din ambele izvoare. Înviore pe care o primim atât din izvoarele de sus, cât și din izvoarele de jos, fac pe Domnul Isus mai mare. Dumnezeu va fi proslăvit, dacă cerem de la El lucruri mari și bune. Noi nu trebuie să-L limităm la îngustimea gândurilor noastre. El a dus poporul Său într-o țară bună și a fost dorința Lui să-i binecuvânteze acolo. Dumnezeu ne-a adus într-o țară bună și El nu vrea să facă nimic altceva mai bun, decât să ne binecuvânteze acolo. Din păcate vedem în timpul nostru, că sunt puțini credincioși care arată interese și angajament pentru binecuvântarea prezentată în Acsa. Mai este o aplicație. Acsa era soția lui Otniel; el se aseamănă cu supraveghetorii de astăzi din Adunare, cu cineva care conduce poporul lui Dumnezeu. Supraveghetorii sunt oameni, care își îndeplinesc bine rolul, numai dacă au de partea lor o soție ca Acsa. Ea este un om care impulsionează pentru activitatea spirituală.

Cheniții – versetul 16

Cheniții prezintă în versetul 16 opusul »duhului de putere, de dragoste și de chibzuință« (2 Timotei 1,7) al lui Caleb, Acsa și Otniel. Cheniții vin din Madian, de unde venea și soția lui Moise (Exod 2,15-21). Madian era un urmaș al lui Avraam, și anume prin soția lui Chetura (Geneza 25,1-2). Prin aceasta Madian era dublu legat cu Israel, atât prin Moise, cât și prin Avraam. Se pare că cheniții, la ieșirea din Egipt, la invitația lui Moise, ar fi plecat împreună cu poporul (1 Samuel 15,6). Dar cu toate acestea nu s-au unit niciodată cu poporul lui Dumnezeu. Numeri 24,21 arată că Israel a fost pentru cheniți un fel de cuib, dar nu mai mult decât atât. Versetul nostru din Judecători 1 pare să confirme aceasta (vezi și capitolul 4,17). Ei pleacă într-adevăr cu iudeii, dar se duc și locuiesc la Arad, fără să fie vorba de luptă. Ei vor să locuiască simplu în mijlocul poporului. Sunt oameni care își păstrează obiceiurile călătoriei prin pustie, în timp ce locuiesc în țara binecuvântării. Ei profită într-adevăr de siguranța, pe care le-o oferă țara, fără însă să se intereseze de binecuvântările pe care țara le are. Ei se adaptează cu ușurință la mediul înconjurător. Aceasta rezultă din înțelesul numelui Arad. Arad înseamnă „locul măgarului

sălbatic”. Un măgar sălbatic reprezintă un om, care gândește potrivit cu natura lui proprie și acționează, fără să aibă legătură cu Dumnezeu. Cheniții vor locui într-un astfel de loc.

Înțelesul spiritual al cheniților

În creștinătate întâlnim oameni, care se aseamănă cu cheniții. Sunt oameni, care au gura plină cu lucrurile lui Dumnezeu, în timp ce viața lor zilnică arată că inima lor se preocupă cu lucrurile oamenilor (Matei 16,23). Să fim atenți, ca să nu începem, să fim așa ca ei. Aceasta poate avea loc, când ne simțim bine împreună cu poporul lui Dumnezeu, căci ni se oferă o oarecare protecție, dar nu vrem să ne identificăm cu el. Pe de altă parte ne simțim foarte bine și împreună cu oamenii din lume. Această inimă împărțită nu este o podoabă pentru acela care știe, cu ce fel de binecuvântări l-a binecuvântat Dumnezeu în Hristos. De aceea cheniții reprezintă contrariul lui Caleb și al familiei lui.

Rămânerea în victorie – versetul 17

După această prezentare a cheniților urmărim iarăși pe Iuda în luptele lui, pentru a lua în posesiune partea din țară care i se cuvine. Împreună cu fratele său Simion a pornit împotriva Canaaniților, care locuiau în Țefat. După ce această cetate a fost cucerită, ea primește numele Horma, care înseamnă „blestemul vrajei” sau „nemicire desăvârșită”. Înțelesul acestui nume este un indiciu al felului cum a procedat Iuda cu această cetate. În privința aceasta el acționează în concordanță cu voința lui Dumnezeu și în același timp spre binele lui.

Un dușman, care este complet nimicitor, nu va mai fi niciodată o povară. Problema noastră este, că noi nu o rupem destul de radical cu lumea. La un moment dat vom simți aceasta foarte amar. Dușmanul primește prea des ocazii din partea noastră să se refacă după o înfrângere. Dacă Domnul Isus spune în Ioan 16,33: *»În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea«*, atunci noi putem privi lumea, ca pe un dușman înfrânt. Noi avem dreptul să stăm în victorie. Îmbătrânitul apostol Ioan încurajează pe cititorii lui în 1 Ioan 5,4: *»pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră«*. Prin credința, care lucrează în natura nouă, nu vom ceda ispitelor lumii. Credința noastră se bazează pe El, Cel care a biruit lumea.

Gaza, Ascalon și Ecron – versetul 18

Gaza („cea tare”), Ascalon (probabil „drumeție”) și Ecron („lipsa de fertilitate”) împreună cu ținuturile aparținătoare sunt de asemenea cucerite. Aceste trei cetăți sunt trei din cele cinci capitale ale Filistenilor. Filistenii vor fi tratați detaliat pe parcursul acestei cărți.

Slăbiciunea lui Iuda – versetul 19

Iuda biruiește și ia în posesiune, deoarece Domnul este cu el și el se încrede în El. Ce îmbărbătare mare pentru toți aceia care îndrăznesc să ducă lupta spirituală! Domnul este totdeauna cu aceia care merg împreună cu El. A face, ce spune El, înseamnă: să-L avem cu noi. Și ce dușman va fi atunci destul de puternic? Domnul, care este cu noi, este mai puternic decât orice dușman. Fără Domnul vom fi biruiți chiar și în lupta cu cel mai slab adversar.

Și cu toate acestea lipsa ceva în încrederea credinței lui Iuda. *»Dar n-a putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau cară de fier.«* Ce este aceasta? Domnul este cu Iuda, atunci când el se ține exact de cuvântul pe care l-a spus Dumnezeu, și anume, să nimicească pe toți

dușmanii. Din păcate Iuda nu se încrede cu totul în Dumnezeu; el se teme de carele de fier. Aceasta își are cauza în lipsa de încredere în Domnul, ceea ce s-a arătat și în faptul că a vrut ca Simion să meargă împreună cu el (vezi versetul 3). Carele de fier nu sunt nici o problemă pentru Dumnezeu; privește numai în cartea Iosua, capitolul 11,4,6,9 și capitolul 17,18.

Cine crede că Dumnezeu nu este suficient, acela își îngrădește victoria proprie. Este ca și cu zidurile și uriașii din țară: cine compară această stare de lucruri cu puterea proprie nu stă niciunde; cine le compară cu Dumnezeu, nu vede absolut nici o greutate. Aceasta nu este o bagatelizare a problemei, ci o așezare la locul potrivit a relațiilor, așa cum sunt ele pentru credință. În Daniel 2,40 este descrisă puterea fierului. Nimic nu se poate împotrivi acestei puteri, dacă se compară cu puterea omenească. Dar ce este puterea fierului pentru Dumnezeu? Dumnezeu distruge fierul cu brațul lui puternic. Pentru El nu este mai mult decât »pleava din arie vara« (Daniel 2,35). Problema noastră este deseori, că noi gândim limitat despre Dumnezeu și evaluăm totul după aptitudinile noastre. Atunci devine clar, că noi nu suntem în stare să stăpânim o problemă, și aceasta duce la dezonorarea lui Dumnezeu și la pagubă și rușine pentru noi înșine.

Încă o dată Caleb – versetul 20

Comportarea lui Caleb este aici în opoziție cu Iuda, așa cum a fost odinioară în opoziție cu Cheniții. Acolo unde Iuda eșuează, biruiește credința unuia singur. Caleb nu s-a temut de uriași, așa cum s-au temut ceilalți zece cercetași. El nu s-a simțit ca o lăcustă în ochii lor, ci pentru el părea să fie exact contrariul; uriașii erau lăcuste în ochii lui Dumnezeu.

Beniamin – versetul 21

După descrierea amănunțită a întâmplărilor lui Iuda și Simion urmează o descriere rapidă a succeselor – sau mai bine zis a insucceselor – celorlalte seminții. După ce s-a arătat că Iuda (versetul 19) nu a fost în stare să alunge pe dușman, în versetele 21-36 sună ca un refren care se repetă mereu, că ei »n-au izgonit« pe dușmani (versetele 21,27,28,29,30,31,32,33). Următorul este Beniamin. Dușmanul care a fost bătut în versetul 8, nu a fost bătut complet. Rămâne o parte din iebusiți, care se împotrivesc cu înverșunare. Probabil aceasta a fost posibil prin aceea, că Iuda a cucerit numai propria lui parte din cetate. Ierusalimul era situat pe granița dintre Iuda și Beniamin, fiecare seminție având o parte din această cetate. Oricum ar fi, dușmanul nu se dă niciodată bătut, și găsește prilejul, prin necredințioșia poporului lui Dumnezeu, să se facă cunoscut. Beniamin lasă cu indiferență pe dușman să locuiască în mijlocul lui. Beniamin este de fapt seminția de război. În prorocia sa, Iacov a descris în felul următor pe Beniamin: »Beniamin este un lup care sfâșie: dimineața mănâncă prada, iar seara împarte prada risipită« (Geneza 49,27). Numele Beniamin înseamnă „fiul dreptei mele”, și dreapta vorbește de putere. Hristos va domni în curând pe pământ ca adevăratul Beniamin, ca adevăratul Fiu al dreptei lui Dumnezeu. El va apare pentru judecată. Acum Domnul Isus mai este încă în cer. El »S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte« (Evrei 1,3; vezi și 8,1; 10,12; 12,2). Epistola către Efeseni 1,20-23 arată, că toți care aparțin Adunării, sunt deja acum așezați acolo. Beniamin a uitat ce s-a spus despre el. Prin indiferență a devenit necredincios chemării lui. Beniamin simbolizează locul nostru în Hristos. Dacă uităm, că noi am fost așezați în locurile cerești în Hristos și că noi avem în El un loc la dreapta lui Dumnezeu, vom deveni indiferenți față de lumea din jurul nostru și insensibili față de răul care domnește aici. Pierdem din putere și dușmanul va putea să-și exercite influența asupra vieții noastre.

Iosif – versetele 22-26

În versetele 22-26 citim ceva despre Iosif. Cu toate că Domnul este cu el, avem și aici indicii, că el nu era în totul cu Domnul. Pornește prin credință împotriva Betelului și de aceea Domnul este cu el. Dar după aceea începe să trimită cercetași. I-a spus Domnul să facă așa? Aceasta amintește de întâmplarea din Iosua 2. Diferența constă în aceea, că acolo era un act al credinței, care aici lipsește. Omul din Luz se dovedește a fi un trădător. În loc să se atașeze poporului lui Dumnezeu, așa cum a făcut curva Rahav, el reclădește cetatea pustiită de Domnul.

Mereu ni se aduce aminte, să nu ne încredem niciunui dușman, sau să-l lăsăm să scape. În lucrurile spirituale nu vom putea avea nici un câștig din gândurile lumii acesteia, despre care arată înțelegerea lui Iosif cu omul din Luz. Din aceasta vom ieși pentru multă vreme înșelați. La început se pare că vom avea foloase, dar acestea sunt numai de scurtă durată. Tot ce îndreptăm în viața noastră, cu toate că este ceva de la dușman, din firea pământească sau voința proprie, se va întoarce la un moment dat împotriva noastră. Exact așa ca și aici cu acest om din Luz. Toată cetatea va fi pustiită, dar omul acela și toată familia lui a fost lăsat să plece.

Betel, Luz și hetii – versetele 22-26

Înțelesul numelor ne fac să recunoaștem învățătura care se desprinde de aici. Betel înseamnă „Casa lui Dumnezeu”, Luz înseamnă „despărțire” și hetii înseamnă „copiii groazei”. Numele cetății a fost la început „despărțire”. Așa l-a posedat dușmanul. Despărțirea este un adevăr biblic, dar el poate fi învățat într-un mod greșit, nebiblic, și transpus în practică. Acest adevăr biblic devine „proprietatea” dușmanului. Un exemplu în acest sens vedem la farisei. Numele lor înseamnă „despărțirii”. Erau între ei excepții pozitive, dar în general fariseii constituiau o grupă în mijlocul poporului iudeu, care s-a despărțit de poporul simplu; ei se considerau mai sfinți decât ceilalți. Domnul Isus îi numește de câteva ori fățarnici. În Matei 23 El condamnă aspru prefăcătoria lor. Erau caracterizați prin aceea, că legau sarcini grele pentru alții, iar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Aceasta este în sângele nostru, al tuturor, niciunul nu este exclus de la aceasta.

Cu acest dușman trebuie luptat. Atunci Luz va putea să primească un alt nume: Betel, „Casa lui Dumnezeu”. În actuala casă a lui Dumnezeu, în Adunare, locuiește Dumnezeu (vezi 1 Timotei 3,15). Toți, care au viață din Dumnezeu, locuiesc acolo. Dacă despărțirea greșită a dispărut din viața noastră, vom putea să începem să trăim adevărata despărțire. Despărțirea (sau punerea deoparte) pentru Dumnezeu, să slujim în Casa Sa, fiind închinați Lui. A fi în prezența Sa înseamnă că noi ținem seama de faptul că El este Dumnezeu cel sfânt, care nu poate nicidecum să tolereze răul. Psalmistul spune despre Casa lui Dumnezeu, în Psalmul 93,5: *»Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ținea vremurile.«* Un alt exemplu de despărțire greșită este viața de mănăstire a călugărilor și a călugărițelor. Nu vrem să judecăm motivele pentru care cineva ia hotărârea să ducă o astfel de viață, dar principiul vieții de mănăstire este străin Bibliei. Presupune o sfințire deosebită pentru Dumnezeu, care merge așa de departe, că se desparte de lucrurile lumești normale, ca să se dedice lucrurilor mai înalte. Dar se uită în privința aceasta, că păcatul locuiește în inima omului. Această formă exterioară de despărțire, greșită, trebuie biruită. Este păcat, dacă menținem sub o anumită formă această despărțire greșită. După un anumit timp această comportare greșită va ieși cu siguranță mai mult în evidență. Un teren fertil se găsește la hetii, la „copiii groazei”. Cine nu isprăvește repede cu fariseismul în viața sa, va fi mai devreme sau mai târziu stăpânit de fariseism. Urmarea va fi, că din viața unui astfel de om vor ieși influențe îngrozitoare asupra altora.

Manase – versetul 27

Manase ne oferă impresia că el nu a luat complet în posesiune nici un ținut. Tot ținutul, care i-a fost repartizat, respiră mai departe atmosfera canaanită. Cu toate că, canaanii au devenit robi și puterea lor a fost frântă într-o oarecare privință, le-a reușit să se afirme. Voința lumii are încă influență puternică asupra poporului slab al lui Dumnezeu.

Lecția pentru noi – versetul 28

Influența lumii este un pericol, care amenință pe toți creștinii. Dușmanul poate fi obligat să recunoască în creștin pe superiorul lui, dar el rămâne în viață, dacă începem „să tratăm” cu el. Putem fi conștienți de faptul, că firea pământească nu are voie să-și revendice drepturile, și totuși o folosim, ca să ne atingem scopurile. Un creștin, de exemplu, poate să vorbească foarte bine. Prin tot felul de motive ajunge în situații grele, fără ca el însuși să fie vinovat. Se va folosi el de talentul lui de vorbitor, ca să dovedească nevinovăția lui, sau se predă »dreptului Judecător« (1 Petru 2,23)? Un exemplu găsim în 1 Corinteni 6. Acolo este vorba de felul cum reacționăm noi, când un frate ne-a făcut nedreptate (versetul 6). Vom merge noi la judecătoria lumii, sau vom suferi nedreptatea? În astfel de situații se va vedea dacă picioarele noastre stau tare în țară și pe spinarea dușmanului. Dar este posibil, ca noi să oferim dușmanului o existență sigură și să ne înțelegem cu el, să-l folosim, când avem nevoie de el.

Efraim și Zebulon – versetele 29-30

Efraim și Zebulon lasă de asemenea pe dușmani să locuiască în mijlocul lor, îi tolerează. Lor nu le este clar, că tolerarea dușmanului este spre dezonorarea lui Dumnezeu. Este păcat. Înseamnă o atitudine de indiferență față de țara lui Dumnezeu, pe care El a dat-o întregului Israel.

Așer și Naftali – versetele 31-33

Așer și Naftali fac și mai rău: ei locuiesc în mijlocul dușmanilor și în felul acesta intră puțin în rândul păgânilor. Aici se inversează rolurile. Necedincioșia poporului are urmări tot mai mari. Nu dușmanii locuiesc în mijlocul israeliților, ceea ce ar fi deja necredincioșie, ci israeliții locuiesc în mijlocul dușmanilor. Dușmanii posedă dreptul de a dispune asupra țării și tolerează pe israeliți în mijlocul lor. Ce slăbiciune la popor! Amintește de cineva, care într-adevăr este creștin și are viața nouă, dar a cărui viață este dictată de firea lui pământească, de gândurile lui. Aceste gânduri nu poartă pecetea umblării cu Dumnezeu, ci a umblării cu oamenii și cu părerile lumii.

Dan – versetele 34-36

Seminția lui Dan are cea mai rea situație. El nu poate alunga pe dușmani, dimpotrivă: dușmanii alungă pe daniți din partea lor de moștenire. Aceasta este ultima fază a decăderii, care este descrisă în acest capitol. Binecuvântările țării nu mai sunt nicidecum savurate. Această stare corespunde cu a unui creștin, care a fost luat complet în stăpânire de lucrurile lumii. Desigur, el spune că este creștin, dar în viața și vorbirea lui nu se vede nimic din aceasta. Nici un indiciu nu arată că el consideră frumos să asculte sau să vorbească ceva despre lucrurile lui Dumnezeu și ale Domnului Isus. Biblia lui rămâne închisă acasă și la rugăciune nu se gândește.

Amoriții – versetele 34-36

Amoriții sunt primii dușmani, pe care poporul Israel i-a întâmpinat în călătoria lor spre țara făgăduită, și pe care i-a bătut. În Deuteronom 2,24 scrie că Dumnezeu a zis poporului, să facă începutul luării în posesiune a țării, prin aceea că trebuiau să lupte cu amoriții. Această luptă are loc înainte ca ei să treacă prin Iordan. Este un ținut, care nu se află în țara făgăduită, ci de cealaltă parte a Iordanului. Vorbește deci nu despre binecuvântările spirituale din locurile cerești, ci de binecuvântările pământești; noi trebuie să mulțumim lui Dumnezeu și pentru toate binecuvântările pământești. Prin binecuvântări pământești putem înțelege lucruri cum ar fi sănătatea, o căsnicie bună, un loc de muncă frumos, sau un concediu plăcut. Deci nu sunt binecuvântările noastre spirituale propriu-zise, binecuvântările cerești, veșnice. Binecuvântări pământești avem împreună cu oamenii necredincioși. Diferența este numai că, creștinul ia aceste lucruri din mâna lui Dumnezeu și mulțumește pentru ele, ceea ce cel necredincios nu face.

Când însă un creștin începe să privească aceste binecuvântări ca ceva de la sine înțeles, el va fi alungat de amoriți din partea lui de moștenire. El face totul, ca să rămână sănătos, și uită că el este în mâna lui Dumnezeu; el face totul, ca să mențină căsnicia în ordine, și nu are niciodată timp să slujească spiritual altuia; profesia lui este totul pentru el, el este un adevărat drogat de muncă, ceea ce îl va face să nu participe la întrunirile creștine; el va face totul, ca următorul lui concediu să fie mult mai frumos decât cel anterior: va studia ghiduri turistice, va chibzui diferite locuri de concediu, își va aduna cât de mult posibil informații, ca să ajungă sigur la ținta aleasă. Dar el nu are nici un interes, nu arată nici o contribuție și nu are timp pentru ceea ce Dumnezeu a pregătit celor care Îl iubesc. Din fericire casa lui Iosif este așa de atentă, că a ținut în frâu pe amoriți. Din fericire sunt oameni în poporul lui Dumnezeu, care văd pericolele binecuvântărilor pământești. Să ascultăm de ei și să ne scoatem foloasele din aceasta.

Capitolul 2

Introducere

Capitolul 1 tratează decăderea poporului Israel în legătură cu popoarele din jur, cu lumea. Israel a fost necredincios, când a luat în stăpânire țara, și nu a nimicit pe dușman. În capitolul 2 este vorba de decăderea cu privire la Dumnezeu. Ei au întors spatele lui Dumnezeu și au început să slujească idolilor. Acest capitol oferă un rezumat al întregii cărți. În acest rezumat se arată că avem a face cu un fel de cerc vicios, care în capitolele următoare se desfășoară tot mai mult. Acest „cerc” constă din următorii pași:

1. Poporul părăsește pe Dumnezeu.
2. Dumnezeu folosește pe dușmani, ca să le trezească conștiința.
3. Poporul strigă la Domnul.
4. Domnul, în îndurarea Lui, dă poporului un judecător, ca să-l elibereze. După aceea cercul începe din nou.
5. Poporul părăsește pe Dumnezeu.
6. și așa mai departe.

În Psalmul 107 întâlnim ceva asemănător. Mai întâi necazul, apoi strigătul către Domnul, după aceea salvarea adusă de Domnul, prin care Dumnezeu este proslăvit. Refrenul din acest Psalm este alcătuit din cuvintele *»atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul«* (versetele 6,13,19,28).

Îngerul Domnului – versetul 1

În general în Vechiul Testament se folosește titlul *»Îngerul Domnului«* ca să se arate apariția lui Dumnezeu într-o oarecare înfățișare. Abia în Noul Testament Dumnezeu a fost descoperit în carne (1 Timotei 3,16). El a devenit vizibil în Domnul Isus. Când S-a născut El, oamenii puteau să vadă pe Dumnezeu (1 Ioan 1,1). Domnul Isus este Cuvântul devenit trup (Ioan 1,14). Fiul veșnic a devenit om (1 Ioan 5,20). Și în Vechiul Testament Dumnezeu S-a arătat oamenilor în Hristos. În acest caz a luat înfățișarea unui înger. Unele pasaje, din care rezultă, că prin *»Îngerul Domnului«* se înțelege Dumnezeu, sunt Geneza 16,7-14 și 22,11,15-16. Din ce spune Îngerul Domnului în aceste texte rezultă clar, că nu este nimeni altcineva, decât Dumnezeu Însuși. Și dacă comparăm Isaia 6,1-5 cu Ioan 12,37-41, vedem încă ceva deosebit: că Dumnezeu, Domnul din Vechiul Testament, este același cu Domnul Isus din Noul Testament. Deci dacă din context rezultă că Îngerul Domnului este o apariție a lui Dumnezeu, atunci este realmente vorba de Domnul Isus.

Ghilgal – versetul 1

Locul Ghilgal a fost în cartea Iosua un loc cu o importanță strategică mare. El a constituit baza de atac, locul de unde Israelii au pornit mereu să cucerească țara, și acolo s-au reîntors mereu. Scurt timp după ce au trecut prin Iordan și au intrat în țara Canaan, în Ghilgal a avut loc circumcizia. Prin aceasta a fost înlăturată ocară Egiptului. Aceasta se poate citi în Iosua 5,2-9. Însemnătatea, pe care o are circumcizia pentru noi, o găsim în Coloseni 2,11. În acest verset se arată clar, că circumcizia pentru un creștin nu este chestiune literalmente, ci ea are o însemnătate spirituală. Noi nu am fost tăiați împrejur cu o tăiere *»făcută de mână«* (aceasta ar fi avut o însemnătate literală), ci am fost tăiați împrejur *»cu tăierea împrejur a lui Hristos«*. Această tăiere împrejur nu vorbește despre ce a avut loc cu Hristos, când a fost de opt zile (vezi Luca 2,21), ci ea

vorbește despre ce s-a petrecut la cruce, când El a primit judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor. Carnea (firea pământescă) a fost judecată la cruce în El, prin executarea sentinței de moarte.

Așa cum Israel se reîntorcea mereu la Ghilgal, ca acolo să-și aducă totodată aminte de judecata lui Dumnezeu asupra „eului”, asupra naturii umane, tot așa și noi trebuie să revenim mereu la cruce, ca să ne aducem mereu aminte, cine suntem noi din natură. În noi nu este nici o putere, ca să cucerim țara. Puterea se găsește numai în Hristosul mort și înviat. Aceasta înseamnă, că moartea lui Hristos trebuie mereu aplicată (Coloseni 3,5). Ghilgal reprezintă circumcizia spirituală a inimii, care trebuie să aibă loc înainte de victorie, și care dă puteri noi sufletului, ca să biruiască în luptă. Ghilgal vorbește despre o judecată permanentă (1 Corinteni 11,31).

Bochim – versetul 1

Îngerul Domnului părăsește Ghilgalul și vine la Bochim. Bochim înseamnă „plâns”. Este un loc al lacrimilor. Nu te întristează să vezi că poporul lui Dumnezeu s-a abătut și a părăsit pe Dumnezeu? Cine nu cunoaște această tristețe nu știe unde locuiește Duhul lui Dumnezeu. Bochim redă caracterul Adunării în decădere. Este foarte arogant să presupunem că în timpul actual avem multă putere. Zilele din timpul lui Iosua și Ghilgal au fost zile de putere și bucurie, dar aceste zile au trecut definitiv. Dacă strigăm, că suntem bogați și avem belșug, dar în realitate suntem orbi, goi și săraci, duhul Laodiceii devine vizibil. Și cu toate acestea un loc al plânsului poate deveni un loc al binecuvântării. Dar atunci trebuie să ocupăm locul plânsului și al smeririi. Atunci valea Baca poate deveni »un loc plin de izvoare«, așa cum se spune în Psalmul 84,6. (Cuvântul Baca este înrudit cu Bochim și înseamnă probabil de asemenea „lacrimi”.) Domnul Isus a fost și El în Bochim, când a stat la mormântul lui Lazăr: »Isus plângea« (Ioan 11,35). Apostolul Pavel a rămas de asemenea în Bochim: în Filipeni 3,18 și când a scris a doua sa scrisoare corintenilor (2 Corinteni 2,4). Și în Ezechiel 9,4 se întâlnesc oameni care locuiesc în »Bochim«.

Din Egipt spre Canaan – versetul 1

Îngerul Domnului dă o explicație solemnă despre motivul plecării Sale din Ghilgal. Această explicație impresionează adânc poporul. El le amintește, că El i-a eliberat din Egipt. Prin aceasta El revine înapoi până la originea existenței poporului. În Egipt au fost un popor sclav, dar Dumnezeu i-a eliberat de sub puterea lui faraon. Aceasta face să se vadă dragostea Lui mare pentru ei. Dacă cunoaștem abateri în viața noastră, Dumnezeu ne va aminti mereu de eliberarea noastră de sub puterea păcatului. Cea mai importantă cauză a abaterilor noastre este că noi am uitat, ce eliberare ne-a dăruit Dumnezeu prin dăruirea Fiului Său la cruce. Aducerea aminte de eliberarea din Egipt se face mereu în această carte (versetul 12; 6,8). Dumnezeu face aceasta, ca să trezească pe poporul Său. Îngerul Domnului vorbește și despre țara în care ei locuiesc acum. El i-a adus aici, din pricina jurământului care l-a făcut părinților lor (Geneza 17,7-8). Ce a promis, El a și împlinit.

Aceasta este o mare siguranță și pentru noi. Dumnezeu va împlini, ce a spus. El nu face aceasta din pricina credințioșiei noastre, ci pe baza a ceea ce a făcut Domnul Isus. Noi suntem binecuvântați în Hristos cu tot felul de binecuvântări duhovnicești.

Pentru ce ați făcut lucrul acesta? – versetul 2

Dumnezeu a făcut ce a promis. Dar poporul a devenit neascultător. Israel nu a îndeplinit condițiile pentru a putea savura binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei nu s-au despărțit de popoarele Canaanului, ci s-au amestecat cu ele, prin căsătorii cu locuitorii țării. Au păstrat altarele

popoarelor, și urmarea a fost, că au început să aducă jertfe idolilor acestor popoare (în realitate duhurilor rele, vezi Deuteronom 32,17; 1 Corinteni 10,20).

Foarte energică este întrebarea: »*Pentru ce ați făcut lucrul acesta?*« Această întrebare ar fi trebuit să le străpungă oasele și măduva. Trebuia să-i trezească, să-i facă să se pocăiască și să-și mărturisească vina. Dumnezeu pune deseori astfel de întrebări în Biblie. El zice lui Adam: »*Unde ești?*« (Geneza 3,9) și Adam a trebuit să apară la lumina zilei. Dumnezeu întreabă pe Agar, în Geneza 16,8: »*De unde vii și unde te duci?*« Dumnezeu are întrebări și pentru noi, când ne-am abătut. Prin aceasta vrea să ne readucă iarăși la Sine, ca să recunoaștem lucrurile lipsite de sens sau păcătoase, cu care ne ocupăm. Putem atunci să mărturisim și să ne întoarcem din nou la ce vrea să ne dea Dumnezeu. Prin aceasta Îl onorăm și El umple din nou viața noastră cu bucurie și pace.

Dumnezeu a avut un motiv dublu, cu privire la nimicirea completă a dușmanilor poporului Israel. Primul motiv este pedepsirea păcatelor lor; al doilea motiv constă în protecția poporului Său de influența inevitabilă a idolilor Canaanului. Acest ultim motiv este motivul pentru care noi nu ar trebui să ne facem una cu lumea și gândurile ei. Și noi suntem foarte ușor influențați prin legăturile prezente (1 Corinteni 15,33). Dacă suntem mai puțin conștienți de prezența lui Dumnezeu, atunci aceasta se datorează faptului că lumea și duhul ei au câștigat influență asupra noastră.

Cine nu vrea să asculte ... – versetul 3

Când poporul s-a unit cu popoarele păgâne, Dumnezeu l-a dat în mâinile acestor popoare. Ei vor trebui să învețe prin experiență, care sunt urmările, dacă părăsesc pe Dumnezeu. Această experiență a trebuit s-o facă poporul și sub domnia împăratului Roboam, fiul lui Solomon. Deoarece a părăsit Legea Domnului și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el, Domnul a trimis pe Șișac, împăratul Egiptului, ca să-i pedepsească (2 Cronici 12,1-5). În 2 Cronici 12,8 este prezentat motivul: »*dar îi vor fi supuși, și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împăraților altor țări.*« Aceasta corespunde cu ce găsim mereu în cartea Judecători. Când experimentăm puterea dușmanului pe propria piele, vom vedea cât de crud este acest dușman și vom începe să căutăm umblarea cu Dumnezeu.

Este tot așa, ca și cu fiul cel mai tânăr din întâmplarea povestită de Domnul Isus în Luca 15. Acest tânăr s-a gândit că el ar putea s-o ducă mai bine altundeva. A părăsit pe tatăl său, dar în țara depărtată a descoperit cât de aspră era lumea. Atunci a dorit iarăși pe tatăl său. Trebuie să citim întâmplarea. Dacă Dumnezeu nu ne mai poate ajunge pe o altă cale, ca să ne aducă înapoi, atunci în dragostea Lui trebuie să ne lase să aflăm care este diferența între slujirea Lui, pe de o parte, și slujirea lumii și facerea voinței proprii, pe de altă parte.

Reacțiunea poporului – versetul 4

Domnul a vorbit și poporul reacționează cu plâns. Israeliții recunosc că au greșit. Mustrarea este clară și ei recunosc necredințioșia lor. Dar o căință adevărată nu se poate recunoaște. Ceea ce ei exprimă, este mai degrabă o părere de rău pentru binecuvântările care le-au pierdut.

Cineva, care a părăsit pe Domnul, poate recunoaște că a păcătuit, fără să simtă cu adevărat o căință pentru faptele lui. De mai multe ori citim în Biblie despre oameni care zic: »*Am păcătuit.*« Citim de exemplu despre faraon și despre Iuda (Exodul 10,16; Matei 27,4). Se recunoaște însă că le pare rău de urmările faptelor lor pentru ei. Ei nu arată părere de rău pentru ce au făcut lui Dumnezeu prin aceasta. Biblia vorbește în acest context despre întristare »*după voia lui Dumnezeu*« și »*întristarea lumii*«. Ambele expresii sunt în 2 Corinteni 7,10.

Jertfa – versetul 5

Despre Bochim am scris deja. În acest verset se spune că ei au numit locul acela Bochim, deoarece poporul a plâns acolo. Aceasta arată încă o dată clar, că numele în Biblie au cu adevărat un înțeles. În afară de aceasta, se amintește aici, că ei au adus jertfe Domnului. Cu toate că întristarea lor cu privire la faptele lor rele nu a fost așa de mare, inima lor simte nevoia să aducă jertfe Domnului. Aceasta este un lucru îmbucurător. Altfel decât la faraon și Iuda, la Israeliti exista totuși o legătură cu Domnul. Nu știu câtă mulțumire a fost exprimată prin această jertfă. Ținând seama de decădere, probabil că nu a fost multă. Ei au transformat locul lacrimilor într-un loc al jertfei.

Această combinație de lacrimi și jertfă este exprimată foarte frumos la femeia din Luca 7. Citiți istoria ei în versetele 36-50. Ea a stropit picioarele Domnului Isus cu lacrimile ei și după aceea le-a uns cu mir. În lacrimi vedem părerea de rău cu privire la păcatele ei și în mir vedem o jertfă pentru Domnul, pe care ea o aduce, pentru că recunoaște cine este El. Din ceea ce spune Domnul Isus despre ea se recunoaște cât de mult a prețuit El lucrarea ei pentru El. Și conștiința de păcate este exprimată clar în cuvintele Domnului. Tocmai prin această conștiință a fost ea copleșită de o dragoste mare pentru Mântuitorul.

Domnul leagă de comportarea ei o lecție pentru fariseul Simon, și pentru noi toți. El povestește despre doi datornici, unul din ei avea o datorie mică, iar celălalt una mare. La amândoi li se iartă datoria. Când se pune întrebarea, care din cei doi va fi cel mai recunoscător, răspunsul nu este greu: desigur, acela, căruia i s-a iertat cea mai mare datorie. Lecția este, că din dragostea noastră pentru Domnul și în dăruirea noastră față de El, se va vedea cât de mare este conștiința vinovăției păcătoșeniei noastre, care ne-a fost iertată. Apostolul Pavel a cunoscut ca niciunul altul harul de care Dumnezeu i-a făcut parte. El însuși se numește cel mai mare păcătos. Aceasta l-a făcut să devină robul cel mai devotat care a trăit vreodată. Noi vom călca pe urmele lui, dacă suntem permanent conștienți de ce ni s-a iertat. Viața noastră va deveni atunci o jertfă pentru Domnul.

1b) Capitolul 2,6 – capitolul 3,6

Ruperea publică a legăturii cu Domnul și decăderea în închinarea la idoli

Fiecare în moștenirea lui – versetul 6

Scriitorul cărții Judecători face o schiță istorică a lui Israel. Aceasta începe cu versetul 6 și se extinde până la capitolul 3,6. Ea începe cu situația fericită, care exista atunci când fiecare seminție a primit moștenirea ei și a început să locuiască acolo. Iosua 21,43-45 descrie această situație. Este frumos de citit acolo, cum Domnul le-a dat odihnă de jur-împrejur. El a împlinit toate făgăduințele bune, pe care le-a făcut. Poporul nu ducea lipsă de absolut nimic.

Și fiecare creștin este așezat pe deplin în binecuvântarea pe care Dumnezeu vroia să i-o dea. Nimic nu-i este reținut. Să citim Efeseni 1,3-14. Când tocmai ai cunoscut pe Domnul Isus, savurezi pe deplin binecuvântările. Exact așa ca la Israel, la început totul este proaspăt și viu. Același lucru este valabil și pentru creștinătate ca tot unitar. Citim în Faptele Apostolilor cum trăiau primii creștini, ce le umplea inima și ce aveau ei pentru Domnul Isus și unii pentru alții. În timpul acela nu știau multe despre binecuvântările pe care le-a primit Adunarea în Hristos. Aceasta urma să fie făcut cunoscut mai târziu prin apostolul Pavel. Dar prin stilul lor de viață erau capabili din punct de vedere spiritual să primească învățătura despre binecuvântări. Erau bucuroși de aceasta și au făcut să se vadă în viața lor acest lucru. La aceasta se adăuga, că ei erau orientați spre Dumnezeu și Cuvântul Său.

După început – versetul 7

După începutul strălucitor a strălucit un timp strălucirea binecuvântărilor. Poporul a slujit Domnului în timpul bătrânilor, care au trăit după moartea lui Iosua (Iosua 24,31), cu toate că în timpul lui Iosua au existat idoli, care au constituit germenele pentru abaterea de mai târziu (vezi Iosua 24,14). Despre un germene asemănător a vorbit apostolul Pavel când a scris, că în zilele lui »*taina fărădelegii*« lucra deja (1 Tesaloniceni 2,7). Vedem cum în zilele apostolului Ioan acest germene s-a dezvoltat și a dat naștere la »*mulți antihriști*« (1 Ioan 2,18), o evoluție care se continuă și în zilele noastre.

Și cu toate acestea începutul strălucitor s-a extins și în generația următoare a lui Israel. Faptele, pe care le-a făcut Domnul, au fost făcute cunoscut și în generația următoare, cu toate că această generație nu a participat la cucerirea țării.

Este foarte important să observăm lucrarea Domnului în viața fraților și surorilor în vârstă și să recunoaștem în viața lor cum lucrează Domnul. Aceasta ne va ajuta să recunoaștem lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră. Noi rămânem în legătură cu El și prin aceasta vom clădi propriile noastre relații cu El.

Iosua moare – versetele 8-9

Decăderea în Israel a început cu adevărat abia după moartea lui Iosua și a bătrânilor, cu toate că semnele decăderii au fost vizibile și în timpul vieții lor. Tot așa este situația și cu Adunarea. În zilele apostolilor decăderea a fost ținută în frâu, dar scurt după aceea a devenit tot mai mult vizibilă. Apostolul Pavel (în Faptele Apostolilor 20) și apostolul Petru (în 2 Petru 2) au atenționat în privința aceasta, că după plecarea lor vor deveni vizibile urmările rele ale necredincioșiei și răzvrătirii. Amestecul cu necredincioșii va fi mijlocul prin care răul se poate dezvolta în mijlocul lor, ca mai târziu să-i biruiască, așa cum a fost în cazul lui Israel. Putem să comparăm numele pe care poporul îl dă locului de înmormântare al lui Iosua cu numele locului de înmormântare din Iosua 24,30. Se vede, că primele impresii ale binecuvântării sunt pe dispariție. Se observă că alte lucruri au devenit mai importante decât binecuvântarea țării. În aceasta se vede clar germenele

decăderii. Însemnătatea numelui Timnat-Heres este: „o parte a pământului”. În Iosua 24,30 acest loc a fost numit Timnat-Serah, aceasta înseamnă „o parte care se revarsă”. Tot așa prețuirea pe care o acordăm (și în general este așa) părții noastre cerești, care se revarsă, poate să degenereze într-o simplă bucată de pământ. Lucrurile pământești sunt căutate și moștenirea cerească este puțin prețuită. În capitolele următoare această schimbare de interese se vede mult mai pregnant.

O generație care nu cunoaște pe Domnul – versetul 10

După ce Iosua și bătrânii care au venit după el au murit, încetează influența pozitivă. Prin credințioșia proprie și prin credința lor au avut influență asupra poporului.

Acum apare o generație, la care se vede că ea a slujit Domnului numai în exterior. Ei nu aveau nici o legătură personală cu Domnul. Înaintașii lor au luptat odinioară pentru țară. Aceștia au povestit copiilor despre lucrarea, pe care Domnul a făcut-o. Pentru nepoți trecuse un timp destul de lung, ca să se mai entuziasmeze cu adevărat de ce Dumnezeu a dat poporului Său și de ce bunicii lor au câștigat prin luptă mare. Ei sufereau de așa-zisa boală a generației a treia: bunicul dobândește, fiul moștenește și nepotul nimicește.

Pentru a putea savura cu adevărat binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său, trebuie să stai într-o legătură personală și vie cu Dumnezeu. Putem să auzim de la părinții și bunicii noștri despre lucruri mărețe, pe care Dumnezeu le-a făcut, dar dacă noi nu avem o relație personală cu Domnul Isus, aceste istorisiri nu vor avea nici o importanță pentru noi. Interesele noastre vor fi superficiale și vor dispărea ca un abur. Și noi trebuie să luptăm, ca să luăm în posesiune binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat. Noi nu trebuie să fim prin definiție aceia care strică moștenirea, pentru că părinții noștri, respectiv bunicii noștri au luptat pentru ea. Este de fapt așa, că fiecare generație trebuie să ducă din nou această luptă. În aceasta este o provocare extraordinară.

Închinarea la idoli – versetele 11-13

Este o apariție ciudată, că omul, dacă părăsește pe Dumnezeu, Îl înlocuiește cu alți dumnezei. Nu este așa, că omul renunță la Dumnezeu, ca să meargă pe propria lui cale. Omul trebuie să aibă un subiect, căruia să-i aducă închinare. Cineva a spus o dată: „Dacă nu ar fi nici un Dumnezeu, ar fi necesar să se inventeze sau să se imagineze unul. Se pare că omul are un simț religios, care caută o putere, sau puteri mai înalte.” Orice om are acest „instinct” în el. Chiar și ateistul, care neagă existența lui Dumnezeu. Dacă discuți mai mult timp cu un astfel de om, deseori se va vedea, că el crede în sine însuși. Fără să fie conștient de acest fapt, el este dumnezeul lui propriu. Faptul amar în cartea Judecători este însă, că este vorba de un popor, pe care Dumnezeu l-a făcut popor al Lui și față de care El a făcut mult bine. Cauza este că ei au uitat pe Domnul, pe Dumnezeuul părinților lor, care i-a scos din țara Egipt. Pentru noi aceasta înseamnă, că noi am deschis ușa răului în momentul când cunoașterea personală a lui Hristos, a lucrării Sale și a Cuvântului lui Dumnezeu dispar în planul secund. Satana vede șansele pe care le are și umple golul care a luat naștere cu mijloacele sale.

Doi zei sunt numiți cu nume, unul masculin și unul feminin. Baal înseamnă „bărbat” sau „domn”, în sensul de posesor, proprietar (nu cu sensul de stăpânitor peste ceva). Dumnezeu Se numește Baal al poporului Său (Isaia 54,5; Ieremia 31,32), cu toate că El respinge această denumire, din cauza înrudirii cu numele idolilor, care I-au luat locul (Osea 2,16-17). Astartee vorbește despre rodire în sens natural. Cei doi idoli sunt legați pervers unul cu altul și lasă să se recunoască ceva din taina fărădelegii. Fărădelege înseamnă că nici o autoritate nu este recunoscută, prin urmare se face voia proprie și se satisfac plăcerile proprii. Acesta este rezultatul când Dumnezeu și Cuvântul Său piere dinaintea ochilor.

În mâna dușmanilor – versetele 14-15

Dumnezeu ține prea mult la poporul Lui, ca să-l lase să meargă mai departe pe drumul greșit. Mijlocul pe care-l folosește Dumnezeu poate părea ciudat, dar este foarte efectiv. Se spune categoric: *»El i-a dat în mâinile unor prădători, care i-au prădat«*. Dacă au fost prădați, înseamnă că nu le-a mai rămas nimic. Le-a fost luat totul. Să nu uităm, că este vorba de poporul lui Dumnezeu, care locuiește în țara făgăduită și acolo poate să savureze tot ce i-a dat Dumnezeu. Toate aceste binecuvântări sunt răpite poporului. Din cauza necredințioșiei lor și din cauza părăsirii Domnului, ei pierd aceste binecuvântări.

Și cu noi este tot așa. Dacă devenim necredințioși și părăsim pe Domnul, nu ne mai bazăm pe El, nu vom mai putea savura binecuvântările cerești. Alte lucruri au devenit mai importante pentru noi: câștigarea banilor, facerea carierei, călătorii luxuriante în concediu; toate acestea pot să devină așa de importante pentru noi, că suntem luați complet în stăpânire de ele. Încep să ne stăpânească și până la urmă ne domină cu totul. Este numai o fericire aparentă, care de fapt este un jug, până când vom recunoaște în ele sclavia și vom remarca pierderea binecuvântărilor cerești. Ele au dispărut din viața noastră, au fost prădate de dușman. Acest dușman nu ne va da pace, ne va împinge la mai mult și la lucruri mai mari.

Dumnezeu a permis aceasta, și chiar a provocat-o. El S-a retras din viața noastră, ca să dea mână liberă dușmanului, să facă ce vrea cu noi. El vrea ca noi să începem să dorim mai mult după El și după ce ne dă El. Vom putea atunci învăța din felul cum procedează aici cu Israel.

Dumnezeu ridică judecători – versetul 16

În Judecători 10,16 este o expresie frumoasă despre sentimentele lui Dumnezeu cu privire la poporul Său, atunci când a trebuit să-i dea în mâna dușmanilor Săi. *»El S-a îndurat de suferințele lui Israel«* (textual: *»Sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel«*). Ce Dumnezeu, plin de îndurare și milă! Citim ceva asemănător și în versetul 18 din acest capitol. El începe să lucreze la eliberarea poporului Său, și pentru aceasta se folosește de oameni, care Îi slujesc, ca să judece răul. Numele „judecător” spune deja aceasta. Un judecător este cineva care arată răul și îl judecă. El rostește sentința și dă verdictul. Judecătorul nu era o persoană care se ocupa exclusiv cu judecata, care judeca pe oameni, ci în numele poporului era și conducătorul în mărturisirea vinei înaintea lui Dumnezeu și prin aceasta refăcea legătura dintre Dumnezeu și poporul Său. El forma noile legături dintre Domnul și poporul Său.

Pentru noi, care trăim în perioada de timp a Adunării, judecătorul nu este în primul rând o persoană, ci un principiu. Prin aceasta înțeleg: dacă eu prin necredințioșie am devenit sclavul unei patimi, Dumnezeu vrea să mă facă să mă judec singur. El vrea ca eu să judec în mine însumi lucrurile greșite. El trezește în mine dorința de a termina cu păcatul, care s-a ridicat împotriva Domnului și a început să se joace cu mine. Aici este valabil același lucru ca și în cazul dușmanului. Nu este literalmente un dușman, ci o putere, care vrea să se impună. Cunoaștem Efeseni 6,12: *»Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești.«* Faptul că Dumnezeu a ridicat judecători, aceasta vorbește de o trezire care se bazează pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă: judecată de sine, la care ajunge cineva după aprecierea corectă a stării de lucruri. Judecata de sine înseamnă să îndreptăm ce este greșit, condamându-l. Prin aceasta Domnul poate să ocupe iarăși locul care I se cuvine în viață. Acolo unde se întâlnește acest duh al judecării de sine, Domnul este cu acest duh smerit; și acest om va avea parte de eliberare. Același lucru este valabil și pentru o comunitate locală de credințioși.

O spirală descendentă – versetele 17-19

Dacă citim aceste versete, ne va cuprinde probabil un sentiment de descurajare și resemnare. Nu este nici un medicament pentru boala acestui popor? Prin necredințioșia poporului, care mereu se repetă, Dumnezeu vrea să ne pună înaintea o oglindă. Noi nu suntem mai buni. Salvarea poporului era în ascultarea de judecător. Atâta timp cât el trăia, adică cât timp el avea autoritatea, totul decurgea bine. Când el a murit, adică când răul nu a mai fost judecat, totul mergea rău. Aceasta înseamnă pentru noi, că noi vom putea să mergem pe calea Domnului și a savurării binecuvântărilor, dacă vom ține carnea din noi (firea pământescă) în moarte. Romani 6,11, în vorbire simbolică, ne oferă unealta prin care putem să trăim în judecata de sine: *»Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.«*

Noi avem o armă puternică în mâini, și anume Cuvântul lui Dumnezeu. Citim în el, că noi avem dreptul să ne vedem morți față de păcat. Păcatul nu mai are nici un drept asupra mea, deoarece eu mi-am găsit sfârșitul în moartea lui Hristos. *»Omul nostru vechi«*, ceea ce eu sunt de la natură, *»a fost răstignit împreună cu El«*, așa citim în același capitol 6 al epistolei către Romani. Trăirea în această cunoaștere garantează savurarea binecuvântărilor în părtășie cu Dumnezeu. Taina judecătorilor în viața personală sau în viața unei Adunări locale este: să privim la Domnul Isus și la ce a făcut El la cruce.

Istoria lui Israel învață, că de fiecare dată după moartea unui judecător răul a devenit tot mai mare. Ca urmare, eliberările devin tot mai scurte și mai puțin complete, și caracterele eliberatorilor mai slabe. Această spirală descendentă își are punctul de maximă adâncime în Samson, ultimul judecător amintit în această carte. El moare ca prizonier al dușmanului, pe care el trebuia să-l alunge, și după moartea lui poporul se află încă în captivitate.

Mânia Domnului – versetele 20-21

Când poporul se abătea de la Domnul, aceasta făcea pe drept pe Domnul să se mânie. *»Domnul S-a aprins de mânie«*, am citit deja în versetul 14. Dumnezeu nu este numai trist; El este și mânios. El este sfânt și nu poate tolera păcatul în poporul Său. El dorește să vadă această sfințenie și la poporul Său (vezi Levitic 11,44-45; 19,2; 20,7,16). El nu poate sta în legătură cu păcatul. De aceea totul în Israel trebuie să fie în concordanță cu prezența Sa sfântă. Ce era împotriva acestei sfințenii trebuia dat afară din mijlocul poporului. Dumnezeu nu stă indiferent față de păcatul din viața noastră. El vrea ca noi să dăm afară din viața noastră toate lucrurile cu care El nu poate avea părtășie și la care El nu poate lua parte. Dacă lăsăm ceva din păcat în viața noastră, sau permitem să revină în viața noastră, aceasta înseamnă necredințioșie față de El.

Israel a dezonorat legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții lui. Părinții lui s-au obligat atunci să slujească Domnului. De trei ori au spus: *»Vom face tot ce a zis Domnul!«* (Exodul 19,8; 24,3,7). O dată înainte ca Dumnezeu să dea Legea, și de două ori după aceea. Dar ei au încălcat mereu legământul Său. Nu s-au achitat de obligațiile lor. De aceea Dumnezeu nu mai putea să-i binecuvânteze; El trebuia să-i pedepsească. Dumnezeu nu va mai izgoni dinaintea lor pe popoarele care îi înconjurau, care mai rămăseseră după moartea lui Iosua. Ele vor fi nuiua Lui de disciplinare. Când Israeliții vor părăsi pe Domnul, ca să slujească idolilor, Domnul îi va da slujitorilor idolilor, ca să le slujească. Acești slujitori ai idolilor vor fi o unealtă în mâna lui Dumnezeu, ca să disciplineze pe poporul Său.

Pus la încercare – versetele 22-23

Dar Dumnezeu a lăsat popoarele dușmane în țară, nu numai ca să disciplineze pe poporul Său. Ciudățenia este, că Dumnezeu folosește aceste popoare și ca să încerce pe poporul Său. Dumnezeu poate prin acțiunea Lui să obțină în același timp mai multe scopuri. Unul din motivele pentru care nu a nimicuit complet pe dușmani consta în aceea, că El vroia să încerce pe poporul Său, dacă el va merge sau nu pe calea Domnului.

Nu este greu să rămâi pe calea Domnului, dacă toți cei din jurul nostru fac la fel. Nu există nici un pericol, ca cineva să ne poată duce pe un drum greșit. Acest lucru devine cu totul altfel, dacă locuim în mijlocul oamenilor care nu au pe Dumnezeu în viața lor. Atunci este nevoie de efort mai mare, ca să ne menținem direcția înaintea lui Dumnezeu. Noi trebuie să înotăm împotriva curentului. Dar tocmai în aceste situații putem dovedi, dacă vrem să trăim după cuvântul lui Dumnezeu și spre onoarea Lui. Același lucru este valabil și pentru viața noastră în mijlocul oamenilor care zic că sunt creștini, dar acest creștinism este alcătuit după gândurile lor. Felul în care își îndreptățesc stilul de viață poate uneori să fie foarte plauzibil. Dacă preluăm felul lor de gândire, înseamnă că dușmanului i-a reușit lovitura. Atunci poate să fie o încercare a credinței noastre, să citim ce spune Biblia cu privire la această temă. Dacă ajungem la concluzia că Dumnezeu spune altfel decât fac ceilalți, și noi vrem să ascultăm mai bine de Biblie, atunci am biruit pe dușman. Aceasta este spre onoarea lui Dumnezeu.

Și în Adunare se întâlnesc astfel de situații. Un exemplu avem în 1 Corinteni 11,17-19. Credincioșii se strâneau cei drept într-o clădire, dar ei nu constituiau o unitate adevărată; între ei erau neînțelegeri. Sunt multe cauze care duc la neînțelegeri. Dumnezeu permite uneori să vină astfel de situații, ca să vadă, cine este credincios Lui și Cuvântului Său. În 2 Timotei 2,21 avem ceva asemănător. Acolo creștinătatea este comparată cu o casă mare, în care sunt tot felul de vase. Sunt multe vase din materiale diferite și există o diferență între vasele de cinste și vasele de necinste. Totul este alandala. Dumnezeu folosește amestecul vaselor de cinste cu vasele de necinste, ca să facă cunoscut pe primele. Vasele de cinste sunt credincioșii adevărați, care se despart de rău și merg pe drumul pe care Dumnezeu îl arată în Cuvântul Său.

Capitolul 3

Introducere

În acest capitol găsim apariția primilor trei judecători. Despre toți trei citim ceva, care oferă persoanei lor un prestigiu scăzut. Otniel este fratele mai tânăr al lui Caleb, Ehud este un stângaci și Șamgar folosește în luptă o țepușă pentru boi. În general, într-o campanie electorală astfel de oameni nu primesc cele mai multe voturi. Clar este, că oamenii au fost aleși de Dumnezeu și nu de oameni. Această alegere face parte din căile pe care merge Dumnezeu în anumite situații, atunci când strălucirea începutului a pălit. Să privim numai la felul cum a luat naștere Adunarea, cu marii ei apostoli, și să comparăm aceasta cu situația de mai târziu, a decăderii. La început Duhul putea să lucreze cu putere: un răspuns la glorificarea lui Hristos. După ce a pătruns decăderea, și instrumentele devin caracterizate de o oarecare formă de slăbiciune. Luther și Calvin, Darby și Kelly, toți bărbați mari ai lui Dumnezeu la timpul lor, nu ating aceeași înălțime ca apostolul Pavel și apostolul Petru. Și cu toate acestea Dumnezeu a vrut să-i folosească pentru Adunarea Lui, în Reforma din secolul 16 și în mișcarea de trezire din secolul 19. Așa vrea Dumnezeu să folosească totdeauna oameni slabi, limitați, fără renume, ca să elibereze pe tot poporul Său.

Vorbind la modul cel mai general, Reforma a fost eliberarea de sub jugul Romei, al ritualurilor; mișcarea de trezire a fost eliberarea de ortodoxia moartă, de raționalismul din biserica protestantă. Eliberarea, de care astăzi este nevoie, este eliberarea de duhul Laodiceii, de sentimentul lipsei de pretenții față de sine însuși, de plăcerea după spiritualitate fără viață din Duhul. Este vorba de trăire: ce mă face să mă simt bine? Spiritualitatea și sentimentul sunt pe aceeași linie. Lucrurile lui Dumnezeu sunt judecate după gustul nostru și după sentimentele noastre, și nu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că acest dușman este astăzi foarte activ nu înseamnă că dușmanii vechi, ritualismul și raționalismul, au fost definitiv biruiți. Acești dușmani vor încerca permanent să pună stăpânire pe poporul lui Dumnezeu. Această stare ne face ca mereu să luptăm cu acești dușmani și să ne ridicăm ca judecători. Vom vedea aceasta în viitor.

Învățarea războiului – versetele 1-2

Versetele 1-6 aparțin capitolului anterior. Ele descriu alte motive, pentru care Dumnezeu a lăsat pe dușmani în țară. Dumnezeu nu face niciodată ceva fără să aibă o țintă. Uneori are mai multe țeluri în gândurile Sale. Cu o anumită lucrare sau cu un anumit cuvânt poate da naștere la lucruri diferite. Scopul final al lui Dumnezeu este glorificarea Lui Însuși în binele și în binecuvântarea oamenilor în general și în mod deosebit a poporului Său. Aici este numit unul din aceste motive, că Dumnezeu, prin prezența dușmanilor, vrea să învețe pe poporul Său să lupte. Când unui om îi merge foarte bine (viața lui decurge cu succes și fără înfrângeri), nu este așa de clar, ce este în inima lui pentru Dumnezeu. Succesul nu înlătură necredințioșia, care este în inimă. Dacă totul decurge excelent, nu sunt exerciții și lupte grele, ca să înveți cine este Dumnezeu și cum te poți folosi de puterea Sa pentru a birui greutățile. Nu este intenția lui Dumnezeu ca noi să fim biruiți de dușman, respectiv de rău, ci ca *noi* să biruim răul în puterea lui. Dumnezeu știe ce este în om, dar prin dușmanii care au rămas, omul va recunoaște și el destul de repede ce este în el. Reacția lui față de rău arată clar ce este în inima lui. Dacă este o relație adevărată cu Dumnezeu, își va căuta scăparea la Dumnezeu, atunci când ajunge în pericol. Ceea ce ia naștere prin necredințioșie (poporul a fost necredincios și delăsător, atunci când nu a nimicuit complet pe toți dușmanii) va fi folosit de Dumnezeu spre bine. Dușmanii care au fost cruțați vor servi generațiilor care nu au luat parte la cucerirea Canaanului, să învețe să lupte pentru binecuvântările dăruite de Dumnezeu. Deoarece erau încă prezenți dușmanii, ei puteau să arate dacă prețuiau țara lui Dumnezeu. Cine are pe inimă ce a dat Dumnezeu, acela nu va permite ca posesiunea să fie luată în stăpânire de dușman. El va lupta pentru ea. Ceea ce a fost luat în felul acesta de sub puterea dușmanului va avea o importanță deosebită.

În viața zilnică este așa. Posesiunea noastră este mult mai valoroasă, dacă noi înșine am lucrat pentru ea! Vom fi mult mai legați de ea. Vom savura această posesiune mult mai intensiv decât aceea care ne-a căzut în brațe. Timpurile de decădere sunt timpuri de luptă, pentru cel care vrea să fie credincios Domnului. În a doua scrisoare adresată lui Timotei, care descrie timpul de decădere din creștinătate, se vorbește de mai multe ori despre luptă (2,2-5; 4,7). În aceste locuri este chemat fiecare creștin în parte, să rămână credincios în mijlocul decăderii. Lupta descoperă pe cei ce sunt biruitori (vezi Apocalipsa 2 și 3).

În toate acestea trebuie să avem permanent înaintea ochilor, că lupta noastră se duce în locurile cerești și nu este o luptă împotriva cărnii și sângelui. Popoarele care au fost lăsate sunt un tablou al cărnii din noi. Dar carnea nu ne-a fost lăsată, ca să-i slujim, ci ca s-o judecăm. Aceste popoare pot să fie și un tablou al »țepușului în carne«, despre care scrie apostolul Pavel în 2 Corinteni 12,7. Scopul acestui țepuș nu a fost să împiedice pe apostolul Pavel în lucrarea sa pentru Dumnezeu, ci ca să-l mențină smerit și dependent. Tot așa pot să existe și în viața noastră lucruri, de care am vrea să scăpăm bucuroși de ele, dar pe care trebuie să le purtăm. Acestea nu sunt păcate, căci pe acestea trebuie să le condamnăm. De cele mai multe ori este vorba de lucruri neplăcute, care influențează funcționarea noastră. Dar Dumnezeu a permis aceste lucruri, ca să ne mențină smeriți, și astfel să fim folositori pentru El.

Dușmanii – versetul 3

Dușmanii, care sunt numiți pe nume, sunt: filistenii, canaanii, sidoniții și heviții. Și ținuturile dușmanilor sunt descrise. Fiecare dușman își are câmpul lui de activitate. Filistenii sunt primii, care sunt numiți. Tot așa găsim și în Iosua 13,1-2. Domnul spune acolo, că a mai rămas mult din țară, care trebuie luat în stăpânire. În enumerarea ținuturilor care nu au fost luate în stăpânire, ținutul filistenilor este numit în primul rând. Filistenii ocupă un loc deosebit printre dușmanii lui Israel. Ei sunt cei mai înverșunați dușmani. Abia când David va ajunge împărat, va supune puterea acestui dușman, dar nici atunci nu va fi complet distrus. Și atunci va rămâne activ, chiar dacă nu va mai domina asupra poporului.

Este remarcabil, că aici nu este numit poporul filistenilor, ci »*cei cinci domnitori ai filistenilor*«. În capitolul 13 al cărții Iosua, pe care l-am amintit, citim în versetul 3 despre aceste cinci căpetenii; acolo sunt numite și localitățile peste care ei domneau. Trei din aceste localități le-a cucerit Iuda în capitolul 1, versetul 18. Dar se vede că nu au procedat radical.

Filistenii constituiau un popor care s-a cuibărit în țară și își revendica drepturi asupra ei. Citim în Exodul 13,17, că Dumnezeu a scos pe poporul Său din Egipt, și anume »*nu l-a dus pe drumul care dă în țara Filistenilor, măcar că era mai aproape*«. Drumul cel mai scurt spre Canaan ar fi fost prin țara filistenilor. Dar cu toate acestea nu a fost drumul pe care Dumnezeu l-a indicat poporului Său. Dumnezeu avea un alt drum pregătit pentru ei, un drum pe care ei vor face experiențe cu El, și pe care ei Îl vor cunoaște mai bine, și totodată se vor cunoaște și pe ei înșiși mai bine. Filistenii au venit pe un alt drum în țară. Ei sunt un tablou al unui popor care nu cunoaște salvarea din Egipt, cu toate că sunt legați cu ea. Ei vin inițial din Egipt. În Geneza 10,13 este numit Mițraim, ca strămoș al filistenilor, și Mițraim este Egiptul. Aceasta înseamnă, că atât Israel cât și filistenii au avut a face cu Egiptul. Diferența constă în aceea, că Israel a fost acolo în robie și a fost eliberat de Dumnezeu, în timp ce filistenii erau un popor de nomazi, care într-adevăr au părăsit Egiptul, dar nu au cunoscut niciodată salvarea. Ei nu știu nimic despre experiențele cu Dumnezeu în pustie și de traversarea Iordanului în țara făgăduită.

Filistenii reprezintă oamenii care spun că sunt creștini, dar care nu au viață din Dumnezeu. Ei nu au recunoscut niciodată sincer păcatele lor înaintea lui Dumnezeu și nu au parte de mântuirea prin credința în Domnul Isus. Ei sunt creștini cu numele. Ei sunt oameni, care în așa-zisa lor stare de creștini se lasă călăuziți de sentimentele și gândurile lor. Ei nu sunt ascultători de Biblie. Ei slujesc lui Dumnezeu în felul care li se pare lor cel mai bun. Religia lor este determinată de »cei

cinci domnitori«. Pe aceștia am putea să-i comparăm cu cele cinci simțuri ale omului. Creștinul cu numele se lasă călăuzit în serviciile sale divine de ce aude, vede, miroase, simte și gustă, deci exclusiv de percepțiile sale și nu de Duhul lui Dumnezeu, căci nu Îl are. Acest fel de servicii divine se întâlnesc în general în creștinătate. Nimic din ce spune Dumnezeu nu este hotărâtor, ci ce simte omul. Dacă părerea creștinilor cu numele devine decisivă în lucrurile lui Dumnezeu, atunci filistenii au frâul în mână și poporul este prădat de binecuvântarea lui Dumnezeu și de savurarea acesteia.

Cu privire la cel de-al doilea dușman numit aici, canaanii, am spus ceva la studiul capitolului 1 versetul 17. La versetul 5 al acestui capitol voi adăuga unele detalii.

Cel de-al treilea dușman a venit din Sidon. Acesta era așezat în ținutul Așer (capitolul 1,31). Prin necredințioșia lui Așer a rămas acest dușman în viață și își exercita influența sa. Prin aceasta a început Israel să slujească idolilor sidoniților (capitolul 10,6). Din profeția cu privire la judecata asupra Sidonului din Ezechiel 28,21-24 devine clar că Sidon era *»un spin care înțeapă«* și *»un mărăcine aducător de dureri«*. Dumnezeu reproșează acestei cetăți, în Ioel 3,4-6, că locuitorii s-au îmbogățit cu aurul și argintul Său, și cu aurul Lui au făcut negoț. Dușmanul, pe care îl reprezintă Sidonul, este patima după bogăție. Când lăcomia după bani pune stăpânire pe poporul lui Dumnezeu, ea ajunge ca o plagă, prin care binecuvântările lui Dumnezeu nu pot fi savurate. Legătura dintre lăcomia de bani a Sidonului și durerea pe care Sidonul o pricinuieste poporului lui Dumnezeu din toate timpurile este exprimată foarte clar în 1 Timotei 6,10. Citim acolo: *»căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.«* Aceasta este foarte clar, așa văd eu.

Cu privire la heviți ne vom ocupa la versetul 5.

Ascultarea de porunci – versetul 4

În versetul 22 din capitolul anterior, Israel a fost pus la încercare, ca să se vadă *»dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului«*. În versetul 4 găsim un alt punct de vedere, pentru care dușmanii au fost lăsați în țară. Țelul este: *»ca să pună pe Israel la încercare, pentru ca Domnul să vadă dacă vor asculta de poruncile pe care le dăduse părinților lor prin Moise«*. Prezența dușmanilor era deci un test, dacă ei se vor ține de Cuvântul lui Dumnezeu. Pe scurt, în capitolul 2,22 este vorba de *calea Domnului*, și în capitolul 3,4 de *Legea Domnului*. Această legătură dintre cale și Lege este exprimată și în Deuteronom 8,2: *»Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.«* Prin calea, pe care mergem, arătăm clar, dacă Cuvântul lui Dumnezeu este etalonul nostru. Pe drumul vieții noastre au loc tot felul de evenimente, la care trebuie să reacționăm, conștient sau inconștient. Prin reacția noastră la acestea lăsăm să se recunoască, dacă ținem seama de Dumnezeu și interesele Lui, sau dacă suntem preocupați cu noi înșine și cu interesele noastre.

În mijlocul neamurilor – versetul 5

Prezența popoarelor, în mijlocul cărora locuia Israel, a fost cauzată de necredințioșia lui Israel în trecut. Dar Dumnezeu nu se mulțumește cu situația existentă. El folosește aceste popoare ca să încerce credințioșia poporului Său. El îi dă în seama rezultatelor neascultării lor, dar El face aceasta, pentru ca ei să înceapă iarăși să întrebe de El. Zi de zi trăiau în mijlocul acestor popoare. Prin aceasta au fost permanent puși la încercare, dacă vor rămâne credincioși Domnului și ascultători de El, și după aceea vor alunga pe dușmani. Prezența lor arăta pe de o parte necredințioșia lui Israel din trecut, iar pe de altă parte era o provocare, să alunge pe dușmanii lor și să ia în stăpânire, ce le-a dăruit Dumnezeu, sau să restabilească ce pierduseră.

Ce reprezintă exact acești dușmani? Sunt puterile spirituale, care caută să influențeze comportarea poporului lui Dumnezeu. Care sunt aceste influențe putem să deducem din înțelesul numelui lor. Fiecare creștin și orice comunitate de creștini sunt expuși acestor influențe. Vom ceda acestor influențe, ne vom lăsa influențați de acești dușmani, sau ne vom năpusti asupra lor și îi vom bate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este pentru noi testul în sens spiritual și pentru Israel în sens textual.

● (Încă o dată) Canaaniții

Cu privire la însemnătatea numelui („negustor”) vreau să fac încă o aplicație, care probabil ne este cunoscută. Uneori ne putem lăsa ușor influențați de acest dușman, fără să știm sau fără să vrem. Nu mă refer la avantajele financiare, despre care am vorbit în capitolul 1. Poți avea avantaje și în domeniul social. Cu un anumit lucru obții o anumită situație. Unii oameni mari ai lumii se prevalează de faptul că sunt creștini. Cine vrea să se lingusească pe lângă acești domni proeminenți, va trebui să se dea creștin și să prezinte valori creștine. Bunul creștin devine astfel un articol de comerț. Nu este vorba aici dacă cineva este un creștin adevărat sau poartă numai numele de creștin. În multe cazuri la această întrebare poate numai Dumnezeu să răspundă. Pe mine mă interesează felul de comportare – felul în care se tratează lucrurile lui Dumnezeu.

Nu de mult am citit într-un ziar o ilustrație în acest sens: un anuar al celor mai iubiți predicatori ai președintelui american Bill Clinton. La ce este bun aceasta, m-am întrebat. Dacă tu însuși ești pe această listă, îți va cădea bine, în mod deosebit dacă ești numărul 1 pentru Clinton. Aceasta așează persoana predicatorului într-o lumină bună, și totodată și pe adepții săi. Aceasta aduce câștig. Dacă ești pentru Clinton numărul 1 până la 6, vor veni mai mulți oameni, care vor vrea să se atașeze de tine și de grupa ta. Noi ne identificăm mai bine cu o persoană cu renume, decât cu Hristos cel disprețuit și lepădat. Cum apreciază Dumnezeu valoarea și foloasele unui astfel de anuar, lăsăm pe seama Lui.

● Hetiții

Numele lor înseamnă „fii groazei”. Influența lor constă în aceea, că ei insuflă frică oamenilor. Acest dușman caută să reducă la tăcere pe creștini. Arma lui verificată este frica. Multor creștini le este frică să-și deschidă gura și să mărturisească despre Domnul lor! Poate fi vorba de un cuvânt adresat oamenilor nemântuiți, dar și de un cuvânt în mijlocul credincioșilor. De ce contribuie așa de puțini creștini la evanghelizări? De ce așa de puțini copii ai lui Dumnezeu își deschid gura în Adunare, ca să mulțumească lui Dumnezeu, sau să se roage? Frica a pus stăpânire pe poporul lui Dumnezeu. Frica să nu se blameze, să nu-și păteze obrazul. Frică, pentru că este așa de mult preocupat cu sine însuși. Dacă inima este plină de Domnul Isus, frica și timiditatea vor fi învinse, căci din prisosul inimii vorbește gura (vezi Matei 12,34b). Prezența acestui dușman este provocarea, ca să te ocupi cu Domnul Isus. Atunci îl vei putea înfrânge.

● Amoriții

Ei sunt „oratorii”, acesta este unul din multele înțelesuri ale numelui lor. Este un dușman cu totul altfel decât cel anterior. Dar cineva poate vorbi mult, fără să spună cu adevărat ceva. Un limbuz folosește multe cuvinte. Sunt creștini, cărora le este frică să spună ceva despre Domnul Isus, dar care pot povesti istorii multe despre valorile creștine. Să privim numai la politica „creștină”! Acest dușman trebuie biruit prin părtașia cu Domnul Isus. Dacă »gândirea lui Hristos« începe să dirijeze lumea gândurilor, atunci „oratorii” vor fi bătuți. Atunci cuvintele primesc conținut și lucrează în ascultători.

● Ferezii

Ferezii înseamnă, printre altele, „cei care guvernează”. Ei reprezintă o clasă spirituală, așezată deasupra poporului obișnuit. Ei sunt oamenii care știu, căci în definitiv au studiat! Cineva care nu a studiat, care nu are un titlu înaintea numelui său, nu poate vorbi cu autoritate. Într-o comunitate în care este valabil aceasta, ferezii sunt șefii. Învățătura Domnului Isus nu a fost primită, pentru că El nu a avut hârtiile, pe care ei le considerau necesare. Putem deduce aceasta din Ioan 7,15. Și astăzi funcționează tot așa. Cine nu are încheiat un studiu teologic recunoscut, în cea mai mare parte a creștinismului nu este luat în considerare, oricât de bine ar putea să vestească adevărul lui Dumnezeu. Pur și simplu nu va fi ascultat. Acest dușman va fi biruit dacă ascultăm ce a spus Domnul Isus în Luca 22,25-28.

● Heviții

Heviții constituie contrariul ferezilor. Dacă în ferezii am văzut pe „cei care guvernează”, în heviți putem vedea pe „locuitorii satelor”. Acesta este înțelesul numelui lor. Ei sunt oamenii obișnuiți, laicii. Ei nu se îngrijesc de interpretarea Bibliei. Pentru aceasta au pe „guvernatorii” lor, care sunt plătiți de ei. Confortul slujește oamenilor și dacă se mai și plătește pentru el, poți să-ți liniștești conștiința. Mulți creștini consideră plăcut, dacă nu trebuie să poarte responsabilitate și se retrag de la orice activitate.

În 1 Corinteni 12 întâlnim atât pe ferezii cât și pe heviți. În versetele 15 și 16 auzim pe cineva spunând, că el »*nu este din trup*«. Aici se pare că „heviții” au cuvântul. Cu toate că în aceste versete este vorba de cineva, care este nemulțumit cu locul pe care îl are în trup, vreau totuși să-l aplic la acest dușman. Rezultatul comodității și al nemulțumirii este același, și anume: nu se petrece nimic. Fiecare copil al lui Dumnezeu își are locul propriu în trup (în Adunare) și are voie, chiar trebuie, să-și îndeplinească funcția care o are. Funcția lui slujește spre folosul întregului trup (al întregii Adunări). În versetele 21 și 22 îi auzim pe „ferezii”. Ei fac singuri totul și nu au nevoie de ceilalți. Ei stau deasupra. Amândoi dușmanii vor fi învinși, dacă ținem seama de ce a vrut Dumnezeu (versetele 18 și 24). Dumnezeu vrea ca aceasta să devină vizibil (versetul 27) în Adunarea locală și de aceea acești dușmani trebuie „izgoniți”.

● Iebusiții

Iebusiții încheie coloana. Înțelesul numelui lor, „călcătorii în picioare”, arată rezultatul a tot ce am văzut la dușmanii anteriori. Ei calcă în picioare tot ce este de la Dumnezeu. Ei trântesc totul la pământ. Ei se aseamănă cu câinii și cu porcii din Matei 7,6. Domnul Isus atenționează pe ucenicii Lui în acest verset, să nu le dea »*lucrurile sfinte*« și »*perlele*«, căci le vor călca în picioare și le vor rupe.

În cazul »*lucrurilor sfinte*« ne putem gândi de exemplu la frângerea pâinii. Aceasta nu este pentru oamenii care nu s-au întors la Dumnezeu, ci exclusiv numai pentru aceia care prin întoarcerea la Dumnezeu și credința în Domnul Isus aparțin Adunării. Necredincioșii nu înțeleg nimic din însemnătatea frângerii pâinii. Ei nu au parte de lucrarea de mântuire a Domnului Isus. Singurul lucru pe care îl pot face cu frângerea pâinii, este s-o calce cu picioarele lor.

În cazul expresiei »*perle*« sau »*mărgăritare*« ne putem gândi la adevărurile prețioase care sunt în Biblie cu privire la Adunare și la multele binecuvântări ale celor credincioși. Toate aceste adevăruri nu sunt pentru cei necredincioși, ci sunt destinate credincioșilor. Oamenii nemântuiți nu pot prețui aceste adevăruri scumpe. Ei le batjocoresc și le ridiculizează.

Acest dușman poate fi biruit, dacă luăm seama, ca nici un om nemântuit să nu ia parte la Masa Domnului. Nu trebuie să permitem, ca cineva, care nu are viață din Dumnezeu, să facă slujbe în Adunare. Aceasta este posibil prin exercitarea disciplinării, despre care ne învață Scriptura, printre

altele în 1 Corinteni 5. Aceasta este posibil și atunci când ne ținem de ce este scris în 2 Corinteni 6,14 până la 7,1 și în 2 Timotei 2,16.22.

Căsătoria și adorarea – versetul 6

Dușmanul știe cum poate să-și supună cu succes pe Israeliți. Aceasta îi reușește cel mai bine prin dragoste. El se gândește cam așa: lăsați fetele noastre să se căsătorească cu bărbați din Israel și lăsați fetele din Israel să se căsătorească cu bărbații noștri. După un timp Israeliții vor lua cu siguranță obiceiurile noastre. În cele din urmă vor adora chiar și idoli noștri. Acest fel de gândire s-a dovedit că are succes. Dacă prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a terminat cu dușmanul, va lua naștere o relație de dragoste, ca va duce la decăderea poporului lui Dumnezeu. Nu poți să te porți neutral față de dușman. El însuși nu se dă niciodată bătut, și se va folosi de orice ocazie, ca să subjuge pe poporul lui Dumnezeu. Dacă ne simțim bine în societatea lumii, ne vom uni cu ea, cu toate că noi creștinii suntem un popor, care – ca și Israel – ar trebui să trăiască pentru sine, adică despărțit de lume (Numeri 23,9b; Ioan 17,17). Următorul pas va fi, că se va sluji idolilor lumii. Așa se întâmplă deseori: la început mâncat și băut împreună, apoi căsătorie (încheierea de legături) și la urmă adorare în comun. În Numeri 25 și 1 Corinteni 10 citim despre evenimente diferite, dar cu același rezultat. Mâncatul și băutul nu sunt lucruri de sine stătătoare. Ele sunt folosite de dușman, ca să ia naștere contacte. Aceste contacte devin treptat legături strânse până când ia naștere cea mai strânsă legătură și cu cele mai mari consecințe: căsnicia. Pasul următor, aproape de neevitat, este slujirea la idoli partenerului de viață.

Partea a 2-a
Robia și eliberarea
Capitolul 3,7 – 16,31

2a) Capitolul 3,7 – 3,31
Otniel, Ehud și Șamgar

Rău înaintea Domnului – versetul 7

De șapte ori citim în această carte, că »Fii lui Israel au făcut ce este rău înaintea Domnului« (cap. 2,11; 3,7,12; 4,1; 6,1; 10,6; 13,1). Aceste cuvinte vestesc de fiecare dată o perioadă nouă de decădere. Uitarea Domnului, Dumnezeului lor, și slujirea idolilor sunt două aspecte ale răului, care aici ambele devin vizibile. Răul al doilea rezultă din primul. Nici nu poate fi altfel. Cine uită pe Dumnezeu, acela nu mai ține seama de poruncile Sale, nu mai ascultă ce zice El. Ia naștere un gol. Omul nu poate trăi fără Dumnezeu. Dacă nu mai este loc pentru Dumnezeu, atunci se creează loc pentru un alt dumnezeu. Acest dumnezeu va umple golul cu tot felul de alte lucruri, cărora omul începe să le dedice atenția lui, timpul și energia lui. Acestea devin după aceea un idol. La studiul capitolului 2, versetele 11 – 13 am vorbit despre Baal și Astartee.

Cușan-Rișeataim – versetul 8

»Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel.« Dumnezeu S-a întristat foarte mult de comportarea poporului Său. El nu mai poate privi, fără să intervină. Din starea de mânie, Dumnezeu începe să Se comporte față de poporul Său într-un fel care nu se potrivește cu impresia pe care noi o avem despre Dumnezeul plin de dragoste. Dumnezeu nu este Tatăl generos, așa cum credem noi câteodată, care să vorbească de bine lucrurile rele sau să compare comportarea poporului Său cu poaznele băieților răi. Nu, Dumnezeu privește cu toată seriozitatea faptele poporului Său. El trebuie să-i pedepsească pentru aceasta. Dar Dumnezeu nu se comportă dintr-o stare de iritație, așa cum poate fi cazul la noi. Dacă Dumnezeu trebuie să pedepsească pe poporul Său, atunci o face având în vedere restabilirea lui. El vrea ca ei să-și vină în fire și să se căiască, pentru ca El să poată avea iarăși părtașie cu ei și binecuvântarea Lui să poată curge peste ei. De aceea El i-a vândut în mâna dușmanului. Dumnezeu spune totodată poporului Său: „Vreți să slujiți lumii? Bine, atunci veți știți cum este lumea!” Dacă cel credincios vrea lumea, el o va primi, dar el o va cunoaște după aceea ca asupritor al lui.

Mesopotamia înseamnă „țara celor două râuri” și este un tablou al lumii. Plăcerile și savurarea pe de o parte, și religia pe de altă parte, sunt cele două râuri care fac lumea să fie un loc de poposire plăcut pentru omul fără Dumnezeu. Că Mesopotamia este un tablou al lumii, putem deduce din Geneza 12,1 și Faptele Apostolilor 7,2. Era un ținut în care se slujea idolilor (Iosua 24,2). Din acest ținut a fost chemat Avraam, ca să devină strămoșul lui Israel. Fiecare credincios este chemat de Dumnezeu în același fel, ca să renunțe la lume. Niciunde nu citim în Biblie despre o chemare de a rămâne în lume și de a o îmbunătăți (compară cu Galateni 1,4-5). Desigur, el are aici o misiune, așa cum și Domnul a avut o misiune în lume. Domnul Isus spune clar aceasta în Ioan 20,21. Dar lumea nu mai are nici un drept asupra noastră.

Împăratul din Mesopotamia se numea Cușan-Rișeataim. Numele lui înseamnă „negrul întunericului; răutate dublă”. Aceasta vorbește despre întunericul, în care este lumea învăluită. Lumea se ferește de lumina lui Dumnezeu, ea o respinge chiar (Ioan 1,5; 3,19). Dacă lumina luminează, și ea este totuși respinsă, atunci ia naștere un întuneric mare. Cine mărturisește că este creștin, dar întoarce spatele lui Dumnezeu și începe să slujească idolilor, va pierde toată lumina, pe care a avut-o cândva. Dumnezeu va permite ca un astfel de om să nu mai aibă nici o lumină cu

privire la Dumnezeu Însuși, izvorul luminii, și cu privire la Domnul Isus, Lumina lumii (1 Ioan 1,5 și Ioan 8,12). Unui astfel de om i se potrivește ce spune Matei 6,23: *»Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!«* Abia după ce această stare a durat opt ani, poporul a început să strige către Dumnezeu.

Numărul opt vorbește de un început nou, după o perioadă încheiată, deplină, de șapte ani. Abia după ce cineva este prins, așa că nu se mai poate mișca și singur nu mai poate ieși din situația în care se află, începe să strige la Dumnezeu și este gata să facă un început nou cu Dumnezeu.

Otniel – versetul 9

Israel poate fi eliberat din această situație numai de Otniel. Pe el l-am întâlnit deja în capitolul 1, versetele 13 – 15. Acolo apare ca un om credincios. El este unul, care are interese pentru binecuvântarea lui Dumnezeu. El se lasă impulsionat să acționeze prin credință. Punctul de plecare al vieții sale este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a cucerit el Debirul? (Debiri înseamnă „Vorbirea lui Dumnezeu”; capitolul 1,12-13).

Am văzut deja în capitolul 1 cât de importantă a fost relația lui cu Acsa. Căsnicia lui cu Acsa arată că el nu a luat parte la păcatul general al lui Israel, care este numit în versetul 3 al acestui capitol. El nu și-a luat o soție dintre neamuri, ci din poporul lui Dumnezeu. El a respectat Cuvântul lui Dumnezeu. Și ca să exprimăm cu 1 Corinteni 7,39: el s-a căsătorit *»în Domnul«*. Deoarece el personal era liber de păcatul lui Israel, Dumnezeu putea să-l folosească. Toate aceste lucruri arată clar, care era viața personală a lui Otniel.

Cine în casa lui nu reglează lucrurile după Cuvântul lui Dumnezeu, să nu creadă că poate să facă ceva spre binele întregului popor. Cine este credincios în lucrurile mici, este credincios și în lucrurile mari (compară cu Luca 16,10). Atitudinea din casă, în familie, este totdeauna cea mai bună premiză de a sluji Domnului în Adunare. Judecătorii sunt astăzi în primul rând supraveghetorii sau bătrânii. Despre un supraveghetor se spune în 1 Timotei 3,4-5, că trebuie să fie unul care știe *»să-și conducă bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată seriozitatea. Căci dacă cineva nu știe să-și conducă bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?«* Aceștia sunt oamenii, care astăzi pot să ajute altor credincioși ca să scape de atacurile lumii. Cu ajutorul lor credincioși pot savura din nou binecuvântările lui Dumnezeu.

Dușmanul este bătut – versetele 10 – 11

Otniel datorează victoria, pe care a obținut-o, nu sie însuși. Cu toate că el era un instrument potrivit, în sine însuși nu a avut nici o putere să bată pe dușman. Pentru aceasta era necesară puterea Duhului Domnului. Numai Duhul Sfânt poate purta grijă, ca elementele false din viața poporului lui Dumnezeu să fie îndepărtate. Prima activitate, despre care citim, este faptul că Otniel a judecat pe Israel. El s-a preocupat mai întâi cu starea poporului lui Dumnezeu. El a făcut clar, unde erau lucrurile greșite. Aceasta trebuie să conducă la judecata de sine. Păcatul, care nu este mărturisit, slăbește pe poporul lui Dumnezeu. Atunci nu este putere de luptă. Prima lucrare a Duhului constă în aceea, ca noi să ne descoperim, ca să vedem ce este greșit, și să dăm greșeala afară din viața noastră. În felul acesta suntem eliberați și Duhul lui Dumnezeu ne poate umple.

După aceea poate avea loc, ce este numit în al doilea rând, și anume, pornirea la luptă. Semnul caracteristic al tinerilor în 1 Ioan 2,14 – 17 este, că ei au biruit pe cel rău, este vizibil în Otniel. El posedea puterea lui Dumnezeu (numele lui înseamnă: „leul lui Dumnezeu”) și Cuvântul lui Dumnezeu a rămas în el (el a cucerit Chiriat-Sefer și a făcut din el Debir, vezi capitolul 1,12).

Moab și Eglon – versetul 12

Israelii au făcut din nou ce era rău înaintea Domnului. Se pare că nu au învățat nimic din lucrurile anterioare. Nu sunt ei în privința aceasta un tablou amar a ceea ce suntem noi? Puterea lui Dumnezeu nu este cu poporul Său neascultător Israel, ci cu dușmanul Moab. Este Moab mai bun decât Israel? Nu, nu este. Dar Dumnezeu vrea să folosească Moabul ca nua de disciplinare, ca să aducă pe popor să se întoarcă la El. Și acest dușman ne prezintă ceva. Ce este el, putem să deducem din numele lui și din istoria lui. Numele lui înseamnă „de la tatăl”. Cine a fost tatăl lui? Era Lot (Geneza 19,36 – 37). Lot era un om care iubea lumea. El a privit ce era înaintea ochilor. S-a lăsat călăuzit de poftele cărnii, adică de natura veche, pe care orice credincios o mai are încă în sine însuși. În Geneza 13 aceasta se arată prin alegerea, pe care a făcut-o. În istoria lui devin vizibile două semne caracteristice, care rezultă din poftele cărnii, și anume, comoditatea și mândria (vezi Ieremia 48,11,29 pentru comoditatea lui Moab și Isaia 16,6, pentru mândria lui). Moab reprezintă faptele firii pământești (ale cărnii, Galateni 5,19-21).

Omul, care domnea peste Moab, se numește Eglon. Eglon înseamnă „rotund” sau „cerc”. Am putea spune, că la Moab (la firea pământească) totul se derulează în cercul intereselor proprii. El stă în centru și în acest cerc nu este loc pentru Dumnezeu. Dușmanul anterior, un tablou al lumii, își găsește urmașul într-un dușman, care este tabloul firii pământești. Acum se dă acestui dușman putere peste poporul lui Dumnezeu. În viața unui credincios care a decăzut, aceasta înseamnă că el începe să se comporte firesc (carnal) și se preocupă de satisfacerea propriilor plăceri. Aceasta nu creează niciodată satisfacție adevărată.

Amon și Amalec – versetul 13

Moab se unește cu Amon și Amalec. Amon are aceeași origine înfiorătoare ca și Moab (Geneza 19,38). Numele lui înseamnă „independent” și lasă să se recunoască încăpățânarea firii pământești. Amalec este un urmaș al lui Esau (Geneza 36,12); numele lui înseamnă „popor stăpânitor”. Aici apare ambiția, dorința de a domina a firii pământești. Cetatea palmierilor este Ierihonul, cetatea care reprezenta intrarea în țara făgăduită (Iosua 6). Prin faptul că dușmanul a luat în stăpânire această cetate, avea în mâini un punct strategic important.

Dacă un credincios își pierde credințioșia, firea pământească ia în stăpânire unele puncte importante din viața lui. De exemplu, atunci când trebuie luate decizii importante, el nu se lasă călăuzit de Duhul, ci de firea pământească. Dacă trebuie să vorbească într-o adunare locală, ia naștere ceartă și derutare. Biblia prezintă un astfel de exemplu în Adunarea din Corint. Apostolul Pavel a trebuit să-i atenționeze, deoarece erau firești (1 Corinteni 3,1). Din cauza acestei stări, apostolul nu a putut vorbi cu ei despre binecuvântările, care sunt partea creștinului. El a trebuit să le prezinte lucrurile cele mai elementare ale credinței: pe Domnul Isus și pe El răstignit (1 Corinteni 2,2).

Perioada de asuprire – versetul 14

În timp ce perioada anterioară de stăpânire străină a durat opt ani, până când poporul Israel a început să strige la Domnul (versetul 8), de data aceasta au trecut optsprezece ani de stăpânire străină, până când poporul a ajuns să strige la Domnul. Se pare că noua abatere face poporul mai insensibil față de disciplinarea, pe care Dumnezeu o trimite. Abia după optsprezece ani începe conștiința să-i facă să-și dea seama că au ajuns sclavi. După aceea își doresc recăpătarea libertății. Această experiență o putem face și noi. Cu cât mai des uităm pe Dumnezeu, cu atât mai mult durează până ne reîntoarcem la El.

Ehud – versetul 15

Ehud este omul, pe care Dumnezeu îl trezește, ca să elibereze pe poporul Său. Numele lui înseamnă „energic”, „puternic”. El este fiul lui Ghera, al cărui nume înseamnă „chibzuință”. El a venit din seminția lui Beniamin, al cărui nume înseamnă „fiul dreptei mele”. Dacă privim aceste nume, putem să recunoaștem în Ehud următoarele caracteristici: el vine din Beniamin, ceea ce arată, că el este unit cu o poziție de putere. Dar nu este suficient pentru noi să știm, că noi ocupăm o anumită poziție. Noi trebuie să ne însușim această poziție. Aceasta înseamnă, că noi trebuie să ne gândim, ce înseamnă, că noi am primit acest loc. Aceasta se regăsește în numele Ghera („chibzuință”). Rezultatul acestei „chibzuințe” este în cele din urmă o manifestare energică.

Ehud folosea bine mâna stângă, era stângaci. El purta sabia pe partea dreaptă. Acesta nu este un loc obișnuit de a purta sabia, dar pentru el era cel mai bun. În felul acesta putea să-și folosească arma așa cum era cel mai bine pentru el. Din aceasta putem învăța, că noi trebuie să folosim Biblia, așa cum se potrivește cel mai bine pentru noi și în folosirea ei nu trebuie să imităm pe alții. Aceasta nu va da rezultate. Așa de exemplu, David nu a putut să lupte îmbrăcat cu armătura lui Saul și folosind sabia lui. El știa să folosească praștia și pietrele și acestea au doborât pe dușman (1 Samuel 17,38-39,40-50).

Traducerea textuală a cuvântului „era stângaci” este; „izolat de mâna dreaptă”. El nu putea să folosească mâna dreaptă. Aceasta putea să însemne, că a fost ceva în viața lui, un accident, din cauza căruia nu mai putea folosi mâna dreaptă. În viața unui credincios pot avea loc lucruri, prin care el pierde accesul la lucrurile lui Dumnezeu. Cineva, de exemplu, poate avea cunoștințe bune despre binecuvântările descrise în epistola către Efeseni, dar este așa de preocupat cu lucrurile vieții pământești, că el nu mai are timp și nici interese pentru ele. În felul acesta „plătește tribut firii pământești”, ceea ce vedem și la Israel, care prin mâna lui Ehud a plătit tribut lui Eglon.

Pentru noi acest tribut poate consta în aceea, că pierdem ocaziile în care putem cunoaște mai mult binecuvântările lui Dumnezeu, și aceste ocazii niciodată nu le vom primi înapoi. Trăim pentru noi înșine. Grijele pământești pun stăpânire pe noi și nu ne gândim la lucrurile de sus (Coloseni 3,1).

O sabie cu două tăișuri – versetul 16

Vedem aici premiza victoriei. Aceasta se obține prin aceea, că Ehud și-a făcut pentru sine o sabie cu două tăișuri. Putem citi în diverse locuri din Noul Testament, că această sabie cu două tăișuri este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, printre altele în Evrei 4,12; Efeseni 6,17; Apocalipsa 1,16; 2,12; 19,15. Deci prin sabia cu două tăișuri se înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este arma cu care poate fi bătut orice dușman. Dar trebuie să știm cum s-o folosim, adică, noi trebuie să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, ca să-l putem folosi. Domnul Isus a folosit această „sabie” împotriva diavolului, atunci când a fost ispășit în pustie. Orice atac al dușmanului l-a parat cu »*este scris*« (Matei 4,4,7,10).

»Cu două tăișuri« înseamnă că această sabie taie în două părți. Pentru noi înseamnă, că noi trebuie să folosim acest cuvânt mai întâi cu privire la noi și apoi împotriva împotrivorului. Această ordine o prezintă apostolul Pavel lui Timotei: »*Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora*« (1 Timotei 4,16).

Noi nu putem învinge pe împotrivor, dacă permitem în viața noastră lucruri, care sunt în contradicție cu Biblia. Noi trebuie să ascultăm de Biblie și să dăm la o parte tot ce este în contradicție cu ea.

Sabia avea o lungime de un cot. Deci era o lungime bine stabilită, nici mai mare și nici mai mică. Noi nu trebuie nici să adăugăm și nici să scoatem ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de Cuvântul întreg, și nu numai de locurile plăcute nouă; nimic nu este lipsit de importanță. Noi nu trebuie să adăugăm ideile noastre și tradițiile noastre. Un cot este totodată ceva

neînsemnat (vezi Luca 12,25-26). Cele mai simple adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt în stare să lovească firea pământească în toată stricăciunea ei, dacă ele sunt folosite cu credință.

Ehud a purtat sabia sub hainele sale. Nimeni nu a văzut-o. Aceasta ne amintește cuvintele din Psalmul 119,11: »*Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta*«. Cuvântul a dat tărie umblării lui: el l-a purtat la partea dreaptă.

Un om foarte gras – versetul 17

Înarmat cu o sabie, pe care tocmai o făcu-se, Ehud se duce pentru ultima dată la Eglon, ca să-i ducă tributul. Așa cum am spus, acest dușman este un tablou al firii pământești, la care totul se învâртеște în jurul propriului „eu”. Aceasta trebuie să aibă ca urmare o anumită inerție. Totul este privit sub aspectul: cum pot „eu” să am avantaje din aceasta. La altceva nu se gândește. Egoismul își serbează victoriile. „Eu” devine mare și cuprinzător. Pentru un credincios nu este nimic atrăgător în firea pământească.

Un mesaj secret – versetele 18-19

Domnul a ridicat pe Ehud ca salvator (versetul 15). După o pregătire personală, el este gata pentru misiunea lui propriu-zisă. După ce împreună cu însoțitorii lui s-a achitat de obligațiile pe care le aveau, a dat drumul oamenilor care îl însoțeau. Misiunea lui Dumnezeu i-a fost încredințată lui personal. El trebuia singur s-o împlinească, fără să mai fie cineva prezent. El obține victoria în ascuns, fără mult efort. Ceilalți, poporul, vor profita de fapta lui. Efectul faptei lui de credință a devenit vizibil și tot poporul a avut foloase din ea.

Ghilgal ocupă un loc important în misiunea lui Ehud; de acolo se întoarce el. Ghilgal l-am întâlnit deseori, de exemplu în capitolul 2, versetul 1. Acolo am văzut, că el a fost punctul de plecare, de unde Israel a plecat, ca să cucerească țara. Poporul s-a reîntors acolo. Aceasta o face și Ehud (vezi versetul 26). La Ghilgal a avut loc circumcizia. Înțelesul lui spiritual este judecata asupra firii pământești păcătoase. Circumcizia ne învață, că orice luptă, care trebuie dusă, nu poate fi dusă în puterea proprie, în puterea firii noastre pământești. Dacă mergem conștienți, că în noi nu este nici o putere, atunci Dumnezeu poate să ne umple cu puterea Sa.

Pietrele din versetul 19 sunt probabil acele pietre, pe care Iosua le-a așezat pe țărni, ca pietre de aducere aminte. Aceasta este descris în Iosua 4. Dar aici erau pietre cioplite. Semnul aducerii aminte a fost împodobit, probabil a fost făcut chiar un „idol”. Și cu rânduiala dată de Domnul, ca botezul și Masa Domnului, se poate face la fel. Biblia spune, că ambele au a face cu moartea Domnului. Dar dacă acest gând este nesocotit, ele pot deveni sacramente cu înțeles idolatru. Ele pot deveni atunci mijloace, prin care se crede că se poate primi viața veșnică.

Judecata asupra lui Eglon – versetele 20-23

Eglon este singur, într-o ambianță, care corespunde în totul dorințelor lui. El stă în odaia lui de vară, ca să-și satisfacă poftele. El este aici un tablou potrivit al egoismului firii pământești, care vrea să aibă totul pentru sine. La o astfel de atitudine există numai un răspuns, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl rostește Ehud. Prin el se face judecata lui Eglon (Evrei 4,12; Apocalipsa 19,13-15). Firea pământească poate fi omorâtă numai în prezența lui Dumnezeu.

Eglon se scoală, pare să arate un oarecare respect față de Cuvântul lui Dumnezeu, dar este vorba numai de o formă exterioară. În inima lui nu este nimic, care să fie deschis pentru Dumnezeu. Astfel de oameni au existat întotdeauna și există și astăzi. Dar aceasta nu schimbă cu nimic sentința, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o rostește asupra lor. Cum sunt ei de la natură se vede foarte clar, când se folosește Cuvântul lui Dumnezeu în toată seriozitatea lui. Așa se petrece cu

Eglon. Sabia pătrunde în pânțele lui și mizeria iese afară. Stricăciunea care era în el, vine afară prin intermediul sabiei. Stricăciunea firii pământești este descoperită prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu ne speriem noi câteodată de noi înșine, când deodată se nasc în noi gânduri ostile? Aceasta este tot ce firea pământescă poate să dea la iveală. Firea pământescă a unui necredincios este la fel ca firea pământescă a unui credincios. Cuvântul o descoperă și o condamnă. După ce Ehud l-a folosit cu privire la sine (versetele 16 și 19), îl folosește acum împotriva dușmanului poporului lui Dumnezeu. O face foarte radical, pătrunzând foarte adânc. El nu se comportă blând și superficial cu dușmanul lui. El nu se dă mulțumit cu o victorie parțială sau temporală, ci el vrea o victorie definitivă. El lasă sabia înfiptă, nu o mai trage afară. În afară de aceasta încuie odaia de sus, în care a omorât pe Eglon. În ceea ce-l privește, el a făcut totul, ca să lichideze definitiv pe acest dușman al poporului lui Dumnezeu, așa că el nu va mai putea apare. Învățătura este clară. Dacă noi am condamnat prin Cuvânt o anumită acțiune a firii pământești la noi sau la alții și aceasta a dispărut, atunci nu trebuie să permitem ca ea să se impună din nou.

Slujitorii lui Eglon – versetele 24 – 25

Faptul că împăratul Moabului a fost înlăturat, aceasta nu înseamnă că automat poporului Moabului i-a fost luată puterea. Eglon are slujitori și luptători (versetul 29). Slujitorii au o explicație bună cu privire la ușa încuiată. Ei cunosc pe stăpânul lor și presupun că el s-a retras iarăși în comoditatea lui. După un timp de așteptare, li se pare totuși prea mult. Se tem, că s-a întâmplat ceva. Ei iau o cheie și descoperă că stăpânul lor este mort. Nu citim, cum au reacționat ei la aceasta. Comportarea și gândurile slujitorilor se potrivesc în totul cu comportarea stăpânului lor. Ei îi aparțin și au duhul lui. Tot așa firea pământescă are multe forme de prezentare. Dar toate aceste prezentări respiră unul și același duh. Totdeauna este vorba de satisfacerea firii pământești.

Victoria poporului – versetele 26 – 30

După ce Ehud a obținut victoria sa, cheamă și pe alții să aibă parte de victoria sa. El nu se odihnește, până când tot poporul are parte de ea. Acesta este duhul adevărat al dragostei de frați. El intervine pentru alții. El nu se retrage din luptă, după ce și-a făcut partea lui, ci conduce oștirea, ca să termine lucrarea. Cât de important este să dai un exemplu bun altora! Aceasta este valabil în mod deosebit pentru un bătrân sau supraveghetor, al cărui model îl vedem în persoana judecătorilor. Când prin Cuvântul lui Dumnezeu s-a lichidat definitiv cu firea pământescă, atunci un bătrân sau supraveghetor poate spune „urmează-mă”, ca după aceea să arate credincioșilor drumul spre victorie.

Orice legătură dintre Ehud și dușman a fost ruptă. Tot așa și noi în viața noastră trebuie s-o rupem public și cu hotărâre cu lumea și cu firea pământescă. Numai după aceea se poate vorbi de o victorie de durată. Singurul vad al Iordanului este ocupat. Israeliții au trecut atunci prin Iordan, ca să intre în țara făgăduită. Ei puteau să traverseze numai acolo râul, unde chivotul făcea drum liber poporului. Chivotul în Iordan ne vorbește despre moartea și învierea lui Hristos, prin care noi am obținut un loc în Locurile cerești. Credincioșii trebuie să mențină cu orice preț acest punct strategic. Nimeni nu are voie să scape de acolo. Eglon era gras; aceasta era valabil pentru mulți din oștirea lui. Ei se asemănau cu el, căci ei stăteau în slujba lui și luptau pentru același lucru. Dar și ei trebuiau uciși. Toate resturile lumii și ale firii pământești, cei zece mii de oameni grași și puternici, vin pe malul Iordanului, la locul care vorbește despre moartea și învierea lui Hristos. Moab nu este nimic, ci a fost smerit. Firea pământescă rămâne un dușman, atâta timp cât noi vom trăi, dar noi trebuie s-o supunem.

Şamgar – versetul 31

Unei victorii asupra filistenilor printr-un oarecare Şamgar i se dedică numai un verset. „Şamgar” înseamnă „străin” sau „locuitor fără cetăţenie”. Acest nume nu are origine iudaică. Aceasta pare să arate, că Şamgar venea dintre păgâni. El este fiul lui Anat, al cărui nume înseamnă „răspuns”. Arma lui, o ţepuşă pentru boi, vorbeşte de asemenea de Cuvântul lui Dumnezeu, dar privit din punctul de vedere al lumii. Pentru lume Cuvântul nu are nici o valoare vizibilă. Şamgar era un ţăran, o persoană simplă, care probabil anumite cuvinte nu putea să le rostească bine (compară cu 1 Corinteni 1,26,29). Este posibil ca el să fi fost fără pregătire (vezi Faptele Apostolilor 4,13). El nu avea, ca să vorbim în limbajul zilelor noastre, cunoştinţe despre textul original şi nu a avut parte de o pregătire superioară.

Poporul filistenilor era un duşman, care se afla în ţară; ei locuiau o fâşie de pământ mică îndelungul Mării Mediterane. Ei cereau ţara pentru ei, şi-au pus chiar amprenta pe ea, legându-şi numele cu ea. În cuvântul Palestina răsună numele filistenilor. Dar Şamgar a fost învăţat de Dumnezeu. Prin aceasta cunoştea diferenţa dintre un membru al poporului lui Dumnezeu şi un duşman al acestuia, chiar dacă acest duşman vorbea aceeaşi limbă ca poporul lui Dumnezeu. El cunoştea „Biblia lui” şi ştia cum s-o folosească. Ţepuşa lui Şamgar nu a dat greş, atunci când a folosit-o pentru boii lui. Se putea baza pe ea. Ştim din experienţă, că ne putem baza pe Cuvântul lui Dumnezeu; niciodată nu ne-a părăsit. Duşmanul nu are nici un succes împotriva unei astfel de mărturii. Aceasta este ca şi cu acel necredincios, care a venit batjocorind la predicator şi a zis, că el nu poate crede că Domnul Isus a transformat apa în vin. Predicatorul l-a invitat, să vină cu el în casă. El îi va arăta acolo o minune şi mai mare. Odinioară el a fost un beţiv, dar Cuvântul lui Dumnezeu l-a vindecat. Atunci a început să-şi folosească banii altfel.

Din acest verset vreau să scot în evidenţă şapte lucruri:

1. Abia în capitolul 4 versetul 1 citim, că Ehud, judecătorul mai dinainte, a murit. Se pare, că Şamgar a fost contemporan cu Ehud. După victoria lui Ehud (deci, nu după moartea lui), Şamgar a mers pe acelaşi drum al credinţei. Aşa putem noi, fiecare pe teritoriul lui, să obţinem victorii, care sunt spre binele întregului popor.

2. Aşa cum am amintit, numele lui înseamnă „străin”. Conştiinţa, că patria noastră propriu-zisă este cerul şi că pe noi ca creştini abia acolo ne aşteaptă odihna, ne face să biruim pe duşman.

3. Anat, al cărui nume înseamnă „răspuns” sau „ascultare”, ne face să presupunem că apariţia lui Şamgar era un răspuns la „strigătul” lui Israel.

4. Acest duşman se află în ţară, spre deosebire, de exemplu, de Moab, duşmanul anterior, care a venit din afara ţării. Filistean înseamnă vagabond. Un vagabond se aseamănă unui străin. Diferenţa constă în aceea, că vagabondul nu are un domiciliu, în timp ce străinul posedă un domiciliu.

5. Numărul 600. Şi numerele au în Biblie înţelesul lor. Numărul şase vorbeşte despre lucrarea omului. Exemple avem în chipul lui Nebucadneţar în Daniel 13 şi în numărul fiarei din Apocalipsa 13. Numărul şase este prea mic, ca să fie un şapte; ultimul reprezintă desăvârşirea. Victoria lui Şamgar nu a fost o victorie definitivă.

6. Ţepuşa pentru boi servea pentru a ţine boii pe direcţia bună. Această ţepuşă avea un vârful ascuţit. Când boul se abătea, el era corectat cu ţepuşa. Acesta este un tablou frumos a ceea ce face Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa noastră. Deseori învăţăm să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa noastră, prin ceea ce alţii ne reproşează cu privire la el. Găsim aceasta descris în Eclesiastul 12,11. »Cuvintele înţelepţilor«, despre care este vorba acolo, îl fac pe călător să meargă în direcţia bună, pentru ca el »să nu arunce cu piciorul înapoi în vârful unui ţepuş« (Faptele Apostolilor 26,14)

7. »Şi el a fost un izbăvitor al lui Israel.« Aş accentua cu plăcere cuvintele »şi el«. Ele arată, că el, ca şi înaintaşii lui, Otniel şi Ehud, a salvat pe Israel dintr-o situaţie grea. Prin aceasta ei şi-au obţinut libertatea. Otniel era soldat, Ehud diplomat şi Şamgar păstor de boi. Dumnezeu a putut să-şi folosească pe toţi, deoarece ei s-au pus la dispoziţia Lui şi au avut dragoste de poporul lui Dumnezeu.

2b) Capitolele 4 – 5

Debora și Barac

Capitolul 4

Introducere

În acest capitol Dumnezeu folosește două femei pentru eliberarea poporului Său: Debora și Iael. Prin aceasta El arată că puterea Lui se arată desăvârșită în slăbiciune. Femeile sunt în Biblie un tablou al slăbiciunii. Acest fapt arată că în acel timp nu era nici un bărbat capabil în Israel, pe care Dumnezeu să-l poată folosi. Dacă Dumnezeu trebuie să folosească femei pentru astfel de lucrări, atunci aceasta este spre rușinea bărbatului. Pe de altă parte această întâmplare reprezintă o mare încurajare pentru toate femeile care se tem de Dumnezeu și vor să fie folosite de El. Ele pot învăța de aici, cum Dumnezeu vrea să folosească femeile pentru binecuvântarea poporului Său.

După moartea lui Ehud – versetul 1

Iarăși se adevărește ce s-a spus deja în capitolul 2 versetul 19. Bărbatul, care a condus poporul la eliberarea sa, a murit. Prin aceasta a dispărut influența lui bună asupra poporului. Dacă lipsesc conducători buni, poporul devine dezorientat și el se dedă la tot felul de forme ale răului. Cei 80 de ani de liniște (capitolul 3,30) nu a făcut situația mai bună, ci mai rea. Pentru a patra oară citim expresia, că israeliții »iarăși au făcut ce nu place Domnului«.

Dușmanul – versetul 2

Acest dușman se află în partea de nord a Israelului. Timp de douăzeci de ani, de la 1257 și până la 1237 înainte de Hristos, poporul este subjugat de acest dușman. Putem să citim aceasta în Iosua 11,10-11. Aparent acest dușman era complet nimicitor. Aici se dovedește a fi foarte vioi și sprinten. Un dușman vechi reînviază. În aceasta vedem o lecție importantă. Satan știe exact cum trebuie să readucă la viață greșelile și răutățile și el știe să le folosească, ca să ducă iarăși în robie pe poporul lui Dumnezeu. Și în viața noastră este așa. Noi avem a face cu un dușman învins, dar care este încă în viață și încearcă să subjuge pe poporul lui Dumnezeu. Abia în viitor va fi definitiv nimicitor.

În numele, care ne sunt date în acest verset, putem afla unele lucruri despre acest dușman. În înțelesul numelor este totdeauna vorba de caracterul său și de felul lui de a lucra. Dușmanul poate să se prezinte sub multe forme. De fiecare dată se adaptează situației. Din fericire Dumnezeu are totdeauna un răspuns eficient la toate aceste metode. Iabin înseamnă „pricepere”, „inteligentă”, „înțelepciune”. Este vorba de o înțelepciune contrară înțelepciunii lui Dumnezeu, o înțelepciune, care nu este de sus, ci este o înțelepciune »pământească, sufletească, demonică« (Iacov 3,15). Este înțelepciunea lumii, despre care vorbește apostolul Pavel în 1 Corinteni 1. Se pare că »Iabin« este un fel de titlu, care redă o poziție, asemenea cuvântului »faraon« în Egipt, »Irod« în Israel și »Abimelec« la filistenii. Deci nu este vorba de același om din Iosua 11, ci de o altă persoană cu același nume. Hațor înseamnă „izolat”, „ținut înconjurat”. Sisera înseamnă „ordine de bătaie”.

În contextul acestor nume putem să vedem pe acest dușman ca înțelepciune a lumii, ca mintea omenească, care domnește pe ținutul lui propriu, încercuit, și acolo leapădă și exclude ce este de la Dumnezeu. De îndată ce rațiunea minții omenești intervine în lucrurile lui Dumnezeu, Dumnezeu este așezat înaintea ușii. Gândirile pragmatice se impun, de exemplu cu privire la strângerile laolaltă ale credincioșilor, și nu se mai întrebă, ce spune Dumnezeu în Biblie în privința aceasta. Cine întrebă de normele lui Dumnezeu, acela se vede confruntat cu Sisera; sunt oameni care se așează în „ordine de bătaie”, ca să reducă la tăcere pe „intriganți”. În cea mai mare

parte a creștinătății se recunoaște această situație. Putem citi în 2 Corinteni 10,5, cum se comportă apostolul Pavel (de fapt Duhul Sfânt) cu dușmani ca „Iabin” și „Sisera”.

Strigătul către Domnul – versetul 3

După douăzeci de ani de apăsare, poporul recunoaște în ce necaz se află. Dușmanul a domnit cu mână de fier (cară de fier). În capitolul 1,19 am vorbit deja despre această cară de luptă de fier. Am văzut, că această cară nu ar fi prezentat nici o problemă, dacă ar fi fost credință. Deci au trebuit să treacă douăzeci de ani, până când ei au început să strige la Domnul, ca să fie eliberați de dușman, de „încercuire”. Dar din fericire vine acest moment. Dumnezeu are unealta Lui deja pregătită.

Debora, prorocița – versetul 4

Debora este o prorociță. Numele ei înseamnă „activitate” sau „alături”. Un alt înțeles rezultă din context, care constă din numele Debir și Debora. Ambele nume includ în sine înțelesul de „cuvânt”. Eu mă voi folosi de acest înțeles al numelui Debora. Faptul că ea era o prorociță, se potrivește cu acest înțeles. Un proroc, sau o prorociță, este cineva care face cunoscut gândurile lui Dumnezeu, sau așa cum se spune în 1 Petru 4,11, vorbește »*cuvintele lui Dumnezeu*«. În Biblie se întâlnesc câteva prorocițe: Maria (Exodul 15,20), Hulda (2 Împărați 22,14), Ana (Luca 2,36) și fetele fecioare ale lui Filip (Faptele Apostolilor 21,9). Aceste exemple sunt totodată un imbold pentru femei, ca să se lase folosite de Dumnezeu.

Sunt numai două limitări, pe care Dumnezeu le leagă de slujba femeilor. Citim despre ele în 1 Timotei 2,12 și în 1 Corinteni 14,34. În primul text se spune, că ele nu trebuie să învețe și să nu se ridice mai presus de bărbat. Ea nu are darul de învățător și nu are voie să exercite autoritate asupra bărbatului. Celălalt text vorbește de atitudinea ei în Adunare. Acolo ea trebuie să fie liniștită. Când credincioșii se strâng laolaltă ca Adunare, femeia nu are voie să propună cântări și nici să se roage cu voce tare ca locțiitor al Adunării, și nici să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. Teza cu privire la „femeia la amvon” nu este susținută de Biblie. Motivul pentru aceste limitări este prezentat în cele două locuri din Noul Testament. Vom vedea că atitudinea și lucrarea Debovei, cum sunt descrise în acest capitol, este o explicație strălucitoare a învățaturii Noului Testament cu privire la atitudinea și lucrarea femeii.

Ea a fost căsătorită cu Lapidot. Numele lui înseamnă „torță aprinsă”. Aceasta amintește involuntar de Faptele Apostolilor 2, unde se vorbește despre revărsarea Duhului Sfânt. Citim acolo în versetul 4 despre »limbi ca de foc«. Vedem în felul acesta în Debora și Lapidot o combinație minunată: Cuvântul lui Dumnezeu folosit în puterea Duhului Sfânt.

Debora, judecătoarea – versetul 5

Locuința și locul de muncă al Debovei sunt descrise foarte exact. Ea locuiește sub un palmier, care poartă numele ei. Prin aceasta ea se identifică cu acest pom. Palmierul este simbolul rodirii. Unii palmieri au roade bogate, și câteodată aceasta pe o perioadă de 70 de ani. În Psalmul 92,12-15, cel neprihănit este comparat cu un astfel de palmier: el rodește în Casa Domnului, chiar și la bătrânețe. Gândul cu privire la Casa Domnului se întâlnește chiar și cu privire la locul locuinței Debovei. Ea locuiește între Rama și Betel. Rama înseamnă „ridicătură” sau „înălțime” și Betel înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Din domiciliul Debovei putem învăța, că ea era o femeie neprihănită, care aducea roade și trăia la înălțimea gândurilor lui Dumnezeu. Ea era legată și de Casa lui Dumnezeu de pe pământ. Prin aceasta era în stare să judece în situația în care se afla Israel. Aceste condiții sunt valabile și pentru noi, dacă vrem să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu pentru binele poporului Său.

Debora este o femeie a credinței, care nu părăsește locul pe care i l-a dat Dumnezeu. Ea nu călătorește prin țară, ci israeliții vin la ea. Prin aceasta devine clar, că ea își exercită misiunea și darul „pe teritoriul”, pe care i l-a dat Dumnezeu. La celelalte prorocițe vedem același lucru. Iosia trimite soli la prorocița Hulda, ca prin ea să afle voia lui Dumnezeu (2 Cronici 34,21-28). Prorocița Ana era o femeie care »*nu se depărta de Templu*« (Luca 2,37). În Faptele Apostolilor 21,9 citim despre cele patru fete fecioare ale lui Filip care proceau. În schimb Dumnezeu trimite pe prorocul Agab din Iudeea, ca să aducă apostolului Pavel un mesaj și nu folosește pe fetele lui Filip, deoarece mesajul lor ar fi trebuit vestit într-o întrunire publică (versetele 11 și 12).

Dacă ne gândim la darurile și misiunile femeii, atunci astăzi este mai important ca oricând să ne întrebăm, ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său în privința aceasta. În lumea de azi femeile sunt tot mai mult îndemnate să se impună și să-și revendice același loc cu bărbatul. Este ea o tovarășă mai neînsemnată decât el? Trebuie ea să se lase mai prejos decât el? Desigur aceste întrebări au fundalul lor. Dar orice abuz al femeii, care a contribuit la o astfel de concepție, nu diminuează cu nimic ce spune Dumnezeu despre poziția în care El a așezat atât pe bărbat cât și pe femeie. Acest abuz nu va fi înlăturat prin efortul de emancipare a femeii sau prin contribuția a tot felul de mișcări feministe. Acest abuz va dispărea numai atunci când atât bărbatul cât și femeia vor începe să respecte ce spune clar Biblia fiecăruia în parte. Aceasta va da naștere nu numai la relații bune, ci va fi și un izvor de binecuvântare. Debora respectă aceasta. Binecuvântată este orice femeie care face ca ea. Ea aduce binecuvântare pentru tot poporul lui Dumnezeu.

Barac este chemat – versetele 6-7

În concordanță cu tocmai ce am văzut, Debora nu se duce la Barac, ci ea îl cheamă la ea. Când ea are să-i spună un cuvânt al Domnului Dumnezeuului lui Israel, atunci o face în locul unde ea locuia. Ea se lasă călăuzită de Duhul lui Dumnezeu și acționează cu înțelepciunea Duhului, chiar dacă lucrarea lui Dumnezeu prin ea contrazice deprinderile lui Barac și duc la umilirea bărbatului. Barac înseamnă „luminând”. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1,5). Cine lasă să lumineze lumina lui Dumnezeu, acela va contribui la înfrângerea dușmanului. Pentru aceasta Barac a trebuit să fie chemat și încurajat. Vădit el a uitat însemnătatea numelui său, probabil din cauza stăpânirii îndelungate a dușmanului. Numele tatălui său Abinoam înseamnă „tatăl drăgălășeniei”. Se pare că Barac a crescut într-o familie plină de dragoste și prietenie. Așa dorește Dumnezeu să educe pe copiii Săi. Într-o astfel de atmosferă se formează oamenii pe care El poate să-i folosească. Ținutul din care vine el este Chedeș-Naftali. Chedeș înseamnă „loc sfânt” și Naftali înseamnă „luptător”. Aceasta arată că Barac cunoștea locul sfânt și știa pentru ce trebuia luptat. El se aseamănă cu Epafra, despre care se spune în Coloseni 4,12, că el se lupta totdeauna în rugăciune pentru credincioșii din Colose. Când ne rugăm, mergem în locul sfânt al lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este o lucrare ușoară, ea este o activitate foarte istovitoare. Barac a crescut într-un astfel de mediu.

Se pare că era tot ce trebuia să fie, pentru ca el să poată fi un salvator al lui Israel, dar îi lipsea curajul duhovnicesc. De aceea este foarte frumos să vedem cum îl încurajează Debora pentru a deveni activ (acesta este unul din înțelesurile numelui ei, amintit mai înainte). Ea îi inspiră convingerea ei, că Dumnezeu va da pe dușman în mâinile lui. Ea a primit acest „mesaj” de la Dumnezeu. Pentru aceasta Barac trebuia să se urce pe muntele Tabor, al cărui înțeles este „muntele intenției”. Nu este aceasta o încurajare mare? Noi trebuie să mergem pe munte, deci sus, unde putem vedea cum gândește Dumnezeu și ce a făcut El. Dacă vom privi în continuare la starea din jurul nostru, vom rămâne probabil cu plângeri și suspine. Când însă vom începe să ne preocupăm cu planurile lui Dumnezeu, cu ceea ce este în inima Lui, vom fi încurajați. Nici un dușman nu va putea să lezeze planurile și hotărârile lui Dumnezeu. Când începem să ne preocupăm în primul rând cu gândurile lui Dumnezeu, atunci vom vedea ce putere pentru luptă ne oferă aceasta. A sta la înălțimea planurilor și gândurilor lui Dumnezeu este cel mai bun fundament pentru victorie în luptă. Debora face aici ce spune apostolul Pavel în Coloseni 4,17, unde el lasă să

i se spună lui Arhip: »*Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul.*« În felul acesta pot surorile să încurajeze pe frați. Din păcate lipsesc mult astfel de surori.

Debora trebuie să meargă împreună – versetele 8-10

Cu tot înțelesul frumos al numelui, care stă în legătură cu Barac, el nu îndrăznește să meargă singur împotriva dușmanului. El vroia într-adevăr să meargă, dar avea nevoie de cineva, de care știa că se încrede în Dumnezeu. O astfel de persoană a găsit-o în Debora. În privința aceasta se aseamănă cu Lot, care de asemenea s-a bazat pe credința altuia, și anume pe credința unchiului său Avraam. Debora este de acord, însă ea spune, că onoarea pentru cutezanță nu îi va reveni lui, ci unei femei. Dumnezeu răsplătește încrederea în El; dacă această încredere lipsește, atunci El nu poate da răsplata. Aceasta ne poate încuraja să împlinim misiunile pe care El ni le dă, fără ca pentru împlinirea lor să fim dependenți de alții. Aceasta nu înseamnă că noi nu trebuie să apreciem ajutorul altora, dar el nu trebuie să fie condiția pentru împlinirea misiunii noastre. Și cu toate acestea Barac este un om al credinței. Nu degeaba în Evrei 11,32 este amintit ca erou al credinței. El a crezut prorocia Deborei și cu o oștire mică pornește la luptă împotriva unui dușman puternic.

Cheniții – versetul 11

Acum este amintit chenitul Heber, aparent fără un prilej deosebit. În capitolul 1 versetul 16 am întâlnit deja pe scurt pe cheniți. Am văzut acolo, că ei se aflau printre poporul lui Dumnezeu, fără ca să aparțină acestuia. În comportarea lor constituiau opusul unor oameni ca Acsa și Caleb. Avem aici a face cu un om, care de fapt aparținea cheniților, dar care s-a despărțit de acest popor. El a mers pe căile lui proprii, dar fără să se unească cu poporul lui Dumnezeu. În privința aceasta nu a tăgăduit originea sa. Faptul că el este numit aici, este probabil ca să arate clar diferența dintre el și Barac, care a acționat prin credință și spre binele poporului lui Dumnezeu. Heber s-a ținut deoparte, a fost chiar un prieten al dușmanului poporului (vezi versetul 17). Heber este numit aici, și pentru că soția lui Iael a fost acea femeie despre care vorbește Debora în versetul 9.

Dușmanul devine activ – versetele 12-13

Este un fenomen care se repetă mereu, că dușmanul devine activ de îndată ce poporul lui Dumnezeu începe să acționeze prin credință. Dușmanul rămâne inactiv, atâta timp cât poporul lui Dumnezeu rămâne inactiv și nu întreprinde nimic pentru a schimba situația. În viața unui credincios nu este altfel. Când un credincios se dedică cu totul lucrurilor lumii, diavolul nu-și va face nici un fel de gânduri cu privire la el. Dar de îndată ce un credincios își dă seama că el se preocupă cu lucruri greșite și vrea să întrerupă legăturile lui cu lumea, diavolul devine razant activ. El va încerca totul, ca să țină pe cel credincios sub autoritatea lui.

Dușmanul este bătut – versetele 14-16

Acum când lupta stă înaintea ușii, iarăși Debora este cea care inspiră pe Barac. Prin părtășia ei cu Dumnezeu, ea cunoaște voia Lui. Având această cunoștință încurajează și impulsionează pentru luptă și arată spre victoria definitivă. Cine luptă pentru Dumnezeu, cu încredere în El, se poate baza pe „victorie”. Ca și în versetul 7, și aici ea îndreaptă credința lui Barac spre Domnul. Nu cei zece mii de oameni care îl însoțesc pe Barac sunt garanția victoriei. Ea îndreaptă atenția asupra faptului, că Domnul Însuși merge înainte; Barac trebuia numai să urmeze.

Vedem cum Debora nu se amestecă public în luptă; aceasta este în deplină armonie cu poziția ei de femeie. Dar totodată vedem cum ea, prin încrederea ei mare, prin credința ei în Domnul, pune temelia pentru obținerea victoriei asupra dușmanului. Așa de mare este influența unei femei temătoare de Dumnezeu. Nimeni să nu spună, că o femeie trebuie redusă la tăcere, atâta timp cât ea își păstrează limitele pe care Cuvântul lui Dumnezeu i le pune cu privire la apariția ei în public!

După aceea Barac trece la fapta propriu-zisă. Domnul se face cunoscut, că El este de partea lui Barac și seamănă spaimă în tabăra lui Sisera. Dumnezeu face întotdeauna așa. Dacă noi credem, atunci această credință se poate baza pe faptul că problemele noastre devin preocuparea lui Dumnezeu. Iarși este »ascuțișul sabiei«, ca și la Ehud, mijlocul prin care dușmanul este nimicit. Dumnezeu nu ne dă în această luptă o altă „armă”, decât Cuvântul Său.

Iael – versetele 17-22

Femeile joacă un rol principal în victoria asupra dușmanului. Celei de-a doua femei participante îi revine onoarea să omoare pe conducătorul oștirii dușmane. Debora a arătat deja în versetul 9 spre această femeie, spre umilirea lui Barac, căruia îi lipsea curajul credinței. Acum îi citim numele și suntem martori ai faptelor ei. Și aici sunt multe de învățat, cum Dumnezeu folosește femeile. Din păcate se găsesc puține astfel de femei, tot așa de puține femei ca și adevărați bărbați ai credinței, care se predau Domnului cu dăruire deplină, ca să fie folosiți de El.

Femeia care pornește la luptă în acest moment important se numește Iael. Ea este soția lui Heber, despre care am vorbit pe scurt în versetul 11. Se pare că ea are un caracter cu totul deosebit decât al soțului ei. El trăia în pace cu dușmanul poporului lui Dumnezeu. Iael nu a luat parte la această legătură. Ca și Rahab (Iosua 2), ea s-a făcut una cu poporul lui Dumnezeu. Așa ca și mai târziu Abigail (1 Samuel 25), ea este legată cu un bărbat, care nu are interese de lucrurile lui Dumnezeu. În inima ei este credință. Ea invită pe Sisera să se ascundă în cortul ei. Ea îngrijește așa de bine de el, că el se simte bine. După ce el i-a pus pe inimă să nu-l trădeze, el a adormit adânc. Atunci Iael vede șansa ei. Cu ciocanul și un țăruș al cortului pune capăt uneltirilor acestui dușman fioros.

Ce putem noi învăța de la ea? Numele ei înseamnă „cățărațor”. Ea reprezintă pe cineva, care »*umblă după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu*« (Coloseni 3,1-2). Pentru a putea fi folosit în luptă, trebuie să ne preocupăm cu Hristos din cer. Aceasta înseamnă efort și osteneală. Cățărarea nu are loc de la sine. Viața ei pe pământ era în armonie cu aceasta. Ea locuia într-un cort. Cortul este simbolul pelerinajului – a faptului, că ești în călătorie și nu ai nici o patrie aici pe pământ. Țărușul cortului, mijlocul cu care ea omoară pe dușman, arată că pentru a avea victorie asupra dușmanului este necesar ca noi să ne comportăm ca adevărați »*străini și călători*« (1 Petru 2,11). Nu vom birui niciodată, dacă ne facem una cu lumea și vom uita să umblăm după lucrurile de sus. Țărușul cortului este folosit în combinație cu ciocanul. Ciocanul este comparat în Ieremia 23,29 cu Cuvântul lui Dumnezeu. Locul în care Sisera este străpuns este tâmpla, partea capului său. Țărușul cortului este înfipt așa de tare, că el rămâne înfipt în pământ. Am putea spune, că tâmpla este locul în care se nasc gândurile omului. La începutul acestui capitol am văzut că acest dușman vorbește despre minte, despre înțelepciunea lumii, care își exercită influența asupra poporului lui Dumnezeu.

Numai prin trăirea permanentă ca străin putem să terminăm radical cu acest dușman. Aceasta înseamnă că noi nu trebuie să ne lăsăm atrași de acea politică, după care aleargă această lume. Se pot numi tot felul de motive „înțelepte”, ca totuși să facem așa. Pentru aceasta trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, căci prin aceasta vom descoperi ceea ce este sus, adică pe Hristos. Atunci vom observa că Cuvântul va nimici ca un ciocan toate aceste „raționamente sofisticate”, respectiv aceste „deducții logice”.

Mai putem reține, că Iael nu a obținut o victorie publică, ci ea a triumfat în casa ei, cu mijloacele pe care le avea. Aceasta este valabil pentru orice femeie temătoare de Dumnezeu. Debora și Iael au ocupat poziția, pe care Dumnezeu le-a dat-o: smerită, dar cu hotărâre și credincioșie. Prin

experiența ei zilnică, Iael a știut cum să folosească țărșul de cort și ciocanul. În felul acesta înțelepciunea celor înțelepți este nimicită (1 Corinteni 1,19).

Dușmanul este nimicit – versetele 23-24

În definitiv Dumnezeu este cel care distruge pe dușman. Lui Îi revine onoarea. Dar El vrea să folosească pentru nimicirea dușmanului pe aceia care Îi aparțin. Pentru israeliți – și aceasta este valabil și pentru noi – nu era suficient să afirme, Dumnezeu va face totul. Aceasta este într-adevăr așa, dar noi trebuie să ne punem la dispoziția Lui. Țara este țara lui Dumnezeu. El vrea ca ea să fie luată în posesiune de poporul Lui. Aceasta aduce cu sine, pe lângă o mare responsabilitate, și o binecuvântare mare, căci Dumnezeu vrea să lase pe poporul Său să aibă parte de ceea ce preocupă inima Lui și de ceea ce Își dorește El. Dumnezeu vrea să ne ridice la nivelul Său, ca noi să vedem cum privește El toate lucrurile și cum le apreciază. Marea fericire constă să trăiești la acest nivel și să te dedici lui. Cu cât noi ne vom răfui mai mult cu dușmanul, cu atât mai mult vom fi în stare să savurăm lucrurile pe care le savurează Dumnezeu. Cu această ocazie Israel a făcut exact acest lucru. Să procedăm și noi fără menajamente cu dușmanul care ne este prezentat în acest capitol, și după aceea să savurăm împreună cu Dumnezeu binecuvântarea țării cerești.

Capitolul 5

Introducere

Cântarea, pe care o cântă Barac și Debora după victoria obținută, este o cântare deosebită și impresionantă. Este o cântare lungă, dacă ținem seama de descrierea scurtă a luptei. Este singura cântare din cartea Judecătorilor; după aceea nu se mai cântă. Conținutul cântării se potrivește cu starea din zilele acelea. Sentimentele care erau trăite și faptele lui Dumnezeu sunt exprimate în această cântare.

Dar nu este vorba numai de o privire spre trecut și spre ce a făcut Dumnezeu și cum s-au comportat diferitele persoane și seminții. Este și o cântare în care credința vede victoria viitoare. Această certitudine se naște din ceea ce Dumnezeu a făcut pentru poporul Său. Orice victorie din viața unui credincios, pe care el o obține, este o plată în avans a marii victorii finale. Prin credință se poate baza pe împlinirea celor spuse în Romani 16,20: »*Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre.*« Această ultimă victorie este sigură. Orice victorie prin credință arată spre clipa aceea și încurajează pe credincios în încrederea lui în Dumnezeu.

În prima cântare din Biblie, cântarea lui Moise din cartea Exodul capitolul 15, vedem ceva foarte asemănător. Citim în versetele 13 și 17, cum credința lui Moise privește dincolo de călătoria prin pustie (care în timpul acela era încă înaintea lui) și sare direct în țara făgăduită. El cântă această țară și tot poporul cântă împreună cu el. În cântarea Deborei cei drept poporul nu cântă. Auzim numai două voci. Este frumos să vedem cum această cântare începe cu Domnul și se sfârșește cu Domnul (versetele 1-5 și versetul 31).

Să observăm împărțirea cântării, care ne va ajuta să-i înțelegem mai bine conținutul.

- a. Versetele 1-5 laudă pe Dumnezeu, deoarece El S-a pus în spărtură pentru poporul Său.
- b. Versetele 6-8 descriu starea din Israel din timpul ocupației.
- c. Versetele 9-11 cheamă la mărturisirea victoriei Domnului.
- d. Versetele 12-18 redau rolul fiecărei seminții în parte.
- e. Versetele 19-23 descriu lupta.
- f. Versetele 24-27 laudă pe Iael pentru fapta ei.
- g. Versetele 28-30 descriu cum mama lui Sisera așteaptă în zadar.
- h. Versetul 31 constituie încheierea.

a. Versetele 1-5 laudă pe Dumnezeu, deoarece El S-a pus în spărtură pentru poporul Său.

Versetul 1. Această cântare este cântată numai de două persoane, o femeie a credinței și un bărbat al credinței, în timp ce tot poporul a avut parte de victorie. Cu toate acestea rămâne o cântare după inima lui Dumnezeu. În timpurile de decădere nu este vorba de a aduna o mulțime de oameni pentru a cânta cântări de laudă. Astăzi trebuie să ne întrebăm cu adevărat, dacă organizarea de întruniri pentru a cânta cântări de laudă, la care este invitat oricine să ia parte, rezultă din acțiunea Duhului Sfânt. Dacă astfel de întruniri se fac cu scopul de a da naștere la unitatea creștină, atunci cântatul este folosit abuziv, căci Biblia nu susține cântatul pentru astfel de scop. Cum ia naștere o cântare de laudă? Ea se naște într-o inimă, care a avut o experiență cu Dumnezeu. Dumnezeu Și-a arătat prezența în mod deosebit într-o astfel de viață. Urmarea este cântarea de laudă. Cine știe că păcatele i-au fost iertate, acela poate să cânte despre aceasta. Aceasta poate avea loc împreună cu toți care au siguranța iertării păcatelor lor. Aceasta conduce sufletele să vină împreună; există un motiv comun de laudă. Cum se poate cânta spre lauda lui Dumnezeu împreună cu cei necredincioși? Ei nu au făcut astfel de experiențe cu Dumnezeu!

Motivul pentru cântarea de laudă a Deborei și a lui Barac este lucrarea lui Dumnezeu făcută lui Iabin. În versetul 23 al capitolului anterior se spune: »*În ziua aceea, Dumnezeu a smerit pe Iabin.*« Versetul 1 al capitolului nostru spune: »*În ziua aceea, Debora a cântat această cântare,*

cu Barac, fiul lui Abinoam.« Lucrarea lui Dumnezeu spre binele poporului Său dă naștere la Debora și Barac la o reacție spontană sub forma unei cântări. Tot așa și pentru noi, orice formă de eliberare este un motiv direct de a cânta o cântare de laudă. Facem noi asta?

Versetul 2. Traducerea primei părți a acestui verset pare să nu fie ușoară. Un cunoscător al limbii ebraice, în care a fost scris Vechiul Testament în cea mai mare parte a lui, traduce astfel: „*Pe când conducătorii conduceau în Israel.*” Într-o explicație la acest verset se spune: „Fraza de început este una din cele mai enigmatice fraze ale acestei cântări. Ea poate fi tradusă și în felul următor: >Pe când cârlionții au crescut mari în Israel<, ceea ce ar putea să fie un indiciu spre o practică, la care nu se tăia părul, pentru ca să se împlinescă un jurământ (Numeri 6,5,18). Aceasta ar însemna dedicare Domnului pentru participarea la un război sfânt. Probabil că Deuteronom 32,42 face referire la soldați cu părul lung, cu toate că acolo se poate traduce și prin >conducători<.” Atât cu privire la acest citat.

Părul lung arată dăruirea și supunerea. Despre femeie se spune în 1 Corinteni 11, că »*pentru o femeie este o cinste să poarte părul lung. Pentru că părul lung i-a fost dat ca învelitoare*« (versetul 15). În 1 Corinteni 11 este vorba de relația ei cu bărbatul și de felul cum Dumnezeu privește această relație. Femeia poate să lase să se recunoască din înfățișarea ei exterioară că felul ei de gândire interioară este dăruire și supunere față de bărbat. Femeia poate să arate prin purtarea părului lung, că ea este în concordanță cu ceea ce Dumnezeu cere de la ea în privința relației ei cu bărbatul. Ea renunță la voința ei și ocupă o poziție de subordonare. Acest gând general cu privire la părul lung se poate aplica și la locurile din Vechiul Testament, unde se vorbește despre părul lung.

O privire la cealaltă traducere, unde este vorba de conducători, arată, că aceasta ilustrează un cu totul alt aspect. Dar aceasta nu este corect. Nu întotdeauna conducătorii conduc așa cum se așteaptă de la ei. Dar dacă iau în serios responsabilitatea lor, ei vor putea să conducă bine abia după ce s-au dedicat lui Dumnezeu și sunt conștienți de supunerea lor față de El. Rezultatul este, că poporul se oferă de bună voie. Nu se vor da nici un fel de porunci, ci prin exemplul propriu se merge înainte. Un exemplu bun se poate ușor urma. Când relațiile în poporul lui Dumnezeu încep să lucreze în felul acesta, atunci este un motiv de a lăuda pe Domnul. Nu-ți face bine, când într-o comunitate de credință conducerea se face potrivit cu învățătura Bibliei, și anume, de către conducători puși de Dumnezeu (și nu de oameni)? Despre astfel de persoane citim în Faptele Apostolilor 20,28. Apostolul Pavel le spune acolo: »*Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său.*« Nu este rezultatul manifestării lor, că și alții se oferă de bună voie să lucreze pentru Domnul? Putem noi să vedem aceasta? Și cum reacționăm noi la aceasta?

Versetul 3. Credințioșii conducătorilor și sollicitudinea poporului o fac pe Debora să cânte o cântare spre onoarea Domnului. Totodată această cântare este o mărturie pentru ceilalți demnitari. Împărați și alți deținători ai puterii sunt chemați să asculte ce vrea să cânte ea. Ei pot învăța multe din aceasta. Deținătorii puterii, care vor să ia seama la voia lui Dumnezeu, aud în această cântare atenționări clare. Dacă ne gândim, că noi, ca și credințioși ai Adunării, suntem numiți și împărați (1 Petru 2,9; Apocalipsa 5,10), atunci cântarea ei are să ne spună și nouă ceva necesar. Să ne deschidem urechile larg și să ne însușim bine conținutul acestei cântări.

Versetele 4 și 5. Toată atenția este îndreptată în aceste versete asupra Domnului Însuși, precum și spre ce a făcut El în trecut. El este descris aici ca o apariție vizibilă. Dumnezeu este prezentat așa și în Psalmul 68,7-8, unde El este de asemenea lăudat prin cântare, ca Salvator al poporului Său. Debora prezintă intervenția lui Dumnezeu, care tocmai a avut loc spre binele poporului Său, comparând-o cu intervenția Sa de la începutul istoriei lui Israel. Ea îl vede pornind cu o așa demnitate, că ea paralizează pe dușman. Maiestatea acestui viteaz este mare și impresionantă. O descriere asemănătoare a lui Dumnezeu o face Moise în Deuteronom 32. Și Habacuc 3,3-15 descrie în mod viu intervenția din trecut a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Vom înțelege multe lucrări ale lui Dumnezeu în istorie, dacă ne vom ocupa cu intervenția Lui în timpurile de odinioară.

Seir este numele munților în care locuiau urmașii lui Esau, edomiții. Când Israelii i-au rugat să-i lase să treacă prin țara lor, ei au fost tratați ca dușmani de către edomiți (vezi Numeri 20,14-21 și Deuteronom 2,1-8). Ei nu aveau voie să poarte război cu edomiții și de aceea au trebuit să ocolească țara lor.

Dar aici, în cântarea Deborei, auzim cum Dumnezeu Însuși pornește la drum pentru poporul Său. Munții sunt deseori în Biblie un simbol al puterilor pământești. Dar ele se clatină înaintea măreției lui Dumnezeu. Ele nu rezistă înaintea Lui. Și Sinai, muntele pe care Dumnezeu a dat poporului Său Legea, oferă aceeași impresie. Evrei 12,18-21 descrie această impresie. Faptul că Dumnezeu a ales pe Israel ca popor al Său nu diminuează cu nimic faptul că El este și pentru ei o apariție impresionantă. Cu toate că noi credincioșii, care aparținem Adunării, nu suntem într-o relație de legământ cu Dumnezeu, ci avem dreptul să-L numim Tatăl nostru, și pentru noi se spune în Evrei 12,29: »Și Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.« Aceasta nu trebuie să ne inspire teamă, dar va mări respectul și venerația noastră pentru El. Totodată este o încurajare, să știm că acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru. El pornește pentru noi la luptă cu dușmanul. Care dușman va putea rezista înaintea Lui?

b. Versetele 6-8 descriu starea în Israel în timpul ocupației

Timpul în care a trăit Șamgar și Iael se aseamănă unul cu altul. Era un timp, în care dușmanul ocupa poporul Israel. Nimeni nu îndrăznea să meargă pe stradă. Străzile erau goale. Și dacă cineva trebuia să se ducă undeva, căuta cărări lăturalnice și drumurile în serpentine. În Levitic 26,22 Dumnezeu a prorocit că drumurile vor deveni »pustii«, dacă poporul va deveni necredincios. În Isaia 35,8-10 vedem drumul populat ca urmare a domniei lui Mesia. Acolo poporul lui Dumnezeu s-a întors înapoi și primește binecuvântarea făgăduită și amânată. Timpul nostru se aseamănă cu timpul lui Șamgar și Iael. Cuvântul lui Dumnezeu este puțin luat în seamă. Din păcate îi reușește dușmanului să facă pe mulți creștini să se abată de la calea dreaptă și să-i țină departe de ea.

Șamgar și Iael au lucrat prin credință și au dat dușmanului o lovitură grea. Ei nu s-au mulțumit cu părerea generală, că nu folosește la nimic să te împotrivesți. În toate timpurile, și în timpul nostru, a devenit permanent clar, cine s-a atașat de părerea dominantă și cine s-a așezat public de partea lui Dumnezeu. Cărările strâmbe sunt un simbol al acționării prin voința proprie, fără să se întrebe care este voia lui Dumnezeu. Deseori aceasta se petrece așa, din cauza temei de luptă, care va veni cu siguranță, dacă de împotrivesți părerii celor mulți.

Versetul 7. Poporul lui Dumnezeu a mers pe căile proprii! Ei au decis singuri cum să-și organizeze viața și nu au întrebat care este voia lui Dumnezeu. Nu era nici un conducător, nici un om, care să facă cunoscut poporului care este voia lui Dumnezeu. Lipsa de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, atitudinea de a nu întreba pe Dumnezeu cum gândește El despre lucruri, conduce inevitabil la decăderea poporului lui Dumnezeu (vezi Osea 4,1,6). După aceea se scoală Debora. Debora nu este cuprinsă de mândrie, când se numește pe sine »o mamă în Israel«. Pe parcurs vorbește o altă mamă, mama lui Sisera, dar ea este altfel decât Debora.

Faptul că Debora se numește »o mamă« și nu „o conducătoare”, arată ceva despre felul cum trebuie condus. O mamă este o femeie care se dedică cu dragoste și grijă copiilor ei. Ea face tot posibilul să dea copiilor ei ce au ei nevoie pentru creștere și independență. În Adunarea lui Dumnezeu este mare nevoie de astfel de conducători. Apostolul Pavel era un conducător, care s-a comportat ca o mamă în Adunarea din Tesalonic, o adunare foarte tânără (1 Tesaloniceni 2,7). Adevăratul conducător nu este acela căruia i se slujește, ci cel care el însuși slujește. Cel mai bun model în acest sens este Domnul Isus (Luca 22,24-27).

Versetul 8. Cuvântul »dumnezei« este folosit de mai multe ori în Vechiul Testament pentru caracterizarea judecătorilor sau a conducătorilor, pentru oameni care conduceau poporul (vezi Exodul 22,28 și Psalmul 88). Poarta era deseori în Israel locul unde se practica conducerea (vezi Rut 4,1-11).

La prima parte a acestui verset ne putem imagina o campanie electorală. Rezultatul unei astfel de alegeri era lupta, și anume, nu împotriva unui dușman exterior, ci unul împotriva altuia. Aceasta avea loc, deoarece nu se întreba care este voia lui Dumnezeu. Conducătorii noi nu erau mai buni decât înaintașii lor. Ei urmăreau interesele proprii. Nu putea fi vorba de liniște și pace. Este astăzi în lume altfel? Și ce vedem în poporul lui Dumnezeu? Mulți conducători se gândesc numai la poziția lor, la onoarea lor și la veniturile lor, și nu poartă cu adevărat grijă de turma lui Dumnezeu. Prin aceasta poporul nu are arme, cu care să se poată apăra înaintea dușmanului (scut) sau cu care să-l poată alunga (suliță). Aceasta se aseamănă cu timpul lui Saul, când în Israel nu era nici un fierar și din cauza aceasta nu se putea face nici o sabie (1 Samuel 13,19-21).

Armele, pe care le folosim noi credincioșii din timpul Adunării, nu sunt arme firești, ci spirituale. Este o realitate tristă, că cearta între conducătorii poporului lui Dumnezeu face ca tot poporul să fie lipsit de putere. Cei care poartă responsabilitatea, care de fapt sunt răspunzători de echiparea poporului lui Dumnezeu, nu-și împlinesc datoria, de a da altora mâna de ajutor necesară, pentru a fi biruitori. Nu se mai face referire la Cuvântul lui Dumnezeu, care este scut și suliță, sau el este interpretat după placul lor, adaptat la contemporaneitate și fără conținut. »Scutul și sulița« aproape că nu se mai găsesc în creștinătate. Știm noi cum trebuie să folosim corect Cuvântul lui Dumnezeu? Sper că ne lăsăm învățați de Duhul lui Dumnezeu pentru a face aceasta.

c. Versetele 9-11 fac apel ca să mărturisim despre victoria Domnului.

Versetul 9. Acest verset continuă tema încurajatoare din versetul 2. Necazul și strâmtorarea au cedat locul victoriei. Debora se face una cu oamenii care s-au pus la dispoziție, ca să elibereze din nou pe poporul lui Dumnezeu. Inima ei aparține acestora. Ne atașăm noi de credincioșii care duc o viață de dăruire pentru Domnul? Ne simțim legați cu ei, ne bucurăm cu astfel de credincioși? Debora preamărește din nou pe Domnul, pentru că El a produs aceasta. Să continuăm să-L preamărim pentru tot ceea ce recunoaștem ca fapte ale Lui.

Versetele 10-11. Cei ce călătoresc pot merge din nou fără pericole pe drum. Preocupările zilnice pot fi reluate. Acestea sunt rezultatele frumoase ale eliberării de puterea dușmanului. Dar Debora invită nu numai pe cei care au luptat. Nu, toți pot culege roadele luptei. Fiecare poate mărturisi ce a făcut Dumnezeu pentru binele poporului Său, și se poate gândi la aceasta. Ea apelează, ca să se vestească faptele neprihănite din capitolul 4. Ea numește aceste fapte, »binefacerile Domnului, binefacerile cârmuirii Sale în Israel«. Acțiunea Domnului este aici foarte frumos văzută prin acțiunea conducătorilor; ei sunt numiți conducătorii Lui. El vrea cu plăcere să se facă una cu astfel de oameni. Faptele lor sunt faptele Lui.

Aceste binefaceri sunt tema discuțiilor la adăpători. Acolo vin femeile să scoată apă, și astfel să dea de băut celor însetați. Apa este aici iarăși un tablou frumos al Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5,26). Adăpătorile reprezintă ocaziile când ne strângem laolaltă ca să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea nu sunt locuri în care se duc lupte, ci sunt locuri, unde fiecare poate să-și stâmpere setea spirituală. Aceste ocazii ni le putem deseori crea singuri. O vizită pentru băut o cafea sau cu ocazia unei zile de naștere poate uneori să devină o astfel de ocazie. Nu este vorba de discuții profunde, ci de a recunoaște binefacerile pe care Domnul le-a făcut, fie de El Însuși, sau prin slujitorii Lui. Produce bucurie și încurajare, dacă împreună putem avea parte de ceea ce a făcut Domnul (compară cu Faptele Apostolilor 15,3-4,12).

Urmarea este, că poporul poate merge la porți, deoarece acolo se rostește judecata într-un fel bun (în opoziție cu ce este amintit în versetul 4). Discuțiile comune cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu este una din condițiile cele mai importante pentru o conducere (poarta) bună în Adunările locale.

Se spune, că »poporul Domnului s-a coborât la porți«. Pare să spună, că relația dintre Domnul și poporul Său s-a restabilit. Este adevărat, ei au fost totdeauna poporul Său, dar ei nu s-au comportat ca atare. Acum ei erau iarăși demni de numele acesta. Poporul era gata să asculte de oamenii, pe care Domnul i-a așezat »la porți«, ca să facă cunoscut voia Sa. Prin aceasta poporul

putea acum să recunoască, că el era iarăși legat cu Domnul. O relație adevărată cu Domnul se arată prin dragostea noastră față de El, și această dragoste se arată totdeauna în dorința de respectare a Cuvântului Său și de a face ce spune Cuvântul.

d. Versetele 12-18 redau rolul fiecărei seminții în parte

Versetul 12. Este posibil ca în viața Deborei să fi existat o perioadă de indiferență. În timpul acela starea poporului lui Dumnezeu nu a impresionat-o așa de mult. Ea și-a dat seama, că viața ei trebuie să fie altfel. Ea singură își zice, că trebuie să cânte. S-ar putea, ca aici să fie vorba de o cântare de război, că să arate, că ea este iarăși capabilă de luptă. Abia după ce și-a vorbit ei înșiși și a recunoscut, că mai întâi ea însăși trebuia să se trezească, se adresează lui Barac. Uneori trebuie să ne zguduim pe noi înșine și să ne atacăm energic, ca să devenim conștienți, că atitudinea noastră nu este bună. Este posibil, ca prin lucrurile plăcute ale vieții am ațipit. Atunci nu mai avem nici o activitate spirituală, ne preocupăm de interesele noastre materiale și sociale. Ședem într-adevăr în întrunirile noastre, dar de fapt nu suntem preocupați cu ele. Citim într-adevăr Biblia, dar ea nu ne mișcă cu adevărat. În acest caz nu trebuie să mai moțăm, ci a sosit timpul să ne trezim și să ne deschidem ochii pentru lucrurile care sunt cu adevărat importante.

Dacă suntem într-o astfel de fază, să ne gândim bine și să începem să lucrăm altfel, motivați de dragostea lui Dumnezeu pentru noi și pentru poporul Său. Atunci putem începe să trezim și pe alții prin pregătirea noastră de luptă, ca să devină activi și să intre în luptă, așa cum a făcut Debora cu Barac. Ea îl încurajează să se scoale și să-și aducă pe captivii lui de război. Ceea ce se spune aici în cântare despre Barac, se spune în Psalmul 68,18 despre Dumnezeu și în Efeseni 4,8 despre Hristos. Deci Barac este aici un model al lui Hristos.

Versetul 13. »*Atunci o rămășiță din popor a biruit*«. Această expresie arată că a trecut timpul subjugării. Mulți au căzut în luptă; cei care au mai rămas din luptă, nu erau un popor numeros. Dar Domnul avea pentru ei o răsplată deosebită: ei puteau să domnească peste dușmanii lor. »O rămășiță« constituie totodată »poporul Domnului«. Deci tot poporul Domnului constă din oameni care au scăpat de dușman. Tot poporul rămas, rămășița, este în existența lui o mărturie a harului lui Dumnezeu. Nu au păcătuit toți și s-au îndepărtat de Domnul? Faptul că au mai rămas oameni se datorează exclusiv harului Său.

Tot așa va fi în viitor cu Israel. Din cauza păcatelor lor vor ajunge în mare necaz. Domnul Isus spune în privința aceasta: »Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa« (Matei 24,22). Dar și atunci va fi mântuită o rămășiță și aceasta va fi atunci »*tot Israelul*«, care »*va fi mântuit*« (Romani 11,26).

Versetul 14. Efraim și Benjamin, cele două seminții care locuiesc în sud, sunt numite mai întâi. Machir este amintit în Iosua 13,30-31 și constituie jumătate din seminția lui Manase, care locuiește în țară. Zabulon este amintit și în versetul 18 și este laudat pentru curajul lui. Zabulon împreună cu Neftali au răspuns la chemarea lui Barac din capitolul 4,10, probabil din cauza legăturii lui cu Debora.

Seminția lui Efraim oferă un model bun. Ei locuiau în mijlocul amaleciților, care sunt un simbol al firii pământești (al cărnii). În Efraim vedem oameni care nu cedează poftelor firii pământești, ci vor să se dedice intereselor lui Dumnezeu și ale poporului Său. Exemplul bun influențează și pe alții: Benjamin merge după Efraim, ca să lupte împreună cu el. Căpeteniile din Manase sau alăturat de luptători. Ei și-au dat seama de responsabilitatea lor. Din Zabulon sunt amintiți în mod deosebit aceia care »*țin toiagul conducătorului (scribului)*«. Aceștia sunt ofițerii care notează numele voluntarilor. Ei erau recrutori. Acești oameni fac tot ce pot, ca să înroleze pe alții în luptă. Ei nu gândesc, că ei ar putea singuri să ducă lupta. Putem învăța din aceasta, că avem nevoie unul de altul în luptă.

Versetul 15a. Isahar era de asemenea o seminție care s-a dedicat cu multă dăruire în luptă. Atât numele Deborei cât și numele lui Barac se leagă în acest verset cu această seminție. Căpeteniile din Isahar aveau aceeași convingere ca și Debora. Ei »*au fost cu Debora*«. Barac a avut o

influență pozitivă asupra acestei seminții: »și Isahar, ca și Barac«. Noi putem să stăm în tovărășia oamenilor care cunosc bine ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și ei înșiși stimulează și pe alții.

Versetele 15b-16. După lauda adusă unor seminții, care s-au dedicat intereselor poporului lui Dumnezeu, Debora vorbește acum de alte seminții, care s-au abătut. Ce spune ea despre acestea este o învățătură foarte bună pentru noi. Ruben s-a gândit să-și dedice timpul și puterea pentru luptă. Ce l-a împiedecat? Ruben avea multe animale. Turmele lui Ruben l-au împiedecat deja să ia în posesiune partea lui din țară (Numeri 32,1). Această seminție s-a mulțumit cu ce era dincolo de Iordan. Acum este solicitat să se alăture fraților săi și împreună cu ei să lupte împotriva dușmanului. El se gândește și cumpănește (aceasta se spune de două ori despre el) și totuși nu face. Lucrurile proprii sunt mai importante decât interesele lui Dumnezeu.

Și noi ne facem multe gânduri, dacă să participăm la lupta pentru poporul lui Dumnezeu. Mereu se oferă ocazii pentru a depune mărturie. Suntem întrebați dacă vrem să contribuim la împărțirea de pliante, sau la evanghelizări pe stradă, sau alte activități spirituale. Aceasta necesită timp și efort. De fiecare dată când ni se oferă aceasta este un moment decisiv, prin care se va arăta cum ne organizăm prioritățile. Căutăm interesele proprii sau pe ale lui Hristos (Filipeni 2,21)? Sunt creștini care vreau cu adevărat; ei sunt plini de hotărâri bune și câteodată au chiar idei bune. Dar în momentele decisive dau înapoi. Lucrurile vieții, interesele proprii, sunt pentru ei decisive. Acesta este Ruben.

Versetul 17. Galaadul iubea liniștea proprie. Să ne imaginăm că devenim obosiți! Stăm întinși pe fotoliul comod, relaxați, cu un program plăcut înaintea ochilor, de care dorim să aibă parte orice suflet mântuit sau orice sfânt reabilitat.

Seminția Dan a fost foarte preocupată cu afacerile. Avea o întreprindere mare, cu contacte internaționale. Afacerile și profitul erau mai importante decât lupta pentru frați și pentru moștenirea Domnului.

Așer nu a făcut absolut nimic. El prefera lenevia și nu se interesa de nimic. Stătea pe terasă, având ceva de băut și se desfăta privind la oamenii care treceau pe alături.

Versetul 18. Ce contrast oferă Zabulon și Neftali în comparație cu semințiile amintite! Ei sunt adevărați biruitori, care și-au pus viața în joc (compară cu Apocalipsa 12,11 și Luca 12,26). Ei iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe ei înșiși. Și noi putem face așa, când vedem cât de mult ne-a iubit Dumnezeu. Această dragoste se vede clar în ceea ce a făcut Domnul Isus la cruce. Să privim 1 Ioan 3,16. Vedem acolo ce se așteaptă de la noi: »Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.« Apostolul Pavel a fost unul, care cu viața lui a răspuns la dragostea lui Dumnezeu, uitându-se pe sine, ca să slujească altora. El spune în Faptele Apostolilor 20,24: »Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.« În epistola către Filipeni 2,30 apostolul Pavel spune despre un alt rob, care »pentru lucrul lui Hristos a fost aproape de moarte«. Unde se găsesc astăzi astfel de bărbați și femei? Vrem noi să fim astfel de oameni?

e. Versetele 19-23 descriu lupta

Versetul 19. În această relatare vie vedem cum împărații Canaanului s-au suit cu mare încredere de sine ca să lichideze micul popor răzvrătit al lui Israel. S-au gândit că vor obține o victorie mare și vor lua multă pradă. Dar cu ironie în vocea ei, Debora spune, că »n-au luat nici o pradă, nici argint«. Lupta s-a dat la Tanac, la apele Meghido, adică în regiunea de graniță a lui Isahar și Manase. Mulți comentatori fac o paralelă între Meghido din Vechiul Testament cu Harmagedon din Apocalipsa 16,16. Harmagedon înseamnă probabil „Ținutul muntos, sau muntele de la Meghido”.

Dar înrudirea numelor nu este singurul lucru care atrage atenția. O importanță mult mai mare o are asemănarea dintre cele petrecute în cartea Judecători 4 și cele descrise în cartea Apocalipsa.

La Meghido sunt bătute taberele dușmane și poporul Domnului este eliberat. La Harmagedon va avea loc ceva asemănător. Citim aceasta în Apocalipsa 19,11-21. Poporul Israel se află acolo în luptă cu împăratul nordului. Taberele imperiului roman reabilitat, acesta este Europa de vest, îi vin în ajutor. În cele din urmă aceste tabere vor fi nimicite prin venirea lui Hristos. Cei ce se tem de Dumnezeu din Israel vor fi salvați și vor fi numiți »tot Israelul« (Romani 11,26).

Versetele 20-22. S-a presupus, că aici se face aluzie la o rupere de nori, în urma căruia câmpul de bătaie s-a transformat într-o mocirlă și carele împotmolite nu se mai puteau deplasa. Prin aceasta Israeliții au putut să obțină victoria. Aceasta ar explica, de ce Sisera nu a fugit cu carul său, ci pe jos (vezi capitoul 4,15). Roțile au rămas înțepenite în noroi și caii s-au afundat în el. Aceasta explică de asemenea, că pârâul Chison s-a putut transforma într-o masă de apă ce curgea învolburată. Este totodată posibil, că Dumnezeu a făcut ceva, cum a făcut când au venit plăgile peste Egipt. La plaga a șaptea se spune în Exod 9,23-24: »Și Domnul a trimis tunete și piatră, de cădea foc pe pământ. ... A bătut piatra, și focul se amesteca cu piatra ...« Ne putem da seama, că sub impresia acestor forțe ale naturii se părea că stelele cad din cer și pietrele făceau pământul mlăștinos și pârâul a devenit învolburat.

Această scenă este o încurajare pentru fiecare care lua parte la luptă. Ei își spun: »Suflete, calcă-n picioare pe viteji!« Când vezi că Dumnezeu participă la luptă, atunci aceasta oferă putere suplimentară și curaj. Expresia »calcă-n picioare« este tradusă în Deuteronom 33,29 prin »vei călca peste înălțimile lor«, ca dovadă a supunerii dușmanului. »Calcă-n picioare« se referă deci la zdrobirea puterii dușmane și obținerea victoriei. Această vorbire este caracteristică și pentru cineva care obține victoriile pentru Hristos. O astfel de persoană nu este mulțumită cu jumătăți de rezultate, ci continuă până obține victoria definitivă, și anume având siguranța că va obține victoria. Oricât ar face copitele cailor oștirii dușmane să se cutremure pământul, dușmanul va fi urmărit și bătut de luptătorii viteji ai poporului lui Dumnezeu.

Versetul 23. Nu se știe unde era Meroza. După toate probabilitățile era o cetate situată în mijlocul ținutului unde s-a dus lupta. Aceasta se poate deduce din blestemul greu rostit asupra lui Meroza. Și alte seminții au auzit reproșuri, pentru că nu au luat parte la luptă, dar acestea nu erau așa de aspre. Se poate ca această diferență să rezulte din situația ținuturilor. Cine este aproape de câmpul de luptă și vede cu ochii lui ce se petrece acolo, are o responsabilitate mai mare decât cel care este departe și este mai puțin atins de evenimente.

Numele Meroza ar putea să însemne „clădit din cedrii”. Acesta este un indiciu cu privire la pentru ce trăiau ei. Ei locuiau în palate făcute din lemn de cedru și trăiau în liniște, fără să-și facă griji de starea fraților lor. Se iubeau pe ei înșiși, și nu pe Domnul. Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 16,22: »Dacă cineva nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!« Ce spune Debora despre Meroza, amintește de Hagai 1,2-4,9. Domnul muștră poporul prin gura lui Hagai, că toți erau preocupați cu casele lor, în timp ce nimănui nu-i păsa de Casa lui Dumnezeu. Ei trăiau pe deplin pentru aici și acum. Debora este gura îngerului Domnului, atunci când rostește blestemul asupra lui Meroza. Această indiferență față de frații lor este văzută ca și cum ei ar fi refuzat să dea ajutor Domnului în lupta Sa cu dușmanul. Vedem aici cum Domnul se identifică cu poporul Lui aflat în suferință.

f. Versetele 24-27 laudă pe Iael pentru fapta ei

Versetul 24. Ce a făcut Iael reprezintă o diferență mare față de atitudinea locuitorilor din Meroza, prezentată în versetul anterior. Deoarece atitudinile sunt puse față în față, faptele fiecăruia ies mai clar în evidență. Am văzut deja în capitoul 4,17-22 ce participare la luptă a avut Iael. Aici ea este laudată pentru faptele ei. Ea se înalță mai presus de toate femeile din Israel. Legătura ei cu Heber nu a făcut-o să fie neutră și s-o rețină de la fapta ei de credință. Ea era o simplă femeie casnică, ca multe altele, dar prin curajul ei, pe care l-a dovedit, s-a deosebit de toate celelalte. Încă o dată: aceasta este o mare încurajare pentru toate femeile casnice. Ele pot să obțină în sectorul lor victorii mari și decisive pentru Domnul!

Versetul 25. Debora descrie cum a acționat Iael. Ea a lucrat foarte atent și a folosit mijloacele care îi stăteau la dispoziție. Ea a creat condiții bune pentru dușman. Cu toate că Sisera a ajuns epuizat la ea, nu era momentul potrivit ca să-l omoare. Ea a recunoscut aceasta. Este foarte important să așteptăm momentul potrivit pentru a înfrânge pe dușman. Dacă ar fi acționat prea devreme, ar fi fost nevoie de mult mai mult efort. Putem să ne întrebăm, dacă rezultatul dorit s-ar fi putut obține. Acest exercițiu este necesar pentru noi toți. Iael nu este cuprinsă de panică, atunci când dușmanul puternic vine în cortul ei. Ea îi împlinește cererea și îi oferă chiar mai mult decât a cerut el. Ea folosește chiar un »pahar împărătesc« și-i dă să bea din el. Toată comportarea lui Iael trebuie să-i fi creat impresia lui Sisera că el se află în siguranță. Epuizat, el cade într-un somn adânc. Atunci Iael folosește șansa oferită. Acesta este momentul pe care ea l-a așteptat, și fără să amâne se răfuiește cu acest dușman.

Versetele 26-27. Debora cântă într-un fel minunat acțiunea lui Iael ca să omoare dușmanul de temut. O vezi înaintea ochilor. În capitolul anterior ne-am ocupat deja cu însemnătatea mijloacelor folosite de Iael. În acest loc vom adăuga unele detalii. Ele sunt destul de importante, ca să ne atragă atenția. Aici se spune, că ea s-a folosit de »dreapta« ei și că era »ciocanul lucrătorilor«. Mâna dreaptă vorbește de putere. Ciocanul este Cuvântul lui Dumnezeu, dar completarea »ciocanul lucrătorilor« lasă să se recunoască, că Cuvântul trebuie practicat. Totodată învățăm de la Iael, că trebuie să fi simplu, ca să folosești uneltele, și că nu trebuie să aparții celor cu „calificare superioară”.

Ce face Iael cu ciocanul, este cântat aici cu cuvinte diferite: ea *lovește cu ciocanul, despică, sfărâmă, străpunge*. Cuvinte diferite pentru aceiași acțiune. Aceasta arată efectul puternic al Cuvântului. Rezultatul este prezentat tot așa de plastic. Puterea acestui dușman este complet distrusă și el este definitiv înlăturat. *El s-a ghemuit, a căzut și s-a culcat, a fost nimicit* la picioarele unei femei. Nu a mai rămas nimic din puterea și mărimea lui de odinioară. Este un tablou a ceea ce se va face în cele din urmă cu toți împotrivorii lui Dumnezeu. Putem să luăm exemplul de la credința lui Iael.

g. Versetele 28-30 relatează cum mama lui Sisera a așteptat în zadar

Versetul 28. Privirea noastră este îndreptată de la cortul simplu al lui Iael la casa luxurioasă a lui Sisera. Și acolo locuiește o femeie, dar cu totul altfel decât Iael și Debora. Deznădejdea ei este exprimată clar: fiul ei nu s-a reîntors acasă. Era ceva neobișnuit pentru ea. De cele mai multe ori se întorcea repede de la luptă și aducea cu sine dovezi ale victoriei lui. Faptul că a rămas așa de mult timp putea să însemne că el a fost bătut.

Mama lui Sisera părea să fie liberă și nelegată, dar de fapt nu era. Ea stătea înapoia zăbrelelor „spirituale”. Ea nu cunoștea adevărata libertate. Așa este cu orice dușman al lui Dumnezeu. Ei cred că nu au nimic a face cu nimeni, în timp ce sunt înconjurați din toate părțile de tot felul de mecanisme de protecție. Zăbrelele, care trebuiau să ofere protecție, sunt dovezi ale captivității ei. Ea nu îndrăznește să meargă în întâmpinarea fiului ei. Ea a rămas în cetatea ei, căci ea este o cetate, oricât de luxuriantă ar fi ea. Acolo unde încrederea se bazează pe oameni sau pe lucruri, și nu pe Dumnezeu, domnește frica.

Versetele 29-30. La întrebarea mamei lui Sisera răspund femeile înțelepte. Răspunsul lor este corespunzător păreri lor. Sunt răspunsuri care încearcă să liniștească conștiința: „Nu trebuie să-ți fie frică, totul va fi bine. Este din cauza prăzii mari, care o aduc cu ei. Ea îi face să întârzie.”

Se obișnuia ca soldații să aducă cu ei acasă fete frumoase ca trofee. Cuvântul folosit pentru „fată” înseamnă de fapt „poală” sau „uter”, ceea ce înseamnă că aceste fete erau destinate să satisfacă plăcerile soldaților. Din prada de război făceau parte și hainele scumpe și frumoase. Hainele vopsite erau pentru Sisera, țesăturile colorate erau pentru mama lui Sisera și pentru femeile înțelepte. În afară de satisfacerea poftelor, aceste haine slujeau și ca să arate cât de mare a fost victoria. Ele linguseau mândria, prestigiul creștea. Ele corespund caracteristicilor ființei dușmanului: el este egocentric și caută propria onoare.

Să luăm seama, că ceea ce reprezintă dușmanul aici se găsește și în inima noastră rea. Trebuie să împiedecăm ca aceste trăsături să nu pătrundă în noi. Și cum? Prin aceea că privim la ce s-a petrecut pe crucea de pe Golgota cu ele și la ce se va petrece cu ele când va reveni Domnul Isus. Dușmanul a fost învins la cruce. Dar el vrea cu plăcere să se răzbune și i se oferă ocazia, dacă noi nu ne considerăm morți față de păcat și lăsam firea pământească să devină activă. La venirea Domnului Isus ca să răpească Adunarea, vom lăsa înapoia noastră tot ce am dobândit prin păcat și firea pământească. Nimic din acestea nu vom lua cu noi în cer. Nu suntem noi nebuni și proști, dacă vrem să ascultăm de poftele firii pământești? Să ascultăm ce spune Debora în încheierea acestei cântări.

h. Versetul 31 constituie încheierea

Versetul 31. În acest verset Debora pune pe dușmani și pe cei credincioși alături unul de altul. Să luăm seama la sfârșitul fiecărei grupe. Dușmanii pier, așa ca Sisera și tabăra lui. Domnia lor este distrusă și definitiv înlăturată; ei sunt umiliți și nimiciti. Și care este soarta celor credincioși? Debora îi numește »cei ce-L iubesc«. Este vorba de cei credincioși din versetele 13,14,15 și 18 ai acestui capitol. Dragostea lor pentru Dumnezeu s-a arătat în dragostea pe care ei o au față de poporul Său. Este foarte ușor să spui prin cuvinte, că iubești pe Dumnezeu. Însă noi putem să spunem așa, numai dacă avem dorința sinceră să facem să se recunoască aceasta din faptele și din comportarea noastră. Aceasta au arătat-o clar diferite seminții din acest capitol.

Cine Îl iubește în felul acesta, este comparat cu soarele »când se arată în puterea lui«. Soarele lasă să i se vadă lumina și face să fie ziuă. Acesta este un indiciu minunat spre Domnul Isus. El este numit în Maleahi 4,2 »Soarele neprihănirii«. Cu lumina lui alungă întunericul din viața noastră, din toate ținuturile în care nesiguranța sau păcatul întunecă viața noastră. Timpul la care se referă Maleahi este timpul când Domnul Isus ca Fiu al Omului va domni peste întreg pământul. O mie de ani va avea grijă ca păcatul să nu aibă nici o șansă pe pământ să producă nenorocire, așa cum este acum. Dar în viața celor care Îl iubesc, El va face aceasta deja acum. Ei pot să fie ca Soarele. Ei pot să devină tot mai mult asemenea Lui, așa cum puterea Soarelui crește tot mai mult. Din aceasta va curge binecuvântare, așa cum va fi binecuvântare pentru oricine, atunci când Domnul Isus va domni pe pământ. Acum este încă împotrivire și dușmănie. Dar acestea nu vor mai fi, atunci când Domnul Isus va domni.

O temă de studiu: expresia »care Îl (Dumnezeu, respectiv pe Mine) iubesc« se întâlnește de câteva ori. De fiecare dată este legată de ea ceva, ca de exemplu aici înălțarea Soarelui pe cer. Eu numesc numai locurile din Scriptură; fiecare poate să mediteze pentru sine însuși la ele: Psalmul 145,20; Proverbe 8,17; Romani 8,28; 1 Corinteni 2,9; Iacov 1,12; 2,5.

2c) Capitolele 6- 9

Ghedeon, apoi Abimelec și Iotam

Capitolul 6

Introducere

Ghedeon nu este un judecător asemenea lui Șamgar, căruia să îi fie dedicat numai un verset. Și el nu este un judecător ca Barac, care să fie umbrat de o femeie. În Ghedeon ne este prezentat un judecător chemat și instruit de Dumnezeu. Cu totul altfel decât la judecătorii amintiți mai înainte, la Ghedeon vom fi puși în situația să vedem exercițiile lui personale și cum este el călăuzit să se facă una cu gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu pornește la lucru cu Ghedeon. Cu înțelepciune și răbdare, Dumnezeu face din Ghedeon o unealtă pe care El o poate folosi pentru binecuvântarea poporului Său. Felul de acționare al lui Dumnezeu cu el este un model al felului în care Dumnezeu pregătește pentru lucrare pe fiecare, pe cel care Îl cunoaște, Îl iubește și dorește să-I slujească. Slujirea constă după aceea nu într-o lucrare singulară, ci dintr-o viață întreagă de slujire.

În mâna Madianiților - versetul 1

Patruzeci de ani de odihnă au trecut. În Israel a venit o nouă generație. Pentru ea, strădaniile din trecut ale lui Dumnezeu cu poporul Său sunt numai tradiții. Această generație nouă nu este mai bună decât părinții lor. Și ei fac ce este rău în ochii Domnului. Dumnezeu trebuie iarăși să disciplineze pe poporul Său. El îi iubește foarte mult, ca să-i lase să umble mai departe pe căi greșite.

Dumnezeu vrea să aibă părtășie cu poporul Său. El vrea să le comunice cu plăcere ce are El în inimă pentru ei. Și El dorește cu plăcere ca și ei să-I spună ce au ei în inimă pentru El. Cât de trist trebuie să fie Dumnezeu, când vede cum reacționează poporul Său la dragostea Lui. Prin părtășia cu El, El vrea să învețe și să instruiască pe poporul Său, dar dacă acesta nu vrea, atunci El trebuie să-i învețe și să-i instruiască prin mâna unui dușman.

De data aceasta Dumnezeu folosește pe Madianiți. Madianiții sunt un popor înrudit cu poporul Israel. Ei sunt uniți unii cu alții prin Avraam. Madian este un fiu al lui Avraam și al soției lui Chetura (Geneza 25,1-2). Șapte ani, aceasta vorbește despre o perioadă de timp deplină, au suspinat israeliții sub această domnie străină. Numele Madian înseamnă „ceartă” (gâlceavă, altercație, ciorovăială). Nu se recunoaște acest dușman în viața multor creștini care s-au abătut? Nu este el prezent și în comunitățile de credință, în care s-au certat unii cu alții? În versetele care urmează vom vedea urmările acestui fapt.

În peșteri și pe stânci întărite – versetul 2

Niciodată israeliții nu au fost așa de decăzuți. Ei au fost constrânși ca în propria lor țară să fie fugari și și-au pierdut libertatea. Acesta este rezultatul când poporul lui Dumnezeu nu mai prețuiește lucrurile lui Dumnezeu. Poporul este împrăștiat, fiecare își sapă locul lui de refugiu, nu mai este nici o unitate.

Într-o părtășie de creștini în care nu se mai poate preocupa în comun cu binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dat, unde nu se mai ascultă de ce spune Biblia, acolo certurile și altercațiile se extind. În loc să se privească împreună la Domnul Isus, se privește unul la altul, nu se încearcă să se descopere în celălalt ceva din Domnul Isus, ci se poticnesc unul de celălalt. Relațiile pot deveni așa de tulburate, că nu se mai are încredere unul în celălalt. În loc să se practice prietenia,

sinceritatea, încrederea și libertatea, intervine tăcerea și se respinge unul pe celălalt. În planul secund se formează bănuieli și șușoteli. Ia naștere un război de poziție. Sfârșitul cântecului este că se mușcă și se mănâncă reciproc (vezi Galateni 5,15). În felul acesta este distrusă frumusețea părtășiei creștine și prietenii de lungă durată ajung să fie distruse. Viața unora devine amară și unele părtășii de credință se distrug.

Când Israel a semănat – versetul 3

Dușmanul știe foarte exact când trebuie să vină: în momentul când se seamănă. El va face totul, ca să împiedice sămânța semănată să crească, așa că nu mai este hrană pentru popor și el devine fără putere. Satana face totul, ca să slăbească pe cel credincios, ca să-i poată lua hrana. Prin tot felul de mijloace îl reține, ca să nu citească Biblia, sau să nu ia parte la întrunirile de zidire spirituală. El știe foarte bine ce mijloace să folosească pentru noi; din arsenalul lui uriaș poate totdeauna să folosească ceva.

Madianiții nu vin singuri. Amalec este și el cu ei. Amalec este un tablou al cărnii (al firii pământești). Acești doi dușmani merg întotdeauna mână în mână. În Galateni 5,20 »cearta« este numită, ca fiind una din lucrările firii pământești. Ei îi urmează o mulțime de forme de prezentare ale răului, pe care le vedem înfățișate în »fiii răsăritului«. Satana mobilizează toate forțele sale, ca să împiedice pe cel credincios să nu strângă câtuși de puțin din roadele țării.

Fără alimente, nici oi, nici boi, nici măgari – versetele 4-5

Gaza este o cetate a filistenilor. Filistenii se unesc aici, ca de fapt întotdeauna, cu dușmanii lui Israel. Gaza este un loc de transbordare a lucrurilor furate, care erau aduse acolo de madianiți. Deci recolta țării ajungea exclusiv în mâinile filistenilor.

Am atras deja mai înainte atenția, că filistenii reprezintă pe creștinii cu numele. Oameni, care afirmă, că aparțin poporului lui Dumnezeu, dar care în realitate stau în afara lui, deoarece ei nu au viață din Dumnezeu. Ei pretind roadele țării, binecuvântarea spirituală, pentru ei înșiși, în timp ce ei prădează binecuvântarea celor ce sunt cu adevărat poporul lui Dumnezeu. Aceasta poate avea loc prin necredințioșia poporului lui Dumnezeu, a Bisericii, deoarece nu se trăiește în ceea ce a dăruit Dumnezeu. Dușmanii uniți poartă de grijă, ca să nu mai rămână hrană pentru poporul lui Dumnezeu.

Ce a devenit Biserica, când este vorba de mărturia ei în lume? Să privim numai în Faptele Apostolilor, cât de puternică a fost mărturia ei la început. Această putere a dispărut. Una din cauze este, că în creștinătate Biblia nu mai este oferită ca hrană adevărată. Oameni, care nu au Duhul, „au pus stăpânire” pe Biblie și o interpretează după părerile lor. O altă cauză constă în aceea, că creștinul însuși nu este deschis pentru Cuvântul curat al lui Dumnezeu. În 2 Timotei 4,3 apostolul Pavel atenționează cu privire la timpul care va veni, că »nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.«

În felul acesta »nu mai rămâne în Israel nici un aliment, nici oi, nici boi, nici măgari«. Când creștinii nu se mai pot hrăni din Biblie, atunci nu mai există nici jertfe (despre care vorbesc oile și boii) și nici lucrare pentru Domnul (despre care vorbește măgarul).

Foarte sărăcit – versetul 6

Țara, despre care Dumnezeu a spus, »vei mânca pâine din belșug« (Deuteronom 8,9), a ajuns în mare sărăcie. Dacă Biblia este în casă, atunci avem în apropiere la dispoziție toate comorile cerului. Dar dacă nu ajungem să deschidem Biblia și s-o citim cu rugăciune, nu avem nimic din

ea. Putem ști că locuim în țară, cu alte cuvinte, că suntem binecuvântați »cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos« (Efeseni 1,3), dar ce avem noi din toate acestea, dacă viața noastră este stăpânită de amărăciune și ceartă? Cu toată bogăția noastră suntem coate-goale. Este timpul să strigăm către Dumnezeu, așa cum au făcut israeliții, ca El să ne dea eliberarea.

Un profet și un mesaj – versetele 7-10

Dumnezeu răspunde la strigătul israeliților, dar nu cu o intervenție directă. Răspunsul lui Dumnezeu nu este ceea ce au așteptat ei. Înainte ca Dumnezeu să-Și elibereze poporul, trebuie să aibă loc altceva. Și ca să înfăptuiască aceasta, Dumnezeu se folosește, pentru prima dată în această carte, de un profet. Dumnezeu vrea ca poporul Său să simtă păcatul pe conștiință. Strigătul lor era numai ca urmare a suferinței, și nu era născut din cauza profundă a acestei suferințe. Ca răspuns la strigătul lor, înțelepciunea sfântă a lui Dumnezeu descopere prin profet cauza suferinței lor, pentru ca poporul să ajungă la o condamnare temeinică a acestei cauze. Numai atunci poate fi vorba de o reabilitare de durată.

Profetul vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, trezește la realitate poporul și îi arată unde s-a abătut. Aceasta nu este o misiune, pe care o primești cu mulțumire. Ieremia a simțit pe propria piele, cum căutau să-i ia viața din cauza mesajului pe care l-a adus din partea lui Dumnezeu. Da, atâta timp cât profeții vorbesc ce este plăcut, ei nu trebuie să se teamă de rău (vezi Isaia 30,10). Astfel de profeți au deseori succes, dar rezultatul nu va fi de durată. Când Dumnezeu trimite un profet, care arată poporului decăderea lui, atunci aceasta are loc, ca cel greșit să-și dea seama și să recunoască, așa că drumul devine liber pentru Dumnezeu ca să-l binecuvânteze. Țelul final al lui Dumnezeu este întotdeauna binecuvântarea. De aceea mărturisirea nu poate fi o chestiune superficială, făcută în grabă. O astfel de mărturisire nu dă naștere la o mântuire adevărată. Dacă în viața unui credincios ceva nu a fost în ordine, este necesar nu numai ca greșeala să fie mărturisită, ci și să se recunoască cauzele ei. Cineva este reabilitat abia atunci când a ajuns să recunoască sincer că păcatele sale iau naștere din natura lui păcătoasă. Un păcat nu este cusur, ci el este exteriorizarea firii pământești păcătoase, care nu a fost ținută în locul care i se cuvine, și anume, în moarte. Cine recunoaște sincer aceasta, acela nu mai caută scuze pentru felul lui de comportare, și nu caută nici circumstanțe atenuante. Judecata de sine sinceră, fără să declari pe alții vinovați sau părtași cu tine la vină, este cea mai bună dovadă pentru veridicitatea mărturisirii unui om.

Numele profetului nu este făcut cunoscut, dar aceasta nici nu are nimic a face cu starea de lucruri. În cazul unui profet este vorba de un mesaj. El mărturisește despre faptele de odinioară ale lui Dumnezeu pentru binele poporului Său. De partea lui Dumnezeu nu există nici un eșec. Profetul prezintă credințioșia lui Dumnezeu față în față cu neascultarea poporului. Binele, pe care Dumnezeu l-a făcut pentru ei, era un motiv suficient, ca să rămână credincioși față de El. În afară de aceasta El i-a atenționat, să nu se închine altor dumnezei. Din păcate cuvântul de încheiere, concluzia profetului, a trebuit să sune astfel: »Dar voi n-ați ascultat glasul Meu.« Această afirmație trebuie să pătrundă adânc în conștiința poporului și să-și facă acolo lucrarea de vindecare. Între timp unealta este pregătită pentru lucrarea sa. Dumnezeu a ales această unealtă, pe Ghedeon, ca să salveze pe poporul Său.

Ghedeon – versetul 11

Îngerul Domnului (acesta este, așa cum am văzut mai înainte, Domnul Isus) vizitează pe Ghedeon. Acesta este foarte ocupat cu recolta țării; el nu vrea s-o lase să ajungă în mâinile madianiților, ci s-o savureze el însuși. Înțelesul numelui din acest verset ne oferă o impresie despre starea spirituală a lui Ghedeon. Ofra înseamnă „praf”. Cine este cu adevărat conștient de rușinea poporului lui Dumnezeu supus lumii, acela se află în praf. Acolo nu este nici o laudă

pentru o poziție oarecare, ci este o smerenie adâncă. Ioas înseamnă „Domnul este sprijin”. Cine cunoaște slăbiciunea și lipsa de speranță a situației în care se află poporul lui Dumnezeu, acela își va căuta sprijinul la Domnul, și îl va găsi. La numele Abiezer, „tatăl meu este ajutor”, ne putem gândi la același lucru, în acest caz însă gândul este însoțit de o relație. Noi avem dreptul să cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. Ghedeon înseamnă „doborâtorul”. Tot ce se înalță pe sine însuși trebuie doborât. În curând el va aduce onoare în public acestui nume, acum el aduce onoare acestui nume, prin aceea că el însuși se aruncă în praf (Ofra). În Ofra se afla un stejar, sau terebinte. Cuvântul terebinte înseamnă literar: un copac tare. Dacă legăm acestea două, terebinte și Ofra, recunoaștem o combinație de putere și slăbiciune. Vom vedea în istoria lui Ghedeon, cum puterea lui Dumnezeu lucrează în slăbiciunea lui Ghedeon.

Ghedeon este preocupat să bată grâul în teasc, un loc neobișnuit. Teascul era gol, aceasta înseamnă că nu era nici o bucurie. Vinul este un simbol al bucuriei (vezi capitolul 9, versetul 13). Teascul este un simbol și al judecății (Isaia 63,2-3). În timpurile de ceartă și dezbinare (când madian are supremația) putem să primim hrană numai de la teasc, aceasta înseamnă, recunoașterea judecății, pe care Dumnezeu a trebuit s-o aducă asupra noastră. Cine se supune cu adevărat acestei judecăți, acela are voie să privească spre cruce. Acesta este în definitiv locul, unde judecata lui Dumnezeu asupra necredincioșiei noastre a avut loc asupra Domnului Isus. Pentru credință se găsește acolo totdeauna hrană și numai acolo suntem în siguranță înaintea lui madian (duhul de ceartă), căci el nu poate exista acolo. Ghedeon reprezintă un principiu: un duh, respectiv o conștiință, care poate elibera poporul din luptă. Inconștient era preocupat să se pregătească să devină eliberatorul poporului. Cine se preocupă cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa la cruce, așa cum este ea descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, poate fi folosit de Dumnezeu într-un anumit moment, ca să fie un conducător, un păstor, un bătrân sau un eliberator.

Domnul este cu tine – versetul 12

Ghedeon trebuie să fi privit speriat, atunci când deodată a auzit o voce, care i-a zis: »*Domnul este cu tine*«. Dar cu toate acestea nu devine fricos, el va deveni fricos abia în versetul 22, când află cine la vizitat. Și ce să înțelegem noi din expresia »*viteazule*«? La prima vedere, nu se observă nici un act de vitejie la acest bărbat, care se ascunde de dușman. Dar Dumnezeu apreciază faptul, că Ghedeon a fost ferm hotărât să se aprovizioneze cu hrană. Cu toată superioritatea dușmanului, cu toată frica israeliților, aici este un bărbat, care se ocupă cu roadele țării. Într-un timp în care toți se retrag, credincioșia personală stă pe prim plan. Dumnezeu numește aceasta vitejie. Atunci noi suntem viteji în ochii Lui.

Dacă ne preocupăm personal să luăm hrană din Cuvântul lui Dumnezeu și nu luăm parte la »cearta« din jurul nostru și nu ne dăm mulțumiți cu situația prezentă, atunci vom avea parte de apropierea deosebită a Domnului și vom auzi că Domnul este cu noi. Această promisiune este valabilă pentru orice moment, în care noi ne preocupăm cu Biblia, că noi putem să auzim clar vocea lui Dumnezeu. Această promisiune este valabilă și pentru toate misiunile, pe care le primim din partea Lui. Așa începe Dumnezeu discuția cu Ghedeon. Nu este acesta un început încurajator?

Unde sunt toate minunile lui Dumnezeu? – versetul 13

Ia naștere o discuție între Ghedeon și Domnul. Este minunat să vedem, cum El îl lasă pe Ghedeon să spună ce are de spus, cum trăiește el împrejurările în care se află. El ia seama la fiecare întrebare a lui Ghedeon și răspunde la ele într-un fel, cum numai El poate să răspundă. Răspunsurile sunt pline de încurajare pentru oricine primește o anumită misiune de la Domnul. Vom vedea, că aici putem învăța multe despre pregătirea robului, care are privilegiul să facă o lucrare pentru Domnul. În Biblie se întâlnesc frecvent astfel de discuții, ca de exemplu între Moise și Dumnezeu în cartea Exod capitolul 3 și 4, și între Anania și Domnul Isus, în Faptele

Apostolilor 9. Dacă știm că Dumnezeu ne cheamă să facem ceva pentru El, atunci avem voie să vorbim cu El despre această lucrare. Avem voie să facem anumite obiecții. Dumnezeu ne ascultă și ia în serios obiecțiile noastre; El răspunde. Este însă o condiție: Dumnezeu rămâne cu noi în discuție, atâta timp cât vede la noi disponibilitatea de a face ce ne roagă El. Dacă obiecțiile noastre se bazează pe necredință, sau egoism, atunci Dumnezeu nu mai lucrează mai departe cu noi.

La Ghedeon se mai poate vedea o trăsătură de caracter minunată. Dumnezeu a zis: »*Domnul este cu tine, viteazule!*« Ce zice Ghedeon? »*Dacă Dumnezeu este cu noi.*« El însuși se face una cu poporul întreg. Bunăstarea întregului popor îi stă pe inimă, și nu numai bunăstarea proprie. După aceea urmează întrebările. Ghedeon a auzit de tot ce a făcut Domnul în favoarea poporului Său, atunci când El i-a scos din Egipt. El nu s-a îndoit de istoria poporului și de ceea ce Dumnezeu a făcut cu ei și pentru ei. Dar unde a rămas Dumnezeu? Nu mai era El Același? Ba, da, El a rămas același, dar poporul nu a rămas același. Domnul i-a lepădat, cel puțin așa înțelege Ghedeon. În epistola către Romani capitolul 11 versetul 1 se pune de asemenea această întrebare: »*A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?*« În versetul 2 se dă răspunsul: »*Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte.*« Dumnezeu a trebuit pentru un timp să-i dea pradă dușmanilor lor, dar cu scopul, ca să-i readucă înapoi la Sine. Tot așa se va îndura Dumnezeu în viitor de poporul Său, prin marele Eliberator, Mesia al poporului, Domnul Isus Hristos. Și aici la Madian Dumnezeu lasă să se recunoască, că El nu a lepădat pe poporul Său. El pregătește un eliberator pentru misiunea sa: pe Ghedeon. Când auzim pe Ghedeon vorbind în acest verset, atunci vedem două lucruri, care totdeauna merg împreună la acela care a fost chemat de Dumnezeu pentru o lucrare în poporul Său: el se identifică cu poporul lui Dumnezeu și el crede Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum i-a fost transmis de părinți.

Misiunea – versetul 14

Ghedeon și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu cu privire la starea lipsită de speranță. Acum el primește misiunea să schimbe starea. Deseori lucrurile, pe care noi le aducem înaintea lui Dumnezeu ca nevoi, devin lucrurile la care Dumnezeu ne cheamă să le schimbăm. Atunci noi suntem uneltele cele mai potrivite pentru Dumnezeu. Dacă vedem, că este nevoie de lucrare cu copiii, atunci începem să ne rugăm, fără să ne gândim, că ea ar fi pentru noi. Cu toate acestea simțământul nostru pentru această nevoie arată că noi am putea fi chemați de Domnul în această lucrare. Putem să extindem aceasta la multe alte lucruri. Rămâne valabil exclusiv pentru toți oamenii, care trăiesc în părtășie cu Dumnezeu, ca Ghedeon; este vorba de oameni care se pun cu totul la dispoziția Domnului. Citirea Bibliei și rugăciunea ocupă locul central în viața acestor oameni. Viața lor se învâрте în jurul acestor lucruri, de aici își iau ei puterea.

Dumnezeu nu dă lui Ghedeon o putere nouă pentru această misiune, ci El spune: »*Du-te cu puterea aceasta, pe care o ai.*«. Care este această putere? Este puterea cu care el și-a păstrat hrana față de mâna dușmanului, ca el însuși să se hrănească cu ea. Prin aceasta are putere suficientă, ca să elibereze pe Israel.

Ceea ce Domnul îi spune mai departe, trebuia să înlătore orice îndoială cu privire la misiunea lui. Ghedeon are voie să meargă în Numele celui care l-a autorizat. El îl aude spunând: »*Oare nu te trimit Eu?*« Aceasta este tot ce avem nevoie, ca să facem o lucrare de slujire, dar este și absolut necesar. Fără ca Dumnezeu să ne autorizeze sub această formă, nu putem să mergem, altfel vom produce numai pagubă. O lecție importantă cu privire la chemarea într-o lucrare de slujire este, că Dumnezeu cheamă pe cel care este preocupat cu ceva. Ghedeon a fost la lucru, când a fost chemat. Același lucru vedem la chemarea ucenicilor în evanghelia după Matei 4,18-22. Dumnezeu nu caută oameni, care nu fac nimic, ci oameni, care sunt harnici în rezolvarea lucrurilor „obișnuite”.

O nouă obiecție – versetul 15

Ghedeon aduce acum un argument, prin care el crede că nu ar putea fi capabil pentru misiunea încredințată lui de Dumnezeu: el însuși nu se simte capabil pentru ea. Este totdeauna bine, să gândești modest despre tine. La aceasta este îndemnat fiecare dintre noi în Romani 12,4, unde apostolul Pavel spune, că fiecare *»să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine«*. Dar aceasta nu trebuie să fie niciodată o scuză, ca să te sustragi de la ce cere Dumnezeu. Ghedeon se referă la originea lui modestă și la locul pe care îl ocupă în familie. Manase este singura seminție care a fost împărțită. Jumătate din ea locuia în țară, și cealaltă jumătate în afara țării. El știa ce înseamnă să fi într-o situație de dezbinare. Deseori este atâta ceartă și împotrivire din partea familiei, că nu mai este nici o plăcere să duci alte lupte.

Poziția lui în familie – el era tânăr - pare să arate, că el niciodată nu a fost implicat în evenimentele familiei. Tot așa a avut parte și David, în 1 Samuel 16. Când Samuel a chemat toată familia, el a fost pur și simplu uitat. Aceasta poate crea celor în cauză un sentiment de lipsă de valoare și inutilitate. Probabil așa s-a simțit și Ghedeon. Probabil ne simțim și noi așa. Dar noi putem fi siguri, că tocmai atunci Dumnezeu poate să ne folosească. Slăbiciunea noastră și starea, că nu suntem apreciați în mod deosebit, ne face unelte potrivite pentru Dumnezeu. Ce vrea Dumnezeu să facă prin noi, trebuie lăsat în totul pe seama Lui, și să nu ne amestecăm noi. Nu este ceva măreț, că Dumnezeu vrea să ne folosească în slăbiciunea și neînsemnătatea noastră? Să ascultăm ce spune apostolul Pavel în 2 Corinteni 12,9-10. După ce s-a rugat să fie eliberat de ceva care îl făcea slab și de disprețuit, Domnul îi spune: *»Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.«* Și apostolul Pavel răspunde: *»Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, ... din pricina lui Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.«* Acesta este punctul la care trebuie să ajungem. Noi trebuie să recunoaștem, că nu este vorba de ce putem noi, ci Dumnezeu Își face lucrarea numai în cei slabi. Dar micul „eu” este un obstacol tot așa de mare pentru El, ca și marele „EU”. Dacă recunoaștem aceasta, atunci putem să rostim, ceea ce spune apostolul Pavel în Filipeni 4,13: *»Pot totul în Hristos, care mă întărește.«*

Eu voi fi cu tine – versetul 16

Felul în care Domnul răspunde la ultimul argument al lui Ghedeon este foarte încurajator. În versetul 14 el a fost ajutat să înțeleagă, că Domnul a fost cel care i-a încredințat misiunea. Aceasta dădea valoare misiunii pe care o avea de îndeplinit. În versetul acesta El merge un pas mai departe. Domnul spune, că El Însuși merge cu el. Această făgăduință a Domnului este valabilă și astăzi! După învierea Sa El dă ucenicilor Săi misiunea: *»Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit«* (Matei 28,19-20a). După aceea adaugă făgăduința și cu ea încheie Evanghelia după Matei: *»Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului«* (Matei 28,20b). Un număr mare de credincioși au fost înviorați în secolele trecute prin aceste cuvinte și au împlinit misiunea, care le-a fost încredințată. Tot așa vrem și noi să ne lăsăm încurajați în misiunea care ne-a fost încredințată. Dacă vom avea o ceată de ajutoare, dar dacă nu-L avem pe Domnul, vom pierde. Chiar dacă suntem singuri, dar avem pe Domnul de partea noastră, vom putea să batem cea mai mare putere a oștirii dușmane, ca și cum ar fi un singur om. Istoria lui Ghedeon ne va învăța, că aceasta este adevărata „logică” a credinței.

Rugămintea pentru un semn – versetul 17

Ghedeon este convins acum de misiunea sa și prinde curaj prin făgăduințele Domnului. Mai are însă o rugămintă. El vrea să aibă siguranță absolută, că el are a face cu Domnul Însuși. Această

certitudine este pentru el de mare importanță în împlinirea misiunii sale. De aceea se roagă pentru un semn. În felul cum Ghedeon pune întrebarea vedem un tablou demn de imitat. El nu întreabă având o atitudine, ca și cum ar fi dreptul lui să ceară un semn, ci atitudinea lui arată că el nu putea să ridice nici o pretenție pentru aceasta: *»Dacă am căpătat trecere înaintea Ta«*.

Pentru un creștin rugămintea de a primi un semn nu este potrivită. El nu are nevoie de nici un semn, deoarece el are tot Cuvântul lui Dumnezeu și pe Duhul Sfânt, care locuiește în el. Cine vrea să aibă certitudine pentru un anumit lucru, acela poate citi Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune să roage pe Dumnezeu, ca El prin Cuvântul Său și prin Duhul Său să facă lucrurile clare. Dumnezeu poate să folosească pentru aceasta și alte mijloace: strângerile laolaltă, în care se vestește Cuvântul lui Dumnezeu, sau discuții personale cu credincioșii, care trăiesc cu Domnul.

Ghedeon nu poseda revelația deplină a lui Dumnezeu și Duhul Sfânt nu locuia în el. Vreau să mai subliniez, că Dumnezeu a fost glorificat și în Vechiul Testament de cele mai multe ori prin credința necondiționată. Și atunci nu era necesar să ceri un semn, pentru ca să cunoști voia lui Dumnezeu. O dovadă clară în acest sens o avem în Epistola către Evrei capitolul 11. Despre credincioșii enumerați acolo se spune mereu, că ei *»prin credință«* au făcut ceva, fără ca pentru aceasta să fi primit anumite semne vizibile.

Un verset, care a fost de mare însemnătate pe parcursul secolelor în căutarea voii lui Dumnezeu, este Psalmul 32,8: *»Eu Te voi învăța, și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; având ochiul Meu îndreptat asupra ta, te voi sfătui«*. La studiul versetelor 36-40 voi spune ceva mai mult cu privire la rugămintea pentru un semn, făcută cu scopul de a cunoaște voia lui Dumnezeu.

Eu vreau să rămân – versetul 18

Este foarte nimerit: Dumnezeu împlinește rugămintea lui Ghedeon. Ea pare să fie ca o poruncă pentru El, dar El o ascultă. Cât de îndurător este El în comportarea Sa față de Ghedeon și față de noi, atunci când El vede dorința sinceră de a-L glorifica! Atunci El nu ține seama de neștiință. Ghedeon vrea să ofere ceva lui Dumnezeu. Prin discuția cu El, în Ghedeon s-a trezit dorința de a aduce o jertfă. Aceasta este, ce vede Dumnezeu în inima lui Ghedeon, și El așteaptă aceasta cu plăcere. Când noi am vorbit cu Domnul Isus, primim noi atunci dorința de a-I aduce o jertfă? O astfel de jertfă o putem aduce sub forma unei mulțumiri și prin exprimarea unei admirații față de El și de ceea ce a făcut El.

Jertfa – versetele 19 – 21

În timp ce Ghedeon pregătește jertfa sa, Domnul așteaptă cu răbdare. Jertfa, pe care el o aduce, nu este mică, dacă ne gândim, că timpul era foarte scurt (vezi versetul 4). Iedul, pe care Ghedeon l-a pregătit ca jertfă, a fost adus de cele mai multe ori ca jertfă pentru păcat. Găsim aceasta în cartea Levitic, de exemplu capitolul 4,23 și capitolul 16,5. Prin această jertfă Ghedeon prezintă simbolic ceva, din care noi putem învăța multe. Jertfa pentru păcat este un tablou al Domnului Isus la cruce, unde El a suferit judecata asupra păcatului. Fără să înțeleagă, Ghedeon exprimă, că pentru păcatele poporului și pentru el personal există salvare numai prin ceea ce Domnul Isus a făcut pe cruce. Cealaltă jertfă, pe care el o aduce, amintește de jertfa de mâncare, care este descrisă sub diverse aspecte în cartea Levitic capitolul 2. Aceasta este o jertfă fără sânge, și nu vorbește atât de mult despre moarte, ci despre viața Domnului Isus.

Este o bucurie pentru Dumnezeu, dacă Îi spunem, cine a fost Domnul Isus în viața Sa pe pământ, și în lucrarea Sa pe cruce. Așa venim noi la El cu jertfe duhovnicești. În Evanghelia după Ioan 4,23 Domnul Isus spune: *»Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.«* Dacă noi cu adevărat am văzut ceva din frumusețea și slava Fiului lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu, Tatăl, se va bucura, dacă Îi spunem aceasta. Dar se mai adaugă ceva acolo: *»Dumnezeu este Duh; și cine se*

închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.« Dumnezeu nu lasă la bunul nostru plac, cum să ne închinăm. El dorește, ca noi să venim, dar El ne spune și cum trebuie să venim. Trebuie să fie »în duh«, aceasta înseamnă călăuzit de Duhul Sfânt, și nu în felul oamenilor. Și trebuie să aibă loc »în adevăr«, deci potrivit cu revelația pe care El a dat-o despre Sine în Biblie, și nu așa, cum credem noi că putem să gândim despre Dumnezeu.

Și la Ghedeon a fost așa. În versetul 20 Dumnezeu spune ce trebuie să facă el cu jertfa. El trebuia s-o așeze pe stâncă (iarăși un tablou al lui Hristos: vezi Matei 16,18 și 1 Corinteni 10,4). Versetul se încheie cu cuvintele: »*Și el a făcut așa*«. Versetul arată felul minunat de gândire al lui Ghedeon. Este de dorit, ca și noi să gândim la fel.

Dumnezeu primește jertfa – versetul 21

Felul în care Domnul tratează jertfa este impresionant. El o atinge cu toiagul, pe care îl avea în mână. Acest toiag este un toiag de domnitor, un sceptru. Un astfel de toiag este purtat de demnitarii, care au autoritate asupra altora. Este un semn al demnității regale. Din cartea Estera 4,11 și 5,2 putem să deducem însemnătatea sceptrului. În măreția și maiestatea Sa Domnul primește jertfa, pe care Ghedeon o aduce în slăbiciunea sa. Foc, un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu, care cercetează și verifică, iese din stâncă și mistuie jertfa. După ce El a primit în felul acesta jertfa lui Ghedeon, Domnul dispare dinaintea privirii lui. Prin această jertfă Ghedeon își ocupă locul lui adevărat înaintea lui Dumnezeu. Numai pe baza jertfei lui Hristos este cineva plăcut înaintea lui Dumnezeu și poate să fie acceptat de El. Prin aceasta s-a pus fundamentul pentru alte lucrări ale lui Ghedeon.

Vai de mine – versetul 22

Și după aceea răsună strigătul »*Vai de mine!*« Ghedeon nu a fost conștient că el a stat față în față cu Domnul. Deodată devine deplin conștient, cu cine a avut el a face. Această conștiență îl distruge complet. Dispare orice gând cu privire la sine și la ceea ce poate el să facă. Numai Domnul rămâne în măreția și slava Sa și acesta este punctul de plecare corect pentru lupta care va veni. Aceasta face să devii mic și dă încredere.

La prorocul Isaia vedem aceeași reacție, atunci când este chemat de Dumnezeu. El vede pe Domnul stând pe un scaun de domnie foarte înalt și sublim, în timp ce serafimii strigau unul altuia: »*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de măreția Lui!*» Și se zguduiau ușciorii ușii de glasul care răsună, și Casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate*”« (Isaia 6,1-5).

Isaia ajunge să strige în felul acesta, după ce în capitolul anterior de șase ori a zis »*vai de ei*« cu privire la diferite grupe de oameni și diferite păcate ale lor. Înainte ca el să poată fi trimis la ei, el trebuie mai întâi să recunoască, că el însuși nu este mai bun. Dumnezeu îl conduce la aceasta, prin aceea că El stă față în față cu el. Aceasta îl face să strige pentru a șaptea oară un »*vai*«, dar de data aceasta cu privire la sine însuși: »*vai de mine!*«. După aceea Dumnezeu îi dă lui Isaia dovada împăcării și în felul acesta el este gata să meargă acolo unde Dumnezeu îl va trimite, și să facă, ceea ce El îi cere: »*Iată-mă, trimite-mă*« (versetele 6-8).

Acesta este felul cel mai bun și cel mai temeinic de pregătire pentru slujire în misiunea sa. Ea arată pe de o parte o impresie profundă cu privire la ființa omului și arată propria incapacitate și propriul caracter nedemn. Pe de altă parte, această impresie se obține în prezența lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, și aceasta este motivația enormă, pentru a face ceea ce El cere de la noi. El trimite și este cu fiecare care stă pe fundamentul jertfei Fiului Său (Romani 6,14,16,21).

Pace – versetele 23-24

După aceea Ghedeon aude din gura Domnului: »*Fii în pace*«. Cu toate că el a stat față în față cu Domnul, el nu trebuia să se teamă. Nu l-a primit Dumnezeu pe baza jertfei? El putea acum să meargă în pace. Mulți au primit această pace a conștiinței, după ce au acceptat prin credință lucrarea Domnului Isus. În Epistola către Romani 5,1 se spune: »*Deci, fiindcă am fost socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu.*« Aceasta este pacea despre care Domnul Isus vorbește în Evanghelia după Ioan 14,27, când spune: »*Vă dau pacea.*« Prin pacea cu Dumnezeu, care a fost obținută cu multă greutate de Domnul Isus la cruce, nu mai rămâne loc pentru teama de Dumnezeu. Când se are frică de Dumnezeu, atunci nu este o atitudine corectă față de lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu a acceptat lucrarea Fiului Său și a dat dovada pentru această primire, prin aceea că El l-a înviat dintre cei morți și l-a dat un loc în cer la dreapta Sa.

Frica lui Ghedeon a fost îndepărtată și el construiește un altar cu numele frumos »*Domnul este pacea*«. Aceasta arată că Ghedeon nu mai are nici o problemă cu frica. El nu se mai bazează pe sentimentele sale, ci pe Domnul Însuși. Pacea, pe care el o are acum, nu este consecința unui sentiment bun, ci ea se naște din cunoașterea persoanei Domnului. El a făcut această pace. Aceasta face din Ghedeon un adorator, despre aceasta vorbește altarul, pe care el l-a clădit. Vedem aici primul efect, pe care îl are pacea primită: Dumnezeu este adorat pentru ea.

Această pace are efecte practice în viața lui Ghedeon; și așa trebuie să fie și în viața noastră. În împlinirea misiunii, care i-a fost încredințată, se vede pacea lăuntrică, pe care el o are acum. Această pace a rămas o mărturie în mediul unde Ghedeon locuia. Nu a fost o pace trecătoare. El a trăit în această pace și așa a luptat împotriva dușmanilor. Aceasta este pacea despre care vorbește Domnul Isus în Ioan 14,27b, când spune: »*Vă dau pacea Mea.*« Această pace este pacea Lui proprie, pe care El a avut-o pe drumul Lui pe pământ, deoarece Tatăl L-a autorizat să meargă pe acest drum. Această pace poate fi partea oricărui om care are de făcut o lucrare încredințată lui de Dumnezeu. Ea este pacea, care la începutul multor Epistole din Noul Testament este dorită cititorilor.

Prima misiune: dărmarea – versetul 25

Ghedeon primește prima sa misiune abia după ce a fost adus de Dumnezeu într-o relație corectă cu El. Acum Dumnezeu poate să-l folosească. Dar înainte ca El să lase pe Ghedeon să lucreze public, el trebuie mai întâi să înceapă în propria familie. El trebuie să înceapă în casă. Același lucru l-a făcut Domnul Isus clar ucenicilor Săi, atunci când le-a dat misiunea, să mărturisească despre El »*începând din Ierusalim*« (Luca 24,48), aceasta înseamnă în împrejurimile unde se aflau, cât se poate de aproape de ținuturile lor. După aceea puteau să meargă mai departe »*în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului*« (Faptele Apostolilor 1,8).

Misiunea, pe care Ghedeon o primește, este clară. El construise tocmai un altar pentru Domnul și acasă stătea încă un altar pentru Baal. Nu pot exista două altare. Cine construiește un altar pentru Domnul, va trebui să ajungă acolo, ca să distrugă orice alt altar. Abia după aceea poate exista o mărturie în lupta pentru Domnul. Mai întâi trebuie înlăturat Baal, altfel s-ar putea ca victoria să fie atribuită lui. Și lemnul Astartei, care stătea alături, trebuia înlăturat. Lemnul Astartei părea să fie ca o protecție a altarului. Atât altarul cât și lemnul trebuiau dărâmate. Cu această ocazie numele lui Ghedeon (»distrugătorul«) își obține înțelesul lui practic.

În altarul lui Baal putem vedea venerația pe care oamenii o aduc tuturor felurilor de lucruri din viața lor, fără ca Dumnezeu să-și aibă locul în ele. Știți că Baal înseamnă și „domn”. În viața noastră pot fi lucruri care ne stăpânesc, de care noi ne lăsăm stăpâniți. Noi încercăm să ne convingem pe noi înșine, cu motive deosebit de convingătoare, că aceste lucruri sunt normale și aparțin simplu vieții noastre și că avem avantaje din ele.

Un exemplu. Un anumit fel de sport poate ocupa în viața noastră o importanță așa de mare, că noi facem totul pentru el. Ne sugerăm singuri, că este folositor corpului nostru. Pentru a putea fi

folosit de Domnul, trebuie să condamnăm atât atitudinea noastră față de acest sport, cât și părerile noastre pragmatice. Prin aceasta nu vreau să spun, că este greșit să practici sport. Vreau numai să atrag atenția, că sportul poate să fie un „altar” în viața noastră, care trebuie dăruit, împreună cu părerile false, cu care noi apărăm acest „altar”.

A doua misiune: construirea și jertfa – versetul 26

Dăruirea lucrurilor greșite nu este singura misiune, pe care Ghedeon o primește. El trebuie să construiască un altar nou. Pe acesta el trebuia să jertfească taurul al doilea al tatălui său cu lemnele Astartei. Ce înseamnă toate acestea? Ceva nou trebuia să ia locul lucrurilor vechi. Cele vechi aveau a face cu Baal, cele noi cu Domnul.

În versetul 24 Ghedeon a construit spontan un altar, ca să dea expresie adorării, care era în inima lui pentru Domnul. Acum primește de la Dumnezeu misiunea să construiască un altar. S-ar putea numi altarul mărturiei lui pentru Dumnezeu. El trebuia să-l construiască pe un loc, unde era vizibil pentru toți. Prin aceasta exprimă public, că el s-a hotărât pentru Dumnezeu și împotriva lui Baal.

Împreună cu taurul tânăr trebuia jertfit lemnul Astartei. Aceasta înseamnă, că toate argumentările, pe care le-am avut până acum, ca să îndreptăm lucrarea noastră pentru Baal, își au sfârșitul în jertfa lui Hristos. Noi recunoaștem, că în moartea lui Hristos sunt judecate toate gândurile, care își au originea în firea noastră pământească (în carne). Taurul al doilea vorbește despre Domnul Isus. Cel de-al doilea primește întâietatea față de cel dintâi. Aceasta amintește de 1 Corinteni 15,47, unde se vorbește de întâiul și de al doilea om. Primul om, Adam, a eșuat; Omul al doilea, care este Hristos, a corespuns în totul dorințelor lui Dumnezeu. Ghedeon a trebuit să ia taurul al doilea, deoarece acesta este o reflectare frumoasă a Domnului Isus, care tot timpul a slujit lui Dumnezeu cu dăruire deplină, în opoziție cu poporul, care mereu a eșuat.

El a făcut-o noaptea – versetul 27

Însoțit de zece robi pleacă să împlinească misiunea care i-a fost încredințată. În cartea Rut găsim de asemenea 10 bărbați. Ei simbolizează o mărturie suficientă potrivit Legii. Ce face Ghedeon, poate să fie confirmat de acești bărbați, ei pot să depună mărturie despre ce a avut loc și cum a avut loc. Dacă este vorba de lucrare, Ghedeon nu este un „solitar”, nu este unul care face singur toate lucrurile. El are grijă să fie însoțit de martori. Cu toate acestea îi lipsește curajul să depună mărturie în lumina zilei. El o face noaptea.

Eu nu pot să-l învinuiesc din cauza aceasta. Știu foarte bine cum am împărțit prima dată pliante evanghelistice în ținutul unde locuiam. Am făcut-o abia după ce s-a întunecat.

Nicodim a fost și el un astfel de om. Și el la început nu a avut curajul să se arate că are interese față de Domnul Isus (Ioan 3,2). Dar aceasta s-a schimbat; în evanghelia după Ioan 7,50 i-a apărarea Domnului Isus înaintea fariseilor, și în capitolul 19,32-42 din aceeași evangheliie se arată dragostea lui pentru Domnul Isus. Atât în Ioan 7 cât și în Ioan 19 se amintește, că Nicodim »*la început se dusese la Isus, noaptea*«. Oricum ar fi, Ghedeon acționează cu ascultare și acolo unde ascultarea este prezentă, putem să lăsăm urmările pe seama lui Dumnezeu. Dacă facem ce cere Dumnezeu de la noi, Dumnezeu va face pentru noi, ce noi nu putem face. Dumnezeu ia apărarea lui Ghedeon înaintea dușmanilor săi.

Provocatorii împotrivirii – versetele 28 – 32

Când locuitorii cetății au descoperit în ziua următoare ce se petrecuse, consternarea a fost mare. Cercetările ulterioare au arătat că Ghedeon a fost făptașul, și au cerut să fie omorât.

Nu există altceva, care să provoace așa de multă dușmănie, ca atunci când religia cuiva este disprețuită. Îți atragi mânia fanilor, dacă spui ceva negativ despre clubul lor. Sportul, în Olanda în mod deosebit fotbalul, a devenit ca o religie. În timpul când scriu (1995/1996), se folosesc expresii biblice, ca să se glorifice maeștrii fotbalului. Ei sunt numiți „fii zeilor”. Și ce să mai spunem despre puterea islamului? Mărturiile mahomedanilor întorși la Dumnezeu arată, că ei au fost amenințați cu moartea, deoarece credința lor în Domnul Isus însemna renegarea islamului. Prin aceasta se arăta înaintea lui Dumnezeu, că religia lor de mai înainte era fără valoare. Pentru un iudeu care se întoarce la Dumnezeu este deseori valabil același lucru. Dacă într-un ținut, în care oamenii și-au făcut dumnezei după închipuirile lor, te hotărăști pentru Dumnezeu și mărturisești public aceasta, trebuie să te aștepți la o foarte mare împotrivire.

Această mărturisire publică pentru Dumnezeu este momentul în care Dumnezeu aduce o întoarcere în evenimente. În spatele culiselor El ia apărarea lui Ghedeon. Pentru aceasta folosește pe tatăl lui Ghedeon. Îndrăzneala lui Ghedeon noaptea îl face pe tatăl său să aibă îndrăzneală ziua. Printr-o istorisire simplă tatăl lui Ghedeon pune stăpânire pe mintea locuitorilor cetății. El afirmă simplu: dacă Baal este un dumnezeu, să-și apere singur pricina, pentru lipsa de respect care i s-a arătat. Aceasta amintește de provocarea lui Ilie, cu care el în 1 Împărați 18 confruntă pe preoții lui Baal și îi întreabă, cine este adevăratul Dumnezeu. Oameni cetății nu au cuvinte de împotrivire. Ei îi pun numai numele Ierubaal, prin care vor să exprime, că ei se așteaptă ca Baal să se răzbune pe Ghedeon. Acest nume se pare că a devenit un nume de onoare, când s-a arătat, că lui Ghedeon nu i s-a întâmplat nimic.

Prin fapta lui Ghedeon devine vizibil ce este în inima oamenilor. Ei mărturisesc clar, că ei recunosc pe Baal ca Dumnezeu al lor. O intervenție clară pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său face și astăzi clar cine domnește în inima oamenilor. Dacă prin cuvânt și prin faptă mărturisim că ne-am hotărât pentru Domnul Isus, ne vom lovi de împotrivire. Cea mai mare împotrivire va veni probabil din partea acelor care sunt cel mai aproape de noi, dar care nu au nimic comun cu Domnul Isus, dar care se consideră religioși. Dacă noi ca copii ai lui Dumnezeu vedem răul în viața noastră proprie și îl dăm afară din viața noastră, este dureros, când nu lumea este cea care comentează pe seama aceasta, ci cei credincioși ca noi, care reacționează negativ. Dar dacă ne hotărâm pentru Dumnezeu și suntem împotriva lucrurilor greșite, ne putem baza pe faptul, că Dumnezeu va interveni pentru noi. El va fi atunci de partea noastră. În ce fel va face El cunoscut aceasta, este pentru fiecare altfel. Sigur este în orice caz, că El va aduce salvare din direcția de la care nu te aștepți, dacă cu credincioșie și ascultare facem ce El ne cere. Tot așa a avut parte în cele din urmă Ghedeon.

Duhul îl umple pe Ghedeon – versetele 33 – 35

Dușmanul este totdeauna activ atunci când în poporul lui Dumnezeu au loc lucruri care mărturisesc despre redeşptarea conștiinței prezenței lui Dumnezeu și dreptului Său suveran asupra poporului Său. Am văzut această activitate a dușmanilor și în capitolul 4,12. Ei s-au ridicat să-și revendice drepturile asupra țării și să le consolideze. Acesta este momentul, când Duhul Domnului îl umple pe Ghedeon. Textual se spune acolo, că Duhul Domnului se îmbracă cu Ghedeon. Duhul a fost desigur de mult timp activ în acest capitol, dar acum El este activ în Ghedeon, ca prin el să lucreze și să alunge pe dușmani. Este un lucru să ști că Duhul este activ în viața noastră; dar este un alt lucru, să ne lăsăm folosiți de Duhul, ca să obținem victorii în viața noastră.

Ceea ce s-a spus în versetele anterioare despre Ghedeon, a fost o pregătire, ca să facă din el un vas, pe care Duhul Sfânt să-l poată folosi. În această pregătire, Ghedeon a arătat credincioșia lui

față de Domnul, și ascultarea lui față de El. Acesta este terenul roditor, pe care Duhul Sfânt poate în continuare să clădească. În Epistola către Efeseni 5,18 stă scris: »*Fiți plini de Duh*«. Comanda (căci de o comandă este vorba aici!), de a fi plin (textual: fiți umpluți) de Duh, urmează după un șir de lucruri care ar trebui, respectiv, nu ar trebui, să fie prezente într-o umblare creștină. Cine este umplut cu Duhul Sfânt, nu se poate în același moment lăsa călăuzit de firea pământească (de carne). În Efeseni 5 se continuă apoi: »... *vorbind între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, lăudând și cântând Domnului în inima voastră*« (versetul 19). Un rezultat minunat al umplerii cu Duhul Sfânt. Ce avem de spus unii altora, este exprimat armonios, independent de faptul că este vorba de îndemnare, mângâiere sau muștrare. Eu îmi imaginez aceasta în felul următor, că putem compara cu faptul, că Ghedeon ar fi sunat cu cornul. Ca rezultat, abiezeriții vin la el; aceștia sunt neamurile lui. Când Duhului lui Dumnezeu I se oferă ocazia să umple inimile noastre, atunci aceasta este începutul sfârșitului cerții dintre credincioși (Madian înseamnă „ceartă”). Prin corn (sau; trâmbiță, - un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, pe care trebuie să-L ascultăm) este adunat poporul și ia naștere unitatea. Dacă ne dăm toate silințele »*să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii*« (Efeseni 4,3), cearta va înceta.

Ghedeon trimite soli la propria lui seminție, Manase, și la celelalte seminții aflate în partea de nord. Toate s-au aliat lui. Manase este singura seminție împărțită pe două ținuturi; jumătate era în țară, iar cealaltă jumătate era în afara țării. Ghedeon știa din propria experiență ce înseamnă lipsa de unitate. Probabil că aceasta a fost o motivație deosebită pentru el să intervină așa de mult pentru unitatea în rândul poporului lui Dumnezeu. Cine știe, ce înseamnă lipsa de unitate, provocată prin cearta în rândurile proprii, și cunoaște urmările nefericite, va lupta să unească pe poporul lui Dumnezeu și să-l mențină în unitate. Orice despărțire în poporul lui Dumnezeu dă naștere la multă durere între credincioși și este spre dezonorarea Domnului.

Nu spun prin aceasta, că unitatea trebuie făcută sau păstrată cu orice preț. Unitatea, care trebuie păstrată, este cea a Duhului, și nu a cărnii sau a unității făcute de oameni. (Capitolele de încheiere ale cărții noastre oferă multe ocazii să spunem ceva despre aceasta.) Dar aceasta nu îndepărtează durerea și rușinea celor întâmplare. Sper, ca noi să oferim Duhului ocazia să lucreze ceva în viața ta și a mea, care este spre binele Adunării și slujește spre unitatea ei vizibilă în exterior.

Lâna – versetele 36 – 40

Este remarcabil cum Dumnezeu răspunde la toate întrebările lui Ghedeon cu privire la misiunea sa. Dumnezeu a spus deja foarte clar, ca lumina zilei, ce vroia El de la Ghedeon (versetele 14-16). Când Ghedeon a cerut un semn, Dumnezeu i l-a dat (versetul 17). Ghedeon cere acum încă o confirmare a misiunii sale, și anume, chiar de două ori. Lui nu i se face nici un reproș din cauza aceasta, ci Dumnezeu îi dă, ce cere el, și anume de două ori. „Interpretarea lânii” a ajuns aproape proverbială, dacă este vorba să afli voia lui Dumnezeu într-o anumită situație. Este rugămintea pentru un semn de confirmare a unei misiuni, pe care noi vrem s-o facem. În fond nu este greșit, dacă vrem să fim siguri cu privire la ce vrem să facem pentru Domnul.

Cu privire la această rugămintă pentru un semn am spus deja ceva la versetul 17. În contextul cu „lâna” vrem să mai adaug ceva la acesta. Dumnezeu poate să ne facă clar cunoscut sau să ne confirme voia Sa și prin împrejurările în care ne aflăm, sau în care ajungem. Probabil că ați auzit de Joni Earickson. Această femeie și-a rupt gâtul în zona coloanei vertebrale, când a sărit într-o apă nu prea adâncă și a devenit total invalidă. Ea este folosită de Dumnezeu încă într-un chip minunat. Dar împrejurările noastre nu trebuie să devină așa de drastice. Prin aceasta vrem să spun, că în viața noastră se pot întâmpla lucruri, prin care noi știm: aceasta este ceea ce Dumnezeu cere de la mine. Acestea nu sunt niciodată lucruri, care sunt în contradicție cu Cuvântul Său. Când de exemplu un credincios se roagă pentru a primi o soție, sau un soț, și împrejurările par să-i aducă pe cărare pe cineva, dar acesta se dovedește a fi necredincios, atunci aceasta nu poate niciodată să fie călăuzirea lui Dumnezeu. El interzice în Cuvântul Său, ca un credincios să se căsătorească cu un necredincios (2 Corinteni 6,14).

Vreau să încerc să spun încă ceva despre înțelesul spiritual al lânii cu privire la pământ și rouă. Un semn „arată” ceva, redă ceva, prezintă ceva, lasă să se recunoască ceva. Roua vorbește despre înviore, desfătare. Ea este prosperitatea unei zile noi, care în Vechiul Testament este descrisă de mai multe ori ca binecuvântare a cerului pentru țara lui Dumnezeu. Când Ghedeon la primul semn se roagă pentru rouă pe lână și uscăciune pe pământul din jurul ei, aceasta pare să fie un simbol al binecuvântării lui Dumnezeu pentru poporul Său pământesc Israel, în timp ce popoarele din jur nu au nici o parte de ea. Prin lepădarea lui Mesia, Israel a pierdut binecuvântarea, dar ea este păstrată pentru mai târziu pentru el.

Al doilea semn simbolizează contrariul, căci acum lâna rămâne uscată și tot pământul din jur se udă de rouă. Aceasta înseamnă, că după lepădarea lui Mesia de către Israel, Dumnezeu a pus deoparte pe poporul Său și națiunile sunt binecuvântate. Ambele „semne” le găsim în Romani 11,11-15. Acolo citim cu privire la Israel despre »căderea lui ...«, »pierderea lor ...«, »lepădarea lor ...«. Aceste expresii arată, că ei au fost puși deoparte de Dumnezeu. »Prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea neamurilor« și prin aceasta este vorba despre »bogăție pentru lume ...«, »bogăție pentru neamuri ...« și »împăcarea lumii«. Dar prin aceasta Israel nu este definitiv lepădat. Va veni un timp, care este numit »plinătatea întoarcerii lor« și »primirea lor«. Atunci Israel va primi ulterior binecuvântarea. În ambele semne devine clar, că Dumnezeu este cel care acționează. Ghedeon nu contribuie cu nimic la aceasta. Stă numai în puterea lui Dumnezeu să dea binecuvântarea, atât lui Israel, cât și națiunilor.

Locul unde Ghedeon pune lâna este de asemenea important. Acesta este locul unde el a fost întâmpinat prima dată de Domnul și unde el a arătat cât de mult prețuiește binecuvântarea lui Dumnezeu. Acolo el era preocupat cu roadele țării. Din acest loc, care vorbește despre judecata pe care Domnul Isus a suferit-o pe cruce (vezi versetul 11), vine toată înviore și puterea, ca să facem lucrarea, care ne-a fost încredințată. Așa cum s-a spus: Ghedeon nu trebuia să facă nimic. Ceea ce el face, este să se scoale dis-de-diminează, prin care se arată dorința lui de a cunoaște rezultatul. Felul în care Ghedeon se adresează aici Domnului, amintește de comportarea lui Avraam în rugăciunea sa pentru Sodoma și pentru Lot (vezi Geneza 19,29-32).

Capitolul 7

Introducere

Vedem pe Ghedeon aici, cum stă în legătură cu poporul și acționează public. După lecțiile primite de Ghedeon, acum este pregătit poporul pentru lucrarea sa. Oștirea, care trebuia să elibereze poporul, era constituită din bărbați aleși cu grijă. Criteriile de alegere sunt altele, decât acelea pe care le folosim noi. Nimic nu li se dă ca sarcină. Fiecare soldat primește șansa să dovedească că el corespunde criteriilor de alegere. Aceste criterii nu au nimic a face cu puterea corporală, sau cu pregătirea militară. Principiul cel mai important este: dăruire deplină pentru lucrarea Domnului, cu renunțarea la toate interesele personale. Unele semne caracteristice ale oamenilor care satisfac aceste criterii sunt:

1. Ei sunt curajoși (versetul 3).
2. Ei iau cu ei numai strictul necesar (versetul 6).
3. Ei sunt atenți la căpetenia lor și ascultă de el (versetul 17).
4. Ei lasă lumina lor să lumineze (versetul 20).
5. Ei folosesc strigătul de luptă (versetul 20).
6. Ei stau la locul lor propriu (versetul 21).

La studiul acestui capitol ne vom ocupa mai detaliat cu aceste semne caracteristice. Este însă bine, dacă acum le lăsăm să lucreze asupra noastră. Nu vrem noi să aparținem „gărzii lui Ghedeon”, ca să obținem victorii pentru Domnul și pentru poporul Său?

Harod și More – versetul 1

Ghedeon își începe misiunea. El este numit aici Ierubaal. De fiecare dată când el este numit cu acest nume, este o aducere aminte de victoria pe care el a obținut-o asupra lui Baal în capitolul 6. El pleacă acum, ca să obțină victorii noi. El se scoală dis-de-diminează. Și la alte evenimente importante vedem în Biblie, că oamenii s-au sculat devreme, de exemplu în Geneza 22,3, unde Avraam merge să jertfească pe fiul său Isaac. Și Iov s-a sculat dis-de-diminează, ca să intervină înaintea lui Dumnezeu pentru copiii săi (Iov 1,5). Pe baza unei concordanțe biblice putem să găsim mai multe texte, în care se întâlnește cuvântul »dis-de-diminează«. Pe parcursul secolelor și al istoriei poporului lui Dumnezeu au fost totdeauna oameni, care au avut o importanță mare pentru lucrarea Domnului, care s-au sculat dimineața devreme. Ghedeon a fost unul din aceștia.

Am văzut deja, că Ghedeon nu a fost un viteaz de felul celor care se bucură de prestigiu în lume. Până acum el pare să fie mereu fricos. Locul, unde el și poporul își așează tabăra, se numește Harod, și acest nume înseamnă „tremurând”. Ei sunt acum aproape de dușmanul, care se afla în număr mare pe dealul More. More înseamnă „frică”. Impresia, pe care dușmanul o face asupra poporului, provoacă frică și tremur. Și astăzi este tot așa. Cea mai puternică armă a dușmanului, a diavolului, este frica, pe care el poate s-o insuflă oamenilor. Cui îi este frică de diavolul, acela cade pradă atacurilor lui. Creștinul are dreptul să știe, că de partea lui este victoria, pe care a obținut-o Domnul Isus la cruce. În El noi suntem chiar mai mult decât biruitori. Să știți aceasta, pe de o parte, și să trăiești așa, pe de altă parte, sunt două lucruri.

Ceea ce trăiește Ghedeon, trăiesc toți cei care vor să facă o lucrare pentru Domnul. Intimidarea din partea diavolului, care încearcă în tot felul să dea lovitura de grație lucrării pentru Domnul, vine asupra oricui s-a declarat gata de a lupta pentru Domnul. Lucrul minunat este, că Dumnezeu folosește tremuratul, ca să dea naștere la o selecționare a oștirii, care s-a declarat gata de a alunga dușmanul.

Prea mulți soldați – versetul 2

Lui Ghedeon îi este dat să audă un cuvânt ciudat: »*Poporul, pe care-l ai cu tine, este prea mult!*« S-a mai auzit vreodată așa ceva la vreun popor, care s-a pregătit să facă război? Oștirea lui consta din 32.000 de bărbați. Dar ce era aceasta față de o oștire de cel puțin 135.000 de oameni (vezi capitolul 8,10)? Relația era deja 1 la 4. Și cu toate acestea oștirea lui Ghedeon este prea mare pentru Dumnezeu. Ca motiv, Dumnezeu spune, că în cazul unei victorii, israeliții ar putea să se laude, că prin puterea lor proprie au obținut victoria. În cazul acesta ar uita de Dumnezeu. El voia să împiedice poporul să nu devină mândru și arogant, ceea ce ar fi dus iarăși la îndepărtarea de El. Luptătorii lui Ghedeon – și noi – trebuie să învețe ce se spune în Zaharia 4,6: »*nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor!*«

Este o bogăție de învățăminte, dacă comparăm ce spune Dumnezeu aici cu evenimentele din Iosua 7 și 8. La toate cuceririle trebuia să participe întreg poporul. În cazul cetății Ai, Iosua a gândit că nu este necesar. Dar Dumnezeu nu se poate folosi de părerile oamenilor. Singurul lucru, pe care El îl cere, este ascultarea, și pentru restul poartă El de grijă. Rezultatul luptei pentru cucerirea cetății Ai a fost înfrângerea lui Israel. Din fericire a existat un examen de reverificare, cu toate că această victorie a costat eforturi mari. Ar fi fost mai bine dacă ar fi acționat potrivit cu voia lui Dumnezeu.

În cartea Judecători a trecut timpul în care tot poporul putea să iese la luptă. Decăderea și-a pus amprenta pe starea poporului lui Dumnezeu. Tot așa este și astăzi. Trăim într-un timp, în care Adunarea nu mai pornește în unitate. În afară de aceasta este un timp, în care, pentru oricine vrea să se dedice pe deplin Domnului, există lupte enorme.

Prima alegere – versetul 3

Oștirea trebuie curățită de toate elementele, care ar putea să stea în calea unei victorii. Primul element este frica. Orice persoană, care la o privire atentă se teme vizibil să intre în lupta împotriva unui dușman extrem de puternic, putea să rămână acasă. Aceasta este în concordanță cu legea războiului din Deuteronom 20. În versetul 8 al acestui capitol se spune: »*Mai marii oștirii să vorbească mai departe poporului, și să spună: „Cine este fricos și slab de inimă, să plece și să se întoarcă acasă, ca să nu moaie inima fraților lui.*« Sunt efecte enorme de descurajare, când cineva nu mai poate rezista în focul luptei și fuge. De aceea, fiecare trebuia să știe mai dinainte ce face. Prețul trebuia calculat (vezi Luca 14,31-33).

Bărbații, care aveau dreptul să plece primii acasă, sunt oamenii care sunt copleșiți mai mult de puterea dușmanului decât de puterea lui Dumnezeu. Ei s-au anunțat, ce-i drept, atunci când Ghedeon i-a chemat să lupte împreună, dar acum, când stau față în față cu dușmanul, se arată, că ei au prea puțină credință. Și noi putem fi captivați de cineva, care prezintă foarte entuziasmat un plan, ca să facă o lucrare pentru Domnul. Această persoană este motivată pentru plan, deoarece ea însuși a vorbit cu Domnul despre el. Este o misiune, pe care ea a primit-o. Faptul că omul acesta vrea să ia și pe alții alături, este un lucru bun. Dar ceilalți vor deveni lucrători buni abia după ce ei înșiși vor discuta personal planul cu Domnul, și nu vor merge numai din cauza unei chemări entuziaste. Poți să te simți atras prin credința pe care cineva o are cu privire la o anumită lucrare, dar aceasta este altceva decât credința *personală* în această lucrare. Cine vrea să participe numai pe baza unei emoții temporale și nu din convingere personală, acela nu-și are locul în acea lucrare. Aceasta trebuie spus. Apostolul Pavel dă exemple în privința aceasta în epistola a doua către Tesaloniceni 3,2. Acolo el roagă pe Tesaloniceni să se roage pentru el și colaboratorii lui în lucrare, pentru ca ei »*să fie izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi*«, pentru că »*nu toți au credința*«. Cine nu avea aceeași credincioșie și dăruire pentru lucrarea Domnului, care îl caracteriza pe apostol, pe acesta apostolul Pavel nu putea să-l folosească.

A doua alegere – versetul 4

La ce trebuie să se fi gândit Ghedeon, când a văzut că oștirea lui, care și așa nu era prea mare, devenea tot mai mică? Cel puțin 22.000 de bărbați s-au dus acasă. Dacă la început relația era 1 la 4 – și aceasta nu era nicidecum o premiză prea bună pentru luptă – acum s-a redus până la imposibilul (în ochii oamenilor) raport de 1 la 13 până la 14. Și la ce s-a gândit Ghedeon, când Dumnezeu i-a zis: *»Poporul este încă prea mult«*? Nu auzim despre nici o împotrivire din partea lui Ghedeon. Atitudinea lui este de admirat aici. El este totdeauna de acord cu ce îi spune Domnul.

Dacă la prima alegere s-a lăsat pe seama fiecăruia în parte, ca să decidă singur, în cazul celei de-a doua alegere nu mai este așa. Cei 10.000 care au rămas, sunt verificați de Dumnezeu, fără ca ei să fi observat aceasta. Ghedeon trebuia să le ceară să bea apă, și, așa îi spune Domnul, *»acolo ți-i voi alege«*. Nu se spune felul în care trebuiau să bea apă. Cu toate acestea felul în care au băut apă va decide dacă aparțin trupei de bază, sau vor fi declarați inapți pentru luptă.

Atitudinea la băutul apei – versetul 5

Dumnezeu ar fi putut să aleagă pe luptători în orice fel care se poate imagina, dar El procedează așa fel, ca adevărații luptători să se arate singuri. Poziția normală la băut ar fi fost să îngenunche și să te așezi să bei. Cine nu îngenunche, ci ia apa de băut cu pumnul, acela rămâne permanent gata de a acționa. Această atitudine neobișnuită de a bea arată că nu băutul în sine este cel mai important, ci că principiul credinței domină. Ceea ce devine vizibil la apă, este diferența dintre aceia care beau apă în deplină comoditate, și aceia, care beau în treacăt, deoarece ei sunt preocupați cu lupta.

Setea trebuie stâmpărată. Despre Domnul Isus citim: *»El bea din pârâu în timpul mersului, de aceea Își înalță capul«* (Psalmul 110,7). El a găsit acolo înviore pentru sufletul Său, dar fără să piardă niciodată din ochi scopul pentru care venise: triumful la cruce și glorificarea lui Dumnezeu, Tatăl Său. Deci setea are voie să fie stâmpărată, dar întrebarea este, ce importanță ocupă potolirea setei în viața noastră. Băutul apei îl putem compara cu nevoile zilnice ale vieții, așa cum ar fi hrana, îmbrăcămintea, locuința, și chiar cu odihna necesară după muncă. Este vorba de importanța pe care noi o dăm acestor lucruri din viața noastră. Dumnezeu vede ce atitudine avem față de ele, fără ca noi să ne dăm seama. Felul în care ne preocupăm cu lucrurile pământești, arată clar, cum stăm față de lucrurile lui Dumnezeu.

Luarea apei cu pumnul înseamnă că noi luăm numai acele lucruri pământești, pe care le putem ține sub control, așa cum se spune în 1 Corinteni 6,12: *»Toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.«* Creștinul devotat este liber să savureze totul, dar el este în același timp conștient, că sunt lucruri, care pun în pericol dedicarea lui pentru Domnul. El ia numai ce poate ține în mână, și nimic mai mult. A limpăi ca un câine înseamnă să ocupi poziția unui câine. Această poziție a ocupat-o de exemplu Mefiboșet față de David (2 Samuel 9,8). Aceasta vorbește de recunoașterea, că noi nu suntem demni în noi înșine să fim ceva pentru Domnul, sau să facem ceva pentru El. Harul Domnului va fi mai mare pentru noi, dacă ne gândim cine suntem noi și pentru ce vrea El să ne folosească, cu toate că noi suntem cine suntem în noi înșine.

Nu se cere numai vitejie și curaj, ci și deplină dăruire, și aceasta se dovedește în felul cum ne folosim de binecuvântările pământești. Creștinul devotat se recunoaște prin aceea, că el face numai un singur lucru, căruia toate celelalte lucruri îi sunt subordonate. Apostolul Pavel spune: *»Fac un singur lucru«,* și el a uitat ce era în urma lui și se întindea spre Hristos Isus (Filipeni 3,14). Din cauza acestei atitudini el poate spune pe drept lui Timotei (dar și nouă): *»Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce la scris la luptă«* (2 Timotei 2,4). Domnul Isus a zis Martei, care era foarte ocupată cu lucrurile pământești, care era lucrul necesar: *»Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește«* (Luca 10,41-42). Acest singur lucru era șederea la picioarele Sale, așa cum făcea

Maria. Aceasta a aflat, că ea și-a ales partea cea bună. Ce făcea Marta nu era greșit în sine însuși, era chiar necesar. Dar ocupa prea mult loc în viața ei, și prin aceasta ascultarea de Domnul avea de suferit, și aceasta a vrut Domnul s-o învețe.

300 de bărbați – versetele 7-8

Iată-i că merg. Din cei 10.000 care au rămas, Ghedeon trebuia să mai trimită 9.700. Ei au dovedit, fără să vrea, că nu erau ciopliți din lemnul adevărat, ca să fie folosiți în lupta împotriva lui Madian. Nici în privința aceasta Ghedeon nu se opune.

Dumnezeu este acolo unde El vrea să fie. Oștirea care a rămas de 300 de bărbați este în sine însuși neputincioasă, ca să alunge pe dușman. Relația s-a redus 1 la 450. Toate speranțele pentru reușita acestei îndrăzneli trebuie să se bazeze cu adevărat numai pe Dumnezeu. Și exact aceasta este ce vrea El. Să ascultăm ce spune Domnul lui Ghedeon: *»Cu cei trei sute de oameni, care au limpăit, vă voi salva (textual: Eu vreau să vă salvez), și voi da (textual: vreau să dau) pe Madian în mâinile tale.«* De două ori spune Domnul aici *»Eu vreau«*. Dacă El spune aceasta, atunci nu poate fi nici o îndoială cu privire la rezultat. El garantează desfășurarea bună a luptei. Aceasta este marea îmbărbătare, pe care o primește Ghedeon. Mai întâi el primește această făgăduință și abia după aceea Dumnezeu îi spune, ca restul poporului să plece.

Dar înainte ca acești 9.700 de oameni să plece, ei dau hrana și trâmbițele lor bărbaților care vor pleca la luptă. Aceasta reflectă o trăsătură de caracter frumoasă. Cu toate că ei nu fac parte din garda aleasă, ei spijinesc pe luptători cu mijloacele lor. Nu se simte nici un sentiment de gelozie. Chiar dacă noi nu putem lua parte efectiv la luptă, probabil din cauză că suntem prea preocupați cu lucrurile pământești, putem totuși să ajutăm, aprovizionând pe luptători cu tot ce au nevoie. În felul acesta, chiar dacă activitatea noastră este în spatele frontului, contribuim și noi la victoria, care va fi obținută și ne bucurăm de ea.

După aceea pleacă cei 9.700, *»și a ținut pe cei trei sute de oameni«*. Aceste cuvinte *»a ținut«* înseamnă *»a ținut cu putere«*. Aceasta poate să arate, că la cei 300 de oameni a luat naștere dorința de a urma exemplul camarazilor lor, care au plecat, și că Ghedeon a trebuit să-i convingă, ca să-i aibă cu el. Nu este un lucru neînsemnat, să vezi o mulțime de oameni care pleacă și să constați că rămâi numai cu câțiva. Dorința de a pleca pe urmele celor plecați devine foarte mare. Dar lupta trebuia dusă!

Și ca să se arate încă o dată clar, că nu s-a schimbat nimic din gravitatea crizei, Duhul Sfânt se referă la sfârșitul versetului 8 încă o dată la prezența dușmanilor.

Din fericire cei 300 de oameni rămân cu Ghedeon. Aceasta îmi amintește de Ioan 6. Din cauza celor spuse de Domnul Isus în acel capitol, în versetele 66-69 se spune: *»Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința, că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”«* Cu toate că este vorba de întâmplări diferite, în ambele cazuri este vorba, pentru cine ne decidem noi. Dacă suntem convinși lăuntric, că Domnul Isus ne-a dat tot ce ne trebuie, vom vrea să rămânem la El. Orice s-ar întâmpla și oricâți ar fi cei care pleacă, deoarece jertfa devine prea mare, nu ne va face să ne îndoim de credințioșia Domnului.

Misiunea – versetul 9

După ce s-au încheiat pregătirile, Dumnezeu spune, ca Ghedeon să atace pe dușman. Ghedeon primește asigurarea că va obține victoria. Dumnezeu i-a dat această asigurare deja în capitolul 6,16. Dumnezeu a consimțit la îndoiala lui Ghedeon, când el l-a rugat cu privire la semnul cu lâna (capitolul 6,36-40). Când se dă misiunea, ca tabăra dușmanului să fie atacată, ca să excludă orice îndoială, Dumnezeu confirmă făgăduința Sa, că El va da pe dușman în mâinile lui. Ghedeon

avea a face cu un dușman învins. El trebuia numai să-și însușească această victorie. Ceva asemănător s-a spus lui Iosua în cartea Iosua 1,1-9. Dumnezeu a dat Israelitelor toată țara. Ei trebuiau numai să înceapă s-o ia în posesiune. Și acolo a spus, că El va fi cu ei.

Un vis pentru îmbărbătare – versetele 10 – 14

Noi putem spune că Dumnezeu cunoaște foarte bine pe robul Său. Cu toate îmbărbătările și făgăduințele, în inima lui Ghedeon ceva mergea greu. A mai rămas un rest de îndoială. Să privim cum lucrează Dumnezeu în privința aceasta. Ce Dumnezeu al răbdării este El! Felul în care El întărește mâinile lui Ghedeon necesită puțin curaj. Ghedeon trebuia să intre împreună cu Pura în tabăra dușmanului, ca acolo să audă ceva, prin care mâinile lui »*se vor întări*«. Cât de minunat este felul în care Dumnezeu încurajează pe Ghedeon. Ghedeon trebuie să meargă atent în tabăra dușmanului, ca acolo să audă ceva, chiar dacă Dumnezeu l-a făcut atent cu privire la puterea care era în el.

Ceea ce Dumnezeu vrea să-l mai învețe, este că dușmanul știa mai mult decât el despre această putere a lui Dumnezeu. Dușmanul însuși se vede deja înfrânt (dar el nu se dă niciodată bătut și noi trebuie realmente să-l batem). El aude din gura dușmanilor lui: »*Dumnezeu a dat în mâinile lui pe Madian și toată tabăra*« (versetul 14). Iscoadele, care în Iosua 2 trebuiau să cerceteze țara și au venit la curva Rahab, au auzit același lucru. Rahab a zis, că »*toți locuitorii țării tremură înaintea voastră*« (Iosua 2,9). Ei au auzit ce lucrare mare a făcut Domnul pentru poporul Său (versetele 10 și 11). Cu toată această cunoaștere, Ierihonul nu s-a predat, ci el trebuia cucerit.

În această acțiune Ghedeon ia cu sine, la porunca lui Dumnezeu, pe slujitorul său Pura. Numele Pura înseamnă „teasc” sau „maturizare”. Dacă Dumnezeu numește pe nume pe acest slujitor al lui Ghedeon, o face probabil cu scopul să-i aducă aminte lui Ghedeon de apariția lui Dumnezeu înaintea lui, când el era preocupat să bată grâul în teasc (Capitolul 6,11). Aducerile aminte de întâlnirile noastre anterioare cu Domnul și de ce ne-a spus El cu acele ocazii, ne oferă deseori un nou curaj, ca să mergem mai departe. Această aducere aminte îi arată, că în umblarea lui cu Dumnezeu, el s-a maturizat spiritual.

Ghedeon primește oferta lui Dumnezeu. El merge și aude cum un madianit povestește un vis. El află chiar și tălmăcirea visului, pe care a făcut-o un alt madianit. Eu nu știu, de unde a cunoscut omul înțelesul visului. Presupun că Dumnezeu l-a făcut să înțeleagă visul. Dacă Dumnezeu poate să călăuzească în felul acesta lucrurile, ca Ghedeon să ajungă la timpul potrivit la locul potrivit, ca să fie martor al acestei discuții, atunci El este în stare, să-l facă pe om să spună ce era important pentru Ghedeon. Ce aude Ghedeon nu este deosebit de înălțător pentru el. Lui i se aduce aminte cât de slab este el în sine însuși. În vis el este prezentat ca o pâine de orz. Dar tălmăcirea lasă să se recunoască, că Dumnezeu face o sabie din ea, pentru ca să lovească pe dușman. Pâinea de orz este pâinea săracilor. Dumnezeu lucrează deseori prin sărăcie și slăbiciune. Sabia, care aici obține victoria, constă din hrană.

Când poporul lui Dumnezeu se hrănește cu Hristos, prin aceasta are o sabie în mână, care bate pe dușman. Dumnezeu poate să folosească cea mai mică prețuire a lui Hristos din partea noastră, ca să bată pe dușman. Așa rostogolește apostolul Pavel o turtă de orz în tabăra (Adunarea) din Corint, când spune: »*Pavel a fost răstignit pentru voi?*« (1 Corinteni 1,13). Prin aceasta vrea să spună, că el și ceilalți nu vor să îndeplinească funcția de conducători de partide. El era numai un slujitor. Era vorba de Hristos; pe sine însuși nu se scotea în evidență. Față de aceasta prezintă crucea lui Hristos. Ce mai rămâne din mândria și înțelepciunea omului, atunci când el privește la cruce? Apostolul Pavel „duce” crucea lui Hristos în Adunarea din Corint și prin aceasta dăruie „cortul” luptei, al neîncrederii și al lipsei de unitate. Efectul oricărui adevăr simplu despre Hristos, care prin dragoste este dat mai departe, constă în aceea, că „cortul” răutății, al luptei și certei este doborât.

Reacția lui Ghedeon - versetul 15

Această îmbărbătare dă naștere în primul rând la adorare. Prin aceasta el ne oferă un model frumos. Când Domnul ne-a făcut ceva clar, El dorește cu plăcere ca noi să-I mulțumim în primul rând pentru aceasta. Abia după aceea putem să împărtășim și altora experiențele noastre. Aceasta este valabil în mod deosebit cu privire la studiul biblic. Ce noi descoperim cu această ocazie ca adevăruri și alte lucruri frumoase, va face inima noastră mai înainte de toate să-I mulțumească și să-L preamărească pentru aceasta. Dacă aceasta nu are loc, atunci există pericolul, ca cele primite și cele cunoscute să devină mai mari decât El Însuși, care este Dătătorul. Pe lângă aceasta, Cel care dă este întotdeauna mai mare decât darul! În afară de Domnul Isus, care este Darul lui Dumnezeu. Aici Dătătorul și Darul sunt egali. Dar tot ce noi am primit pe baza lucrării Domnului Isus se datorează lui Dumnezeu. Pentru tot ce vom descoperi din acestea, avem dreptul să-I mulțumim, și după aceea să le dăm și altora. Cineva a spus o dată: poți să primești ceva ca fiind al tău abia după ce l-ai dat lui Dumnezeu înapoi cu mulțumire.

La Daniel găsim aceeași comportare, ca și la Ghedeon aici. În Daniel 2,18, Daniel se roagă ca Dumnezeu să-i facă cunoscut un lucru. Dumnezeu primește rugăciunea, și primul lucru pe care Daniel îl face, este să laude pe Dumnezeu (versetul 19). După ce Ghedeon însuși a fost încurajat și s-a închinat, spune poporului, că Domnul a dat deja victoria. Este din nou remarcabil, că el spune bărbaților, că Domnul a dat pe dușmani în mâinile lor, în timp ce Dumnezeu i-a zis, că El va da pe dușman în mâna sa. Ceea ce lui personal i-a fost făgăduit de Dumnezeu, el îl face un lucru comun pentru tot poporul. Același lucru am văzut în capitolul 6,12-13.

Arme ciudate – versetul 16

Armele, pe care Ghedeon le pune în mâna echipei sale, nu sunt de felul armelor care ar putea să impresioneze pe dușman. Trupa nu devine o armată înarmată până în dinți. Fiecare primește trei „arme”; o trâmbiță, un ulcior gol și o făclie, care trebuia pusă în ulcior. Trâmbița, care era folosită aici este un corn de berbece. Ea vorbește despre putere și energie și se suna cu el, când ceva trebuia apărat. Aceste trâmbițe, sau trompete, le-au auzit locuitorii Ierihonului în fiecare zi, când Israel a mers șapte zile în jurul Ierihonului (Iosua 6). Sunarea cu trâmbița în apropierea dușmanului exprimă o puternică încredințare, că Dumnezeu Își va împlini cuvântul Său cu privire la dușmani. Este o mărturie depusă pentru aceea, că victoria este sigură. Noi putem să facem să răsună Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece noi suntem convinși de adevărul lui. Apostolul Pavel se exprimă în felul următor în 2 Corinteni 4,13: »noi credem, și de aceea vorbim.«

În 2 Corinteni 4,7 întâlnim și ulcioarele. Acolo ele sunt numite vase de lut. În aceste vase de lut se află o comoară. Deseori în Biblie printr-un vas se înțelege o persoană sau un corp omenesc. Unele exemple pentru aceasta le găsim în Faptele Apostolilor 9,15, 1 Tesaloniceni 4,4 și 1 Petru 3,7. În 2 Corinteni 4 se face precizarea, că este vorba de vase de lut. Prin aceasta se pune accentul pe fragilitate. În opoziție cu o comoară, care reprezintă ceva prețios, un vas de lut are o valoare mică. Ce este o comoară, stă în versetul 6; este »strălucirea slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos«. Eu cred că apostolul Pavel s-a gândit la Judecători 7, atunci când a scris 2 Corinteni 4.

În rezumat, armele lui Ghedeon și ale bărbaților lui sunt:

1. O trâmbiță, acesta este un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu,
2. Un vas de lut, acesta este un simbol al unui trup slab, fragil, și
3. o făclie, aceasta este un tablou al strălucirii slavei lui Dumnezeu.

În versetele următoare vedem cum sunt folosite ele.

Priviți la mine și faceți la fel – versetele 17 – 18

Adevăratul conducător este acela, care nu numai că spune ce trebuie făcut, ci el însuși face mai întâi. Vedem aceasta în chip desăvârșit la Domnul Isus. În evanghelia după Ioan 13 El spală picioarele ucenicilor. După aceea le spune: »Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu« (versetele 14-15). Acest „a fi exemplu” îl găsim în toată viața Domnului Isus. El niciodată nu a cerut ceva de la ucenicii Lui, pe care El Însuși să nu-l fi făcut și în care să nu fi mers El mai întâi. Noi putem să motivăm pe alții pentru un lucru, dacă ei pot să recunoască valoarea acelui lucru în viața noastră. În Faptele Apostolilor se întâlnește un caz potrivit. Apostolul Petru a putut să spună ologului, care aștepta să primească ceva de la el și de la Ioan, »Uită-te la noi!« (versetul 4). Aceasta pare să fie mândrie, dar nu este. Petru și Ioan posedau ceva, care putea să îmbunătățească pe om. Ei erau ferm convinși de aceasta, și toată viața lor a depus mărturie despre aceasta.

Dacă un creștin nu poate să spună așa, atunci nu este în ordine cu el. Aceasta nu are nimic a face cu mândria sau cu înălțarea de sine. Cine este convins de puterea Domnului și aceasta devine vizibil în viața lui, prin aceasta el este o ilustrare vie a mărturisirii lui. Această mărturisire este întărită prin viața lui. Este desigur adevărat, că noi putem să eșuăm, dar pentru cel care vrea să trăiască cu Domnul, aceasta nu trebuie să fie practica zilnică. Cine urmează pe Hristos, poate să spună și despre sine: „Privește la mine!” Apostolul Pavel a spus aceasta în 1 Corinteni 11,1: »Călcați pe urmele mele (sau: fiți imitatorii mei), întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos (sau: după cum și eu sunt un imitator al lui Hristos).« Acesta este strigătul de luptă propriu-zis, pe care Ghedeon îl lasă să răsună: »Pentru Domnul și pentru Ghedeon!« El a primit misiunea de la Domnul și a împlinit-o. Ceilalți au recunoscut aceasta la Ghedeon și au mers după el. Prin exemplul personal Ghedeon a mobilizat oștirea, să facă ce face el. Aceasta însemna ascultare deplină de exemplul lui. Dacă cineva ar fi strigat altceva sau ar fi pornit împotriva dușmanului pe cont propriu sau cu mijloace proprii, aceasta ar fi însemnat derutare și înfrângere. Parola era: să ia bine seama la călăuză, și să facă exact ce face el.

Lupta începe – versetele 19-20

La scurt timp după miezul nopții a început lupta. Fiecare luptător și-a ocupat locul pe care Ghedeon i l-a dat. Totul s-a derulat în cea mai mare liniște posibilă. Momentul punerii străjilor, care cu siguranță nu s-a făcut fără zgomot, a fost folosit, ca să se apropie mai mult de tabăra dușmanului. Toți luptătorii aveau ochii îndreptați spre Ghedeon și spre cei 100 de bărbați care erau cu el. După aceea s-a dat semnalul. 300 de trâmbițe au lăsat în liniștea nopții să se audă sunetul lor strident. Gălăgia a fost reflectată de munți și valea a fost acoperită cu sunetele trâmbițelor. În același moment au fost sparte ulcioarele și în jurul taberei dușmanului s-au văzut 300 de făclii aprinse. Înapoia fiecărei făclii se părea că se ascunde o mare oștire puternică. Surpriza este mare. Oștirea puternică a lui Madian o ia la fugă, țipând, vuietul creștea mereu. În marea zăpăceală, care a avut loc, Madianiții nu mai știau ce se petrece cu ei. Fiecare Madianit vedea în semenul lui un dușman. Credeau că au fost atacați prin surprindere de o supraputere și sub simțământul luptei își croiesc drum, fără să vadă, că au a face cu proprii lor tovarăși. În felul acesta se răfuiește Domnul cu dușmanul, căci este mâna Lui care face să aibă loc toate aceste lucruri.

Din aceasta putem învăța cum putem să ne răfuim cu dușmanii noștri (spirituali). În primul rând vedem, că suflarea în trâmbiță este unită cu fărâmarea ulcioarelor. Nici nu poate fi posibil altfel. Noi nu putem să depunem mărturie, dacă nu renunțăm la noi înșine. Vedem mai departe, că prin fărâmarea ulcioarelor devine vizibilă lumina. Mărturia și întunericul nu pot merge împreună. Și în Filipeni 2,15 sunt amintite acestea împreună, cu privire la trăirea noastră în mijlocul oamenilor

lumii, »în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții«. Această arată așa de multă putere, că dușmanul este învins.

În Evanghelia sunt numite patru lucruri, care pot să împiedice strălucirea luminii. În evanghelia după Luca 8,16 sunt numite două din acestea. Domnul Isus spune acolo: »*Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acopere cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.*« Vasul simbolizează un om. Obstacolul este aici, că cineva se consideră important. În istoria lui Ghedeon am văzut, că vasul sau ulciorul trebuie sfărâmat. Părerea proprie trebuie să dispară și atunci lumina poate să strălucească nestingherit. Celălalt obstacol, patul, vorbește despre lenevie și comoditate. Cine se face comod în pat și nu are intenția să facă ceva pentru Domnul, acela va răspândi puțină lumină în jurul său.

În evanghelia după Luca 11,33 sunt numite alte două obstacole: »*Nimeni n-aprinde o lumină, ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub baniță, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina.*« O „ascunzătoare” vorbește despre păcatele ascunse din viața noastră, despre ceva, ce noi facem pe ascuns și pe care nu vrem să-l punem în lumina zilei. Atâta timp cât nu ne mărturisim păcatul și nu ne lăsăm de el, aceste lucruri sunt un obstacol, ca să lase să strălucească lumina noastră. Banița este un simbol al afacerilor, a lucrurilor cu care suntem foarte ocupați, ca să câștigăm bani. Aceasta poate ocupa un loc așa de important în viața noastră, că este de asemenea un obstacol, care nu lasă lumina noastră să strălucească. Tot ce împiedică lumina să strălucească trebuie să dispară din viața noastră. Alte locuri din Evanghelia, unde sunt numite aceleași lucruri, sunt Matei 5,15 și Marcu 4,21. Sigurul lucru care trebuia să aibă loc cu ulcioarele, era ca ele să fie distruse. Atunci lumina nu se mai lovește de nici un obstacol și poate lumina deplin. Noi știm foarte bine, că noi înșine constituim cea mai mare blocadă pentru strălucirea »*lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu*«. Făcliile sunt ținute în mâna stângă, și aceasta vorbește despre recunoașterea slăbiciunii cu care noi răspândim lumina. Fărâmarea ulcioarelor are un înțeles asemănător: să nu ne bazăm pe firea pământească (pe carne). Cine sfărâmă ulciorul, poate să sufle în trâmbița aflată în mâna dreaptă. Mâna dreaptă vorbește despre putere. Strigătul din versetul 18 »*Pentru Domnul și pentru Ghedeon*« devine în practică (versetul 20) »*Sabia Domnului și a lui Ghedeon!*« Aceasta vrea să spună, că hotărârea pentru Domnul și pentru oamenii care Îl urmează se bazează pe ascultarea practică de Cuvântul lui Dumnezeu. Sabia este un simbol al Cuvântului, așa cum l-a dat Dumnezeu și cum este el vizibil în viața oamenilor lui Dumnezeu. Dacă spunem, că vrem să-L urmăm pe Domnul, atunci putem să exprimăm aceasta numai dacă suntem ascultători de Cuvântul Său întreg.

Fiecare la locul lui – versetele 21-22

În luptă este foarte important ca fiecare să ocupe locul pe care i l-a indicat conducătorul. Ca să fac mai clar, cât de important este aceasta, vreau să mă refer la un tablou, folosit în Biblie ca model al Adunării: tabloul corpului omenesc. Cu privire la corp nu ne gândim în primul rând la luptă, dar vom vedea cum destoinicia noastră în lupta spirituală depinde de ocuparea locului care ne-a fost dat în corp. Fiecare mădular al Adunării este în această comparație un mădular al trupului și are de împlinit o lucrare în el, potrivit cu funcția pe care o are. Ce are de făcut fiecare mădular este coordonat de cap. Pentru ca Adunarea să funcționeze ca o unitate armonică asemenea trupului, este important, ca fiecare mădular să împlinească poruncile pe care le dă Capul, acesta fiind Hristos. Prin Cap toate mădularele sunt unite unul cu altul.

Problemele încep când un mădular nu este mulțumit cu locul pe care i l-a dat Dumnezeu, căci El este Cel care »*a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El*« (1 Corinteni 12,18). Nemulțumirea noastră, că nu avem un loc mai important, sau mândria noastră, deoarece credem, că nu avem nevoie de celelalte mădulare și ne descurcăm singuri, face ca trupul, ca întreg, să nu mai funcționeze ca unitate. Atunci nu ne mai gândim la foloasele pe care le are un alt mădular de la noi, ci ne gândim exclusiv la noi înșine. Atât nemulțumirea cât și mândria rezultă din egoism.

Această mândrie se poate traduce astăzi cu individualism. Fiecare merge pe drumul lui și nu se interesează prea mult de alții și de toți laolaltă. Important este că „eu” mă simt bine.

Creștinătatea este un întreg fărâmițat, fără nici o speranță de unitate desăvârșită. Prin susmenționatul individualism se arată din păcate tot mai mult aceeași lipsă de unitate și în comunitățile de credință, în care se dorește să se strângă și să se trăiască în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceasta ia naștere dezordine în propriile rânduri. Rezultatul este lipsa de putere în lupta împotriva dușmanului. Adunarea pierde teritorii mari, deoarece mădularele nu își ocupă toate locul indicat lor de Cap. Soluția nu constă în structurarea tuturor activităților și stabilirea unei ordini. Este o singură soluție: înapoi la dependența de Cap și ascultarea de misiunile încredințate, pe care El ni le dă prin Cuvântul Său. Atunci El preia lupta și seamănă zăpăceală în rândul dușmanului.

Și alții sunt înrolați în luptă – versetele 23-24

Este posibil, că mulți din bărbații care sunt acum chemați și iau parte la luptă, aparțin celor 32.000 care s-au anunțat deja mai înainte pentru luptă. Cu toate că ei nu aveau curajul și dăruirea necesare la atac, puteau acum să dovedească contribuția lor la definitivarea lucrării, pe care alții au început-o. Ghedeon nu era așa de egoist, să creadă că singur va putea în continuare să se descurce. Comportarea lui și a celor 300 de bărbați au constituit un imbold mare pentru ceilalți.

Oreb și Zeeb – versetul 25

Căpeteniile și împărații popoarelor dușmane ocupă totdeauna un loc deosebit în lupta pentru cucerirea țării. Ei sunt în mod deosebit un tablou al puterilor demonice, care încearcă să ducă la pierzare pe poporul lui Dumnezeu. Ei sunt călăuzele și cei care planifică strategia, prin care își exercită stăpânirea. Ei prezintă această strategie supușilor lor și le poruncesc s-o execute. Împărăția Satanei este o împărăție bine organizată. Dar *»noi nu suntem în neștiință despre planurile lor«*, așa ne spune 2 Corinteni 2,11. Deci noi nu suntem surprinși de atacurile lor șirete.

Cum pornește el la luptă se vede clar din numele celor două căpetenii. Oreb înseamnă „corb”, Zeeb înseamnă „lup”. În aceasta vedem cele două forme principale ale răului, care se întâlnește în lume. Corbul reprezintă principiul stricăciunii, al necurăției. Corbul este o pasăre ne curată. Lupul reprezintă principiul puterii, al jefuirii și nimicirii. Prin aceste două principii, al stricăciunii și al puterii, a dominat Satana lumea începând cu căderea în păcat. Primul păcat, care a fost înfăptuit, a fost acela al stricăciunii. Prin minciunea Satanei, pe care Eva a crezut-o, a fost stricat tabloul lui Dumnezeu și relația curată dintre om și Dumnezeu. Cel de-al doilea păcat a fost păcatul puterii, căci Cain a omorât pe fratele său Abel. Noi putem să încadrăm orice formă de rău în unul din aceste două principii. Aceste forme ale răului trebuie interzise în viața Adunării; aceasta înseamnă, că ele trebuie condamnate, dacă prin necredincioșie și-au găsit accesul în Adunare și domină acolo. Minciuna și puterea (sau: autoritatea) își găsesc sfârșitul la o stâncă și la un teasc. În ambele vedem un tablou al crucii Domnului Isus, unde dușmanul a fost biruit.

Capitolul 8

Introducere

Și în acest capitol este vorba de luptă. Lupta prezentată în capitolul anterior era îndreptată împotriva unui dușman din afară, care a câștigat poziție în țara făgăduită. Puterea principală este bătută. Victoria a fost obținută, dar încă nu poate fi sărbătorită. Alte feluri de luptă mai trebuie dusă: urmările geloziei (versetele 1-3), refuzul de a ajuta (versetele 4-17) și măgulirea (versetele 18-31). Felul în care Ghedeon se comportă față de acestea oferă iarăși material important de studiu pentru lupta noastră spirituală. Capitolul se încheie cu moartea lui Ghedeon.

Gelozia – versetul 1

Efraim este o seminție geloasă. În Isaia 11,13 este prezentată gelozia, ca fiind semnul caracteristic specific acestei seminții. Propriul ei „eu” este instigat, pentru că ea nu a fost chemată la luptă. Înfumurarea ei a fost atinsă. În Iosua 17,14 vedem deja cât de rea era situația cu Efraim. Ei nu au fost mulțumiți cu ținutul care le-a fost dat. În definitiv era o seminție mare și de aceea avea dreptul la un ținut mai mare. Ei se considerau ca fiind cea mai importantă seminție.

Dacă Dumnezeu lucrează, ca să țină pe credincioși împreună, întotdeauna va fi cineva care creează greutăți noi. Pentru gelozie este insuportabil, că Dumnezeu folosește pe alții, și nu pe noi! Dacă cineva face ceva, pe care Domnul îl binecuvântează, în locul unui „Lăudat să fie Domnul!” se va pune repede întrebarea, în sensul, „de ce nu m-ai chemat pe mine?”. Această întrebare vine de pe următorul plan secund: „Nu poate să iese bine, căci s-a făcut fără mine”. Efraimiții încă nu au murit. Duhul geloziei, care a caracterizat pe efraimiți, nu-l găsim nicidecum la apostolul Pavel. El s-a bucurat, că Hristos era predicat, chiar dacă aceasta era în defavoarea persoanei lui (Filipeni 1,15-18).

Felul de gândire al lui Hristos – versetele 2-3

Felul de gândire al efraimiților se descopere tocmai prin victoria lui Ghedeon; și prin reacția efraimiților se descopere felul de gândire al lui Ghedeon. Este un efect reciproc. Dacă noi am obținut o victorie pentru Domnul și prin Domnul, ceilalți sunt puși la probă, dar totodată și noi. Am devenit noi importanți prin această victorie? Ghedeon face ce scrie în Filipeni 2,3: *»... nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși«*. Acesta este mijlocul pentru a împiedeca cearta, sau pentru păstrarea unității în popor. El calmează mânia lor, prin aceea că îi laudă: *»Un răspuns blând potolește mânia«* (Proverbe 15,1).

Cu toate că efraimiții nu au fost înrolați în lupta efectivă, el îi prețuiește mai presus de sine însuși. Ei au omorât mai mulți dușmani decât el; aceasta scoate el în evidență. Sunt mai mulți dușmani omorâți, când dușmanul este pe fugă, decât atunci când lupta este violentă. Ghedeon face contribuția lor mai mare și importantă, și micșorează contribuția lui. Cu această atitudine și fel de gândire câștigă înaintea fraților lui nedreptățiți și prin aceasta dovedește că el poate să biruiască ceva mai întărit decât o cetate întărită. *»Frații nedreptățiți sunt mai greu de câștigat decât o cetate întărită«* (Proverbe 18,19). Noi putem ocazional să depreciam lucrarea altuia; Iefta dimpotrivă (capitolul 12) tratează această chestiune cu totul altfel și urmarea este un război civil. Despre aceasta vom vorbi mai detaliat la capitolul 12.

Efraimiții au plecat cu părerea, că războiul a fost câștigat prin contribuția lor. Poate să fie un mijloc pentru păstrarea păcii în adunarea locală, dacă fratelui „incomod” i se oferă impresia, că el este cel mai bun, scoțând în evidență părțile lui bune. Aceasta cere din partea noastră o atitudine

de smerenie, pe care Domnul Isus a avut-o în chip desăvârșit. El ne este prezentat ca model în epistola către Filipeni capitolul 2. Smerenia lui a fost de bună voie și atotcuprinzătoare. El a căutat totdeauna folosul altora. Modelul Său este absolutul a ceea ce cineva a făcut vreodată ceva pentru cineva. El a venit din cer pe pământ, a devenit om, a devenit un sclav și a murit pe cruce. O umilire mai mare nu se poate imagina. Și noi de multe ori ne vine foarte greu să ne plecăm genunchiul înaintea cuiva, din cauza unui lucru neînsemnat. Aici nu este vorba de a numi păcatul un lucru bun. Este vorba de felul nostru de gândire față de cineva, care este supărător, și prin care gândirea noastră este testată, dacă noi nu cumva gândim, că suntem mai buni.

Cu toată oboseala, luptă mai departe – versetul 4

Cei 300 de bărbați, care nu și-au permis să-și ia timp să bea apă (capitolul 7,6-7), au înțeles, că încă nu venise timpul pentru odihnă. Dăruirea pentru lucrarea Domnului îi însuflețește mai departe. Ei experimentează cuvântul din Isaia 40,29: *»El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.«* Deseori dușmanul obține totuși o victorie parțială, deoarece din cauza oboselii noi am încetat lupta prea devreme. Desigur, puterile noastre sunt limitate. Dar este vorba de faptul, ca noi să avem privirea îndreptată spre ținta finală a unei lupte. Noi nu avem voie să ne odihnim, înainte de a ajunge la această țintă. Să citim în 2 Corinteni 11 și să vedem câte a îndurat apostolul Pavel în lucrarea sa pentru Domnul. Și în Filipeni 2 este amintit un om, despre care apostolul Pavel spune: *»... a fost aproape de moarte, și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine.«* Astfel de oameni *»nu și-au iubit viața chiar până la moarte«* (Apocalipsa 12,11). Oamenii care au o astfel de concepție lucrează mai departe, cu toată oboseala lor. Din păcate sunt rari astfel de luptători ai lui Dumnezeu!

Refuzul de a lucra împreună – versetele 5-9

După ce conflictul cu Efraim a fost înlăturat prin intervenția blândă a lui Ghedeon, el are din nou a face cu un alt conflict. La conflictul cu Efraim a fost vorba de participarea la luptă. Conflictul care se naște acum se referă la aceia care nu vor să participe la luptă. Nu este nici măcar vorba de o participare activă, ci de *sprijinirea* celor care sunt activi la eliberarea poporului. Ghedeon avea dreptul să aibă parte de participarea și sprijinul lor.

Locuitorii din Sucot (situat în ținutul seminției Gad) au socotit că 300 de bărbați epuizați nu pot niciodată să lupte împotriva a 15.000 de luptători cu experiență. După primul atac prin surprindere al lui Israel ei se vor regrupa, desigur. Ghedeon să dovedească mai întâi, că el poate cu adevărat să prindă pe împărații dușmanului. O astfel de atitudine nehotărâtă, șovăielnică, și în cele din urmă respingătoare, iau locuitorii din Sucot. Ei vor să vadă mai întâi rezultatele. Ceea ce ei trec cu vederea este lucrul cel mai important: este Domnul cu cei 300 de bărbați epuizați, sau nu este? Ei sunt în categoria oamenilor care mai întâi trebuie să vadă și apoi să creadă. Ei vor să vadă mai întâi un rezultat palpabil și abia după aceea intenționează să ia parte. Pe ei îi interesează lucrurile care se văd. Acesta este duhul lumii și al necredinței. Aici este o cetate care refuză orice colaborare cu luptătorii lui Dumnezeu. Așa ceva poate să fie foarte descurajator pentru oricine dorește să lupte pentru Domnul. Acești oameni au încă respect pentru puterea dușmanului și pun tot felul de obstacole în calea celor care se dedică intereselor lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a făcut de asemenea experiența, că toți l-au părăsit, dar el a reacționat altfel decât Ghedeon. El spune: *»Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!«* (2 Timotei 4,16). Aceasta nu înseamnă, că Ghedeon a reacționat greșit. Este nevoie de răzbunare, când cineva are pâine și nu o dă, ceea ce ar fi necesar pentru progresul mărturiei. Cine se împotrivesc lucrării Domnului, nu va scăpa de pedeapsa Sa bine-meritată, chiar dacă timpul pentru aceasta nu a venit încă, căci lupta necesită toată atenția.

Penuel se comportă la fel ca Sucot, și de aceea va avea aceeași soartă. Penuel înseamnă „Fața lui Dumnezeu”. Această cetate amintește de lupta lui Iacov cu Dumnezeu, care a avut loc acolo cu aproximativ 500 de ani mai înainte. Acolo a fost lovit Iacov la încheietura coapsei, și prin aceasta a fost permanent conștient, că slăbiciunea lui a oferit prilej lui Dumnezeu să-Și arate puterea. Această lecție au uitat-o locuitorii. Ca și cei din Sucot, se uită la ce se vede și se bazează pe factori omenești. La versetele 16 și 17 ne vom ocupa mai detaliat cu pedeapsa pe care o vestește Ghedeon.

Restul este bătut – versetele 10-12

Țelul principal, pe care vrea să-l atingă Ghedeon prin urmărirea restului de Madianiți, este luarea în captivitate și prinderea celor doi împărați. Fără dreptul de conducere și strategia acestor împărați, oștirea Madianiților ar fi fost lipsită de orientare. Împărații nu au participat direct în luptă, ci se aflau pe planul secund. De pe această poziție dădeau ordinele lor luptătorilor. Acești împărați reprezintă forțele răului din locurile cerești, care operează în planul secund și dau ordinele lor la lumea vizibilă și își exercită influența asupra ei. Căpeteniile din capitolul 7 versetul 25 reprezintă dimpotrivă, persoane prin care aceste puteri rele își exercită autoritatea.

Înțelesul numelor acestor împărați exprimă foarte bine caracterul lor. Zebah înseamnă „o jertfă în slujba lui Dumnezeu” sau „o jertfă de tăiere ca jertfă”. Țalmuna înseamnă „o umbră interzisă” sau „o umbră spirituală a morții”. Faptul că este vorba de doi împărați, arată spre diversitatea răutății în interiorul domeniului de autoritate al lui satan, »domnul puterii văzduhului« (Efeseni 2,2). Zebach nu reprezintă o jertfă pentru Dumnezeu, ci măcelul, pe care satan vrea să-l facă fără milă în poporul lui Dumnezeu. Țalmuna înseamnă domeniul unde are loc aceasta.

Dacă vrem cu adevărat să fim liberi, deci nelegați, atunci nu trebuie să permitem acestor dușmani să aibă influență în viața noastră. Cearta (așa cum știm deja, este însemnătatea numelui Madian) este un dușman, care și astăzi produce nenumărate jertfe în rândul poporului lui Dumnezeu. Ținutul și împrejmuirea în care are loc cearta este domeniul umbrei morții. Cearta nu aduce viață, ci seamănă moarte și nimicire. Nu degeaba se aflau acești doi împărați în cetatea Carcor, ceea ce înseamnă „cetatea pustirii”. Un nume care se potrivește cu adevărat!

Mai există un aspect în această victorie, de care trebuie să ținem seama. Victoria asupra lui Madian este o penumbră a victoriei definitive, pe care Israel o va avea în viitor asupra tuturor dușmanilor lui. Despre aceasta putem să citim în Psalmul 83 și Isaia 9,3-4.

Răzbunarea – versetele 13-17

Înainte ca să se răfuiască cu împărații pe care i-a luat captivi, Ghedeon își împlinește mai întâi promisiunea cu privire la Sucot și Penuel. Aceste două cetăți s-au comportat nu numai neutru în luptă, ci ele au refuzat chiar să se facă una cu luptătorii pentru Dumnezeu și nu le-au acordat ajutorul de care aveau nevoie. Practic aceasta însemna, că ei au ales să se așeze de partea dușmanului. Cine sustrage poporului lui Dumnezeu mijloacele prin care el primește putere, în timp ce aceste mijloace sunt deja prezente, îi face bine dușmanului. Dușmanul va avea atunci a face cu un împotrivor slăbit. De aceea indignarea lui Ghedeon este justificată. Ca să poată da expresie așa cum se cuvine indignării sale, el se folosește de un tânăr din Sucot, care i-a căzut în mâini. El a pus pe tânăr să-i dea în scris numele acelora, pe care el vrea să-i tragă la răspundere pentru comportarea cetății. Când a ajuns în cetate, el aduce aminte oamenilor cetății de comportarea lor și de cuvintele lor batjocoritoare. Cu siguranță ei au stat rușinați înaintea lui. Acum trebuiau să se plece înaintea pedepsei anunțate. Ghedeon îi pedepsește, deoarece ei s-au comportat prietenos cu dușmanul, și anume într-un moment, când robii lui Dumnezeu erau epuizați și cu toate acestea au continuat cu perseverență să urmărească pe dușman. Spinii și mărăcinii au lăsat să li se facă simțiți ghimpii ascuțiți și mult timp să-și aducă aminte cât de

nehotărâți au fost în ziua deciziilor. A fost o „lecție dureroasă”. Spinii și măcăcinii ca mijloace de disciplinare reprezintă necazuri, dezamăgiri și suferință, care sunt necesare, ca aceia, care nu au fost hotărâți în mărturisirea lor pentru Domnul Isus, să fie readuși înapoi și să recunoască, că au făcut o greșeală cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

În Penuel a dărâmat turnul, care probabil oferea cetății un renume deosebit, și a omorât pe bărbatul ei. Și aici se face judecata aceluia care ar fi putut să lupte împotriva dușmanului, cel puțin să încurajeze pe bărbatul lui Ghedeon aflați în vânătoarea de urmărire. Comportarea lor a fost urmarea socotelilor omenești. Astfel de gânduri sunt întărituri care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și care trebuie dărâmate. Turnul din Penuel pare să fie un simbol al gândirii, al evaluărilor omenești, și al încrederii în sine, și pentru acestea nu este nici un loc (vezi 2 Corinteni 10,4-5). Primul turn, despre care este vorba în Biblie, este amintit în Geneza 1,11. Istoria este cunoscută sub denumirea de Turnul Babel. Scopul pentru care a fost construit acest turn, este menționat acolo: »*Vrem să ne facem un nume*« (versetul 4). Turnul slujește la glorificarea omului. Cine posedă un astfel de turn și îi menține onoarea, acela va sta departe de lupta credinței. Dar cine luptă pentru credință (Iuda 3), acela va dărâma acest turn.

Zebach și Țalmuna sunt omorâți

Victoria a fost obținută, dar ea trebuie întregită. Pericolele nu au dispărut definitiv. Pericolul se ascunde în coada țepușului. După victorie ies la lumină anumite pericole și anume sub forma cuvintelor de lingușire. Pentru prima dată vin astfel de cuvinte din gura dușmanului. După ce Ghedeon a avut a face cu sabia dușmanului, acum are a face cu gura lui. Probabil că victoria la făcut pe Ghedeon să fie mai sigur pe sine; el pare să piardă dependența lui de Domnul. De ce a început el să vorbească cu dușmanii lui? Era destul de clar, că ei trebuiau omorâți! El vrea să-i tragă la răspundere pentru omorârea fraților lui. Dar prin faptul că a început să vorbească cu ei, el se deschide pentru influența lor. Este exact așa, ca și la Eva, care a intrat în discuție cu șarpele (cu diavolul) și prin aceasta a ajuns sub influența lui. Aceasta a avut efecte fatale asupra ei și asupra întregului neam de oameni. Acum, când puterea celor doi împărați este distrusă, ei încearcă acum să-l înșele pe Ghedeon cu cuvintele lor de lingușire. Și cu toate că el nu se lasă impresionat de lingușirea lor, se pare că el nu se poate sustrage pe deplin de sub influența lor. El pierde înțelegerea adevărată despre puterea dușmanului și spune fiului lui, că el trebuie să-i omoare. Cu totul altfel a fost în Iosua 10,22-27, unde Iosua a luat prizonieri cinci împărați. Iosua nu a încredințat misiunea de a omorî pe acești împărați unor bărbați tineri, ci pe »*căpeteniile oamenilor de război, care merseseră cu el*«. Nu se poate presupune, că tânărul făcea parte din cei 300 de bărbați. Tânărul era fricos, și toți care au arătat că sunt fricoși au plecat deja, înainte să înceapă lupta. Ghedeon supraapreciază puterea fiului său. Aceasta este o lecție pentru toți părinții (și conducătorii), care cu o anumită satisfacție, că copiii lor trupești (sau spirituali) i-au parte la lupta spirituală. Ei nu trebuie să se lase induși în eroare, ca să ceară de la ei lucruri care sunt mai presus de puterea lor (spirituală). Deseori acestea sunt situații în care se subapreciază puterea dușmanului.

După această „înfrângere”, Ghedeon aude din nou cuvinte de lingușire rostite de dușman, de data aceasta cu cuvinte provocatoare. Manifestarea dușmanului are a face cu onoarea, de care el însuși voia să se țină: ei voiau să moară mai bine prin mâna conducătorului, decât prin mâna unui tânăr. Ghedeon preia în acest caz toată responsabilitatea și omoară pe cei doi împărați. El ia ceva de la ei, ca un fel de pradă de război, un trofeu, un semn de aducere aminte de victorie. Este posibil, ca semilunele, pe care el le ia de pe cămilele împăratului, arată că Ghedeon nu a dat lui Dumnezeu toată onoarea, și el însuși voia să păstreze o amintire cu privire la victoria sa. Despre nici un alt judecător dat de Dumnezeu nu citim că ar fi făcut ceva asemănător. Numai Samson merge un pas mai departe. La el nu vedem că ia lucruri de la dușman, ci o persoană. Aceasta îl va face ca el să eșueze în lucrarea sa și să ajungă să cadă definitiv. Ghedeon nu ajunge așa de departe. Dar se pare că germenii pentru falimentul viitor a fost pus deja aici.

Scăparea din cursă – versetele 22-23

Următoarea lingușire, cu care Ghedeon are a face, nu vine din partea lumii, ci din partea poporului lui Dumnezeu. Ei vor să aibă un conducător vizibil, așa cum au națiunile. Lucrul de care Dumnezeu a atenționat în capitolul 7,2 are loc aici. Ei atribuie victoria unui om. Ei dau onoarea lui Ghedeon, care de fapt se cuvine numai lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta voiau ca prin urmași să asigure monarhia. În definitiv nu s-a știut niciodată cine era următorul judecător. Împărăția moștenită oferea o oarecare siguranță. Totul pare să fie logic, dar se întrevește că poporul și-a pierdut dependența de Dumnezeu.

Astăzi se vorbește foarte mult despre conducere. Importanța ei se accentuează tot mai mult. Fără o conducere clară, poporului lui Dumnezeu nu-i va merge bine. Dar multe din aceste vorbării arată în realitate, că nu se cunoaște calea conducerii de către Domnul Isus, așa cum El o exercită prin Duhul Sfânt. Aceasta nu înseamnă că nu ar exista nici un frate cu darul de conducător, sau care să îndeplinească funcția de conducător, de supraveghetor sau de bătrân. Dar deseori poporului lui Dumnezeu îi lipsește starea spirituală, ca să cunoască pe astfel de oameni și să-i recunoască ca atare pe baza semnelor caracteristice spirituale prezentate în Scriptură. Și sunt numiți pur și simplu oameni, sau desemnați public, sau oricum vrea să se numească instalarea lor. În orice caz, se vrea să se audă și să se vadă public, cine sunt conducătorii. Prin aceasta se seamănă germenii pentru diferența între „preot” și „laic”. Ceea ce cere Israel se compară cu instaurarea unui cler, a unei preoții. Slujitorul este înălțat și Dumnezeu este uitat. Israel va repeta mai târziu această problemă; atunci poporul va primi un împărat, pe Saul (1 Samuel 8). Abia după aceea Dumnezeu dă pe omul după inima Sa, pe David (1 Samuel 16).

Din fericire Ghedeon recunoaște pericolul rugămintii și refuză să devină împărat. El le atrage atenția cu privire la Dumnezeu, ca Împărat al lor. Aceasta trebuie să ne slujească și nouă ca răspuns, atunci când vin semnalări de a confirma pe cineva sau pe unii în poziții de conducere, fără autoritate divină. Un conducător potrivit gândurilor lui Dumnezeu va respinge orice confirmare prin oameni. Apostolul Pavel prezintă în Galateni 1,1 o descriere bună a apostoliei lui. Ca apostol era un conducător de prim rang, dar toată apostolia lui era lipsită de aportul oamenilor, așa că el poate să spună, că el este apostol »*nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos*«. Aceasta înseamnă că originea, izvorul apostoliei sale nu era la un om și că el nu a fost confirmat printr-un om în această slujbă de apostol.

Efodul – versetele 24-27

Pentru ce se roagă Ghedeon acum nu vine de la alții, ci această dorință este izvorăște din inima lui. Abia a rostit cuvintele, cu care el respinge împărăția, că el își întinde mâna să apuce preoția. El roagă tot poporul pentru a contribui la confecționarea unui efod. Efodul este o haină care a fost purtată numai de marele preot sau de preot. De aceea nu se cuvenea lui Ghedeon să confecționeze un astfel de Efod. Rugămintea lui ar fi putut s-o justifice, referindu-se la jertfa pe care a adus-o și la altarul, pe care l-a ridicat în Ofra (capitolul 6). Nu a făcut el acolo o lucrare asemănătoare slujbei unui preot? Dar altarul, pe care el l-a construit acolo, nu avea un caracter de mijlocire. El nu a slujit, ca în numele poporului să se apropie de Dumnezeu.

Efodul lui Ghedeon trebuia să fie un semn de aducere aminte de victoria obținută. De aceea el a rugat tot poporul, să dea ceva pentru aceasta. Nu facem și noi la fel: să confecționăm sau să atârnăm o amintire de victoria care ne-a dat-o Domnul? Povestim cu plăcere de victoriile noastre, de binecuvântarea, pe care Domnul a vrut s-o dea prin lucrarea noastră; desigur, toate sub mantaua, că este spre onoarea Domnului. Dar nu este așa, că noi „agățăm” trofee pentru noi înșine? Nu am fost noi uneltele sărbătorite? Astfel de lucruri ne ajung o cursă de cădere.

Poporul este imediat gata să contribuie. Dacă un om trebuie să contribuie cu ceva, ca să facă un simbol de amintire pentru o anumită victorie, o va face cu plăcere. Astfel Ghedeon pune pe locul, unde mai înainte a fost un tablou al lui Baal, un tablou pentru Dumnezeu. Dar rezultatul este

aceiași: închinarea la idoli. Efodul este privit ca mijlocul prin care se poate apropia de Dumnezeu. Dar deoarece Efodul nu stătea în legătură cu marele preot, care trebuia să-l poarte, și din cauza aceasta era exclusiv o formă, devine aici un mijloc de închinare la idoli.

Tot ce în creștinătate se desparte de Hristos devine un mijloc de închinare la idoli. Forma ia locul conținutului. Așa se spune, de exemplu, că prin botez se obține viața nouă. Același lucru se spune despre frângerea pâinii. Tot așa se îngenunche înaintea unui crucifix. La astfel de evenimente se poate aștepta în viața de Adunare, dacă te lași călăuzit de sentimente religioase, fără să te lași călăuzit de ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său cu privire la viața de Adunare și de adorare a Persoanei Sale. Devine o cursă de cădere nu numai pentru Ghedeon; el trage cu sine toată casa lui în această slujire idolească. Aceasta arată gravitatea cuvintelor care urmează, pe care eu le-am auzit odată: pe drumul care duce departe de Dumnezeu nu se merge singur!

Viața mai departe a lui Ghedeon – versetele 28-31

După ce am auzit totul despre luptă și despre evenimentele care au rezultat din ea, în versetul 28 urmează consecințele. Madian a fost bătut și poporul sub conducerea lui Ghedeon are patruzeci de ani de liniște. Dar cu aceasta istoria lui Ghedeon nu se sfârșește. Se pare că Ghedeon s-a făcut comod și a cedat plăcerilor cărnii, atunci când zilele luptei sale pentru Dumnezeu au trecut. Nu degeaba stă în Efeseni 6,13 atenționarea pentru creștin, ca el, după ce a obținut victoria, să nu se odihnească pe laurii victoriei. El trebuie să ia toată armătura lui Dumnezeu, nu numai ca să biruiască în zilele de luptă, ci și ca să se împotrivescă în ziua rea, și să poată rămâne în picioare, după ce a biruit totul. Viața lui Ghedeon în continuare este din păcate un exemplu grăitor pentru faptul că el nu a ținut cont de aceasta. El se retrage cu toată liniștea în casa lui, își ia multe femei și prin aceasta are mulți urmași. Pe de o parte este o dovadă a succesului. În măsura în care a crescut bunăstarea și influența unei persoane, în aceeași măsură a crescut și haremul lui. Împăratul Ahab a avut 70 de fii (2 Împărați 10,1) și unii din urmașii lui Ghedeon au avut de asemenea mulți fii (Judecători 10,4; 12,9.14). Pe de altă parte ura și crima, care a pătruns în familia lui Ghedeon, sunt caracteristice cazurilor de poligamie din Vechiul Testament.

În acest timp Ghedeon primește un fiu de la una din țiitoarele lui din Sihem, căruia el i-a pus numele Abimelec. Acesta este singurul fiu al lui Ghedeon, al cărui nume este amintit. Nu degeaba are loc aceasta. Capitolul următor, foarte lung, ne va prezenta caracterul acestui om și ne va arăta ce izvor de suferință va fi el. În istoria lui vom vedea că comoditatea și goana după plăceri devine o sursă îngrozitoare a răului. Chiar numai faptul că mama lui Abimelec nu a locuit în Ofra, ci altundeva, este semnificativ. Ghedeon a vrut plăcerile, dar nu a vrut greutățile. Mult mai semnificativ este însemnătatea numelui, pe care el l-a dat copilului. Abimelec înseamnă „tatăl meu este împărat”. Acesta este un nume, pe care l-au purtat și împărații filistenilor (vezi Geneza 10,21,26). Faptul că Ghedeon a pus acest nume fiului său, lasă să se recunoască, ceea ce probabil s-a petrecut în inima lui: nu este exclus ca lingușirile din versetele 18 și 22 să-și fi exercitat influența lor.

Cine își cunoaște câtuși de puțin inima, știe cum anumite lingușiri pot să prindă rădăcini în gândirea lui. Ele ne pot rămâne în amintire și „în subconștient” gândul că noi am fi importanți și am fi cineva, la care alții se uită cu respect, va juca mai departe un rol important. În anumite ocazii acest gând nu mai poate fi ținut în frâu și trece pe prim plan. Atunci vom deveni foarte importanți și Domnul nu va mai fi numărul unu. Numai atunci când aceste gânduri sunt radical condamnate se va transpune în practică ce ne solicită Coloseni 3,5: *»Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli.«* Nu este dorința nestăpânită după importanța propriei persoane o dorință rea? Nu este ea o formă de lăcomie, de a vrea să ocupi o poziție, care se cuvine numai lui Dumnezeu? Ea nu este altceva, decât închinare la idoli! De aceea trebuie ruptă legătura cu astfel de lucruri. În locul acestor poftă poate atunci să intervină ce se spune în Coloseni 3,12: *»o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare.«*

Al doilea lucru pe care l-am amintit, și anume gândul cu privire la menținerea în moarte, este înfăptuirea locului din epistola către Romani 6,11: »*Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos.*« Aici avem în mână cheia pentru a frânge gâtul gândurilor de mândrie – căci despre acestea este vorba – și să nu permitem ca ele să reapară. Baza pentru o asemenea atitudine față de mândrie constă în ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce. Despre aceasta este vorba în versetele anterioare versetului 11 din Romani 6. De aceea este așa de important să studiem temeinic epistola către Romani. Vom înțelege atunci cine suntem noi în natura noastră, ce a făcut Dumnezeu cu noi în Hristos și drept urmare cum trebuie să stăm înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ne va da în mână adevăratele armele, că să luăm păcatului orice pretenție a lui asupra noastră și orice autoritate asupra vieții noastre.

Sfârșitul lui Ghedeon – versetele 32-35

Sfârșitul lui Ghedeon este o mărturie a Duhului cu privire la ceea ce a fost el pentru Dumnezeu. Despre el (și în continuare numai despre Samson) se spune în această carte, că el a fost îngropat în mormântul tatălui său. Mai departe se spune, că el a murit »*după o bătrânețe fericită*«. După câte știu eu, aceasta se spune în Vechiul Testament numai despre Avraam (Geneza 15,15 și 25,8) și despre David (1 Cronici 29,28).

Din păcate israeliții nu urmează binele, care s-a văzut în viața lui Ghedeon, ci răul, care a fost de asemenea văzut în viața lui Ghedeon. Prin confecționarea Efodului el a adus poporul înapoi la închinarea la idoli. Prin aceasta el a nimic lucrarea sa din capitolul 6,25-27 și a semănat germenele pentru o nouă abatere a poporului. Israeliiții »*au început iarăși să curvească cu Baalii*«. La aproximativ 40 de ani, după ce Ghedeon a distrus alatul lui Baal, israeliții au făcut pe Baal-Berit ca dumnezeu al lor. Baal-Perit înseamnă „domn al legământului”. Închinarea la Baal era un semn al legământului cu canaaniții, era un semn a ceva, pe care Dumnezeu l-a interzis categoric. Poporul uită pe Dumnezeu și binele, pe care Ghedeon l-a făcut poporului.

Cu tot faptul, că Ghedeon a contribuit la această evoluție, Dumnezeu face poporul răspunzător de această situație. El îi mustră pentru nerecunoștința față de ce a făcut Ghedeon. Nerecunoștința este o caracteristică și a timpului nostru. Cum ne comportăm noi față de frații care ne-au slujit și care prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu ne-au făcut pe Domnul Isus mare, așa că adorarea noastră a devenit mai profundă? În afară de aceasta ne-au mărit dorința să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, așa că am început să-I slujim cu o dăruire mai mare. Noi ar trebui să fim mulțumitori oamenilor, care prin vestirea lor și prin viața lor ne-au adus pe Hristos mai aproape și ne-au dus pe noi mai aproape de Hristos. Despre astfel de oameni citim de exemplu în Romani 16,3-4 și Evrei 13,7,17.

Capitolul 9

Introducere

Acest capitol este o continuare a ultimelor versete din capitolul anterior, unde a fost vorba de o nouă abatere de la Domnul. Aici citim de o părăsire a lui Dumnezeu cu urmări și mai mari. Urmarea este sclavia și înjosirea. Dar sclavia aici nu este urmarea unei puteri dușmane din afară, ci dinăuntru. „Lección” anterioară s-a referit la comportarea poporului față de dușmanii săi; „lección”, pe care o vedem în istoria lui Abimelec, are a face cu relațiile din interiorul poporului lui Dumnezeu.

În Abimelec întâlnim pe cineva, care nu luptă împotriva dușmanilor, dar în schimb stăpânește peste poporul lui Dumnezeu. Lui și comportării lui îi este dedicat cel mai lung capitol din cartea Judecători, 57 de versete. Abimelec nu este un eliberator al lui Israel, ci el este unul, care prezintă un principiu, care se vede și la un Diotref. Diotref este amintit de apostolul Ioan în cea de-a treia epistolă a sa. El este unul, »căruiia îi place să aibă întâietatea între ei (adică în Biserică)« (3 Ioan, versetul 9). El este unul care își asumă autoritate, prin excluderea altora, așa cum spune Ioan mai departe despre el: »nu vrea să știe de noi (sau: nu ne primește)«. El nu suportă concurența. Această comportare o vedem în Abimelec. Se observă, că el nu numește nici măcar o dată numele lui Dumnezeu. În afară de aceasta el este persoana cea mai obscură, care în Vechiul Testament reprezintă un tablou al omului păcatului, al lui antihrist. Să păstrăm aceasta înaintea ochilor, când ne vom ocupa cu istoria lui.

Cel mai important este însă, că el lasă să se recunoască ceva, care este prezent în inima noastră a tuturor. Ne este tuturor în sânge, să vrem să fim primul, să fim cel mai important. Trebuie să privim la Domnul Isus, care S-a făcut nimic și a devenit Slujitorul tuturor. El »n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți« (Matei 20,28). El nu numai a spus aceasta, ci a și practicat. De aceea El poate spune ucenicilor Săi, când se certau între ei, cine să fie cel mai mare între ei (deci această tendință de a ajunge la renume era și în ei): »Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic, și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare; cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă« (Luca 22,26-27). Să luăm seama în timpul studiului comportării lui Abimelec la contrastul dintre comportarea lui și comportarea Mântuitorului nostru.

Punerea mâinii pe putere – versetele 1-6

Abimelec nu este numit judecător. El nici nu a fost chemat de Dumnezeu să elibereze pe Israel. Probabil că pe baza înțeleșului numelui său („tatăl meu este împărat”) a ajuns la ideea, să pună mâna pe putere pe baza succesiunii. Tatăl său a fost conducătorul poporului; și el trebuia de asemenea să devină conducător. Oricum ar fi, în cele din urmă el pretinde ceva, pe care tatăl său l-a refuzat și în felul acesta devine unul care stăpânește »peste cei ce i-au căzut la împărțea« (1 Petru 5,3). El aparține felului de oameni, despre care vorbește apostolul Pavel, când în Faptele Apostolilor 20,30 vorbește bătrânilor din Adunarea din Efes: »Și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricacioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor.« Așa cum am spus în introducere, el este un Diotref. Abimelec aparține tipului de oameni, care conduc Adunarea așa cum managerii conduc firma lor. Un astfel de om va încerca întotdeauna să strângă oameni în jurul lui și în felul acesta să-și realizeze ideile lui cu privire la practica în Adunare și să producă schimbări. Ca să obțină această țintă, își arată bunăvoința lui, ca în felul acesta ceilalți să se simtă obligați față de el. Campania lui de propagandă merge bine și vorbirea lui are efect.

Abimelec se arată ca și cum ar vrea să intervină pentru interesele familiei sale și cu dibăcie apelează la sentimentele lor, în timp ce omoară 70 din frații lui vitregi. El nu se prezintă ca fiu al lui Ghedeon, ci ia caracterul mamei lui. Fără îndoială Ghedeon a crescut pe cei 70 de fii în casa

sa, în timp ce Abimelec a crescut în Sihem. El nu cunoaște nici un respect față de frații lui vitregi. După ce a fost ales, i-a omorât. Pentru aceasta plătește un siclu de argint pentru fiecare persoană la niște oameni fără căpătâi, care prind pe cei 70 de frați și îi țin, în timp ce Abimelec îi omoară unul după altul pe o piatră. Probabil că este piatra pe care Iosua a ridicat-o în Sihem ca mărturie împotriva poporului (Iosua 24,25-27). Bani sunt luați din templul idolilor, dar aceasta nu-l deranjează câtuși de puțin.

Abimelec vrea să se înalțe singur și în privința aceasta se aseamănă cu persoana descrisă în Daniel 11,36. Am arătat deja analogia dintre Abimelec și antihrist. Caracteristicile lui antihrist le aflăm din 1 Ioan 2,22; 4,3 și 2 Tesaloniceni 2,3-4. Antihrist lucrează tot așa ca și Abimelec. Și el știe să câștige favoarea poporului prin cuvinte frumoase (Psalmul 55,22; Daniel 11,32). La Absalom, un fiu al lui David, găsim de asemenea aceste semne caracteristice (lingușirea, vorbirea cuceritoare). Comportarea lui este descrisă în 2 Samuel 15,1-6. Secțiunea se încheie cu cuvintele: »*Și Absalom câștiga inima oamenilor lui Israel.*« Tot așa face și Abimelec aici.

Un om scapă plutonului de execuție: Iotam (vezi și 2 Cronici 22,10-12). Numele lui înseamnă „Domnul este desăvârșit”. El este un martor adevărat al numelui său. Dumnezeu nu va fi niciodată fără martori. Iotam depune mărturia lui în versetele care urmează. El este un adevărat Antipa, aceasta înseamnă „unul împotriva a toți”. Pe un Antipa îl întâlnim în Apocalipsa 3,13. El reprezintă rămășița credincioasă, pe care Dumnezeu o păstrează în toate timpurile, după alegerea harului Său (Romani 11,5).

Abimelec este primul om care se proclamă împărat în Israel. El desconsideră total ce se spune în Deuteronom 17,14-20, unde Dumnezeu prezintă drepturile Sale cu privire la această funcție. În chip ironic, această încoronare are loc lângă stejarul sădit în Sihem, unde Iosua a dat poporului Cartea Legii lui Dumnezeu (Iosua 24,26).

Pildele lui Iotam – introducere la versetele 7-21

Prin parabolele sau pildele sale, Iotam vrea să explice, că domnia peste alții înseamnă nimicirea binecuvântării lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu vrea s-o dea. Acolo unde oamenii primesc șansa să stăpânească, lucrurile esențiale sunt distruse: lucrarea și binecuvântarea din partea Duhului Sfânt (prezentată prin măslin), bucuria (prezentată prin vița de vie) și dreptatea (prezentată prin smochin), toate daruri ale lui Dumnezeu. Rezultatul final al stăpânirii se vede în tufa de spini (cu ajutorul cărora locuitorii din Sucot au învățat o lecție aspră), care nu va da naștere la nimic altceva, decât numai la dureri. Aici se arată unde duce conducerea omenească în Casa lui Dumnezeu. Copacul este simbolul puterii conducătoare. Putem vedea aceasta, de exemplu, și la Nebucadnețar (Daniel 4,20-22). La copaci este totdeauna vorba de aducerea roadelor și de distrugerea roadelor, atunci când stăpânirea omenească se extinde. Prin natura lor, oamenii vor să fie conduși de cineva, în a cărui viață se văd roade. Adevăratul duh al domniei este duhul de slujire, așa cum se recunoaște clar din evanghelia după Luca 22,27. Exercițierea autorității în sensul de dominare are valoare mult mai mică decât slujirea roditoare.

În parabolele despre copaci, Iotam prezintă pe față caracterul lui Abimelec, precum și comportarea incorectă și necinstită a locuitorilor din Sihem față de amintirea tatălui său Ghedeon. Vom vedea că istoria lui Iotam o putem aplica la conducerea persoanelor dar și la supraaccentuarea unei anumite învățături. Ținta pildei este, ca noi să recunoaștem conducerea din partea lui Dumnezeu și să fim atenți, să nu ne punem într-o astfel de poziție, sau să ne lăsăm confirmați de alții, care vor să ne acorde un loc de cinste.

Unde și despre ce vorbește Iotam – versetul 7

Când i s-a relatat lui Iotam, că Abimelec a fost rânduit ca împărat, el nu-și pune mâinile în șolduri. El merge pe muntele Garizim, muntele binecuvântării (Deuteronom 27,12). Prin aceasta

el arată, că el caută binecuvântarea pentru popor. Pentru aceasta vrea să se lase folosit de Dumnezeu și în felul acesta să îndeplinească misiunea, pe care Dumnezeu i-a dat-o. Cine, ca și Iotam, prin harul lui Dumnezeu a scăpat de judecată, acela poate fi o unealtă potrivită pentru binecuvântarea acelor care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Iotam nu a vestit în mod simplu judecata. Ceea ce povestește el are un înțeles adânc. El nu a vorbit enigmatic. Fiecare a înțeles bine, despre ce vorbea el. El prezintă calea binecuvântării și lasă să se recunoască care sunt urmările, dacă nu se merge pe această cale. Cine ascultă de el, deci cine recunoaște adevărul cuvintelor sale și acționează corespunzător, acela va găsi un drum liber spre Dumnezeu și totodată va fi ascultat de El. Așa stă solitarul acolo, care vrea să fie spre binecuvântarea întregului popor. Pilda lui Iotam cuprinde taina, cum poți fi auzit de Dumnezeu.

Măslinul – versetele 8-9

Primul copac care vorbește este măslinul. El este simbolul energiei și iluminării, al puterii și roadei Duhului Sfânt. Uleiul de măsline făcea ca sfeșnicul să ardă permanent în Locul Preasfânt, așa că acolo era lumină (Exod 27,20). Citim de asemenea, că în Vechiul Testament profeții și împărații au fost unși cu ulei. În Noul Testament credincioșii sunt văzuți ca preoți și împărați (Apocalipsa 1,6) și ei sunt descriși ca aceia care au fost unși, nu literalmente cu ulei, ci cu Duhul Sfânt (1 Ioan 2,20,27). Deci uleiul este un simbol al Duhului Sfânt.

Deci când în viața unui om devine clar vizibilă lucrarea Duhului Sfânt, este foarte probabil ca el să fie rugat să preia conducerea. Într-o comunitate de credință se poate întâmpla ca lucrarea și vorbirea Duhului Sfânt să fie așa de mult supraaccentuate, că prin aceasta ele își pierd locul lor adevărat. Atunci darurile Duhului devin etaloane pentru evaluarea vieții spirituale a credincioșilor. Cine are un anumit dar al Duhului, acela savurează un respect mai înalt decât cel ce nu are acel dar. Cine cercetează Biblia în privința aceasta, acela va descoperi, că Duhul Sfânt nu a venit ca să se prezinte pe Sine Însuși, ci El a venit, ca să glorifice pe Domnul Isus. Citim aceasta în evanghelia după Ioan 16,13-14, unde Domnul Isus vorbește despre Duhul Sfânt: *»Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.«* Aceasta nu înlătură nimic din slava și dumnezeirea Persoanei Duhului Sfânt. Întrebarea este, ce loc ocupă Duhul Sfânt în cadrul Dumnezeirii și ce face El pe pământ. (În treacăt fie remarcat: de aceea adresarea la Duhul Sfânt și adorarea Lui prin cuvânt și cântare și rugăciune este nepotrivită; pentru aceasta nu există în Biblie nici un singur argument.)

Ceea ce realmente în viața unui creștin poate deveni vizibil, este roada Duhului, așa cum este ea descrisă în epistola către Galateni 5,22. La cine se găsește această roadă, acela va fi foarte curând rugat să preia conducerea. Va fi atunci răspunsul: „Eu sunt prea preocupat cu lucrurile lui Dumnezeu, ca să preiau conducerea?” Măslinul are de a face cu făgăduințele, date de Dumnezeu poporului Său (Romani 11,16-24). Totodată El prezintă pe credincioși, ca pe aceia care în toate se bazează pe Dumnezeu (Psalmul 52,9).

Concluzionând putem spune, că „fratele măslin” este acela care se lasă călăuzit de Duhul Sfânt și la care este vizibilă roada Duhului. El este unul care ține seama de făgăduințele lui Dumnezeu și în toate lucrurile se încrede în El. Dacă în Adunarea locală este un „frate măslin”, atunci lui i se poate spune: „Vrem să te punem conducător, așa cum este în Bisericile din jurul nostru”. Este de sperat, ca răspunsul lui să se asemene celui al măslinului, ca astfel el să poată și mai departe aduce roadă spre gloria lui Dumnezeu.

Smochinul – versetele 10-11

Smochinul îl întâlnim în Biblie pentru prima dată în Geneza 3,7. După ce Adam și Eva au păcătuit și au văzut că sunt goi, au vrut să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin. Aceasta este un indiciu, că smochinul vorbește despre judecată. Adam și Eva își confecționează o învelitoare, ca să poată apărea înaintea lui Dumnezeu. Dar această învelitoare nu este suficientă. Tot așa este cu toate faptele proprii neprihăniri, prin care omul gândește să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este o neprihănire fără roade pentru Dumnezeu, sunt numai frunze, o înfățișare exterioară. Același lucru găsim în evanghelia după Marcu 11,13-14. Domnului Isus Îi este foame și vrea să mănânce dintr-un smochin. Dar acolo se găsesc numai frunze și nicio roadă. Din cauza aceasta Domnul bleastă smochinul.

Smochinul este un simbol pentru Israel (vezi și Osea 9,1). Dumnezeu a venit în Hristos la poporul Său, ca să caute roadă la el. El Și-a dorit mult aceasta. Dar ce a găsit? Un popor care era total stăpânit de o neprihănire proprie, creată de el însuși. Dar niciodată ceea ce omul face prin eforturile proprii nu-l va face plăcut înaintea lui Dumnezeu. Când Domnul Isus a fost dus la cruce și omorât de acest popor, stăpânit de o neprihănire proprie, s-a dovedit pe deplin că omul este complet păcătos. Pe Dumnezeu Îl interesează *roada* neprihănirii, și nu o *aparență* de neprihănire. Această roadă va deveni vizibilă cu siguranță, atunci când ea este urmarea unei dragoste care se revarsă în cunoștință și orice pricepere și este trăită practic în viața de credință, cu privirea îndreptată spre venirea lui Hristos (vezi Filipeni 1,9-10). La cine se găsește aceasta, acela este *»umplut de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu«*. Smochinul vorbește de roadă, dar și de vindecare. În Isaia 38,21 este vorba despre o turtă de smochine, care a fost pusă pe rănilor lui Ezechia. Prin aceasta el trebuia să fie vindecat.

Eu cred, că din toate acestea putem să învățăm următoarele: în Adunare, păstorii și învățătorii au în mod deosebit o lucrare de hrănire și înviore, de vindecare și sprijinire a mădularelor poporului lui Dumnezeu. Lucrarea lor va avea scopul, ca roada neprihănirii în credincioși să crească și să înflorească, în așa fel ca Dumnezeu s-o poată savura. Acești „frați smochini” trebuie să fie atenți, ca să nu schimbe această lucrare cu poziția de stăpânitori peste poporul lui Dumnezeu. În aceasta este inclusă și o atenționare, și anume, experiența de credință practică nu trebuie să primească o valoare prea mare. Acest pericol există acolo unde în mod deosebit se exagerează creștinismul practic, în timp ce se trece cu vederea învățătura biblică corespunzătoare. Atunci smochinul ajunge să plutească peste ceilalți copaci.

Vița de vie – versetele 12-13

Următorul copac este vița de vie. Vița de vie, respectiv vinul este în Biblie totdeauna un simbol al bucuriei. Citim în versetul 13, unde se vorbește despre vin, că el *»înveselește pe Dumnezeu și pe oameni«*. Psalmul 104,15 confirmă acest gând: *»... vin, care înveselește inima omului«*. Israel este comparat în Isaia 5,1-7 cu o vie. Dumnezeu voia un popor, de care putea să se bucure. În versetul 7 se spune foarte nimerit: *»Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea.«* Din păcate a trebuit să urmeze următoarea afirmație: *»El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apăsare!«* Israel nu i-a adus bucuria, la care El S-a așteptat și pentru care a făcut totul. În Ioan 15, unde Domnul Isus este văzut ca adevărata viță, Domnul spune cum putem noi să aducem roadă spre glorificarea și bucuria Tatălui. Pe scurt spus: ce spune Domnul Isus, se bazează pe ascultare. Versetele 10 și 11 din Ioan 15 arată foarte frumos acest lucru: *»Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.«*

În viața unui „creștin-viță de vie” se vede ascultarea, care aduce bucurie pentru Tatăl și pentru el însuși. El vrea să fie ascultător de Dumnezeu și nu vrea să schimbe bucuria, care i-a fost dăruită,

cu poziția de stăpânitor peste poporul lui Dumnezeu. În întrunirile Adunării s-ar putea ca bucuria să fie foarte accentuată, de exemplu ca reacție la tristețea adâncă care a domnit din când în când în străngerile laolaltă. Această tristețe nu este bună. Noi avem dreptul să ne bucurăm de tot ce ne-a dat Dumnezeu.

Dar și aici este vorba de un echilibru: între conștiința a ceea ce suntem noi prin natura noastră și că Domnul Isus a trebuit să sufere pentru aceasta, pe de o parte, și, pe de altă parte, marea recunoștință și bucurie cu privire la ce a făcut Domnul Isus, precum și cu privire la rezultatele de care avem parte. O accentuare prea mare a bucuriei diluează în practică adevărata bucurie, făcând din ea un sentiment „frumos” și se îndepărtează tot mai mult de ceea ce bucură cu adevărat inima lui Dumnezeu. Și despre această ultimă bucurie este vorba. Inima lui Dumnezeu se bucură de tot ce noi Îi spunem despre Domnul Isus, despre lucrarea lui la cruce și despre faptul, că El în toate a glorificat pe Dumnezeu. Inima lui Dumnezeu se bucură de tot ce El vede în viața noastră din Domnul Isus, din ascultarea și viața de dăruire a Fiului Său.

Spinii – versetele 14-15

După aceea vine la rând „adevăratul” stăpânitor. Copacii, care au fost în călătorie, ca să unghă un împărat peste ei (versetul 8), au apelat zadarnic la măslin, la smochin și la vița de vie. Și – foarte ciudat – rezultatul nu este, că ei se întreabă dacă pretențiile lor au fost corecte, ci ei rămân pe drumul lor și nu se reîntorc la locul lor de baștină, ca acolo să aducă roada lor. Ei au fost și au rămas nemulțumiți cu locul lor din pădure. Dacă niciunul din candidații adevărați nu a fost gata să devină împărat, atunci cineva, la care ei nu s-au gândit, ar vrea să devină împărat.

Citim ceva în versetul 14, despre care până aici nu am citit, și anume, că rugămintea vine din partea tuturor copacilor. Prin toate îndrumările, dorința după un conducător se pare că a devenit mai puternică. Ei trebuiau și voiau să aibă pe cineva, care să domnească peste ei. Acesta este un punct ideal de plecare pentru un spin.

Un spin trezește amintiri vii aceluia care odată a venit în contact cu el. De la un spin ne putem aștepta numai la dureri. Spinul nu spune nimic despre rod, ci vorbește despre umbră (ca și cum spinul ar putea oferi protecție față de soarele arzător!) și foc. Cine se așează sub un spin poate să aibă parte numai de zgârieturi și dureri.

Spini sunt urmarea directă a păcatului (vezi Geneza 3,17). Cine își caută refugiul la mijloace păcătoase, ca să-și satisfacă plăcerile, nu se poate aștepta la nimic altceva decât la decădere. Tufa de spini înfățișează blestemul ca urmare a păcatului, care ia naștere în omul care se preocupă cu sine însuși. Un compromis nu este posibil – ori supunere, ori moarte. Aceasta se va vedea în restul acestui capitol. Cine vrea să fie cineva între frați, dovedește numai că el este o tufă de spini.

Interpretarea parabolilor – versetele 16-20

De pe înălțimea sigură a muntelui Garizim, Iotam începe să talmăcească ascultătorilor săi parabola. Prin acustica dintre munți, el este auzit bine de către toți. Ce spune el, trebuie să facă impresie puternică asupra conștiinței ascultătorilor (versetul 16), care se aflau în vale, dedesubtul lui. El le aduce aminte de favoarea de care au avut parte în trecut din partea lui Ghedeon (versetul 17) și le amintește de marea lor lipsă de recunoștință (versetul 18). După aceea accentuează rezultatul răzvrătirii lor (versetul 20). În expunerea sa, Iotam prezintă clar diferența dintre Ghedeon și Abimelec. El descrie lipsa de valoare a lui Abimelec, pe care oamenii din Sihem l-au acceptat de bună voie ca împărat al lor, și îi învinovățește de atitudinea lor lipsită de respect față de casa tatălui său, căruia îi datorau foarte mult. O așa nedreptate de mare nu poate rămâne nepedepsită. Ei vor mânca roadele faptelor lor. Legământul dintre Abimelec și cetățenii din Sihem se va sfârși printr-o luptă, o nimicire reciprocă. Iotam spune în versetul 20 ce se înțelege prin spini: Abimelec.

Atitudinea lui contrară tatălui său se vede și din faptul că Ghedeon a respins împărăția, așa cum au făcut și copacii cei buni. Împărăția lui Abimelec va însemna pieirea poporului și a lui însuși. Acesta este un alt contrast față de Ghedeon, despre care Iotam spune în versetul 17: »*Căci tatăl meu s-a luptat pentru voi, și-a pus viața în primejdie.*« Ghedeon și-a riscat viața; textual se spune »și-a lepădat viața«. Aceasta lasă să se recunoască dăruirea deplină a lui Ghedeon pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu. În privința aceasta se aseamănă cu Domnul Isus, care nu numai și-a riscat viața, ci a dat-o, ca să ne salveze. Abimelec se aseamănă diavolului, care vine să fure, să taie și să nimicească. În evanghelia după Ioan 10 citim acest contrast. Domnul Isus spune acolo: »*Hoțul nu vine decât să fure, să junghie, și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.*« În primul recunoaștem din nou pe Abimelec, în ultimul pe Ghedeon.

Iotam fuge – versetul 21

După această vorbire scurtă, dar bogată în conținut, Iotam fuge. Probabil că locuitorii din Sihem au încercat să escaladeze muntele, ca să-l prindă. El ajunge la Beer, ceea ce înseamnă „izvor”. O fântână este un loc bun de refugiu. Într-o fântână este apă proaspătă; acolo te poți permanent înviora. Totodată ea constituie o protecție față de dușman. Din frică față de frații lui, Iotam a rămas acolo.

Și pentru noi există un astfel de izvor de înviorare și de protecție. Acest izvor este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă noi, ca și Iotam, am atras atenția cu privire la lucrurile greșite din poporul lui Dumnezeu și din cauza aceasta am avut parte de dușmănie, atunci ne găsim singura noastră înviorare și siguranță în Cuvântul lui Dumnezeu. În cartea Numeri 21,16-18 este amintit de asemenea numele Beer. Acolo nu întâlnim numai o persoană, ceea ce este un semn al timpului de decădere și necredincioșie generală, ci acolo vedem tot poporul. Ce face poporul acolo? El cântă. Aici avem un rezultat minunat al poposirii la izvor. Martorii credincioși se retrag la izvor, unde este apă vie, și acolo cântă cântări de laudă spre onoarea lui Dumnezeu și a Domnului Isus.

Dumnezeu începe să răsplătească – versetele 22-25

Un proverb înțelept spune: morile lui Dumnezeu macină încet, dar sigur. Câteodată se pare că Dumnezeu nu își ține făgăduințele. Și în 2 Petru 3,3-10 avem o astfel de situație. Domnul Isus a spus, că El va veni în curând, și încă nu a venit. Dar ce sunt o mie de ani pentru Dumnezeu veșnic? Dar în cazul lui Abimelec au trecut trei ani. Dar ce sunt trei ani pentru Dumnezeul veșnic? El nu a uitat nicidecum, ce a spus prin Iotam. S-ar putea să treacă foarte mult timp, dar va veni timpul când Cuvântul lui Dumnezeu se va împlini. El revine la păcat. După ce Abimelec a domnit trei ani peste Sihem, Dumnezeu trimite un duh rău; acesta bate o pană de necredincioșie între Abimelec și locuitorii din Sihem. (Dumnezeu se folosește deseori de un duh rău, ca să atingă ținta dorită de El. Găsim aceasta de exemplu în 1 Samuel 15,14 și 1 Împărați 22,19-23).

Cuvântul din versetul 22 tradus prin »stăpânise«, se întâlnește în cartea Judecători numai aici și a fost probabil ales, ca să diferențieze domnia egoistă, rea, a lui Abimelec de domnia judecătorilor credincioși.

Judecata lui Dumnezeu vine în aceeași măsură asupra lui Ghedeon și asupra locuitorilor din Sihem. Cum apreciază Dumnezeu această chestiune? El lasă să vină judecata peste Abimelec, ca ucigași al fraților lui, și peste locuitorii Sihemului ca vinovați împreună cu el. Dumnezeu nu consideră pe locuitorii Sihemului ca fiind mai puțin vinovați. Ei au sprijinit pe Abimelec. Aceasta arată, cât de grav este înaintea lui Dumnezeu să sprijinești pe cineva, care se ocupă cu lucruri greșite, chiar și atunci când personal nu participi activ la aceste lucruri rele. Se pare că Abimelec nu mai locuia în Sihem. Aceasta se vede probabil clar din faptul că el avea în Zebul un locțiitor, sau un comandant (versetele 28,30), care îi reprezenta afacerile. El însuși își atinsese scopul și nu mai avea nevoie de locuitorii din Sihem. Consternarea lui personală, cu care el a câștigat simpatia

lor la începutul acestui capitol, dispăruse. Locuitorii Sihemului i-au devenit unul după altul necredincioși. Un locuitor trădător din Sihem a relatat lui Abimelec despre comportarea înșelătoare a cetății. Este aproape un șir de trădări, minciuni și înșelătorii.

Gaal – versetele 26-29

O nouă faptură apare acum în scenă, al cărei nume este Gaal, acesta înseamnă „dezgust, repulsie”. El este fiul lui Ebed, al cărui nume înseamnă „sclavie, slujire”. El se folosește cu iscusință de lipsa de putere care s-a ivit și se bazează pe sentimentele de repulsie, pe care locuitorii din Sihem le aveau față de Abimelec. El mărește și mai mult prăpastia care era între cele două partide. Ocazia potrivită, de care se folosește, a fost sărbătoarea recoltei, când toți erau foarte bine dispuși și astfel ușor de influențat. El apelează la sentimentele lor naționale. Abimelec a apelat la legăturile lor de familie, dar Gaal se referă la înaintașii lor de demult. El le arată rădăcinile lor comune. Se pare că aceasta a fost pe placul locuitorilor din Sihem. În felul acesta el seamănă sămânța nemulțumirii față de actualul împărat și cu această ocazie observă cât de ușor cuvintele sale dau naștere la o cotitură în popor. Tactica lui pare să aibă succes.

După aceste acțiuni pregătite, el apucă puterea și face pe grozavul, ca fiind conducătorul cel mai bun. Absalom va urmări mai târziu aceeași strategie, ca în defavoarea lui David să obțină favoarea din partea poporului (2 Samuel 15,1-6). El batjocorește pe Abimelec și supușii lui de odinioară se îndreaptă acum împotriva lui. Așa de simplu este să schimbi favoarea poporului. Un conducător firesc (carnal) este schimbat cu altul. Dar Gaal oferea cel puțin o vorbire frumoasă. Vedem aceasta în continuarea istoriei.

Zebul – versetele 30-33

Așa cum este în cazul tuturor planurilor întocmite cu înțelepciune, și care slujesc propriilor interese, găsim și aici elemente, de care nu s-a ținut seama. Gaal s-a înșelat cu privire la Zebul. Acesta a rămas credincios lui Abimelec. El trimite un mesaj lui Abimelec, care totodată conține un plan, ca să-l alunge cât mai degrabă. El este un om cu pregnant simț milităresc. Dacă Abimelec vine imediat, el poate să-l surprindă pe Gaal. El nu ar mai fi avut timp să adune pe locuitorii Sihemului într-o oștire ordonată. În afară de aceasta Zebul recomandă să întindă o capcană. Pe lângă aceasta lasă pe seama lui Abimelec, să acționeze după cum impune situația.

Împotrivirea este înfrântă - versetele 34-49

Abimelec urmează sfatul lui Zebul și se folosește de tactica tatălui său Ghedeon: acționează noaptea și își împarte oștirea pe grupe. Când Gaal iese pe poarta cetății, el vede armata lui Abimelec coborând de pe munte. Zebul spune, că este vorba de o halucinație. Când Gaal nu s-a lăsat păcălit, Zebul l-a provocat; el trebuie să arate că nu este numai unul care rostește vorbe mari, ci este unul, care are curaj să lupte. Locuitorii din Sihem sunt spectatori la această luptă. Ei nu au trecut încă cu adevărat de partea lui Gaal. Gaal este învins și Zebul își vede șansa să se debaraseze de Gaal, așa că își păstrează autoritatea asupra Sihemului. Aceasta nu înseamnă că el va aduce din nou Sihemul sub domnia lui Abimelec. Înțelegerea dintre Abimelec și Sihem s-a distrus complet. După ce Gaal a fost bătut, Abimelec vrea să supună din nou cetatea răzvrătită. El vrea să se răzbune pentru lipsa lor de credincioșie față de el. Rănit în mândria personală, se ridică împotriva locuitorilor cetății, atunci când aceștia erau la lucru pe câmp. Mândria rănită însoțită de îngâmfare a fost totdeauna și în comunitățile creștine cauza multor certuri cu multe jertfe.

Abimelec nu lasă să crească iarba peste aceasta. În timp ce locuitorii din Sihem sunt la lucru pe câmp, el ocupă cetatea cu o trupă, iar alte două cete s-au năpustit asupra oamenilor de pe câmp.

Cine a căzut în mâinile lui nu scapă de mânia lui, iar cetatea o distruge. O presară cu sare, ceea ce simbolizează o pustiire totală și lipsă permanentă de fertilitate (Deuteronom 29,23; Psalmul 107,34). Sihemul va fi reconstruit abia după două sute de ani (1 Împărați 12,25).

Dorința de răzbunare și setea de sânge a neîndurătorului Abimelec se îndreaptă împotriva aproximativ 1000 de bărbați și femei care rămăseseră din Sihem, și care își găsiseră refugiu în subsolul boltit al templului dumnezeului Berit. Probabil că s-au gândit, că idolul lor le va oferi protecție. Dar s-au înșelat. Abimelec dă ordin trupelor sale să facă ce face el (versetul 48), exact așa cum a făcut tatăl său în capitolul 7,17. De fapt modelul lui Ghedeon era bun, al lui Abimelec era rău. Un model bun este urmat de bine, dar un model rău dă naștere la rău. Abimelec merge în fruntea oștirii sale la luptă, urmărind exclusiv interese proprii, cu prețul concetățenilor lui, și din această cauză luptă împotriva cârnii și oaselor lui, așa cum s-a exprimat el în versetul 2 al acestui capitol. Dar toate acestea nu mai folosesc la nimic. Cu voalul dorinței de răzbunare înaintea ochilor a dat foc oamenilor din cetățuie. Prima parte din profeția lui Iotam s-a împlinit (vezi versetul 20a).

Sfârșitul lui Abimelec – versetele 50-57

Împlinirea celei de-a doua părți a profeției lui Iotam (vezi versetul 20b) nu se lasă mult așteptată. În foamea lui lacomă după putere, Abimelec merge mai departe la Tebeț, o cetate care se pare că stătea de asemenea sub administrația lui, dar care era răzvrătită. Ca și Sihem, Tebeț avea o clădire, care slujea ca loc de refugiu pentru locuitorii ei, și anume un turn. Deoarece în Sihem s-a dovedit a fi cu succes aprinderea cetățuiei, Abimelec vrea să facă și aici la fel, ca să pedepsească pe locuitori pentru necredințioșia lor față de el. Dar acum sosise timpul lui Dumnezeu, să răsplătească lui Abimelec răul pe care îl făcuse. Dumnezeu folosește o femeie, ca să-Și exercite judecata. Am văzut aceasta deja mai înainte în capitolul 4, unde Iael a bătut pe dușman.

Până în moarte Abimelec se gândește la onoarea sa. Nu este nici un gând de căință cu privire la viața sa și cu privire la răul pe care l-a făcut. El nu vrea să intre în istorie ca unul care a fost ucis de o femeie. Dar se străduiește în zadar. Nu omul scrie istoria, ci Dumnezeu. În 2 Samuel 11,21 Ioab aduce aminte lui David de această istorie, care amintește de moartea lui Abimelec printr-o femeie. După moartea lui Abimelec fiecare se duce la locul lui. Domnia severă a lui Abimelec dornic de putere nu a mai avut nicio influență asupra lor.

Ultimele versete dovedesc adevărul din Galateni 6,7-8: *»Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească (ca Abimelec și locuitorii din Sihem), va secera din firea pământească putrezirea.»* Este o atenționare care se adresează fiecăruia dintre noi.

2d) Capitolul 10

Tola și Iair

Introducere

Timpul scurt de domnie al lui Abimelec a dat naștere la multă istorie. Acum vin doi judecători, despre care se relatează puțin, dar care au judecat mult timp. Împreună au judecat exact 45 de ani. Ei reprezintă opusul lui Abimelec și sunt o corectură a regimului lui, sau un mijloc de vindecare al acestuia. S-a spus deseori: ferice de poporul care nu are nicio istorie, căci istoria este deseori o istorie a păcatului, a tristeții și suferinței. Este istoria lui „Abimelec”, care ocupă un capitol lung în Biblie.

Abimelec a prăbușit țara în haos și așa a lăsat-o în urma lui. Tot așa și o Adunare locală poate să devină pustiiță prin „administrarea proastă” a supraveghetorilor. Atunci trebuie să vină un bărbat ca Tola, care poate să se așeze în spărtură pentru popor. Este nevoie de astfel de „frați Tola” și „frați Iair”. Vom vedea în continuare, ce reprezintă ei. Nu citim despre fapte mari ale celor doi judecători. Sigurul lucru, pe care ei l-au făcut, a fost păstrarea păcii în poporul lui Dumnezeu. După abuzul de putere al lui Abimelec, aceasta trebuie să fi fost o ușurare pentru popor.

Tola – versetele 1-2

Nu știm multe despre acest judecător, dar probabil vom putea învăța ceva din înțelesul numelui lui. Tola înseamnă „un vierme”. Aici este cuprinsă o diferență mare față de Abimelec. Viermele vorbește despre micime, și stă față în față cu omul care s-a înălțat singur. Tola este »fiul lui Pua«, și aceasta înseamnă „exprimare, vorbire”, »fiul lui Dodo«, ceea ce înseamnă „preaiubitul lui, cel care aparține dragostei”. Aici putem observa, că totul își are originea în dragoste. Conștiința dragostei divine este izvorul din care curg toate. Urmarea acestui fapt este, că acela, care este conștient, că este subiectul acestei dragoste, va vorbi despre aceasta (Pua) și va avea o atitudine smerită (Tola). Acesta este răspunsul la ceea ce sunt și fac oameni ca Abimelec; și rezultatul este salvarea lui Israel.

Tola vorbește despre Acela care a revelat cu desăvârșire felul de gândire smerit și a salvat pe poporul Său. Domnul Isus spune profetic în Psalmul 22,7: »Eu însă sunt vierme, nu om.« Aceasta a fost atitudinea Lui și comportarea Lui față de toată mândria conducătorilor religioși ai lui Israel și năzuința lor după propria onoare.

Tola a locuit în Șamir, care, printre altele, înseamnă „diamant”. Acest nume vorbește pe de o parte despre strălucire și lumină, și pe de altă parte despre duritate, putere și neschimbabilitate. Tot așa este și la felul de gândire smerită. Ea este plină de strălucire și putere de atracție pentru acela care are un ochi pentru ea și nicio jignire sau disprețuire nu va putea să dea naștere la o schimbare al acestui fel de gândire.

Tola este îngropat acolo unde a trăit. În privința aceasta vreau să remarc, că viața sa a fost o viață consecventă, fără abateri de la principiile, care s-au văzut în ea. Moartea lui nu a dus la schimbarea principiilor, pe care el le-a apărât până la extrem.

Iair – versetele 3-5

Urmașul lui Tola a fost Iair. Numele lui înseamnă „cel care luminează”. El pare să fie unul, care răspândește lumină în jurul lui, lumina divină. Dacă legăm numele lui de numele lui Tola, atunci putem spune, că felul de gândire al „viermelui” conduce la priceperea, care poate fi dată mai departe. Despre această dare mai departe vorbește numele Galaad, care înseamnă „martor”. În viața lui Iair devine vizibilă lărgirea spațiului de viață. El a avut mai întâi 23 de cetăți (vezi

Numeri 32,41; 2 Cronici 2,22); în aceste versete se vorbește despre 30 de cetăți. Vedem de asemenea, că prin cei 30 de fii este răspândită lumina tatălui lor. Aceasta este exprimată prin înțelesul numelui Havot-Iair. Acest nume este tradus prin „satele corturilor lui Iair”, dar textual înseamnă și „viața lui Iair”. Acolo, unde locuiau fiii lui Iair, se arăta lumina, care strălucea din viața lui Iair. Așa s-a răspândit lumina. Măgarii, pe care ei călăreau, sunt un simbol al succesului și al unui regim în pace. Domnul Isus a călătorit pe un măgar spre Ierusalim.

Fiii lui Iair erau regenți, dară fără pretenții de conducere. Ei erau conducători în practică. Fiecare din ei avea micul lui cerc propriu (satul), pentru care erau răspunzători. În același fel, fiecare credincios are micul lui cer propriu, acesta este locul lui în Adunare, este locul lui în lume, în societate. Așa cum cetățile, în care locuiau fiii, erau reproduceri ale cetății tatălui lor, tot așa credincioșii au dreptul să lase să strălucească lumina lui Dumnezeu în viața lor. Credincioșii sunt acum lumina lumii. Ei au voie să fie în viața lor „reproduceri” ale lui Hristos, care este Lumina lumii (Ioan 8,12). Este vorba de 30 de fii. Numărul 30 se împarte în 10 x 3. Zece este numărul responsabilității (cele zece porunci); trei este numărul revelației depline (Trinitatea revelată în Hristos).

Eu cred, că aici avem și o referire la Împărăția de o mie de ani a păcii. Atunci Hristos va governa, atunci toți credincioșii vor lua parte la guvernarea Lui, și fiecare, potrivit cu credințioșia lui în timpul absenței lui Hristos, va primi autoritate asupra unui număr de cetăți. Citim aceasta în evanghelia Luca 19,11-27. În acest timp Hristos va fi ca »Soarele neprihăririi« (Maleahi 4,2) și va apărea ca adevăratul Iair, Cel care luminează. Atunci El va fi văzut în slavă. Această slavă I-o va da Dumnezeu, deoarece El mai întâi S-a smerit așa de mult și a devenit un »vierme«, care ne-a fost prezentat simbolic în Tola.

„Viermele” și „soarele” îi regăsim în lepădarea (viermele) și în glorificarea (soarele) lui Hristos. Ambele sunt descrise minunat în epistola către Filipeni 2,5-11.

Iair a fost îngropat în Camon, aceasta înseamnă „înviere”, „viață din morți”.

O nouă abatere – versetele 6-9

După ce a murit Iair, Israelii au făcut iarăși primii pași în „facerea răului, robiei și strigătelor către Domnul”, prin care odinioară atâta nenorocire a venit peste ei. Ei n-au învățat nimic din aceasta. Oferim noi ca creștin un tablou mai bun?

Pentru a șasea oară se spune că Israel a făcut »ce era rău în ochii Domnului«. Niciodată mai înainte nu am văzut atâția idoli uniți în Israel. Șapte din ei sunt numiți, pentru a arăta caracterul complet, cu care israeliții s-au dedicat lor.

Țara era plină de idoli. Este loc pentru tot felul de idoli falși, numai pentru Dumnezeu adevărat nu este loc. Dumnezeu cel viu este înlocuit cu idoli morți. Idoli nu sunt adăugați, ci ei iau locul lui Dumnezeu. Dumnezeu lasă poporul în seama lui însuși, ca să simtă jugul, pe care ei l-au luat de bună voie asupra lor, prin aceea că au slujit idolilor. Când dispare simțul pentru autoritatea lui Dumnezeu asupra sufletului și această autoritate este permisă altor lucruri, idolilor, Dumnezeu este nevoit să ne lase să simțim autoritatea acestor lucruri. Pentru a face pe israeliți conștienți de relațiile în care au intrat și cui s-au încredințat ei, El îi predă puterii filistenilor și amoniților.

Amoniții

În istoria care urmează acum, amoniții trec în mod deosebit pe prim plan. Ei se află pe partea cealaltă a Iordanului și atacă acolo. Ei traversează Iordanul, ca să facă război și în țară. Moab și Amon sunt frați vitregi, născuți din tatăl lor Lot cu cele două fete ale lui. Pe linia lui Lot sunt înrudiți cu poporul Israel. Pe Moab l-am întâlnit deja în capitolul 3; scurt l-am întâlnit și pe Amon acolo. Aici apar ca dușmanul pe care Dumnezeu îl folosește pentru pedepsirea poporului Său. Așa cum am remarcat deja în capitolul 3, numele Amon înseamnă „independent”.

Amon se va dovedi în capitolul următor ca unul, care se comportă cu lucrurile lui Dumnezeu și lucrurile poporului Său într-un mod propriu. El dă o explicație proprie, independentă, la prima vedere logică, prin care își revendică dreptul asupra țării, pe care Israel a luat-o în posesiune. De aceea eu cred, că în amoniți noi vedem un tablou al minții creștinului cu numele, care gândește la lucrurile lui Dumnezeu și ajunge la altă concluzie, decât aceea pe care Dumnezeu o prezintă în Cuvântul Său. În Amon este prezentat pericolul raționalismului, al religiei care are ca punct de plecare mintea. Acolo unde dușmanul acesta câștigă supremația în poporul lui Dumnezeu, poporul va fi jefuit de cântarea sa de laudă (Iuda), de puterea sa (Beniamin) și de roadă (Efraim) (versetul 9).

Încercarea autenticității mărturisirii – versetele 10-16

Apăsarea asupra lui Israel devine grea. Atunci poporul strigă către Domnul și își recunoaște greșeala. Dar cum reacționează Domnul? El le aduce aminte de izbăvirile de odinioară, pe care El li le-a dat, și cum s-au comportat ei cu ele. Ei L-au părăsit după fiecare izbăvire și au început iarăși să slujească idolilor. Acum să roage pe acești idoli, ca să-i izbăvească!

Această comportare a lui Dumnezeu nu greșește rezultatul. Poporul înțelege, că numai mărturisirea nu este suficientă. Idolii trebuie îndepărtați. Mă gândesc la Iacov. În Geneza 35,1-5 citim, că el a zis casei lui și tuturor celor care erau în casă să îndepărteze idolii. Iacov era împreună cu casa sa pe drumul spre Betel. Acolo va întâlni pe Dumnezeu. El înțelege, că viața cu Dumnezeu și păstrarea idolilor nu se potrivesc. Atât Iacov, atunci, cât și poporul, acum, au înțeles, că îndepărtarea lucrurilor greșite este piatra de încercare a adevăratei căințe.

Cu ce Dumnezeu avem noi a face? Care sunt lucrurile care ne abat de la Dumnezeu? Pentru fiecare poate fi altceva. Vreau să numesc un lucru, care pentru mine a fost un idol și despre care știu, că pentru mulți mai este un idol. Noi trebuie să ne întrebăm singuri, dacă acesta este valabil și pentru noi. Dacă acestui idol i se dedică mult timp și mari interese, atunci se pierd multe ocazii bune pentru a cunoaște mai bine pe Domnul Isus și a-I sluji într-o lume, care se grăbește spre judecată. Influența acestui idol asupra gândirii și comportării unui creștin este enormă. Putem să dăruim mult timp atenția noastră acestui idol, fără ca să aibă loc urmări pentru felul cum noi privim lucrurile din jurul nostru. Creștinul împrumută valorile și normele sale din Cuvântul lui Dumnezeu, care are valoare stabilă. Dar creștinul care seară de seară se lasă orbit de strălucirea televizorului – căci despre acesta vorbesc – pe neobservate începe să-și împrumute valorile și normele sale de la televizor. El are efect ca o infuzie: picătură cu picătură avem parte de o schimbare, până ajungem să ne schimbăm total în gândire. Biblia dimpotrivă ne spune: *»Să nu vă potriviți chipului veacului acesta, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.«*

În cartea sa „Lăsați trâmbițele să sune”, David Wilkerson dedică un capitol întreg efectelor mortale, pe care televizorul le are asupra vieții creștine. Titlul acestui capitol este: „Poporul Meu slujește idolilor”. El scrie, cum Domnul i-a făcut clar, ca el să renunțe la televizor. Efectul și urmările asupra lucrării sale o descrie în felul următor: „Eliberarea a fost minunată. Abia după aceea am devenit conștient, cât de îngrozitor de puternic a fost accesul satanei asupra mea și celor mai mulți copii ai lui Dumnezeu. Acum atenționez pe creștini cu privire la televizor și ei consideră aproape imposibil, să se despartă de el. Poți tu? Observ cât de înrobiți de televizor pot să fie creștinii și mă întristez, că ei nu sunt de acord cu mine în această privință. Chiar și copiii lui Dumnezeu, care trăiesc într-o mare dăruire față de Domnul, sunt robiți de televizor, dar ei nu recunosc aceasta. A sosit timpul, ca Duhul Sfânt să arate cât de mare este groaza acestui idol, că niciun credincios nu este în stare să se așeze înaintea lui și să aibă totuși părtaşie cu Domnul.”

Ce părere are Wilkerson cu privire la folosirea și influența televizorului, este foarte clar. În privința aceasta mă alătur din toată inima de el. Vreau să recomand, să se citească acest capitol din cartea lui Wilkerson (chiar dacă întreaga carte este numai parțial de recomandat). Cu câțiva ani în urmă am scris o broșură despre televizor: „Punctul de vedere creștin cu privire la televizor”.

Acum, după ce am citit ce spune Wilkerson cu privire la televizor, îmi dau seama că am fost prea rezervat. Ce spune el în privința aceasta, m-a convins din nou, că acest idol trebuie scos din casele creștinilor, dacă este vorba de o trezire la viață a poporului lui Dumnezeu. Noi ne putem ruga și mărturisii, dar dacă nu suntem gata să scoatem afară idolii din casele noastre și din viața noastră, nu vom primi răspuns la rugăciunile noastre. Sinceritatea mărturisirii noastre devine clară pe talerul cântarului idolilor. Așa cum am spus, televizorul nu este singurul idol. Cineva poate să aibă alți idoli, suplimentari sau în locul acestuia. În timpul nostru există o legiune de idoli.

Dar dacă ei sunt scoși afară ... »*Și au scos dumnezeii străini din mijlocul lor, și au slujit Domnului. El S-a îndurat de suferințele lui Israel*« (versetul 16). Ce cuvânt minunat! Arată dorința deosebită a lui Dumnezeu, cu toată duișia inimii Lui, de a ajuta pe poporul Său.

Strigătul după un eliberator – versetele 17-18

Se pare că dușmanul a devenit activ, atunci când Israel a recunoscut că a greșit și a arătat veridicitatea mărturisirii, prin aceea că au scos idolii. Dacă poporul lui Dumnezeu o ia în serios cu lucrarea pentru Dumnezeu, dușmanul nu va privi fără să devină activ. El se scoală, ca să lupte. Israel face atunci două lucruri. În primul rând se duc la Mițpa și se strâng acolo. Mițpa înseamnă „turn de veghere”. Ei au devenit treji și acum sunt foarte atenți, ce intenționează dușmanul să facă. Aceasta îi face, în al doilea rând, să întrebe, cine va fi conducătorul din Galaad. Cu regret se vede din această întrebare, că abaterile anterioare au diminuat în popor simțământul unității lor. Ei caută pe cineva care să fie comandant asupra Galaadului; este evident că, a dispărut conștiința unității poporului lui Dumnezeu. În afară de aceasta, pentru această spirală coborâtoare este remarcabil, că Dumnezeu nu este întrebat, pe cine vrea El să dea ca eliberator. Această decădere spirituală își găsește punctul minim în istoria lui Samson, unde poporul nu mai întreabă nicidecum de un eliberator, ci ajunge chiar să dea în mâna dușmanului pe eliberatorul dat de Dumnezeu.

Cu privire la întrebarea după un conducător sunt două gânduri importante. În primul rând, întrebarea cu privire la un conducător înseamnă că noi dorim oameni care să meargă înaintea noastră în luptă. În al doilea rând, este totodată posibil, ca la această întrebare să te gândești la altceva, și anume, să înțelegi întrebarea ca un principiu, ca o concepție sau punct de vedere, care se bazează pe un adevăr din Biblie, despre care noi suntem convinși, că prin aceasta vom obține victoria. Vom vedea în Iefta un bărbat, care ne prezintă un astfel de principiu, și anume un anumit fel de gândire și relația cu Scriptura, cu dușmanul și unii cu alții.

2e) Capitolele 11 -12,7

Iefta

Capitolul 11

Introducere

Abimlec a fost fiul unei soții secundare, Iefta este fiul unei curve. Starea în Israel era așa de decăzută, că un astfel de om devine instrumentul eliberării folosit de Dumnezeu. Prin aceasta Dumnezeu Își pune ștampila sentinței morale pe starea lor. Din cauza stării lor morale, El nu poate să folosească un om cu o origine mai bună. La Iefta nu vedem nicio apariție a Domnului, ca la Ghedeon. Necazul este cel care îl cheamă pe Iefta să intre în acțiune, la însărcinarea bătrânilor din Galaad, care nu aveau altă alegere.

Iefta ne lasă să recunoaștem ceva din Reformă, când lui Dumnezeu I-a plăcut să dea oamenilor credință și putere, care nu totdeauna au fost spirituali, dar care pentru Dumnezeu s-au dovedit a fi unelte potrivite pentru eliberarea poporului Său. Lupta nu are loc în țară, ci pe malul pustiu al Iordanului. O astfel de luptă a caracterizat și Reforma. S-a dus multă luptă, ca să se facă cunoscut credincioșilor adevărul Scripturii, în timp ce s-a stăruit să se aducă aceste adevăruri în societate: onoarea lui Dumnezeu în toate domeniile vieții. Dar cu această ocazie s-a uitat, că Adunarea este un popor ceresc, care nu a fost lăsată de Dumnezeu pe pământ ca să guverneze împreună cu lumea, ci să fie o mărturie a Domnului glorificat în cer, care va reveni în curând, ca să întemeieze Împărăția Lui de dreptate și pace.

În viața lui Iefta sunt două aspecte de privit: unul al mâniei ascunse, pe care o purta cu sine ca urmare a felului de comportare al fraților lui cu el, și cel al bărbatului care cunoaște Cuvântul, este îmbrăcat cu Duhul și bate pe dușman. Mereu trec pe prim plan trăsăturile lui de caracter, așa cum este cazul și cu fiecare din noi. Cine sau ce a fost cineva înainte de întoarcerea lui la Domnul, după aceea îi creează probleme mari, să nu cedeze vechilor lucruri. Cu toate exemplele greșite ale lui Iefta, trebuie să ne gândim, că Dumnezeu îl preia în rândul eroilor credinței din Evrei 11.

Iefta, versetele 1-3

Numele Iefta înseamnă „El, Cel care deschide”. Aceasta ne îndreaptă spre Dumnezeu, care deschide inima, în care adevărurile spirituale își primesc locul lor. Iefta este unealta, pe care Dumnezeu o folosește în acest scop. Acolo unde amoniții (care reprezintă, așa cum s-a spus, religia cu mintea sau raționalismul) au închis accesul la Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să vină cineva, care să deschidă din nou Cuvântul. Iefta vine din Galaad, deci din Manase. El este un copil născut din prostituție, dar el este instrumentul ales de Dumnezeu ca să lupte împotriva unui dușman, care a fost născut în același fel ca și el. Așa a scris apostolul Pavel Corintenilor, că Dumnezeu folosește lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte (a Corinteni 1,27).

Mai întâi sunt prezentate calitățile lui Iefta: el este un viteaz. Tot așa a fost numit și Ghedeon în primele cuvinte, pe care Dumnezeu i le-a spus (Capitolul 6,12). După aceea aflăm originea sa: el este fiul unei curve. Iefta nu avea ce să facă, că era fiul unei curve. Aceasta se datora păcatului tatălui său și aceasta i-a pricinuit o tinerețe nefericită, care totodată l-a format pentru lucrarea, pentru care Dumnezeu putea să-l folosească mai târziu. Dumnezeu se folosește deseori de oameni, care nu sunt prețuiți în mod deosebit de alții. Respingerea este probabil cea mai dureroasă experiență, pe care un om poate s-o facă în viața sa. Dar cine învață, ca în această situație să fie în părtașie cu Dumnezeu, se va asemăna tot mai mult cu Domnul Isus și prin aceasta va deveni un instrument, pe care Dumnezeu poate să-l folosească. Când Domnul Isus a fost pe pământ, El a fost Cel mai mare repudiat, și pentru lume mai este încă. Iefta a fost respins de frații lui, așa cum și

Domnul Isus a fost respins de frații Săi. Și El a fost disprețuit din cauza nașterii Lui umile. Oamenii spuneau despre El: »Nu este Acesta tâmplarul, fiul Mariei?« (Marcu 6,3). S-a făcut aluzie, că El ar fi născut din curvie (vezi Ioan 8,41).

Adevăratul motiv, pentru care Iefta a fost respins, era lăcomia: el ar fi micșorat moștenirea. Lăcomia după mărire și onoare este și astăzi un motiv pentru care cineva este respins. Conducătorii religioși au respins pe Domnul Isus și conducătorii religioși resping și astăzi pe oricine, care prin vestirea adevărului pune în pericol poziția sa cu vază. Ceea ce este valabil pentru conducătorii religioși, este valabil pentru oricine. Dacă cineva ne prezintă adevărul lui Dumnezeu, vom vrea să scăpăm de el. Căci mesajul lui ne cere să renunțăm la ceva, cu toate că noi nu suntem gata pentru a face aceasta. Iefta nu se opune. El ar fi putut cu puterea lui să lovească înapoi. El era doar un viteaz! El fuge și își găsește scăparea în țara Tob, ceea ce înseamnă „bunătate”, la care noi ne-am putea gândi la bunătatea Domnului. Acolo el este pregătit mai departe pentru lucrarea, la care Dumnezeu îl va chema. O astfel de pregătire ca urmare a lepădării găsim și la Moise și David. În Tob vin tot felul de oameni la el, care de asemenea nu au o patrie. Același lucru citim în istoria lui David în 1 Samuel 22. Prin legătura lor cu Iefta, și acești bărbați devin viteji.

Iefta chemat să fie căpetenie – versetele 4-7

Versetele de început ale acestui capitol constituie un fel de frază intercalată: ele ne fac cunoscut ceva despre Iefta. Versetul 4 se leagă de versetele 17 și 18 din capitolul anterior. După acțiunile de pregătire se pornește lupta. Amoniții încep lupta împotriva lui Israel. Bătrânii din Galaad se văd puși în fața unei mari probleme: încă nu se găsește nimeni, care ar putea să-i conducă în lupta împotriva amoniților. Ei văd o singură posibilitate: să întrebe pe Iefta. Constrânși de împrejurări, acum ei sunt gata să recunoască, pentru calitățile sale, ca și căpetenie a lor pe cel urât odinioară și repudiat din cauza originii lui umile. Tot așa este și cu credința în Domnul Isus ca singurul Mântuitor. Abia atunci când omul nu mai are nicio perspectivă, își caută scăparea la El. Necazul îl face pe om să vină la El.

Înainte ca Iefta să asculte de rugămintea lor, el le aduce aminte, cât de nedrept l-au tratat ei. Se aseamănă puțin, cu ceea ce a făcut Iosif cu frații săi. Frații lui l-au vândut la egipteni. Dumnezeu a călăuzit toate în așa fel, că Iosif a ajuns să fie în Egipt al doilea om după faraon.

Când frații lui, constrânși din cauza foametei, au venit mai târziu la Iosif, Iosif s-a purtat aspru cu ei. El a vrut să facă pe frații lui să-și dea seama, că s-au comportat greșit, și astfel să recunoască și el să poată să-i ierte. Citim această istorisire în Geneza capitolele 42-45. Și cu toate acestea pare să existe o diferență între Iefta și Iosif. Iosif a luat toate din mâna lui Dumnezeu, dar la Iefta nu pare atât de mult să fie așa. El îi învinovățește de o atitudine rea față de el. În toți anii care au trecut, el nu a uitat, ce i-au făcut, și îi acuză pentru aceasta.

Și nouă ne vine uneori foarte greu, să iertăm sau să uităm un tratament rău, pe care l-am suferit. În anumite împrejurări, uneori la mulți ani după aceea, revine pe prim plan. De exemplu: se spune cuiva, că el nu mai este necesar pentru anumite lucrări. Aceasta poate să fie orice fel lucrare, dar luăm ca exemplu, lucrarea de îngrijitor al casei. Se anunță o altă persoană, că vrea să preia această lucrare. Îngrijitorul casei se poate simți ca fiind împins pe linia moartă. Dacă mai târziu se apelează la el, este greu să nu se gândească înapoi la cele întâmplate. Un alt exemplu: suntem trecuți cu vederea la o anumită lucrare, cu toate că suntem convinși, că am fi cei mai buni pentru această lucrare. Dar un altul primește prioritate. Când acest altul va lipsi vreodată și noi vom fi chemați să îi ținem locul, foarte ușor poate veni gândul, că nu ne lăsăm să se joace cu noi. Acum să se caute un altul. Vioara a doua este deseori cel mai greu instrument.

Iefta este numit căpetenie – versetele 8-11

Tratativele despre poziția lui Iefta nu s-au încheiat, când Iefta vine la cei mari cu supărarea lui din trecut. Bătrânii din Galaad continuă eforturile lor de a-l convinge pe Iefta să devină căpetenia lor. În introducerea la această carte am spus, că în cartea Judecători putem să vedem un tablou al supraveghetorilor sau bătrânilor, despre care este vorba în Noul Testament. Nu vedem niciunde, că ei trebuiau convinși să devină supraveghetori. Este o chestiune de bună voie: »Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav. Ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.« (1 Petru 5,2-3) Găsim în acest verset unele aspecte, de care Iefta ar fi putut să țină mai mult seama. Dar noi trebuie să ținem seama, că aceste lucruri sunt valabile și pentru tine și pentru mine. Putem să învățăm multe de la Iefta, și din ceea ce el nu trebuia să fie. Deci nu este vorba „numai” de a arăta, unde Iefta a greșit. Noi trebuie să ne gândim, la tot ce vrem să învățăm de la Iefta, că Dumnezeu i-a oferit un loc în Evrei 11 în rândul eroilor credinței.

Vedem la Iefta, că el vrea să ajute, numai dacă ei îl vor accepta ca și căpetenie. Aceasta nu este caracteristica unui conducător după gândurile lui Dumnezeu. Un conducător adevărat este gata, imediat ce pericolul amenință pe poporul său. El se va angaja direct, fără să țină seama, dacă el este solicitat sau acceptat. Pe Iefta nu-l interesează atât de mult, să fie căpetenie în luptă, ci el vrea să fie conducător și după ce a obținut victoria. Se pare că Iefta dintr-o supărare personală vorbește bătrânilor din Galaad; dar totodată este frumos să vedem, că victoria sa asupra amoniților nu o atribuie puterii sale. El lasă să se recunoască clar dependența lui de Dumnezeu, când spune: »Dacă Domnul îi va da înaintea mea ...«

Bătrânii din Galaad sunt de acord cu propunerea lui Iefta și răspund cu un jurământ, că se vor ține de înțelegerea făcută. Iefta explică din partea lui, că el se va ține de înțelegere, luând pe Domnul ca Martor pentru tot ce spune. Acesta pare să fie înțelesul cuvintelor: »*Și Iefta a spus din nou înaintea Domnului, la Mițpa, toate cuvintele pe care le rostise*«, și nu că Dumnezeu a fost de acord cu cuvintele lui Iefta.

Prima discuție a lui Iefta cu împăratul din Amon – versetele 12-14

Iefta începe întâlnirea sa cu împăratul din Amon, trăgând o linie clară între Israel și dușmanii săi. Aceasta pare insuportabil, dar este singurul fel corect de a proceda cu acest dușman. Amon înseamnă în sens spiritual: rătăcire cu privire la ce a spus Dumnezeu. Orice formă de compromis nu este la locul ei aici. De aceea niciodată nu se poate avea o atitudine prietenească față de teologii moderni, care pun la bază mintea omenească pentru interpretarea autorității Bibliei. Unor astfel de oameni trebuie să li se facă clar, că ei nu au nicio parte la legăturile dintre Dumnezeu și poporul Său. Oricât de prietenos s-ar prezenta acești învățați, în fond ei sunt dușmani ai poporului lui Dumnezeu. Putem să suportăm neștiința, dar nu putem suporta dușmănia.

Reacția nu se lasă mult timp așteptată. Împăratul din Amon întărește pretențiile sale asupra țării, referindu-se la istorie. El lasă să se recunoască un gest prietenos: ei pot da de bună voie țara înapoi; atunci Israel nu are de ce să se teamă, că el se va folosi de forță. Sună foarte înțelept.

Dacă Iefta nu ar fi cunoscut istoria poporului lui Dumnezeu, probabil că ar fi capitulat în fața argumentelor. Așa se petrece astăzi cu mulți: ei cad pradă pălăvrăgelilor frumoase ale teologilor moderni, pentru că ei înșiși nu cunosc Biblia. Ei nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și »plutesc încoace și în colo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire« (Efeseni 4,14).

A doua discuție a lui Iefta cu împăratul din Amon – versetele 15-26

Iefta cunoaște foarte bine istoria poporului lui Dumnezeu. El știe foarte bine cum a acționat Dumnezeu cu poporul Său în trecut. El merge înapoi, la origine, la »*ceea ce este de la început*« (1 Ioan 1,1; 2,13-14,24). Ioan scrie cu privire la anumite învățături greșite, care atacă adevărul cu privire la Hristos (Dumnezeu adevărat și Om adevărat într-o Persoană). Atunci nu se poate face nimic mai bun, decât să se meargă înapoi, la ceea ce Dumnezeu a spus la început. Ceea ce ne-a fost încredințat de Dumnezeu de la început, noi trebuie să păstrăm și să apărăm, dar pentru aceasta noi trebuie să cunoaștem bine aceste cuvinte. Felul cel mai bun de a întrerupe un conflict cu „Amon” este să-i citești un capitol din Biblie.

În tot ceea ce Iefta scoate în evidență din istoria poporului Israel, vedem supunerea față de ce a spus Dumnezeu. El povestește istoria așa cum ea a avut loc în realitate și cum Dumnezeu a lăsat-o să fie scrisă. El cunoștea „Biblia” sa bine și cunoștea locurile din Numeri 21 și Deuteronom 2, unde stă scris, că Israel a luat aceste ținuturi de la Amoriți și nu de la Amoniți. (Acestea sunt două popoare diferite, chiar dacă numele sunt apropiate unul de altul.) Dumnezeu a interzis lui Israel să treacă prin țara Amoniților și Israelii au respectat aceasta.

Concluzia lui Iefta din versetul 23 este clară: Domnul, Dumnezeul lui Israel a dat poporului Său țara și ei au luat-o în posesiune.

Același lucru este valabil și pentru noi. Și noi avem voie și trebuie să luăm în posesiune ce ne-a dat Dumnezeu ca binecuvântări spirituale în locurile cerești și nu trebuie să lăsăm să ni se răpească acestea. Iefta provoacă pe împăratul din Amon, să ia în posesiune, ce le-a dat idoli amoniților și în felul acesta face păreri diferite să devină o luptă între Dumnezeu și idoli.

Ultimul argument, pe care el îl aduce, se bazează pe anii cât Israel a locuit în ținutul cu pricina. Balac, împăratul Moabului, a încercat să se scape de Israel, angajând pe Balaam și prin el a lăsat să blesteme pe poporul lui Dumnezeu (vezi Numeri 22-24). Această încercare nu a reușit și în cei 300 de ani, care s-au scurs după aceea, nu s-a mai făcut niciodată o încercare, să se elibereze cetățile, pe care Israel le-a luat de la amoriți. Dreptul lui Israel asupra acestor cetăți a rămas incontestabil în acest timp. Să renunțe ei acum la acest ținut? Nu poate fi vorba de așa ceva!

Rezultatul discuției – versetele 27-29

Iefta ajunge la următoarea concluzie clară: »*Eu nu am păcătuit împotriva ta, ci tu îmi faci rău, războindu-te împotriva mea.*« Discuția cu împăratul din Moab s-a terminat. Iefta predă problema în mâna Domnului, pentru ca El să poată interveni ca judecător între cele două popoare. El nu așteaptă răspuns de la împărat, să vorbească mai departe nu are sens. El lasă în seama Domnului ultimul cuvânt: »*Domnul, Judecătorul, să judece astăzi între fiii lui Israel și fiii lui Amon!*«

Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu Iefta a dat dovada convingătoare pentru dreptul lui Israel asupra țării. Dar împăratul din Amon nu vrea să asculte. Apoi a venit »*Duhul Domnului peste Iefta*«, și el pornește la luptă. Nu este nicio îndoială, că el duce lupta pentru un lucru drept. Toți ascultătorii lui au prins curaj la auzirea expunerii lui. Este vorba de o luptă, care este în sens deplin cu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceasta discursul lui Iefta înaintea împăratului constă cu adevărat din cuvinte care motivează, care sunt o mare încurajare pentru toți care pornesc la luptă cu el.

Juruința lui Iefta – versetele 30-36

Înainte ca Iefta să pornească efectiv la luptă, face ceva, care nu era necesar. El face un fel de înțelegere cu Dumnezeu și prin aceasta se obligă să facă ceva, ale cărei urmări nu le-a prevăzut. Prin aceasta arată, că el nu cunoaște bine nici pe Dumnezeu și nu se cunoaște nici pe sine însuși. În Geneza 28,20-22 citim ceva asemănător despre Iacov. Iefta, care a arătat, că el cunoaște bine

istoria poporului lui Dumnezeu, nu ia nicio învățătură din greșeala lui Iacov. Prin juruița lui, el tratează efectiv cu Dumnezeu, ca și Iacov, și prin aceasta arată, că el nu se încrede necondiționat în Dumnezeu. El gândește, ca și Iacov, să fie singur în stare să-și țină făgăduința, fără ca el să fie pe deplin conștient de conținutul adevărat al juruiței. S-a grăbit în încheierea acestei înțelegeri cu Dumnezeu. Dacă s-ar fi gândit câtuși de puțin, cu greu s-ar fi putut aștepta ca un bou sau o oaie din casa lui să-i iese înainte. Deci el este vinovat de o juruiță făcută în grabă. Proverbe 20,25 și Eclesiastul 5,1 atenționează cu privire la astfel de vorbe. În Biblie sunt prezentate și juruițe bune, ca de exemplu juruița Anei în 1 Samuel 1. Acesta a fost o juruiță care a ieșit dintr-o gândire spirituală și a fost orientată în direcția onoarei care se cuvenea lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Ana a cerut și a dorit, ca copilul ei să fie unealta în acest scop.

Dumnezeu dă lui Iefta o victorie de dimensiuni mari. Dumnezeu Și-a împlinit partea Sa în înțelegerea făcută. Știrea despre victorie se răspândește repede și când Iefta ajunge acasă, fiica lui îi iese în întâmpinare. Ea este singurul lui copil. Aceasta ne aduce aminte de Geneza 22,2, unde Dumnezeu vorbește lui Avraam despre fiul lui ca despre fiul său, singurul său fiu, pe care îl iubește. Reacția lui Iefta este sfâșietoare. El nu și-a uitat juruița, dar devine însă deodată conștient de urmările fatale ale vorbirii lui necugetate. Se pare că la început consideră pe fiica lui vinovată pentru faptul că el trebuie să-și îndeplinească juruița în felul acesta. El îi ia în nume de rău, că ea a fost prima care i-a ieșit în întâmpinare și o muștră, că ea îl împinge la nenorocire.

Juruița, pe care el a făcut-o, este irevocabilă pentru el. El nu poate s-o anuleze, este imposibil pentru el. Levitic 5,4 i-ar oferi posibilitatea, să-și retragă cuvintele necugetate. Dar în acest caz ar fi trebuit să aducă o jertfă pentru vină. Prin faptul că nu face aceasta, lasă să se recunoască ceva din caracterul lui Iefta. Pe de o parte se vede, că el era un om cu caracter tare: el se ține de cuvintele spuse. Pe de altă parte lasă să se recunoască, că el este un om cu principii de neclintit. Vedem apoi în Iefta pe cineva, care nu este gata să-și păteze obrazul, „să se blameze singur”. Aceasta este o caracteristică a oamenilor legalști. Atitudinea consecventă a acestor oameni impune respect, atâta timp cât această atitudine o aplică la ei înșiși, însă de îndată ce ei impun altora principiile lor, produc multă pagubă altora. Ei jertfesc uneori soția și copiii, numai ca să-și mențină promisiunile luate și le pricinuesc multă pagubă spirituală, pentru că nu vor să-și retragă juruițele făcute în grabă, ca să nu-și păteze obrazul. Capitolul următor va confirma această trăsătură de caracter a lui Iefta.

Este remarcabil, că Biblia nu face nici o evaluare a faptei lui Iefta. Ceea ce spun aici, este deci o explicație din partea mea. La aceasta se adaugă faptul, că nu este clar, dacă Iefta a jertfit realmente pe fiica lui sau dacă înseamnă, că ea a rămas nemăritată. Voi reveni la aceasta.

În fiica lui Iefta iese la lumină un fel de gândire minunat. Ea se supune pe deplin tatălui ei și nu face nici o încercare, să-l facă să ajungă la alte gânduri. Ea încurajează pe tatăl ei, să îndeplinească juruița pe care a făcut-o, cu toate că aceasta are loc pe cheltuiala ei. În privința aceasta este un model minunat al lui Hristos, care S-a supus în chip desăvârșit drumului, pe care avea să-l meargă înaintea Tatălui Său. În istorisirea din Geneza 22, pe care am amintit-o deja, vedem în Isaac același indiciu spre Domnul Isus.

A jertfit Iefta literalmente pe fiica lui? – versetele 37-40

Mulți comentatori și-au bătut capul cu această întrebare. O scurtă antologie a ceea ce au dat învățați de preț în această privință arată că este foarte greu să dai un răspuns clar la această întrebare. Putem să ne facem o părere proprie din acestea sau să ne verificăm părerea noastră.

- *Henri Rossier*: Toată viața ei o va petrece în singurătate și nici un bărbat nu va avea părtășie cu ea, așa că ea va trăi toată viața fără să aibă copii. În acest sens ea va trăi ca și moartă.

- *William Kelly*: El și-a jertfit fiica, corespunzător duhului său foarte hotărât, neînduplecabil. Înțelepciunea sfântă a Scripturii nu oferă detaliile asupra unei fapte care este în contradicție nemaipomenită cu gândurile lui Dumnezeu.

● *Frederick William Grant*: În ceea ce privește juruința lui Iefta: graba excesivă și eșecul par să fie legate de această juruință, dar cu siguranță nu jertfa omenească, pe care au presupus-o mulți. Cei mai mulți comentatori actuali sunt de acord și cred, că fiica lui a fost închinată lui Dumnezeu, ca să trăiască necăsătorită, așa cum arată clar versetele 37-39.

● *Martin Luther*: Unii sunt ferm convinși, că ea nu a fost jertfită, dar textul este prea clar, ca să se poată aproba această interpretare.

● *Kurtz, in Sacred History*: dovezi pentru o jertfire literalmente se găsesc în deznădejdea tatălui, în supunerea curajoasă a fiicei, în aducerea aminte în fiecare an și în tristețea fiicelor lui Israel și în istoria scriitorului însuși, care nu este în stare să descrie clar și precis scena îngrozitoare, pe care el o privește atât cu admirație cât și cu groază.

● *Edersheim*: Marii comentatori iudei ai Evului Mediu au atras atenția, în contrast cu Talmudul, că ambele expresii din versetul 31 («*va fi închinat Domnului*» și «*îl voi aduce ca ardere de tot*») nu sunt identice. Niciodată nu se spune despre o jertfă de animale, că ea trebuie „să fie pentru Domnul”, din simplul motiv că o jertfă de ardere de tot ca atare aparține Domnului. Când însă este vorba de oameni, care să fie jertfiți Domnului, atunci se folosește această expresie, așa cum este cazul celor întâi născuți din Israel și din Levi (Numeri 3,12-13). Dar în aceste cazuri nu se presupune niciodată, că este vorba de o jertfă de oameni în adevăratul sens al cuvântului. Dacă fiica iubită s-ar fi dedicat singură morții, atunci este aproape de neînțeles, că ea dorește ca cele două luni, care i-au mai rămas, să nu le petreacă împreună cu tatăl ei cu inima zdrobită, ci în munți, împreună cu prietenele.

● *Samuel Ridout*: Niciodată nu mi-am putut schimba părerea despre faptul, că Iefta a făcut cu fiica lui, ceea ce orice cititor simplu, care citește această secțiune, crede, că el a făcut. El lasă să se recunoască ca fiind un om aspru, convins de propria dreptate, care mai târziu cu bună conștiință ucide 42000 din frații lui Israeliți. Un astfel de om este în stare să jertfească chiar literalmente pe fiica lui. El a scos sabia, ca să lovească pe amoniți; el a ucis pe fiica lui, pentru că a jurat, și a omorât pe frații lui. Prieten și dușman sunt tratați la fel.

Personal înclin să cred, că Iefta a ucis realmente pe fiica lui. Aceasta este impresia pe care o primesc, dacă citesc textul, așa cum este scris.

După această scurtă incursiune îmi mai rămâne o remarcă de făcut cu privire la ultimul verset din acest capitol. Dacă în fiecare an s-a păstrat aducerea aminte de fiica lui Iefta, cu cât mai de preț este Domnul Isus, ca să ne aducem aminte de El în fiecare zi și în mod deosebit în prima zi a săptămânii.

Capitolul 12

Introducere

Sfârșitul istoriei lui Iefta nu este deosebit de sublim și nici demn de urmat. Iefta nu se comportă aici cu blândețe, ci cu asprime. Prin aceasta mulți au trebuit să moară. El nu se lasă călăuzit de dragoste, ci caută propria onoare.

Prilej de conflict – versetul 1

Bărbații din Efraim nu s-au schimbat cu nimic după evenimentele de la începutul capitolului 8. Gedeon a făcut acolo concesii bărbaților din Efraim aflați pe un nivel foarte scăzut. Din păcate ei nu s-au lăsat pătrunși de aceasta, căci erau preocupați cu ei înșiși. Din aceasta se vede, că un tratament bun nu conduce neapărat la o mai bună cunoaștere de sine. Atitudinea lor mândră, bazată pe o poziție, care în chip presupus le oferea dreptul la un loc de cinste, era încă prezentă. Aici se plâng din nou, pentru că ei gândesc, că nu au fost tratați cu atenția care li se cuvenea. Un păcat, care nu este sincer mărturisit, mai devreme sau mai târziu va apărea iarăși. Aceasta este în contradicție crasă cu felul de gândire al apostolului Pavel, despre care citim în Filipeni 1,15-18. Ei lasă să se recunoască repede ca frați supărați.

Reacția lui Iefta – versetele 2-4

Iefta nu reacționează în cazul acesta, așa cum a făcut Ghedeon; el le face reproșuri. Pentru el se potrivește partea a doua din Proverbe 15,1, așa cum prima parte a aceluia verset se potrivea pentru Ghedeon: *»Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia.«* Este remarcabil, cât de des folosește el cuvântul „eu” în discuția sa cu bărbații lui Efraim. *»Eu și poporul meu«* (adică Galaad) arată o comportare partaică, sectantă. El nu mai are nicio privire pentru întreg poporul lui Dumnezeu. Iefta se exprimă așa, deoarece el însuși se simte jignit.

Când „eu” propriu trece pe prim plan, atunci se urmăresc numai interesele proprii și se caută propria onoare. Astfel de lucruri se găsesc la oamenii care se lasă călăuziți de lege. Cine vrea să fie plin de râvnă pentru Lege, nu va putea să evite să se găsească pe sine important și să urmărească propria onoare. Legea a fost într-adevăr dată omului, pentru ca el să arate prin această Lege, că el trăiește după norma lui Dumnezeu. Dar nu este nimeni care a respectat Legea, sau care să poată s-o respecte. Aceasta nu este din cauza legii, ci din cauza omului. Cine vrea să respecte cu adevărat legea, ajunge să descopere, că el nu este în stare s-o respecte. El confirmă ținta legii: să-l facă pe om să recunoască, cine este el de la natură. De aceea în 1 Timotei 1,8-9 stă scris: *»Noi știm că Legea este bună, dacă cineva o întrebuințează bine, căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei nelegiuiți și nesupuși, pentru nevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă«,* și așa mai departe. Prin Lege omul cunoaște starea lui de păcătoșenie. Aceasta îl va duce la Hristos, la care se găsește mântuire prin lucrarea Sa de la cruce.

Cine și-a luat refugiu la Hristos este liber de blestemul Legii. Citim în Galateni 3,13: *»Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”«* În Romani 10,4 se spune chiar, că credinciosul nu mai are absolut nimic a face cu Legea: *»Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.«*

Cine ca creștin vrea totuși să țină Legea – fie chiar numai din recunoștință – se așează din nou sub blestemul Legii. Legea nu poate să facă altceva. Ea nu poate decât numai să condamne, să aducă moartea, deoarece ea este destinată pentru omul natural. Când un credincios începe din nou să țină Legea, atunci el face ceva, pe care apostolul Pavel în scrisoarea sa către Galateni înfierează

aspru. Urmarea acestei comportări în relațiile unii cu alții o descrie în Galateni 5: *»Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții«* (versetul 15). *»Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții«* (versetul 26).

Regăsim aceasta în viața lui Iefta și vom regăsi și în viața creștinilor, care iau Legea ca regulă de viață. Când propria onoare este jignită și regula de viață este Legea, atunci se răspunde cu răzbunare și luptă pentru onoarea proprie. Rezultatul este, că nu mai este nicio roadă pentru Dumnezeu. Numele Efraim înseamnă însă „roditor”! Nu spun că Efraim este scuzabil. Ei s-au comportat cu totul nedemn de numele lor demn de toată onoarea. Ei au provocat pe Iefta să se comporte în felul acesta. Dar câtă vărsare de sânge putea să fie evitată, dacă Iefta ar fi reacționat altfel? Câtă ceartă și discordie și omoruri prin lovire spirituală nu s-ar fi putut evita în Adunările locale, dacă onoarea personală și interesele personale ar fi fost lăsate la o parte și dragostea de frați ar fi fost pusă în practică?

Prilejul: o insultă – versetul 4

Prilejul direct al certei între frați este o insultă ordinară, care nu este suportată de ceilalți. Bărbații din Galaad au fost insultați de bărbații din Efraim, ei au fost foarte supărați. Ei au fost insultați ca fugari ai lui Efraim. Ce jignire! Ei nu au putut să accepte aceasta. În felul acesta se ajunge la o confruntare între cele două partide. Este un lucru bun, dacă nu renunți câtuși de puțin atunci când se face nedreptate Domnului Isus sau Cuvântului lui Dumnezeu, sau sunt atacați, dar când eu însumi sunt atacat, lucrurile stau cu totul altfel. În ultimul caz, eu pot să birui răul cu bine, dar nu răsplătind răul cu rău (vezi Romani 12,21,17). Atunci nu se acționează potrivit cu principiile divine. Vom vedea, că în capitolul 20 este o situație, care justifică un război fratricid, deoarece acolo principiile divine sunt puse în joc. Iefta dedică mult timp dușmanului și are multă răbdare cu el, dar față de poporul lui Dumnezeu este foarte puțin legat.

Vadurile Iordanului – versetul 5

Semințiile, care erau despărțite între ele de Iordan, puteau fi ajunse prin vaduri. Și tocmai acolo are loc baia de sânge. Iordanul vorbește despre moartea și despre învierea lui Hristos și despre faptul că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos. Iordanul este deci de fapt un loc în care trebuie să se vadă cel mai bine unitatea poporului lui Dumnezeu și unirea lui cu El. Putem să aplicăm aceasta la locul unde devine cel mai vizibil unitatea Adunării, și anume la Masa Domnului. Acolo se vestește moartea Sa: *»Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El«* (1 Corinteni 11,26). Paharul vorbește despre sângele lui Hristos și pâinea despre trupul lui Hristos. Adunarea datorează toate binecuvântările ei acestei lucrări, chiar și binecuvântarea unității ei. La sărbătorirea cinei la Masa Domnului ea are dreptul să lase să se recunoască această unitate. *»Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine«* (1 Corinteni 10,17). Dar ce s-a făcut din aceasta în practică? Din această unitate nu se mai vede mult, deoarece fiecare grupă are gândurile și păreri proprii despre această „unitate”. Pot să fie gânduri foarte largi, prin care fiecare, care spune numai, că este credincios, fără nicio altă verificare și numai pe baza propriei mărturii poate să ia parte la Cina Domnului. Această unitate ne biblică se găsește în mișcarea ecumenică, atât în Bisericile instituite cât și în curente largi ale mișcării evanghelice. Deoarece acest aspect nu se întâlnește în istoria de față nu voi intra în alte detalii.

Atitudinea, pe care o ia Iefta aici, ne face să ne gândim la un alt pericol, contrariul deschiderii prea largi, și anume, închiderea prea mare. Ea se constată atunci când credincioșilor li se refuză participarea la masa Domnului, la care sunt invitați pe baza Scripturii. Scriptura învață, că un credincios poate lua parte la Masa Domnului când el

- a. nu trăiește în păcat (1 Corinteni 5);
- b. nu susține nicio învățătură greșită despre Domnul Isus și Scriptură (Galateni 5,1-10);
- c. nu are părtășie cu credincioși, care trăiesc în păcat sau au învățături greșite (2 Timotei 2,16-21; 2 Ioan versetele 9-11);
- d. nu are părtășie cu credincioși, care ei înșiși nu trăiesc în păcat și nu susțin învățături greșite, dar aparțin în continuare unei Biserici sau grupe, despre care știm, că acolo sunt lucruri care nu sunt condamnate și înlăturate (1 Corinteni 10,18; Apocalipsa 18,1-5; vezi și 2 Corinteni 6,14-17 și Evrei 13,9-13).

Din toate aceste locuri din Scriptură rezultă clar, că Dumnezeu și păcatul nu se pot uni. Pe scurt spus, din aceasta rezultă, că cineva trebuie să fie curat în învățătură și viață și să nu aibă nicio părtășie cu credincioși care nu sunt caracterizați de aceste lucruri. Alte condiții pentru participarea la Masa Domnului nu sunt puse de Scriptură și nici noi nu trebuie să le punem. Dacă de exemplu noi cerem de la cineva, să gândească exact ca noi despre viitorul Israelului, înainte ca să fie admis la Masa Domnului, atunci din „viitorul lui Israel” noi facem un „șiboleț” (șiboleț= particularitate a vorbirii, prin care vorbitorul se recunoaște, că aparține unei anumite grupări sau regiuni). Noi facem atunci din înțelegerea profeției o condiție de admitere la Masa Domnului. Este foarte posibil, ca cineva să nu aibă înțelegerea corectă a acestei profeții. El poate fi învățat în privința aceasta. Dar a pune o astfel de condiție pentru admiterea la masa Domnului este o îngustare ne biblică sau o îngustare a părtășiei.

Este important să căutăm vadurile, adică, să căutăm partea comună de credință, ca să ne împărtășim reciproc din ea. De pe această poziție poate avea loc »*zidirea sufletească pe credința noastră prea sfântă*« (Iuda 20). Deci nu este vorba despre ce duce la despărțire, ci despre ceea ce unește și leagă.

Șiboleț sau sibolet – versetul 6

Cuvântul Șiboleț înseamnă „spic de grâu” sau „talazuri”. Cine nu rostea acest cuvânt, așa cum considerau galaadiți că este bine, era înjunghiat. Acest cuvânt a servit pentru o diferențiere clară între efraimiți și galaadiți. Expresia amintește deci de executarea unei despărțiri. Este un pericol, pe care noi putem să-l recunoaștem și astăzi, probabil chiar în inimile noastre, în jurul nostru. Ne gândim, sau auzim, că este bine să știm ce deosebește o comunitate de credință de altă comunitate de credință. Ceea ce la ceilalți nu este în ordine, este prezentat cu detalii, în timp ce propriile cunoștințe sunt considerate corecte.

Nu vreau să spun prin aceasta, că noi nu am putea fi convinși pentru noi înșine de locul corect, pe care noi îl ocupăm în mijlocul unei creștinătăți lepădate. Este un lucru bun, dacă aparținem unei Adunări locale, care se strânge după principii biblice, și acolo purtăm răspundere. S-ar putea să fie așa, că noi am găsit acest loc după ce mai înainte am cunoscut diverse Biserici, respectiv comunități de credință. Atunci putem explica efectiv, pentru ce nu am putut să rămânem într-un anumit loc. Dar motivul pentru care am plecat are atunci a face cu unul din punctele a-d amintite mai înainte. Noi nu putem să plecăm dintr-o părtășie, pe motivul că acolo o dată au fost neprietenoși cu noi. Experiența noastră personală s-ar putea să fie importantă, dar un motiv de a pleca poate numai atunci să fie justificat, dacă acolo sunt lucruri sau se petrec lucruri care se pot dovedi că sunt în contradicție cu Biblia și acolo nu se intenționează să se schimbe ceva pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Orice test, care desparte pe poporul lui Dumnezeu unul de altul – în loc să-l despartă de dușmanii lui -, este un »șiboleț« nou.

Sfârșitul lui Iefta –versetul 7

Cuvântul lui Dumnezeu amintește, că Iefta a judecat șase ani pe Israel. Prin aceasta el primește pecetea lui Dumnezeu, că el este unul care, cu tot eșecul lui față de Efraim, a fost folosit de Dumnezeu. Din 1 Samuel 12,11 devine clar, că Iefta a fost trimis de Dumnezeu tot așa cum a fost trimis Ghedeon, Barac și Samuel. Ne aducem aminte și de faptul, că Iefta a fost un om, care este numit în Evrei 11 pe lista eroilor credinței. El a știut ce a făcut Dumnezeu cu poporul Său. El cunoștea, ca să zicem așa, Biblia. Ea era baza sa în îndeplinirea sarcinilor pe care i le dădea Dumnezeu.

Viața i-a fost grea. În ochii noștri probabil a eșuat prea mult. Am încercat să arăt lecția din aceasta. Cu toate acestea Dumnezeu este Cel care va măsura corect viața lui Iefta. Iefta aparține celor drepecți, care încă nu a primit ce a fost făgăduit (Evrei 11,39). Dar acest moment va veni. Atunci Dumnezeu va răsplăti și pe Iefta pentru credințioșia pe care el a dovedit-o pe pământ în slujba poporului lui Dumnezeu. El este înmormântat în așteptarea acestui moment.

2f) Capitolul 12,8 –15

Ibțan, Elon, Adon

Ibțan – versetele 8-10

După Iefta au apărut iarăși unii judecători, despre care nu se relatează multe, exact așa ca și după regimul lui Abimelec (vezi capitolul 10,1-5). Împreună au oferit 25 de ani de liniște. Când noi putem avea parte de un timp de liniște, atunci aceasta este un dar din partea lui Dumnezeu. El ni-l dă nu ca să adormim, ci ca o ocazie să ne întărim spiritual.

Judecătorii amintiți stau în contrast cu eșecul lui Iefta. Primul se numește Ibțan, și numele lui înseamnă „curăție”. Am scris deja ceva despre curăția în viața noastră personală și în părtășia credincioșilor. În epistola lui Iacov 3,17 citim ceva despre originea curăției și despre locul pe care ea îl ocupă: *»Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată«*. Vedem aici, că curăția rezultă dintr-o înțelepciune, care își are izvorul în cer, în Dumnezeu, și că această înțelepciune crează pe pământ mai întâi »curăția«. Aceasta rezultă din cauză că înțelepciunea are privirea îndreptată și spre stricăciunea care este în lume și de care ea este înconjurată. Cine trăiește în curăție, adică în părtășie cu Dumnezeu, va avea parte de pace în sufletul său și pacea din el va străluci în afară. De aceea se spune în continuare *»apoi pașnică«*. Ceea ce urmează după aceea, totul se referă la viața într-o lume total ne curată. Înțelepciunea, care este de sus, are dreptul să lase să se vadă în această lume ce se găsește în Dumnezeu. Dar așa cum s-a spus, începe cu curăția, cu însemnătatea numelui Ibțan.

Ibțan vine din Betleem, ceea ce înseamnă „Casa pâinii”. Aceasta ar trebui să fie orice părtășie de credință. O Adunare locală va fi o „casă a pâinii” pentru sufletele înfometate, când în mod deosebit bătrânii Adunării iau seama la curăția și sfințenia care sunt necesare, pentru a putea avea parte de prezența lui Dumnezeu. Contrastul cu Iefta se arată prin ceea ce face Ibțan. În loc să jertfească propria fiică și să omoare pe frații săi, la el se găsește creștere și înmulțire. El lasă pe toate cele treizeci de fiice să se căsătorească. Ele iau curăția, pe care au văzut-o la tatăl lor, în noul lor mediu de viață. În felul acesta el dă mai departe propriul lui principiu de curăție. Pentru fiii lui este valabil același principiu; ei sprijinesc poziția lui personală. Putem deduce aceasta din faptul că ei rămân în apropierea lui. Așa poate fiecare bătrân al Adunării, care acționează cu credincioșie (adică, după principiile Cuvântului lui Dumnezeu), să conteze pe răspândirea și susținerea acestor principii de către alții.

Toți fiii și fiicele lui s-au căsătorit. Ibțan trebuie să fi avut o familie în care fiecare tânăr și fiecare tânără a fost primită cu plăcere, atunci când el sau ea s-a căsătorit. Face bine părinților, când văd că copiii lor se îndrăgostesc de tineri sau tinere din alte Adunări locale și se căsătoresc, ca împreună cu ei să meargă pe calea Domnului și împreună să-I slujească cu viața lor. Ibțan nu a rămas acasă să stea, ci a lucrat pentru copiii lui. Când a găsit un loc bun pentru ei, a lăsat liniștit pe copiii lui să plece. Influența lui asupra lui Israel a fost de șapte ani. Numărul șapte arată spre desăvârșire, așa cum am văzut mai înainte. Timpul în care el a judecat trebuie să fi fost o binefacere pentru popor. Locul de unde venea a devenit locul înmormântării lui.

Elon – versetele 11-12

Elon înseamnă „tare”. El este un urmaș al lui Zabulon, al cărui nume înseamnă „locuință”. Zabulon și-a primit numele în Geneza 30,20. Lea spune acolo: *»De data aceasta bărbatul meu va locui cu mine.«* Ea gândea, că prin al șaselea fiu, pe care l-a născut lui Iacov, a câștigat simpatia lui. Aceasta exprimă gândul unei împăcări între Iacov și Lea. La ce ne putem gândi, când citim despre Elon din Zabulon? La aceea, că cineva este numit un om tare, când el aduce împăcare acolo unde este ceartă. El este unul, care ține mâinile sale pe umerii a doi frați, sau două surori, care se ceartă. În Filipeni 4,3 apostolul Pavel este un astfel de om tare. Sper că și noi lășăm să se recunoască puterea noastră, prin aceea că facem pe frații sau surorile care se ceartă, să se împace.

Elon este îngropat în Aialon. Unul din înțelesurile acestui nume este „locul stejarilor”. Stejarul este simbolul puterii și statorniciei. Prin moartea sa viața lui nu a trecut, ea nu este dată uitării. Aceeași putere, pe care el a arătat-o în viața sa, este legată și de moartea lui. Elon arată ceva din felul conducătorilor, despre care citim în Evrei 13,7. Acolo este vorba de conducători, care au murit deja: *»Aduceți-vă aminte de mai marii voștrii, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!«*

Abdon – versetele 13-15

Și aici putem învăța unele lucruri din însemnătatea numelui. Abdon înseamnă „slujire”; Hilel înseamnă „cântare de laudă”; Piraton înseamnă „libertate”, „nobil”, „punct înalt” sau „răsplătire”. Când lucrarea unui bătrân al Adunării rezultă dintr-o inimă plină de cântare de laudă și poate fi exercitată în libertate, atunci este o binefacere pentru Adunare. Un astfel de bătrân, sau conducător, își va face lucrarea cu bucurie. În privința aceasta depinde mult de credincioșii în mijlocul cărora el face lucrarea. Ea nu trebuie să-i fie îngreunată. Atenționarea din Evrei 13,17 este foarte potrivită în astfel de lucrări: *»Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos.«* Astfel, în fiecare Biserică locală există o interdependență între bătrâni sau »mai marii voștri« și cei călăuziți. Când un bătrân (sau prezbiter, supraveghetor) își face bine lucrarea, atunci fiii și nepoții lui (spirituali) vor duce mai departe cântarea de laudă a tatălui lor (spiritual) și bunicului lor. Cei mai în vârstă și tinerii îl urmează. Chiar și generația a treia (de cele mai multe ori generația care pleacă) ia parte la aceasta.

Taina succesului lui devine vizibilă prin victoria asupra amaleciților. În timpul vieții sale el a cucerit o bucată din terenul lor. Amalec este simbolul cărnii (a firii pământești). Abdon ne prezintă simbolic o persoană, care a înfăptuit practic ceea ce citim în Galateni 5,24: *»Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească cu patimile și poftetele ei.«* Mormântul ei devine un monument de aducere aminte al acestui fapt. Abdon și-a creat prin victoria lui asupra cărnii (amaleciții) un drum care duce în sus (în munți). Pe mormântul lui putea sta scris: „carnea a fost biruită”.

2g) Capitolele 13-16

Samson

Capitolul 13

Generalități

Istoria lui Samson stimulează permanent fantezia. Un om deosebit de puternic, și totuși așa de slab. În contrast cu judecătorii anteriori, care în lupta cu dușmanii au avut întotdeauna alături de ei și concetățeni, Samson face totul singur. El nu conduce nicio oștire, ca Ghedeon și Iefta. În această acțiune ca solitar, în care nu există nicio legătură cu poporul lui Dumnezeu, devine vizibil egoismul lui Samson.

Pe de altă parte activitatea lui ca solitar se potrivește cu poporul lui Dumnezeu, care în totalitatea lui s-a depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu.

În ceea ce privește creștinismul, această situație se regăsește în epistola a 2-a către Timotei. Când decăderea în creștinism a luat astfel de forme, că o reabilitare nu mai este posibilă, atunci credințioșia personală față de Domnul și Cuvântul Său are valoare mare. Această credințioșie se arată prin despărțirea de păcat. Atunci poate fi vorba de »omul lui Dumnezeu« (2 Timotei 3,17). Acesta este omul, care într-o stare generală de decădere arată totuși în viața proprie caracteristicile lui Dumnezeu. El este unul, care intervine pentru Dumnezeu și drepturile Lui, în mijlocul unei creștinătăți, care nu se sinchisește de aceasta. Întreg principiul puterii constă în punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Vreau să amintesc pe scurt, ceea ce am scris deja mai înainte, și anume, că oamenii de atunci nu înfățișează așa de mult pe oamenii de astăzi, ci ei sunt mai mult reprezentanți ai forțelor morale sau spirituale, care conduc astăzi poporul întreg, sau numai pe unii. Dacă aplicăm acest principiu la Samson, vedem că el explică principiul nazireatului. Aceasta înseamnă, că Dumnezeu vrea să arate prin el, că într-un timp de decădere există putere spirituală în cineva care trăiește despărțit de păcat și în părtășie cu Dumnezeu. Punerea deplină deoparte pentru Dumnezeu este izvorul puterii în lupta cu dușmanii noștri. În chip desăvârșit se vede aceasta în Isus Hristos. El era adevăratul Nazireu.

Istoria lui Samson ascunde în sine lucruri ciudate. Pe de o parte vedem la el harul și hotărârea lui Dumnezeu, planul pe care Dumnezeu l-a avut cu el. Pe de altă parte vedem, cât de puțin devine aceasta vizibil în viața lui Samson. Sunt două lucruri diferite: ce Dumnezeu intenționa să facă cu Samson, și ce era Samson în practică. În cele din urmă Samson are nevoie el însuși de un eliberator și moare chiar în mâinile dușmanilor săi, filistenii. Cu toate acestea el este un tablou al lui Israel, pe care Dumnezeu l-a pus deoparte pentru Sine ca popor, dar care nu s-a comportat ca atare.

Tot așa s-a întâmplat și cu Biserica, pe care Dumnezeu a ales-o ca popor ceresc al Său. Biserica a devenit necredincioasă chemării ei de a se comporta pe pământ ca popor ceresc. Ea și-a însușit o comportare pământească. Principii de ale filistenilor au pătruns în ea și ele decid în cea mai mare parte înfățișarea Bisericii, sau mai corect spus, a creștinătății. Ei i se potrivește ceea ce citim în 2 Timotei 3,5: »... *au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea.*« Aceasta este ceea ce înfățișează filistenii. Această apariție a unei »forme de evlavie« o vom întâlni mereu în istoria de față. Nu se așteaptă de la Biserică o reabilitare deplină, chiar dacă sunt timpuri de trezire spirituală. Istoria ei pământească se termină, ca în această carte, într-o captivitate permanentă la filistenii.

Viața lui Samson ne arată ceva din mărturia creștină pe pământ, atât sub aspect personal cât și colectiv. Când mărturia devine o chestiune personală în loc să fie colectivă, aceasta înseamnă că întregul este în decădere.

Introducere

În acest capitol totul este văzut din partea lui Dumnezeu. Vedem cum El este la lucru și poartă grijă, ca totul să fie pregătit pentru nașterea unui nazireu. Se pregătește „cuibul” nazireului. Dumnezeu a vrut ca Samson să fie toată viața un nazireu. În cartea Numeri capitolul 6 se găsește legea nazireatului. Citim acolo, că cineva putea de bună voie să se consacre nazireatului pentru un timp. Samson nu avea nicio alegere. Dumnezeu l-a hotărât să fie nazireu toată viața lui. Dar Dumnezeu reglementează totul în așa fel, că pentru El este și posibil să împlinească. Așa cum va rezulta clar în capitolul acesta, toată pregătirea mărturisește despre aceasta. Faptul că Dumnezeu acționează în acest fel, explică încă o dată grija Sa neîntreruptă și dragostea Sa față de poporul Său. Aceasta devine și mai clar, dacă ne gândim cum acest popor l-a fost mereu necredincios, de atâtea ori și acum în cea mai mare măsură. Dumnezeu începe să acționeze cu atotputernicie.

Iarăși deviere – versetul 1

Pentru a șaptea oară citim: »Copii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului (textual: ce era rău în ochii Domnului)«. Nuiăua de pedepsire, pe care Dumnezeu o folosește acum, sunt filistenii. Ei au fost folosiți și mai înainte pentru pedepsire. Am văzut aceasta în capitolul 10,7. Dar acolo nu erau dușmanul principal, ca acum. Ei au ocupat țara. Filistenii nu sunt numiți printre națiunile rele ale Canaanului. În capitolul 3,3 am spus deja ceea ce reprezintă filistenii. Din cauza importanței recunoașterii acestui dușman, voi repeta aici unele lucruri și totodată voi scoate în evidență caracteristici noi. Filistenii par să reprezinte pe oamenii care în exterior ocupă o poziție în concordanță cu ceea ce Dumnezeu a dat poporului Său. Ei posedă o formă de evlavie (2 Timotei 3,5). În timpul nostru ei se pot compara cu creștinii cu numele, cu oamenii, care simulează că sunt creștini, dar nu sunt născuți din nou. Sunt imitatori.

Filistenii reprezintă o religie plăcută pentru omul care nu este născut din nou. Lucrarea lor este, de exemplu, înfundarea fântânilor, ca și în Geneza 26. Aceasta înseamnă, că ei împiedică lucrarea Duhului Sfânt, căci fântânile sunt un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, care este făcut viu prin Duhul Sfânt. Domnul Isus vorbește despre aceasta în Ioan 4 și 7. Filistenii folosesc lucrurile lui Dumnezeu spre folosul lor. Aceasta este acuzarea, pe care Dumnezeu o aduce prin profetul Ioel (Ioel 3,5), printre alții și filistenilor. Un exemplu: creștinul cu numele dă anumitor noțiuni biblice importante un conținut cu totul altul, decât cel adevărat. Să ne gândim numai la binecuvântarea filiațiunii credincioșilor. Credincioșii sunt numiți copii ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu. Ce face creștinul cu numele din aceasta? El spune, toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu. În felul acesta această binecuvântare este degradată la nivelul omului firesc, nenăscut din nou. Și cum stau lucrurile cu concepția lor referitoare la învierea lui Hristos în trup, un fundament al credinței creștine? Și creștinul cu numele vorbește despre învierea lui Hristos, dar prin aceasta el vrea să spună, că Hristos trăiește mai departe ca Idee, răspândită de adepții Lui.

Cu privire la filistenii, noi trebuie să recunoaștem tactica pe care ei o folosesc, ca să scobească adevărul lui Dumnezeu și să-l facă lipsit de conținut. Ca să spunem cu cuvintele din 2 Timotei 3,5: »... îi tăgăduiește puterea«. Ei se referă la Biblie, dar în realitate nu acceptă nimic din Biblie. Și cu toate acestea nu doresc nimic mai mult, decât să-și introducă gândurile în domeniul creștin. Filistenii nu sunt dușmani din afara țării, ci ei locuiesc în țară. Și cu toate că nu au niciun drept asupra țării, căci Dumnezeu a dat-o poporului Său (Deuteronom 32,8-9), ei își leagă numele cu ea: Palestina. Dintre toți dușmanii lui Israel din Vechiul Testament, cel mai mult se vorbește despre filistenii. Ei au subjugat Israel mai mult decât oricare alt popor. David a fost cel care i-a bătut definitiv.

Chiar dacă noi nu suntem creștini cu numele, trebuie totuși să fim foarte atenți, să nu cădem în vraja unei vieți plăcute, pe care pare că o trăiește creștinul cu numele. Este o viață din firea pământească și pentru firea pământească (carnea) și nu pentru Dumnezeu. Numai, și numai preocuparea cu Domnul Isus, al cărui tablou îl avem în David, ne poate păzi de ea. Samson a căzut în vraja părții atrăgătoare a filistenilor, aici sub forma unor femei. El nu a fost stăpân pe

poftele lui. Aceasta a însemnat decăderea lui de la nazireat și prin aceasta a ratat împlinirea misiunii sale. Tot așa ni se va întâmpla și nouă, dacă nu rămânem despărțiți de ceea ce creștinătatea oferă omului carnal. Atunci nu vom mai putea fi un martor pentru Dumnezeu; mărturia noastră va dispărea.

Dumnezeu începe să lucreze – versetul 2

Pedepsirea nu are aici rezultatul dorit. Ea nu-l face pe Israel să strige către Domnul. Dumnezeu așteaptă în zadar. Poporul s-a obișnuit cu suferința și robia lui, așa de adânc a decăzut. Când nu mai există strigăt, atunci nu mai poate fi nici întoarcere. Dar prin aceasta nu se epuizează izvoarele harului lui Dumnezeu. El vede pe aceia din poporul Său, care se tem de El. Pentru împlinirea planurilor Sale El se va folosi de o pereche de soți temători de Dumnezeu, care totodată prezintă toate semnele de slăbiciune.

Manoah și soția lui aparțin împreună cu seminția Dan celei mai slabe seminții din Israel, seminția care a împlinit cel mai puțin misiunea încredințată lor de Dumnezeu (capitolul 1,34). Ei constituie o rămășiță, așa cum constituie Iosif și Maria, Zaharia și Elisabeta, Ana și Simeon din timpul nașterii Domnului Isus. Și acestea erau zile întunecate din istoria lui Israel. La aceasta se adaugă, că femeia nu putea să aibă copii. Și însemnătatea numelui nu face situația mai roză. Țoreea înseamnă „cuib de gărgăuni” sau „cuib de viespii”, în timp ce numele Manoah înseamnă „liniște”. Viespile sau gărgăunii înțeapă foarte rău. Ei sunt un tablou al atacurilor satanice, al duhurilor înșelătoare, cu care vom avea a face în ultimele zile (1 Timotei 4,1-2). Ele „înțeapă” acolo unde pot, în mod deosebit ca să ne descurajeze să facem ceva pentru Dumnezeu.

Seminția lui Dan este o seminție trădătoare (Geneza 49,17). Ea era situată la cea mai mare depărtare de Ierusalim. Nu este un semn bun să te simți acolo comod, să ai acolo liniște. Cum poate să fie liniște, când totul este în contradicție cu voia lui Dumnezeu? În Zaharia 1,11-12, liniștea nu este sănătoasă. Reproșul de acolo este: cum poate pământul să aibă liniște, în timp ce orașul Ierusalim zace sub dărâmături! Dar versetele următoare lasă să se recunoască, că acest fapt nu dă pace lui Dumnezeu și că El începe să intervină pentru Israel. Așa este și aici. Dacă privim la planul secund al nașterii lui Samson, atunci totul pare lipsit de speranță. Dar Dumnezeu își începe lucrarea acolo unde nu se mai poate aștepta la nimic. Așa lucrează El de cele mai multe ori.

Neroditor – versetul 3

Primul care află ceva despre planurile lui Dumnezeu nu este Manoah, ci soția lui. Dumnezeu i se adresează, ca să arate cât de slabă era starea din popor. Femeia este în general în Biblie un tablou al slăbiciunii. Această slăbiciune este scoasă în evidență și prin afirmația, că ea era o femeie sterilă. Se mai pune încă un accent prin adăugarea că nu naștea. Tot așa Dumnezeu se îndreaptă spre noi, când vrea să facă din noi vase ale binecuvântării Sale. Când Dumnezeu vrea să ne folosească, atunci o face nu pe baza a ceea ce noi suntem de la natură. În privința aceasta trebuie să ne fie clar. Prin natura noastră nu suntem capabili să aducem roadă. El spune aceasta soției lui Manoah nu ca o muștrare, ci din dragoste.

Se pare că prin sterilitatea ei ea s-a încredințat cu totul Domnului. Probabil că deseori a spus Domnului necazul și dorința ei. Ca femeie israeliană onestă își dorea urmași. Probabil că s-a rugat, ca Ana în 1 Samuel 1, pentru un fiu, care poate fi folosit de Dumnezeu. La femeile temătoare de Dumnezeu, dar sterile, Sara, Rebeca, Ana, sterilitatea a fost de asemenea o încercare pentru sufletul lor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu pentru soția lui Manoah. El îi făgăduiește un fiu și pe lângă aceasta îi dă unele indicații, atât pentru ea însăși cât și cu privire la fiul ei.

Indicații pentru femeie – versetul 4

Înainte să fie numite condițiile, pe care fiul trebuia să le îndeplinească, ca să poată fi un nazireu, se spune mai întâi mamei, la ce să ia ea seama. Din aceasta putem învăța, că tot ce poate să stea în calea formării unui nazireu trebuie dat la o parte. Este important, ca părinții să pună pe inimă aceste indicații. Părinții trebuie să aibă grijă, să nu permită influențe prin care copiii lor pot fi rău influențați. Părinții care au pe inimă interesele lui Dumnezeu și ale poporului Său, în dorința lor de a avea copii se vor ruga pentru copii, care pot fi de folos pentru poporul lui Dumnezeu. Ei doresc, ca ei să devină adevărați slujitori robi ai lui Dumnezeu. Ei nu se vor da mulțumiți cu ceva mai puțin. Este vorba de Adunarea lui Dumnezeu.

Familia este singurul domeniu unde se poate decide influența care cizelează; dar și Adunarea locală este un mediu în care se formează copiii. Oricine aparține unei Adunări locale, face bine să se gândească, că și comportarea lui influențează dezvoltarea spirituală a copiilor care participă la întrunirile Adunării. Aceasta este valabil și atunci când părinții vin împreună cu copiii în casele fraților și surorilor în credință.

Educarea copiilor noștri este orientată, ca ei să trăiască puși deoparte pentru Domnul. Aceasta cere din partea părinților, ca ei să ofere un exemplu bun. Această comportare în viață trebuie să fie deja prezentă la părinți, înainte ca copiii să se nască. Vinul sau băuturile amestecate se referă la lucrurile plăcute ale vieții, care nu trebuie neapărat să fie rele. Am văzut deja mai înainte, că vinul înveselește inima lui Dumnezeu și a oamenilor. El este simbolul bucuriei pământești. Dar dacă este prezentă dorința, să se trăiască în totul ca nazireu pentru Dumnezeu, atunci trebuie recunoscut pericolul, care se ascunde în bucuria pământească. Din lucrurile pământului poate să iese influențe amestecate. Acestea pot să încețoșeze privirea spre adevărata chemare de a trăi total pentru Dumnezeu. Lucrurile pământești pot să ocupe o valoare așa de mare, că pot să ia total în stăpânire inima și timpul aceluia care a fost chemat să trăiască pentru Dumnezeu. Interesele se îndreaptă treptat de la orientarea spre Dumnezeu și lucrurile cerului la orientarea spre sine însuși și la lucrurile pământului. Tot mai mult va fi vorba despre bunăstarea noastră, în loc de ceea ce preocupă pe Dumnezeu cu privire la poporul Său. Este mult mai ușor să savurezi din plin lucrurile bune ale acestei vieți, decât să te distanțezi de ele și în loc de renunțarea la ele să suferi ocară și singurătatea din cauza necredincioșiei poporului. Noi va trebui atunci să vedem clar, pentru ce trăim, sau mai bine spus: pentru cine trăim.

Pe lângă aceste lucruri, care de fapt nu sunt rele în sine, mama lui Samson nu avea voie să mănânce nimic necurat. Ceea ce este necurat stă în legătură cu păcatul. Ea nu avea voie să permită în viața ei nimic ce era păcătos. În felul acesta putea să rămână în legătură cu Dumnezeu, care nu poate fi în legătură cu ce este necurat. Părinții nu pot cere nimic de la copiii lor, în timp ce ei înșiși șchiopătează. Dacă părinții citesc lecturi proaste, ei nu se pot aștepta, ca copiii lor să stea departe de astfel de lecturi. Viața spirituală nu va înflori atunci, ci mai degrabă va muri. Dacă necurăția nu are nici o șansă, puterea vieții spirituale va putea să se desfășoare. Numai prin renunțarea la ce este dăunător nu va avea loc o creștere sănătoasă. Pentru aceasta este nevoie de hrană bună. Și totuși în această istorisire Duhul Sfânt pune pe prim plan necesitatea depărtării de orice obstacol care stă în calea împlinirii corecte a nazireatului. Cât de importante sunt aceste indicații pentru părinții care doresc să educe copiii lor să devină unelte folosite în mâna Domnului. Un nazireu este cineva, care se retrage de la ceea ce natura excită, care ocupă locul femeii în slăbiciune și în care este activă numai forța vieții. Acestea sunt condițiile necesare, ca să vii la formarea ca nazireu, cu care Dumnezeu poate să-Și îndeplinească planul Său. Acest plan constă în îndepărtarea religiei cârnii (a firii pământești, al cărei tablou sunt filistenii), și prin aceasta să se pregătească drumul pentru omul după inima lui Dumnezeu: David, un model care arată spre Domnul Isus.

Nazireul – versetul 5

Cuvântul nazireu înseamnă „despărțit” sau „închinat”. Înțelesurile sunt importante, ca să se cunoască intenția lui Dumnezeu cu nazireatul și să sperăm, ca să fie și practică. Sensul este: despărțit de păcat și închinat lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne prezintă aceste lucruri, ca noi să ne bucurăm de pierderea de timp prin preocuparea cu ele. Ele vrea ca aceste lucruri să lucreze la inima și conștiința noastră și să fie practicate în viața noastră.

În Biblie sunt numiți mai mulți nazirei. Despre Iosif se spune, că el era »cel despărțit« (ca un nazireu) de frații săi (Geneza 49,26). Și Samuel și Ioan Botezătorul sunt nazirei (1 Samuel 1,11 și Luca 1,15). Domnul Isus a fost adevăratul Nazireu. Aceasta nu consta la El în împlinirea prescrierilor din Numeri 6 sau Judecători 13. El a băut vin și S-a atins de oameni necurați (leproși) și de morți. Niciunde nu se spune că El a purtat părul lung. Și cu toate acestea El era adevăratul Nazireu, deoarece El a corespuns desăvârșit înțelesului spiritual al prescripțiilor valabile pentru nazireu. Și noi avem a face cu înțelesul spiritual al acestor prescripții, și noi suntem chemați să urmăm pe Domnul în această privință.

Așa cum am spus, nazireatul lui Samson nu a fost un lucru de bună voie, ci a fost o chemare a lui Dumnezeu. Exercițiul lui va fi, să corespundă acestei chemări. Este remarcabil, că prescripțiile din Numeri 6, pe care trebuia să le împlinească nazireul, sunt aici împărțite între mama lui Samson și Samson. Mama nu avea voie să bea vin sau băutură tare (cu toate că în mod normal era valabil și pentru Samson), în timp ce despre Samson se spune numai, că el nu avea voie să-și taie părul. Părul lung era un semn exterior, vizibil pentru ceilalți, în timp ce celelalte caracteristici nu erau vizibile de către ceilalți. Caracteristicile care nu se văd sunt mai mult în legătură cu atitudinea inimii. Părul său lung, care era desigur vizibil, stătea mai mult în legătură cu prezentarea la exterior a acestei atitudini.

La studiul versetului 1 din capitolul 5 am spus deja despre înțelesul pe care îl are părul lung în Scriptură; se poate citi încă o dată acolo. Cu privire la Samson se mai poate adăuga și: este normal ca femeia să poarte părul lung. El este podoaba ei. Citim aceasta în 1 Corinteni 11. Este un simbol permanent al dependenței ei și este totodată slava ei. Când un bărbat poartă părul lung, este o ocară pentru el. Dumnezeu pune asupra nazireului această ocară. Prin aceasta el arată, că el renunță la locul lui de bărbat, de cap al creației, și ocupă un loc de subordonare (ca femeia). Prin aceasta el explică, că vrea să fie slab, pentru ca puterea lui Hristos să poată locui în el (2 Corinteni 12,9). Un exemplu negativ a ceea ce înseamnă părul lung stă în Apocalipsa 9,7-8. Acolo monștrii sunt aparent tari, însă în realitate ei își primesc puterea de la altcineva, și anume de la Apolion. Ei nu urmează voia lor proprie, ci sunt dependenți de Apolion, îngerul abisului, care are putere asupra lor și îi conduce. Pentru nazireu părul lung înseamnă, că toată puterea lui este în dependență de Dumnezeu.

Despre Samson se spune în versetul nostru: »El va începe să izbăvească pe Israel din mâna filistenilor.« Prin aceasta se exprimă, că el nu va aduce o salvare definitivă.

Relatarea femeii – versetele 6-7

Când soția lui Manoah a auzit prorocia, s-a grăbit să meargă la soțul ei. Ea îi relatează mai întâi despre apariția îngerului Domnului, înainte ca să spună, ce i-a zis el. Aducătorul veștii a făcut o impresie mai mare asupra ei, decât mesajul însuși. Ea numește pe mesager »un om al lui Dumnezeu ... avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu, o înfățișare înfricoșată«. În Vechiul Testament un profet este numit uneori »omul lui Dumnezeu«. Faptul că soția lui Manoah dă această denumire îngerului, ea recunoaște sursa divină a mesajului. Dar adăugarea, că »avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu«, arată că această persoană era pentru ea mai mult decât un simplu om. Ea nu putea spune exact, cine era el. Înfățișarea lui a înfricoșat-o. Când Ghedeon își dă seama în capitolul 6,22 că are a face cu Domnul, se înfricoșează și el. Isaia exprimă aceleași sentimente în Isaia 6,5 și Moise în Exod 2,6.

Din cauza acestei înfățișări îngrozitoare, soția lui Manoah nu a avut curajul să-l întrebe cum se numește. Dar nici vizitatorul nu i-a făcut cunoscut numele lui. El a spus însă unele lucruri: el a dat făgăduința, că ea va deveni însărcinată. El i-a prescris, ce ea nu avea voie să bea și să mănânce. În cele din urmă i-a spus, că Dumnezeu vrea, ca acest copil să devină un nazireu. Însă ea nu spune soțului ei despre misiunea copilului, că el va trebui să lupte împotriva filistenilor.

Rugăciunea lui Manoah – versetul 8

Este foarte frumos să vedem, cum reacționează Manoah la tot ce îi povestește soția lui. El se încrede pe deplin în ea. El cunoștea comportarea soției lui față de Dumnezeu și știa, că ea nu-și închipuia nimic. Pentru această pereche nu era un lucru străin, să discute despre ceea ce ea a auzit de la Domnul, sau a văzut. Manoah și soția lui puteau să discute bine împreună despre lucrurile Domnului. Era dorința lor comună, să trăiască potrivit cu voia lui Dumnezeu. Și astăzi fundamentul unei căsnicii bune este felul în care bărbatul și soția pot să discute împreună despre interesele Domnului. Amândoi trebuie să aibă umblarea proprie cu Domnul, și anume prin citirea personală a Bibliei și prin viața de rugăciune personală. Aceasta nu o poate face unul pentru celălalt. Dar în privința aceasta ei nu trebuie să trăiască despărțiți. Va conduce la o căsnicie armonioasă, dacă bărbatul și femeia își împărtășesc ce a văzut fiecare la Domnul și ce a primit de la El, și în afară de aceasta dacă se corectează unul pe altul.

Manoah crede, că ceea ce povestește soția sa este un mesaj de la Dumnezeu. Acesta este punctul de plecare al rugăciunii sale. El nu se îndoiește: ce a spus Dumnezeu, va avea loc. El are numai o întrebare, și anume cu privire la educarea copilului care va veni. Părinții în devenire pot vedea aici un model minunat.

Răspunsul la rugăciune – versetele 9-14

»Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Manoah.« Ce încurajare pentru fiecare care dorește să educe copiii potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Felul în care rugăciunea este ascultată se leagă de vizita anterioară a îngerului lui Dumnezeu. Dumnezeu trece din nou pe lângă om, ca să arate clar, că nimic din puterea omului nu poate avea un loc în lucrarea de salvare. El caută din nou femeia, când ea este singură. Ea Îl recunoaște imediat și se duce repede să ia pe bărbatul ei. La ea nu se vede nicio îndoială, în timp ce Manoah are întrebările lui. El trebuie mai întâi să aibă asigurarea, că el are a face cu persoana, care i-a vizitat prima dată. El primește cea mai scurtă posibilă confirmare. După aceea repetă întrebarea, pe care a pus-o în rugăciunea sa din versetul 8. Există totuși o diferență între versetul 8 și versetul 12. În versetul 12 el întreabă, cum să se comporte ei ca părinți cu copilul. În versetul 12 întrebarea se referă mai mult la copilul însuși. El întreabă »ce va trebui să păzească« și ce va fi »de făcut« cu privire la copil.

Este de o importanță mare, să pui astfel de întrebări. Părinții, care pun astfel de întrebări, sunt conștienți, că ei nu primesc copii pentru ei înșiși, ci că ei trebuie să-i crească pentru Dumnezeu, pentru ca El să fie glorificat în viața acestor copii. Este deci vorba de întrebarea, pentru cine creștem noi copiii: pentru o poziție înaltă în lumea aceasta, sau pentru o poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu? O poziție înaltă în Împărăția lui Dumnezeu necesită ocuparea unui loc smerit. Pentru a putea veni în Împărăția lui Dumnezeu, copilul trebuie mai întâi să se nască din nou (Ioan 3,5). După aceea trebuie să aibă loc dezvoltarea caracterului creștin. Aceasta are loc prin creșterea în lucrurile lui Dumnezeu. Un copil caracterizat în felul acesta va fi mai târziu de mare folos în Adunare și în lucrarea pentru Dumnezeu.

Este important să se ia bine seama la stilul de viață al copilului. Părinții trebuie să vegheze, ca copiii să-și facă timp pentru lucrurile Domnului, chiar și atunci când ei sunt încărcăți de la școală cu teme de casă și alte lucruri asemănătoare. Ei trebuie să învețe pe copii, să aibă relații personale cu Domnul și să-L ia cu ei în tot ceea ce fac. Copiii trebuie să recunoască în Domnul pe cineva cu

care ei pot întreține relații de încredere. În continuare este important să se ia seama la felul lucrării, pe care ei probabil o încep pentru Domnul. Fiecare copil are aptitudinile lui, este dotat diferit de Domnul. Părinții trebuie să sensibilizeze pe copiii lor, să folosească aptitudinile lor naturale pentru Domnul. Ei trebuie să învețe pe copiii lor, că Dumnezeu consideră un lucru frumos, când ei fac ce pot. Ei nu trebuie să fie mai mult, decât ceea ce sunt. Această conștiință a primirii copilului de către Dumnezeu depinde în cea mai mare parte de sentimentul pe care părinții îl inspiră copilului lor, că el este acceptat așa cum este el. Pentru cei mai mulți aceasta este de la sine înțeles așa, dar pentru a preîntâmpina orice neînțelegere vreau să spun, că eu nu vorbesc despre acceptarea lucrurilor care sunt greșite.

Răspunsul, pe care îl primește Manoah, este același pe care l-a primit deja soția lui. Acest răspuns nu se referă la tânăr, ci la mamă. Este remarcabil, că îngerul nu le dă ca o sarcină tatălui. Cred că din aceasta putem învăța, că atmosfera în casă este de cele mai multe ori determinată de mamă și că înainte de toate influența ei asupra formării copilului este mare. Titlul unei cărți a profesorului Waterink despre educație redă frumos aceasta: „De mână cu mama spre Isus”. Când îngerul a repetat răspunsul lui, el face o mică prezentare a lucrurilor, de la care ea trebuie să se rețină: »Să nu guste niciun rod din viță.« Aceasta arată, că educația copiilor cere mult din partea părinților.

Renunțarea la interesele proprii și la tot felul de plăceri este fundamentală pentru atingerea scopului propus. Aceasta desigur nu înseamnă, că nu mai sunt plăceri, pe care să le poți trăi, sau că noi trebuie să ne temem mereu, că vom face ceva greșit. Este vorba de cât de mult este pe inima părinților să aibă plăcere adevărată de copiii lor. Pentru astfel de părinți cuvântul din a treia epistolă a lui Ioan, versetul 4, are o importanță mare: »Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.« În lume – și din păcate aceasta se întâmplă și între creștini – nu se doresc copii, deoarece ei sunt un obstacol în trăirea „lucrurilor plăcute ale vieții”. Copiii aduc prea multe obligații cu sine. Dar cine vede ținta adevărată a binecuvântării copiilor, va vrea să se preocupe să cunoască această bucurie adevărată.

Jertfa adusă de Manoah – versetele 15-21

Din tot ce Manoah a auzit și a trăit, i-a devenit clar, că un oaspete deosebit era în vizită la el. Este evident, că el a avut impresia, că are a face cu o persoană divină. Aceasta se vede din faptul, că el vrea să aducă o jertfă oaspetelui lui, ceva, care numai lui Dumnezeu poate fi adus. Jertfa, pe care el vrea s-o aducă, este aceeași cu jertfa pe care a adus-o Ghedeon în capitolul 6 oaspetelui său ceresc. Și cu toate acestea Manoah nu știa pe cine are în realitate înaintea sa.

Abia în versetul 21 recunoaște, că el a stat față în față cu îngerul Domnului. Că Manoah încă nu știa pe cine are înaintea lui, devine clar și din ceea ce îi spune îngerul Domnului în versetul 16. El trebuie să aducă jertfa Domnului, și nu unuia, pe care el nu îl cunoștea. Aceasta ne explică, că Dumnezeu vrea să fie onorat de oamenii care Îl cunosc și prin credință au legătură cu El. El nu poate primi nicio jertfă, care rezultă din sentimente vagi despre El. Aceasta este ca și la tânărul bogat, care numește pe Domnul Isus »Bunule Învățător«, dar fără să înțeleagă pe cine are înaintea lui (Marcu 10,17-18).

Numai atunci când Manoah Îl recunoaște ca Domn, ca Dumnezeu, vrea El să primească jertfa, respectiv venerația, însă aducerea jertfei trebuie să aibă loc atunci corespunzător cu indicația, pe care El o dă. Aceasta îl face pe Manoah să pună întrebarea, pe care femeia sa nu a pus-o. El Îl întreabă: »Care-Ți este numele?« El dorește cu plăcere, să afle mai multe despre El. Numele oferă – așa cum am văzut deja mai înainte – deseori informații, cu ce fel de persoană avem a face. Numele lui Dumnezeu exprimă Ființa Sa. Numele, cu care El se prezintă lui Manoah, este »minunat«. Acest nume Îl întâlnim și în Isaia 9,6. Acolo este clar vorba despre Domnul Isus. Acolo se spune despre El: »Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii«. Numele »Minunat« redă Ființa Domnului Isus. El este Dumnezeu adevărat și Om adevărat

și totuși este o persoană. Această minune este prea mare pentru capacitatea de înțelegere a minții omenești. De aceea numele »Minunat«.

Când după aceea Manoah a adus jertfa sa, are loc ceva minunat. Vizitatorul lui se înalță spre cer împreună cu flacăra de foc, care se ridică de pe altar. Aceasta este un tablou a ceea ce s-a întâmplat cu Domnul Isus la cruce. Când El a suferit și a murit acolo în focul judecății lui Dumnezeu asupra păcatului, de pe cruce s-a înălțat totodată spre Dumnezeu un miros plăcut. Dumnezeu a fost glorificat prin lucrarea Fiului Său. Pe baza acesteia Dumnezeu I-a dat în cer locul slavei la dreapta Sa.

Noi putem acum ști, că în cer există un Om glorificat. Adunarea este legată indisolubil cu Acesta. Dumnezeu lasă să se vadă această „acțiune minunată” într-un timp, în care decăderea crește, ca să încurajeze pe aceia, care vor să-I slujească cu credințioșie ca nazirei. Prin aceasta privirea este atrasă spre cer. Să privim în sus, »unde șade Hristos, la dreapta lui Dumnezeu« (Coloseni 3,1), este atitudinea necesară, ca să poți, ca nazireu, rămâne statornic.

După ce s-a arătat ce nu se cuvine să fie în casa în care se va naște și va crește nazireul (vin și necurăție), acum trece aspectul pozitiv pe prim plan. Casa este umplută totodată cu mirosul plăcut al jertfei, care reprezintă slava lui Hristos. Evanghelia după Marcu, care prezintă pe Domnul Isus ca adevăratul slujitor al lui Dumnezeu, se încheie cu o privire în cer: »Domnul deci, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta dreapta lui Dumnezeu« (Marcu 16,19). Această privire în cer este o încurajare pentru oricine vrea să facă o lucrare de nazireu pentru Domnul.

Reacția lui Manoah și a soției sale – versetele 22-23

Când Manoah înțelege cu cine are a face, îl apucă frica și se teme, că el și soția lui vor muri. Dar pentru aceasta nu există niciun motiv, deoarece jertfa a fost primită. Soția lui a înțeles bine acest lucru. Evident Manoah trage concluzii cu privire la Dumnezeu pornind de la sine însuși. Soția lui trage concluzii cu privire la Dumnezeu pe baza jertfei. Comportarea ei arată siguranța credinței, așa cum o găsim pentru creștini în Romani 8,31-32: »Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?«.

Și aici vedem din nou, cum sunt relațiile la această pereche căsătorită. Manoah este din punct de vedere spiritual mai prejos decât soția lui. Ca ajutor adevărat la dreapta lui, ea îi îndreaptă atenția spre valoarea jertfei și spre acțiunea lui Dumnezeu. Este frumos, când un bărbat și o soție se comportă așa unul cu altul și pot reciproc să-și atragă atenția spre astfel de lucruri.

Nașterea lui Samson și prima lui apariție – versetele 24-25

Făgăduința lui Dumnezeu s-a împlinit. Fiul făgăduit s-a născut, și mama lui îi pune numele Samson. Numele lui este derivat de la cuvântul „soare”. Probabil prin aceasta trebuia să se atragă atenția, că Dumnezeu vrea să lase să strălucească în Israel o lumină nouă în acest timp întunecos, lumina speranței în eliberare. Nu ni se spune cum a trăit el în tinerețea lui, ci ni se face cunoscut numai locul unde el era preocupat, în Mahane-Dan, deci într-un ținut apropiat.

Lucrarea fiecăruia, care vrea să facă ceva pentru Domnul, începe întotdeauna în imediata apropiere: acasă, în vecinătate, la locul de muncă, în școală. El începe acasă, mai târziu cercul de lucru se va lărgi. Să fi activ la școala duminicală și inactiv acasă, aceasta nu se potrivește. Nu poți „să mergi în misiune”, fără ca mai înainte să nu fi martor acasă, în vecinătate. Și un frate nu poate sluji într-o altă Adunare, dacă în Adunarea lui niciodată nu își deschide gura. Influența Duhului și a lucrării Sale se face simțită în primul rând în atmosfera de acasă.

Samson crește în condițiile cele mai ideale, cu totul altfel decât Iefta, de exemplu. El are părinți temători de Dumnezeu, Domnul îl binecuvântează, l-a pus deoparte pentru El și Duhul Domnului îl călăuzește chiar din anii tinereții. Cu toate aceste privilegii mari, viața lui Samson ia un parcurs tragic, așa cum ne arată capitolele următoare.

Capitolul 14

Introducere

În acest capitol începe istoria lui Samson, care se descompune în două părți. Ambele părți se încheie cu remarca, că el a judecat douăzeci de ani pe Israel (capitolul 15,20 și capitolul 16,31). Învățăm din istoria lui, că intențiile lui Dumnezeu, așa cum El le-a făcut cunoscut în capitolul 13, și practica noastră sunt două lucruri diferite. Vedem într-o ilustrație vie, cât de aproape sunt una de alta puterea și slăbiciunea. Nu este vorba de a avea o viață fără greutăți, ci de posedarea puterii, ca să învingi aceste greutăți. Nimeni nu este lipsit de luptă. Prin luptă poți fi întărit, dar poți suferi și o înfrângere. Această luptă poate fi cauzată de conflicte cu părinții, cu frații sau surorile, cu credincioșii. Lupta poate fi și urmarea conflictelor lăuntrice ca rezultat al eșecului. Întrebarea este, cum reacționăm noi în astfel de situații? Noi nu vom găsi niciodată condiții de viață și de lucru ideale. Deseori ne gândim, că dacă lucrurile din jurul nostru ar fi altfel, atunci am putea cu adevărat să arătăm cine suntem noi. Vedem la Samson, cum el mereu devine fără putere, deoarece nu este în stare să spună „nu” la ispitele din jurul lui, pe care uneori singur le caută. Istoria lui începe exact cu aceasta.

Primul contact al lui Samson cu dușmanul – versetul 1

Deseori primul pas, pe care îl face cineva în lucrarea lui Dumnezeu, este caracteristic pentru timpul care urmează. Dacă este un pas greșit, urmările nu vor întârzia să se arate. Aceasta este sigur, când cineva înaintează pe acest drum greșit. Primul pas deschide drumul spre toți ceilalți pași care urmează. De aceea trebuie pus în direcția bună. Iona este în privința aceasta un exemplu grăitor. El a primit misiunea de la Dumnezeu să meargă la Ninive, ca acolo să vestească Cuvântul, dar Iona a mers exact în direcție opusă. Urmarea a fost, că el a ajuns în mari greutăți și a adus aceste greutăți și asupra altora (Iona 1). Pe drumul îndepărtării de Dumnezeu nu se merge singur. Totdeauna sunt luați și alții alături. Vedem aceasta și aici la Samson. El atrage pe părinți pe drumul lui egoist, greșit.

Primul pas, pe care Samson îl face, pare probabil în exterior să fie în direcția bună. Ar fi fost un pas bun, dacă el s-ar fi dus la Timna, ca să alunge pe filistenii, care erau acolo. Dar comportarea lui arată clar, că el s-a dus la Timna fără să fie însuflețit de o misiune din partea lui Dumnezeu. El este mânat de poftele proprii. El se îndrăgostește acolo de o femeie, care aparținea dușmanilor lui Dumnezeu. El este gata să se *unească* cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. Din aceasta putem învăța, câtă atracție poate veni din ceva sau din partea cuiva, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune clar, ca noi să nu ne unim cu aceștia.

Noi nu suntem mai buni decât Samson. Filistenii, așa cum am spus, reprezintă un sistem al așa-numitei gândiri creștine, care poate fi înțeles de omul firesc, nenăscut din nou. Sunt gânduri, care în creștinătate au mulți adepți. Ele linguesc carnea (firea pământescă); este plăcut să asculți de ele sau să le privești. Un exemplu simplu vedem în clădirile impunătoare, care au fost construite și care sunt numite „Casele lui Dumnezeu”. În ele muzica frumoasă, care mărește strălucirea slujbei, gâdilă auzul. Toate acestea pot crea impresii mari și pot lucra atrăgător, pot mări prestigiul serviciului divin. Ceea ce reprezintă filistenii se poate aplica la tot ce și-a imaginat omul ca să înfrumusețeze slujirea lui Dumnezeu. Prin aceasta nu vreau să pun la îndoială motivele sincere, prin care uneori aceasta poate au loc. Dar astfel de invenții pur omenești fac ca credința creștină să fie așa de atrăgătoare, că și oamenii nenăscuți din nou vor să aibă o astfel de credință. Cel puțin se simt bine în prezența ei. Cine simte dragoste față de aceste lucruri, acela va cădea în cursa, care și pentru Samson a devenit fatală. Aceasta îmi pare să fie lecția spirituală, pe care noi o putem învăța de aici.

Mai există și o altă lecție de învățat. Când un tânăr vrea să înceapă să slujească Domnului, este foarte important, ca el să nu intre în relații care îl vor împiedeca în lucrare. De aceea orice pas

trebuie făcut cu rugăciune și călăuzire divină. Aceasta este valabil în mod deosebit la alegerea soției, cu care el vrea împreună să slujească Domnului. Ea trebuie să aparțină poporului lui Dumnezeu și să posede aceeași credință și aceeași ascultare. Ea trebuie să aibă și același fel de gândire.

Este imposibil lui Samson să mărturisească împotriva dușmanului, în timp ce el are legături cu el. Femeile joacă un rol fatal în viața lui Samson. El a avut trei femei. Ele reprezintă cursele diavolului. Diavolul știe exact prin ce mijloace cel mai tare credincios devine slab, căci fiecare are un punct slab. De aceea și un credincios tare trebuie să fie permanent conștient de slăbiciunea lui. Abia atunci el este tare (2 Corinteni 12,10). Timna înseamnă „partea care a fost repartizată”. Samson părăsește propria parte, ca să caute una la filistenii.

Părinții lui Samson – versetele 2-3

Așa cum am spus, el atrage pe tatăl său și pe mama sa pe drumul lui de neascultare. Ei sunt efectiv afectați de această istorie. Ei înșiși au fost răspunzători de cedarea lor, căci ei personal au primit indicații din partea Domnului. Ei trebuiau să spună „nu”. Într-adevăr, ei au protestat, dar s-au dus totuși cu el.

Din păcate aceasta este comportarea multor părinți, ai căror copii merg pe drumul propriu. Diavolul știe, atunci când poate duce copiii pe un drum greșit, șansa este mare, ca și părinții să-i urmeze. Când Moise a avut a face cu o astfel de viclenie, a recunoscut-o. El nu a acceptat propunerea lui faraon, că părinții aveau voie să plece, dacă copiii vor rămâne în Egipt (Exod 10,9-11). El știa, că părinții, când vor fi în pustie, vor voi să se reîntoarcă în Egipt, dacă copii vor rămâne în Egipt.

Deci nu este așa, că părinții lui Samson l-au urmat fără să se împotrivescă. Ei aduc obiecțiile lor. Printre flori arată spre prescripțiile lui Dumnezeu din cartea Deuteronom 7,3. Acolo se spune, că un israelit nu avea voie să se căsătorească cu cineva dintre națiunile, în mijlocul cărora locuia. Cu toate obiecțiile părinților, Samson rămâne la ce ceea ce și-a propus. În răspunsul lui se exprimă, că el urmează plăcerile proprii. Afirmația »Ia-mi-o, căci îmi place« nu este vorbirea unui nazireu, care a renunțat la plăcerile proprii. Cine este pus de-o parte pentru Domnul, pentru acela lepădarea de sine trebuie să fie caracteristică. Samson nu întreabă, dacă femeia place Domnului.

Venit de la Domnul – versetul 4

Versetul acesta pare să se contrazică. Cum poate ceva greșit să vină de la Domnul? Aici trebuie să fim foarte atenți. Aici nu spune că Dumnezeu a făcut ceva greșit. El nu pricinuieste păcatul. Ceea ce face El, este că El folosește drumul greșit al lui Samson pentru scopurile Sale. Așa este Dumnezeu suveran peste toată nebunia noastră; El poate s-o folosească pentru scopurile Sale.

Aceasta nu poate fi niciodată o scuză pentru dorința după această nebunie, tot așa cum El nu este inițiatorul nebiei noastre. Un exemplu pentru aceasta citim în Faptele Apostolilor 2,23: »Pe Omul acesta (pe Domnul Isus), dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fără de lege.« Vedem aici, pe de o parte, planul și cunoașterea anticipată a lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, acțiunea rea a omului. Lucrul minunat este, că crima oamenilor, pe care ei au făcut-o Domnului Isus, se potrivea cu planurile lui Dumnezeu și El a folosit-o pentru scopurile Sale. Aceasta nu dezleagă pe om de vina lui. El este vinovat de moartea Domnului Isus. Faptul că Dumnezeu o folosește, Îl face pe Dumnezeu mare. El folosește acțiunea vinovată a omului, ca prin aceasta să Se glorifice pe Sine Însuși. Toate acestea arată, cât de suveran stă Dumnezeu peste tot ce face omul.

Ceva asemănător întâlnim în 2 Cronici 11,4. Dumnezeu spune acolo despre împărțirea lui Israel în două seminții și zece seminții, ca urmare a necredincioșiei lui Solomon și a lui Roboam: »Căci

de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta.» Înseamnă aceasta, că Dumnezeu a pricinuit această împărțire? Nicidecum! Dumnezeu nu este inițiatorul răului. Înseamnă exclusiv, că Dumnezeu folosește necredințioșia omului, ca să împlinească planurile Sale. Încă o dată: aceasta nu scuză pe om; el primește roada faptelor lui. Dar Dumnezeu stă deasupra faptelor oamenilor: El nu este pus în încurcătură de acestea, ci știe cum să le folosească pentru îndeplinirea planurilor Sale.

Vreau să mai dau un exemplu, de data aceasta din practica vieții. Este strâns legat de ceea ce se spune aici despre Samson, și poate una sau alta să clarifice mai bine. Când un tânăr credincios intră în relații cu o fată necredincioasă, sau o tânără credincioasă intră în legătură cu un tânăr necredincios, atunci aceasta este o relație, pe care Biblia o interzice categoric: *»Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?«* (2 Corinteni 6,14). Dumnezeu poate să folosească această relație, ca să salveze pe cel necredincios. Însă aceasta trebuie total despărțită de comportarea celui credincios. Mântuirea celui necredincios este exclusiv lucrarea harului lui Dumnezeu. În niciun caz nu este meritul credinciosului. Acesta trebuie să-și mărturisească păcatele, altfel din această relație nu va rezulta nicio fericire permanentă pentru acest pământ.

Samson ucide un leu – versetele 5-6

Părinții lui Samson îl urmează pe un drum greșit. Să ne imaginăm: nazireul, despre care Dumnezeu a spus, că el va începe *»să salveze pe Israel din mâna filistenilor«* (capitolul 13,5), se va căsători cu o filisteancă! Pe drum în spre Timna, în apropiere de vii, îi iese un leu în întâmpinare. Se pare că pentru un timp scurt a mers pe un alt drum decât părinții săi, căci mai târziu ei nu știu ce s-a petrecut acolo (vezi și versetul 8). Din aceasta rezultă iarăși unele lecții pentru noi, pe care trebuie să le învățăm.

În primul rând viile: ele reprezintă un mediu deosebit de periculos pentru un nazireu, care nu avea voie să mănânce din roada viței de vie (Numeri 6,3). Samson caută pericolul. El merge până la graniță. Cine vrea să fie un nazireu adevărat, acela va rămâne cât se poate de departe de locurile periculoase. Samson face, ceea ce se poate petrece și în viața tinerilor creștini. Ei merg din curiozitate în locurile despre care ei știu, că ar fi mai bine să nu meargă acolo. Disco, film, chioșcul de reviste, bălciuri, cartierele cu bordeluri ale orașelor mari, acestea sunt locuri în care un creștin nu are ce căuta fără un motiv bine întemeiat. Pericolul este mare, ca acolo să ne pândească *»un leu«*. Leul este aici un tablou al diavolului. *»Fiți treji, și vegheați* (aceasta înseamnă: nu vă lăsați influențați; aici este vinul)! *Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită«* (1 Petru 5,8). Dacă părăsim cărarea ascultării, diavolul va veni asupra noastră.

În 1 Împărați 13 este vorba și de cineva, care întâlnește un leu pe cărarea lui. Acest leu a fost folosit de Dumnezeu, ca să omoare pe omul lui Dumnezeu, care s-a abătut de pe drumul, pe care Dumnezeu i l-a trasat. La Samson nu merge așa de departe, așa cum din fericire la tinerii creștini nu totdeauna se merge așa de departe, atunci când din curiozitate vizitează locuri greșite. Când atacurile brutale sau forța de atracție captivantă a ispitei vine compact spre ei, ei fug repede. Fuga rapidă de la un loc greșit, la care s-a ajuns prin propria vină, este o înfrângere, pe care noi trebuie s-o mărturisim. Aceasta nu lasă în urma ei nicio mărturie pentru Domnul în locul acela.

Samson nu folosește forța sa, ca să bată pe dușman, ci ca să se elibereze pe sine însuși.

Înfrângerea lui Samson – versetul 7

Caracteristic pentru Samson este forța lui mare. Dumnezeu i-a dat această forță corporală enormă, ca să poată birui pe filistenii. Pentru noi aceasta înseamnă, că noi avem nevoie de forță, ca să biruim ceea ce este reprezentat prin filistenii. În 2 Timotei 1,7 se spune: *»Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.«* Fiind dependenți de puterea

Duhului Sfânt, noi vom putea să biruim lucrurile, pe care oamenii și le-au gândit, ca să facă credința creștină mai atrăgătoare. Aceasta înseamnă, că noi vom recunoaște astfel de lucruri și le vom respinge. Însă noi nu vom experimenta puterea Duhului, dacă vom lăsa carnea noastră (firea pământească) să lucreze. Atunci vom cădea ușor pe panta dorinței după senzații omenești în loc de dorința după Cuvântul lui Dumnezeu. După părerea celor firești, credința trebuie să devină o trăire de evenimente plăcute.

Samson, prin puterea Duhului, a biruit leul. Însă la ispita venită printr-o femeie a căzut. Fiicele filistenilor simbolizează principii care fac serviciul divin plăcut și atrăgător pentru carne (firea pământească). Pentru aceasta se stabilesc tot felul de reguli, care să facă „gustoasă” slujirea lui Dumnezeu, cum ar fi muzică frumoasă, vorbitori care impresionează, lucrări auxiliare exterioare. Oamenii trebuie momiți cu tot ce îi atrage. Toate aceste lucruri nu sunt un ajutor pentru un nazireu, ci sunt obstacole.

Miere din leu – versetele 8-9

Când Samson se duce să-și ia de soție femeia filisteancă, trece scurt pe la locul unde a omorât leul. El vede acolo un cuib de albine, care a adunat miere în cadavrul leului. Din moarte rezultă o activitate care se revarsă și este ordonată (aceasta este prezentată prin cuibul de albine). Produsul albinelor, rezultatul activității lor, este mierea. Mierea împreună cu laptele constituie binecuvântarea țării: Israel era o țară, în care curgea lapte și miere (Exod 3,8 și alte locuri).

Vedem aici prezentat simbolic, că din moarte rezultă viața. Acest tablou vorbește despre moartea lui Hristos, chiar dacă el este în legătură cu abaterea lui Samson, *»care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie«* (2 Timotei 1,10). Credinciosul primește toate din moartea lui Hristos. Mierea este aici un produs al muncii în comun al albinelor harnice, care se află în corpul unui leu mort. Mierea simbolizează dulcele, partea plăcută din creație, ceva, pe care Dumnezeu l-a dat în relațiile naturale ale oamenilor între ei. Una din caracteristicile *»zilelor din urmă«* este că oamenii vor fi *»fără dragoste«*, adică, *»fără dragoste firească«* (2 Timotei 3,3; această epistolă amintește în mod deosebit de istoria lui Samson). Pentru a putea savura dulceața dragostei unul față de altul în căsnicie și familie, trebuie ca moartea lui Hristos să fie fundamentul. Dacă această moarte este punctul de plecare al vieții noastre, atunci noi vom lucra împreună la pregătirea mierii. Aceasta necesită o activitate intensă de echipă, care se hrănește din dragoste. Filistenilor le este complet străină o astfel de activitate. În zilele, pe care le descrie 2 Timotei 3, este necesară posedarea vieții spirituale active, și puterea lui Dumnezeu ne vine în ajutor în această privință. După învierea Sa, Domnul Isus S-a arătat ucenicilor în Ierusalim. Ei erau acolo împreună și Domnul i-a întrebat, dacă au ceva de mâncare. Atunci I-au dat, alături de o bucată de pește prăjit, și o bucată dintr-un fagure de miere. Rода morții Sale a fost, că ucenicii au fost împreună, și din această *»roadă«* au dat Domnului lor să mănânce. El a venit acolo, ca să primească roadă din lucrarea Sa.

Samson a luat puțină miere în mâna sa și a mâncat din ea. Mâna, care a omorât leul, a fost și mâna care a ținut strâns binecuvântarea rezultată prin omorârea leului. Fiecare victorie, pe care credinciosul o obține în viața lui împotriva diavolului, de exemplu, prin aceea că se împotrivește unei ispite, îi dă hrană. În fond el a obținut această victorie prin puterea lui Dumnezeu! Această conștiință te face mulțumitor și împiedică îngâmfare.

Este păcat, că Samson nu povestește nimic părinților despre experiențele sale. Dacă noi lăsăm pe părinți să aibă parte de experiențele, pe care noi ca credincioși tineri le facem cu Domnul, aceasta este un lucru bun. Sunt părinți, care nu cunosc pe Domnul; atunci este greu să le împărtășim astfel de experiențe. Sunt însă și părinți, care cunosc pe Domnul, dar arată puține interese. În mod deosebit în acest ultim caz experiența noastră poate fi probabil un imbold pentru ei, ca să se ocupe din nou cu Domnul și Cuvântul Său. Atunci poți trăi opusul a ceea ce am spus mai înainte despre Samson. El a atras pe părinții săi pe un drum greșit; noi putem să-i aducem pe un drum bun. Probabil că Samson nu a vrut să povestească părinților săi, deoarece el a știut în

adâncul inimii lui, că el a fost ocupat cu îndeplinirea unui plan greșit. Puterea corpului lui era mare, dar el nu a avut suficientă putere spirituală, ca să se elibereze din această cursă.

Masa de sărbătoare începe – versetele 10-11

Când s-a ajuns odată pe panta greșită, atunci se alunecă tot mai adânc. Samson se așează aici, ca să spunem cu cuvintele din Psalmul 1,1, »pe scaunul celor batjocoritori«. Aceasta este urmarea comportării fără putere a tatălui său. Acesta a protestat într-adevăr, dar în continuare a împlinit dorința fiului său. Un simplu protest, fără o comportare consecventă rămâne fără rezultate. Proverbe 29,19 atenționează cu privire la o astfel de comportare: »Nu prin vorbe se pedepsește un rob, căci chiar dacă pricepe, n-ascultă.«

Samson stă așa de mult sub influența filistenilor, că el organizează o masă de sărbătoare, și anume, după obiceiurile care se practicau între tinerii filistenii. Este o sărbătoare, la care lumea poate să contribuie. Se organizează după principiile și normele unei generații noi. Pentru tinerii credincioși există totdeauna pericolul, să sărbătorească într-un fel, care se practică și în lume. La tineri se aude deseori expresia: „Toți fac așa”. În felul acesta se face, ce face mulțimea în modă, la sărbători și chiar la alcătuirea întrunirilor Bisericii. Aproape că nu se mai întreabă, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în privința aceasta. Cine vrea să pună aceste lucruri în lumina Bibliei, i se oferă să audă remarci de felul următor: „depășit” sau „nu este la înălțimea timpului”.

Samson nu s-a întrebat, cum vrea Dumnezeu, ca el să procedeze. El nici nu putea aceasta, căci el era preocupat cu un lucru greșit. Nu ne putem aștepta la nimic altceva, decât să i se ofere lucruri rele. Dar aceasta nu este totul: el a venit, să se căsătorească cu o femeie, însă el primește 30 de însoțitori ai miresei. Această lecție ne învață: cine face un compromis într-un punct, după aceea va avea această comportare în mult mai multe puncte. Cine admite un principiu al filistenilor, va prelua tot mai multe principii de la ei. Tot mai mult se pare că poți avea foloase. Aceste chibzuiuri devin apoi „prieteni spirituali”.

Ghicitoarea – versetele 12-14

După aceea Samson se folosește de o experiență, pe care el a făcut-o prin Duhul lui Dumnezeu, ca să amuze pe filistenii. Filistenii sunt oameni, care niciodată nu vor putea să dezlege o astfel de ghicitoare. Ei nu pot pricepe, că din moarte poate ieși viața. Ei pot probabil să dea răspunsuri corecte. Dar aceasta va fi posibil numai atunci când ei preiau aceste răspunsuri de la alții, sau le fură, însă și atunci aceasta are loc după stilul filistenilor.

Noi trebuie să putem dezlega ghicitoarea. Cine dezleagă ghicitoarea primește alte haine. Aceasta este răsplata, care este pusă înainte. Schimbarea hainelor se referă la transformarea modului de viață; ele constituie partea din om, care se vede. Proverbul „haina face pe om” este cunoscut. Noi putem privi ghicitoarea de pe partea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că viața noastră se va schimba, atunci când noi cunoaștem cu adevărat faptul, că din moartea Domnului Isus pentru noi a rezultat viața. Aceasta va influența atitudinea și comportarea noastră, tot ce oamenii văd la noi. Noi vom începe să arătăm un stil nou de viață. Dezlegarea ghicitorii trebuie să fie urmarea unui exercițiu spiritual lăuntric. Când am ajuns așa de departe, vom învăța să recunoaștem, că nu există nimic, care să aibă oricât de mică valoare, dacă nu l-am primit prin moartea lui Hristos. Rezultatul acestui fapt va deveni vizibil prin felul în care ne comportăm unii cu alții în familie sau în Adunarea (Biserica) locală: în dragoste, din care rezultă cel ce mănâncă și dulceța.

Dacă însă privim ghicitoarea din partea lui Samson, vedem că el simbolizează pe acela, care face cunoscut lumii religioase experiențe spirituale, ca un fel de „amuzament”. Dacă ghicitoarea nu va fi dezlegată, Samson urma să primească 30 de haine de sărbătoare. De la cine? De la filistenii. Ele nu îi vor aduce niciun câștig, ci pierdere.

Cine face paradă de experiențele lui, este în pericol să preia obiceiurile și comportarea „lumii creștine”. Dar și atunci când ghicitoarea va fi dezlegată în felul filistenilor, rezultatul nu este, că cel care a dezlegat ghicitoarea se va schimba prin aceasta. Vedem ce face Samson: el dotează în cele din urmă pe filistenii cu o serie de haine de sărbătoare filistene (vezi versetul 19). Schimbarea nu este o schimbare esențială.

Dar să vedem însemnătatea ghicitorii! Ce prezintă ea? Diavolul este cel ce mănâncă, leul. Un leu învins îngrijește pentru »mâncare«, pentru hrană spirituală. Leul a fost învins la cruce. Domnul Isus a nimicit la cruce pe acela »care are puterea morții, adică pe diavolul« (Evrei 2,14). Prin aceasta s-au deschis visteriile lui Dumnezeu și noi ne putem hrăni cu toate lucrurile prețioase, care sunt urmarea victoriei Domnului Isus. Aplicat la experiențele noastre, o victorie asupra diavolului ne dă putere și înviore.

Cum a fost dezlegată ghicitoarea – versetul 15-18

Metoda, cu care filistenii trec la lucru, ca să primească dezlegarea ghicitorii, arată caracterul lor nemilos. Ei amenință pe soția lui Samson, că o vor arde, dacă ea nu va afla de la el dezlegarea ghicitorii și nu le-o va face cunoscut. Femeia arată, că cu toată legătura ei cu Samson, în fond a rămas o filisteancă. Relațiile ei cu el nu au avut nicio influență asupra inimii ei. Ea se simte încă una cu filistenii și în versetul 16 vorbește despre »fiii poporului meu«. Ea îl șantajează cu una din cele mai puternice arme, pe care o posedă o femeie, și anume cu sentimentele ei. Evident Samson nu era suficient de matur față de această armă. El devine un Samson sărman, slab, care nu poate să păstreze niciun secret pentru el. Aceasta se va mai întâmpla o dată, și atunci se va sfârși fatal pentru el. Din ambele cazuri putem învăța, că ceva, pe care noi îl admitem în viața noastră ca „partener” nepermis (în sensul ideilor nepermise, felul de comportare, legături), va deveni trădătorul tainelor noastre. Trădarea înseamnă să faci pact cu dușmanul. Trădarea constă în aceea, că noi ca credincioși cunoaștem dezlegarea ghicitorii, dar ne comportăm ca dușmani față de ea. Deci ea nu produce nicio schimbare în viața noastră.

Samson nu a avut multă bucurie de toată această sărbătoare. Nu este nimic sărbătoresc, când mireasa ta încearcă cu lacrimi să-ți smulgă o taină, pe care vrei s-o păstrezi pentru tine. Toată această relație arată clar, că fiecare trăia izolat, fiecare pentru el. Însă cel care a avut cel mai mult de pierdut în această întâmplare este femeia. Ea nu a căutat pe Samson; el a vrut s-o aibă. Prin atitudinea lui, el face ca și pentru ea sărbătoarea să nu fie o plăcere deplină. Așa este totdeauna și astăzi în practică. Într-o căsnicie între un credincios și un necredincios, cel necredincios este cel prost, este jertfa. Cel necredincios gândește să se căsătorească cu cineva, cu care poate avea plăceri în viață. În gândurile sale nu se căsătorește cu o creștină, ci cu o femeie care i se potrivește (respectiv, invers). Foarte curând se va arăta, că cel credincios (în măsura în care acesta mai acordă valoare credinței) nu va vrea să meargă la tot felul de distracții sau prieteni, unde cel necredincios s-ar duce cu plăcere. Desigur s-a vorbit despre aceasta în timpul cât au fost prieteni, sau logodiți, dar realitatea se dovedește când ești puțin mai mult timp căsătorit.

Răsplătirea – versetele 19-20

Samson este cel care pierde. Mai întâi pierde provocarea prin ghicitoare. El trebuie să dea miza și să facă rost de cele 30 de haine de sărbătoare. Pentru aceasta se duce la Ascalon, una din cele cinci cetăți ale filistenilor. Acolo omoară 30 de oameni și dă hainele acestora acelor care au dezlegat ghicitoarea. Învățătura este, că „ghicitoarea” crucii Domnului Isus poate fi „dezlegată” de necredință, dar apoi nu schimbă cu adevărat lăuntric viața. Îmbrăcăminte rămâne filisteancă. Este remarcabil, că aici citim din nou, că Duhul Domnului a venit peste el, cu toate că el era preocupat să-și îndeplinească o înțelegere, pe care niciodată nu ar fi trebuit s-o facă. Probabil aceasta are a face cu faptul, că aici el luptă efectiv cu dușmanii poporului lui Dumnezeu și de aceea era

preocupat cu îndeplinirea misiunii sale propriu-zise. Afară de aceasta el își pierde soția. Ea este dată altuia. Acesta ar putea să fie motivul pentru care el s-a dus mânios acasă. Socrul lui nu știe dacă Samson se va mai reîntoarce vreodată. De altfel căsnicia nu a fost în totul legitimă, deoarece Samson nu a avut încă nicio relație cu femeia. Când bărbatul a dat pe fiica sa altuia, nu a bănuțit care vor fi urmările pentru el și pentru fiica lui.

Capitolul 15

Introducere

Acest capitol descrie – în sens practic – sfârșitul lucrării lui Samson pentru Dumnezeu; ultimul verset arată clar aceasta. În acest capitol Samson nu mai este recunoscut de Dumnezeu ca slujitor al Lui, cu toate că Îl mai folosește o dată.

Legătura se întrerupe – versetele 1-2

Când mânia lui s-a potolit întrucâtva, Samson s-a dus la femeia lui, ca prin relații sexuale să realizeze căsătoria. El ia un ied cu el, probabil să sărbătorească împreună cu familia lui și câțiva invitați. Sunt zilele în care se recolta grâul, sfârșitul lunii mai, începutul lunii iunie, și cu această ocazie aveau loc tot felul de festivități. S-ar putea, ca el să fi luat acest ied cu el, deoarece se simțea vinovat, că a lăsat-o să plece. Un ied era folosit deseori la jertfele pentru păcat. În sens spiritual, recoltarea grâului vorbește despre Domnul Isus și despre roadele lucrării Sale pe cruce. El spune în Ioan 12,24: *»Dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.«* În zilele, când grâul era de recoltat, Samson s-a dus să viziteze o femeie filisteancă, ca să confirme legătura lui cu ea! Spiritual aceasta înseamnă probabil: un nazireu trebuie să înțeleagă, prin faptul că el vede roadele lucrării Domnului Isus, cât de imposibil este să intri în legătură cu „ceva”, care nu se bazează pe această lucrare.

În orice caz, era de neimaginat, că Dumnezeu va accepta această legătură. Este inimaginabil, că un nazireu se căsătorește cu o filisteancă! Dumnezeu împiedică, ca această căsnicie să se încheie. Dar filistenii sunt totdeauna gata pentru o legătură nouă: tatăl îi oferă o altă fiică, mult mai frumoasă decât prima. Dar Samson nu acceptă aceasta. El se simte înșelat și începe să se răzbune.

Răzbunarea lui Samson – versetele 3-5

Legătura cu filistenii a adus lui Samson numai necazuri. El însuși este supărat și acționează sub călăuzirea firii pământești. Aici nu este vorba nicidecum de Duhul Domnului, care vine peste Samson. El se folosește de puterea lui deosebită, ca să prindă vulpi, de fapt șacali. Acestea sunt animalele cele mai necurate, pe care le cunoaște un iudeu, și pe care cu siguranță un nazireu nu le atinge. Vulpile stau în Biblie în legătură cu: slăbiciunea (Neemia 4,3), necurăția (Psalmul 63,11), păcatul (Cântarea cântărilor 2,15). El face vulpile necurate mijloace ale răzburării sale. Deseori se folosesc mijloace necurate, păcătoase, ca să se exprime propria supărare. Însemnătatea unei făclii depinde de cel care o aprinde. Când Dumnezeu o aprinde, ea are o însemnătate pozitivă, ca de exemplu în Geneza 15. Aici Samson o aprinde; aici ea vorbește despre mânia firii pământești. În epistola lui Iacov 3,5-6 focul este comparat cu limba omenească: *»Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri.«* Focul poate să-și facă bine lucrarea numai atunci când este ținut în mână, ca și limba. Stăpânirea de sine este indispensabilă în acest caz. Cine face ca Samson și nu-și înfrânează limba, poate să provoce cele mai mari catastrofe: războaie mondiale și certuri între frați. Focul este legat aici de coadă. În Biblie se face uneori aluzie la învățăturile greșite folosind coada ca simbol: *»Prorocul, care învață pe oameni minciuni, este coada«* (Isaia 9,15; vezi și Apocalipsa 9,10-19). Samson a decăzut aici foarte mult de la demnitatea lui de nazireu. Ce diferență între Samson și cele 300 de vulpi ale sale și Ghedeon și cei 300 de însoțitori ai săi!

Să recapitulăm ce este prezentat în această lucrare a lui Samson. Vulpile sau șacalii sunt animale necurate, care scobesc în pământ și se hrănesc cu stricăciuni. Ele simbolizează lucrurile necurate,

păcătoase, pe care un credincios le poate folosi, ca să se răzbune pentru nedreptatea suferită. Aceasta poate de exemplu să aibă loc cu focul limbii, răspândind minciuni și zvonuri rele.

Rezultatul este, că recolta țării este nimicită. Atât cerealele nerecoltate, cât și cele treierate, și chiar și grădinile de măslini, ard în foc ca urmare a mâniei lui Samson, și nu mai pot fi folosite ca hrană. Ar fi fost mai bine ca Samson să alunge pe filistenii și recolta țării s-o dea la concetățenii lui. Cât de des cearta personală nu a fost cauza nimicirii binecuvântării, care ar fi putut fi savurată. În multe Adunări (Biserici) locale domnește neliniște mare, deoarece credincioșii se ceartă între ei. Roadă țării simbolizează binecuvântările, cu care creștinul este binecuvântat în locurile cerești (Efeseni 1,3). Această roadă este foarte bogată; și noi trăim în timpul *»seceratului grâului«* (așa cum se spune în versetul 1). În loc să se lupte împotriva dușmanului, și în felul acesta să se salveze recolta din mâna dușmanului, au loc certuri de cuvinte, *»care nu duc la alt folos, decât la pieirea celor ce le ascultă«* (2 Timotei 2,14). Urmarea este, că nu mai rămâne nimic pentru a savura. Cauza tuturor acestor stări de lucruri este „numai” un suflet rănit, care nu este în stare să aducă înaintea Domnului problema sa. În loc să se caute o rezolvare împreună cu Domnul, se pornește de unul singur la lucru în chip firesc.

Mânia filistenilor și răspunsul lui Samson – versetele 6-8

Când filistenii au aflat care a fost cauza mâniei lui Samson, au lovit femeia (și pe tatăl ei) cu soarta, cu care ei au amenințat-o în capitolul 14,15. Samson acționează din nou călăuzit de sentimente de răzbunare, însă de data aceasta ele sunt mai degrabă justificate. Acum nu este vorba de o stare de supărare proprie, ci de răzbunarea unei fapte brutale. Samson începe o luptă directă și publică cu dușmanul. În cuvinte scurte se face cunoscut, că el a obținut o victorie mare.

După aceea el coboară și locuiește în crăpătura stâncii Etam. Stânca este un loc potrivit de locuit pentru un popor lipsit de putere, așa cum sunt șoarecii de munte (Proverbe 30,26) și pentru toți oamenii cu *»părul lung«*. Și Moise a cunoscut acest loc (Exod 33,21-22). Stânca este un tablou despre Hristos (1 Corinteni 10,4), care este prezentat aici ca loc de ședere al credinței, adevărata reședință a nazireului. Samson nu se întoarce înapoi la casa tatălui său, așa cum a făcut mai înainte (capitolul 14,20), ci rămâne să locuiască independent în acest loc. El locuiește acolo despărțit de filistenii, dar și despărțit de poporul necredincios al lui Dumnezeu.

Filistenii și bărbații din Iuda – versetele 9-13

După lovitură mare, pe care Samson a dat-o filistenilor, filistenii sunt acum la rând să se răzbune. Este Iuda, care trebuie să sufere răzbunarea din cauza lui Samson. În afară de motivul direct, pentru care filistenii au acționat, acțiunea lor poate fi înțeleasă și spiritual: când Samson și-a ocupat locul de despărțire în crăpătura stâncii Etam, dușmanii devin activi. Un creștin credincios este mult mai mult ținta atacurilor dușmanului, decât un creștin superficial.

Bărbații din Iuda se informează despre pretențiile filistenilor. Ei au aflat, că filistenii au venit să lege pe Samson. Aplicat spiritual, acesta este totdeauna unul din scopurile dușmanului. În creștinătate aceasta s-a făcut chiar cu Duhul Sfânt, care a fost, ca să zicem așa, pus în cătușe.

Mult mai rea decât pretenția filistenilor este comportarea lui Iuda. Evident ei nu mai suferă sub domnia filistenilor. Jugul nu mai apasă, deoarece ei s-au obișnuit cu el și l-au acceptat. Ei îl acuză pe Samson, că i-a adus într-un astfel de conflict cu dușmanul, care era totuși așa de prietenos cu ei. *»Nu știi că filistenii stăpânesc peste noi?«* Așa de mult căzuse Iuda. Iuda înseamnă „cântare de laudă”, „lauda lui Dumnezeu”. Nu este strigător la cer, că tocmai această seminiție, cu un astfel de nume, are o astfel de atitudine?

Aceasta vorbește despre acceptarea totală a clericalismului și tradiționalismului. Serviciul divin, la care carnea (firea pământească) are conducerea într-o măsură mai mare sau mai mică, este general răspândit. Aceasta are loc în creștinătate acolo unde diferențierea între preoți și laici a

devenit o realitate permanentă, unde serviciul este stabilit de o persoană sau de o grupă de elită, unde propunerile se aprobă democratic, unde reprezentațiile muzicale sunt părți componente de nedespărțit ale serviciului divin; unde serviciul divin (serviciul de laudă) se desfășoară după un program stabilit mai dinainte. În privința aceasta nu mă gândesc numai la anumite orientări bisericesti, ci mă refer la toate celelalte comunități de credință creștină. Nu este vorba numai de structura oficială, cu toate că aceasta se observă cel mai repede. Este valabil și pentru acele locuri, unde oficial nu există structuri, dar unde sunt prezente anumite structuri ca urmare a obiceiurilor încetățenite.

Pentru a fi mai clar: vorbesc aici despre caracteristicile unui sistem (oficial sau neoficial) și nu despre oamenii care îi aparțin. Din fericire sunt o mulțime de creștini, care slujesc lui Dumnezeu cu dăruire, dar care nu sunt conștienți de răul care este legat de acest sistem.

Este harul lui Dumnezeu, când El trimite un eliberator, ca aici Samson. Dar Samson este privit ca unul care tulbură liniștea. Cine înfierează tot felul de senzualități, care au ocupat loc în lucrarea personală sau comună pentru Dumnezeu, îi va fi dat să audă, că el se împotrivesc formelor și regulilor care există. El va fi atenționat de exemplu, să nu fie așa de extrem. Nepăsarea va fi îndreptățită. Iuda nu arată aici demnitatea binecuvântării rostită de Iacov în Geneza 49,8-12. În istoria lui Iuda găsim mai multe abisuri de felul acesta, ca de exemplu în Geneza 37,26-28, unde el de asemenea vinde pe cineva.

În loc să se facă una cu vitejii lor și să scape de dușmanul lor comun, bărbații din Iuda se pun pe aceeași linie cu filistenii și se unesc cu scopul lor. De fapt nu prețuiesc absolut deloc pe judecătorul dat lor de Dumnezeu. Samson nu vrea ceartă cu frații săi, oricât de adânc ar fi decăzut și oricât de mult s-ar fi pus de partea dușmanului lor. Tot așa și noi, să nu ne certăm cu frații noștri, ci să luptăm împotriva principiilor care au pus stăpânire pe ei și cu care ei înșiși s-au împăcat. Samson îi roagă solemn să nu-l atace, căci atunci va fi nevoit să se apere, cu toate urmările care vor rezulta pentru Iudei din aceasta. Samson primește garanția, că nu va fi atacat. Ei vor numai să-l lege cu frânghii și să-l dea în mâinile filistenilor. Să ne imaginăm, ce înseamnă aceasta! Bărbații din Iuda se pun de partea filistenilor, ca să le îndeplinească planurile! Samson trebuia să fie reținut de la misiunea sa – oricât ar costa de mult.

Funii noi trebuiau să fie mijlocul potrivit pentru aceasta. Sunt mai ales mijloace populare, prin care creștinii devotați sunt făcuți să cedeze la nazireatul lor. Cuvântul funie vine de la cuvântul „împletitură” și redă ideea, că este vorba de un produs omenesc. El se lasă apoi să fie legat și cedează dorințelor lor, deoarece nu vrea să folosească forța lui, sau să abuzeze de ea, luptând împotriva propriului popor.

Eliberat de funiile noi – versetul 14

Când bărbații din Iuda au dus pe Samson la filistenii, aceștia au scos strigăte de bucurie. Credeau că au în mâinile lor pe dușmanul mult urât. Dar bucuria a fost de scurtă durată, căci »Duhul Domnului a venit peste el«. Când mijloacele omenești, cu care poate fi legat un nazireu, vin în contact cu Duhul lui Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu, ele devin ca ceara. Înfăptuirea practică a apelului din 1 Petru 4,11 arde, în vorbire simbolică, toate funiile filistenilor și le face cenușă. Noi suntem acolo încurajați cu cuvintele: »Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu.« Aceasta eliberează pe oricine, așa că el poate să practice darurile sale în responsabilitate numai față de Cel care i le-a dat, despărțit de orice părere și intervenție omenească. Aceasta este ceea ce vrea apostolul Pavel să spună, când scrie în Galateni 1,1: »Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.« Prin aceasta spune, că în exercitarea slujbei lui de apostol el este liber de orice »funie a filistenilor«.

Desigur aceasta nu înseamnă, că noi nu trebuie să avem nimic a face cu ceilalți și cu observațiile lor referitoare la slujba noastră. În strângerile laolaltă ale Adunării (Bisericii) este valabil, de

exemplu: prorociei »să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece« (1 Corinteni 14,29). Dar aceasta este cu totul altceva, decât să stabilești de la început, cine trebuie să spună ceva și ce trebuie spus în strângerea laolaltă a Bisericii. Aceasta nu are voie s-o stabilească nimeni, căci în privința aceasta numai Duhul Sfânt trebuie să aibă autoritatea de a da indicații.

O falcă de măgar neuscată – versetele 15-17

Samson s-a eliberat prin puterea Duhului de noile funii. Pentru biruința asupra dușmanilor săi se folosește de o falcă de măgar neuscată. Aceasta se referă la slăbiciunea uneltei în opoziție cu rezultatul. Nimeni nu putea să spună, că victoria lui Samson era rezultatul folosirii unei arme puternice. Este o armă „proaspătă”, nu una „uscată”. Compară cu Ezechiel 37,2, unde este vorba de o vale cu oase »uscate«. Măgarul este mort, dar puterea de viață este încă în oase. Aceasta vorbește despre viața, pe care am obținut-o prin moartea și învierea Domnului Isus, și prin care noi suntem în stare să obținem victorii. Aceasta înseamnă, că noi am recunoscut sentința rostită asupra noastră. Omul natural este just comparat în Exod 13,13 cu un măgar.

După ce Samson a obținut victoria, el a aruncat arma. El nu vrea s-o păstreze; ea nu trebuie să devină o cursă de cădere pentru el, așa cum a devenit efodul pentru Ghedeon. Arma și-a îndeplinit scopul și aceasta este suficient. Acest principiu este foarte important, atât pentru acela care este folosit pentru lucrare, cât și pentru aceia, cărora li s-a slujit. Deseori este omagiată unealta „slabă”, pe care Dumnezeu în harul Său a vrut s-o folosească: ce vorbitor, ce elocventă! Un model, de felul cum ar trebui să fie, găsim în Faptele Apostolilor 8,29. După ce Filip a vestit Evanghelia famenului etiopian și l-a botezat, »Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut, căci famenul își vedea de drum plin de bucurie«. Filip și-a făcut lucrarea. El nu avea nevoie de venerație și a obținut un alt câmp de lucru. Și famenul? El nu mai avea nicio privire pentru Filip, nu-i simțea deloc lipsa, căci el primise pe Domnul Isus în inimă și aceasta era mai mult decât suficient.

Fântâna celui ce strigă – versetele 18-19

După această victorie impresionantă lui Samson îi este sete așa de tare, că îi este teamă, că va muri. În nevoia lui strigă către Dumnezeu. Rugăciunea lui (prima, care este amintită despre el!) este scurtă și puternică. Vedem în primul rând, că el dă onoare lui Dumnezeu pentru victorie: »Tu ai ...«. Aceasta este frumos. Din păcate credința lui nu este suficientă și începe să se plângă, că va muri, dar de data aceasta din cauza setei, și prin aceasta va cădea în mâna dușmanilor.

Putem învăța din aceasta unele lucruri. În primul rând, lupta nu stămpără „setea”. Noi obținem probabil multe victorii pentru Domnul, dar adevărata învioreare nu este în victorie, ci în Domnul Înșuși. Vedem mai departe, că setea este o provocare de a ruga pe Dumnezeu pentru salvare. Dumnezeu a dat și mai înainte salvarea, atunci când un întreg popor era însetat. Găsim aceasta în Exod 17,1-7.

Samson strigă în total de două ori la Dumnezeu, aici și în capitolul 16,28. În ambele situații este ascultat. Dacă ne gândim, că timpul lui Samson corespunde ultimelor zile și timpurilor grele, care sunt descrise în 2 Timotei 3, atunci avem aici o mare încurajare. Vedem, că chemarea Numelui Domnului este un izvor deosebit pentru zilele din urmă. Dumnezeu deschide acest izvor pentru oricine strigă. Cine bea din el, va avea parte de putere, așa cum și Samson a avut parte. Puterea de viață și înviorearea revin. Singura posibilitate, ca să ai parte de învioreare personală sau comună, constă în

- a. conștiența că suntem însetați;
- b. în nevoia noastră să strigăm la Dumnezeu;
- c. să bem din izvorul, pe care Dumnezeu îl deschide.

Se pare că scriitorul acestei cărți vrea să ne îndrepte atenția în mod deosebit, spre faptul că »izvorul celui ce strigă« se află »până astăzi« la Lehi. Textual aceasta înseamnă, că acest izvor exista și în momentul când s-a scris această carte. Înțelesul spiritual al acestei expresii și puterea morală, care rezultă din ea, este aceasta: izvorul, pe care Dumnezeu l-a deschis, stă totdeauna la dispoziția celui care strigă, și astăzi.

Am amintit mai înainte de locul din evanghelia după Ioan 4, unde Domnul Isus în discuția Lui cu femeia samariteancă vorbește despre izvorul apei vii, care curge în viața veșnică (versetul 14). A bea din izvorul, pe care El l-a deschis, aduce pe »cel ce strigă« în legătură cu viața veșnică. Viața veșnică este: viață în atmosfera Tatălui și a Fiului, în care credinciosul a fost adus prin cunoașterea Tatălui și a Fiului (Ioan 17,3). Viața veșnică este și Domnul Isus Însuși (1 Ioan 5,20). Acolo vrea Duhul Sfânt să ducă pe cel ce strigă și aceasta va stămpăra setea lui. Viața veșnică nu poate fi lezată de nicio decădere sau atac. Tocmai epistola, care vorbește despre ultimele zile și despre timpurile grele, începe cu referirea la »făgăduința vieții care este în Hristos Isus« (2 Timotei 1,1; vezi și versetul 9).

Prin aceasta ochiul nostru este îndreptat spre ceea ce prin Duhul se obține satisfacție lăuntrică, care este mult mai mare decât cea mai mare victorie, și anume, spre Domnul Isus și spre tot ce se găsește în El.

Încheiere – versetul 20

Samson nu este un eliberator, așa cum au fost înaintașii lui. El a judecat pe Israel, în timp ce filistenii dominau. Este posibil ca Samson să se fi întors înapoi la stânca Etam (versetul 8), ca de acolo să-și îndeplinească misiunea de judecător. Perioada de timp, în care el a fost judecător, este cuprinsă probabil între anii 1075-1055 înainte de Hristos, un timp în care și Samuel (s-a născut aproximativ în anul 1080 înainte de Hristos) a fost activ.

Pentru Dumnezeu istoria lui Samson se încheie aici. Comunicarea, care se face în acest verset, are loc pe stânca, pe care a locuit (versetul 8), un loc deschis de luptă cu filistenii (versetul 15) și pe stânca din care a curs apă (versetul 19). Acestea sunt situații în care el s-a eliberat de dușmani, și astfel a putut să judece pe Israel. Ceea ce urmează este decăderea lui totală. În capitolele 14 și 15 se vorbește în total de șase fapte ale lui Samson:

1. sfâșierea unui leu tânăr (capitolul 14,6);
2. omorârea a 30 de filistenii (versetul 19);
3. acțiunea sa cu cele 300 de vulpi (capitolul 15,4-5);
4. răzbunarea asupra filistenilor (versetul 8);
5. eliberarea din funii (versetul 14);
6. omorârea a 1.000 de filistenii (versetul 15).

Lui Samson îi lipsește o faptă, ca să obțină numărul șapte, numărul desăvârșirii. Acest gând îl putem aplica și la continuarea istoriei sale, așa cum este prezentată ea în capitolul următor.

Capitolul 16

Introducere

Taina puterii nu poate niciodată să fie făcută cunoscut oamenilor care nu posedă ei înșiși această putere. Nimeni nu a înțeles niciodată izvorul puterii și autorității Domnului Isus. În cele din urmă El a renunțat la orice speranță de a face pe oameni să înțeleagă principiile de care El a fost călăuzit. Maria din Betania este singurul exemplu al unei inimi care L-a înțeles. Inima Sa a fost plină de compasiune pentru orice durere, dar nu a fost nimeni care să fi simțit durerea Lui, ca să nu mai vorbim s-o înțeleagă.

Samson a fost cu totul altfel decât Domnul. El a vrut să se satisfacă și de aceea a trădat taina sa și prin aceasta puterea ca să mai fie în continuare nazireu. Între Domnul Isus și Samson sunt mai multe diferențe decât asemănări, așa cum ne arată în mod deosebit acest ultim capitol. Ultimele întâmplări din viața lui Samson confirmă puterea corporală mare a lui și slăbiciunea lui pentru femei.

În Gaza – versetele 1-3

Din relatare nu rezultă clar, de ce Samson s-a dus la Gaza. Gaza era o cetate a filistenilor. El trebuie să fi fost acolo recunoscut de toți, atunci când cu părul lung a mers pe străzi. Teama de puterea lui mare a făcut că nimeni nu îndrăznește să-i facă ceva, lui, dușmanul de temut. Vizita lui în acest oraș nu are loc din dispoziția lui Dumnezeu. Niciunde nu se găsește un indiciu, că el a fost în Gaza, ca să nimicească acest cuib al activității filistene. Se pare că el a făcut o plimbare și „a cumpărat” ceva. Probabil că acesta este motivul vizitei lui la o prostituată. Și David a căzut în curvie, deoarece și-a petrecut timpul în trândăvie, în timp ce trebuia să fie în fruntea oștirii, ca să pornească la luptă (2 Samuel 11,1-5). Samson încă nu a învățat să-și stăpânească patimile; el le dă frâu liber. Dacă în capitolul 14 a mers „cuvios” la lucru, respectând formele normale de comportare, aici urmărește exclusiv plăcerile sale, a căror jertfă devine el însuși.

Prostituata este o prostituată filisteancă și prin aceasta este un tablou al marelui Babilon sau mai exact al bisericii romano-catolice, care este descrisă în Apocalipsa 17 ca fiind »*curva cea mare*«. Faptul că biserica mărturisitoare este prezentată ca o curvă, aceasta arată foarte clar, cât de mult s-a îndepărtat ea de starea ei inițială. Apostolul Pavel se referă în 2 Corinteni 11,2-3 la începuturile acestei abateri; el compară Adunarea (Biserica) cu o fecioară curată, pe care el a logodit-o cu Hristos, dar care prin ispita diavolului a devenit necredincioasă. Rezultatul final al acestei necredincioșii îl vedem în Apocalipsa 17 și 18. Dacă un credincios uită că el este un nazireu și gândește că fără o comandă din partea lui Dumnezeu poate să intre într-un sistem, pe care Dumnezeu îl va judeca, el este în pericol să piară împreună cu acest sistem. Aceasta s-a întâmplat în final cu Samson. El piere împreună cu sistemul, împotriva căruia trebuia să lupte, făcându-se una cu el. Cu toate că aici el are încă putere să se elibereze singur, el depune germenele pieirii lui, prin faptul că se unește cu această prostituată filisteancă.

Este de fapt de neînțeles, că cineva mai poate avea o oarecare putere, când și-a jertfit în felul acesta conștiința. El nu și-a pierdut încă puterea, căci încă nu a divulgat taina puterii sale. Numai Dumnezeu și Samson știau de această taină. În realitate este așa, că cineva, care trăiește în păcat, mai are un timp succes în lucrarea sa pentru Dumnezeu. Din păcate aceste succese sunt folosite ca acoperitori ale acestor păcate și nu pentru a face o mărturisire detaliată a acestora.

Samson folosește puterea sa aici numai pentru a se elibera și uită scopul pentru care Dumnezeu i-a dat această putere. Nu este bătut niciun dușman și poporul său nu are niciun folos din ea. Samson se comportă aici ca un lăudăros ordinar cu putere. El se folosește de puterea lui, deoarece este constrâns să fugă și nu să pună pe filistenii pe fugă. Mai târziu va reveni la Gaza, nu ca să-și arate puterea, ci ca prizonier orb (versetul 21). Aceasta este din cauză că el nu a ajuns la Hebron. El merge într-adevăr cu porțile cetății pe umeri în direcția Hebron, dar nu ajunge acolo. Hebron

înseamnă »părtășie«. Deci, ca să zicem așa, Samson eșuează în reîntoarcerea lui la părtășia cu Dumnezeu. El nu ajunge la o mărturie deplină a vinei, căci el nu renunță la legăturile lui greșite. Eliberarea lui exterioară nu este urmarea unei judecăți de sine interioare înaintea lui Dumnezeu. Părtășia lui cu Dumnezeu nu este refăcută și el nu se judecă pentru păcatele făcute.

Întoarcerea la Dumnezeu înseamnă condamnarea a ceea ce m-a făcut să păcătuiesc, adică a rădăcinii. Samson nu a judecat în inima sa păcatele împlănuite, ci le-a păstrat mai departe în inimă. Aceasta nu poate avea loc decât cu prețul pierderii părtășiei cu Dumnezeu. Cine aparține marelui Babilon, acestei Biserici cu numele, îi este adresat apelul: »Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei« (Apocalipsa 18,4). Despărțirea de rău trebuie să aibă loc atât la exterior cât și în interior. La Samson a fost în acest caz numai la exterior. Lăuntric a rămas legat cu răul.

Noua dragoste a lui Samson – versetul 4

Deoarece el nu a fost pe deplin reabilitat în părtășia cu Dumnezeu, are loc următoarea cădere, mult mai adâncă. Brațele slabe ale unei femei sunt pentru Samson evident mai tari decât porțile cetății Gaza. Sorec înseamnă „viță de vie deosebită”; Dalila înseamnă, tradus, „cea plină de dorințe arzătoare”. Cele două noțiuni exprimă împreună lumea religioasă care se face una cu lumea păcătoasă și cu plăcerile ei. Sunt oamenii din 2 Timotei 3,4, pe care apostolul Pavel îi caracterizează în felul următor: »iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu«. Știm că în 2 Timotei 3 este vorba de oameni care »au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea« (versetul 5), deci de oamenii simbolizați prin filistenii. Samson se îndrăgostește de cineva care reprezintă acest principiu. Aici devine vizibil foarte clar pericolul, ca dragostea să poată ajunge un dușman, împotriva căruia noi, potrivit Bibliei, deci împuterniciți de Dumnezeu, trebuie să luptăm. Așa ceva are loc atunci când noi nu ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda versetul 20). Ceea ce Samson face aici merge mai departe decât legătura lui cu prostituata din versetele 1-3. Aceasta a fost o legătură de durată scurtă.

Samson a plecat pe o pantă, pe care tot mai mult se încurcă în cursele puse înaintea lui de dușman. În cartea Proverbe Solomon atenționează mereu pe fiul său cu privire la femeile străine și arată urmările pentru fiecare care intră în legătură cu ele. Urmarea este inevitabilă: este »drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre lăcașurile morții« (Proverbe 7,25-27; vezi și Proverbe 2,16-19; 5,5).

Dușmanul vede șansa sa – versetul 5

Filistenii sunt foarte hotărâți să afle în ce se ascunde puterea lui Samson. Ei vor să afle originea tainelor și sunt gata să plătească un preț mare. Diavolul este totdeauna gata să plătească un preț mare, ca să jefuiască pe nazireu de dăruirea lui – și prin aceasta de puterea lui. El oferă totul, ca să determine pe oricine vrea să fie un nazireu adevărat să se depărteze de dedicarea lui pentru Dumnezeu, de adevărata putere a vieții creștine. Dalila se lasă cucerită de bani. Prin aceasta se dovedește a fi o filisteancă din toată inima, chiar dacă ea nu este niciunde numită astfel. În caracterul ei nu este nimic atrăgător. Și cu toate acestea Samson o iubește.

În ceea ce privește puterea trupească, Samson a câștigat toate probele de putere cu filistenii. Dar Samson a pierdut toate confruntările cu filistenii, atunci când s-a apelat la patimile lui. Aceasta o dovedesc cele trei femei filistene (capitolul 14,1; 16,1 și 16,4). De fiecare dată este învins de ispită. Diavolul este pentru noi mai mult de temut atunci când se prezintă ca înger de lumină (2 Corinteni 11,14) decât atunci când merge ca un leu care răcnește (1 Petru 5,8).

Prima fază a divulgării secretului – versetele 6-9

De fapt nu poate fi altfel, decât că Samson ar fi trebuit să fi simțit ce vrea Dalila. El a făcut deja o experiență cu o femeie filisteancă, care a reușit să-l facă să divulge dezlegarea ghicitorii lui. Și chiar dacă el a uitat aceasta, prin comportarea Dalilei ar fi trebuit să-i devină clar ce scopuri urmărea ea. El ar fi trebuit să știe că ea urmărea nimicirea lui. Ea îl duce mereu în rătăcire. De fiecare dată el divulgă mai mult o parte a secretului lui. El se apropie tot mai mult de centru, până când a divulgat totul. Cu el se petrece ca și cu o ecluză, care are o ușă sub apă, care poate fi deschisă. Fără să se vadă, apa ajunge în ecluză, până atinge nivelul mării. Atunci ecluza poate fi deschisă ușor. Noi putem permite lucrurilor să intre în taină în inima noastră, fără să le condamnăm. Dacă aceasta are loc, atunci în cele din urmă ne vom asemăna complet cu lumea.

În loc să se simtă în siguranță și protejată de puterea mare a lui Samson, Dalila întreabă cum poate el fi legat, ca puterea lui să fie învinsă. Înainte ca să trădeze secretul lui, el evită la început să spună adevărul și îi spune minciuni. El îi spune, că șapte funii noi, care încă nu s-au uscat, îl vor face lipsit de putere. Probabil că Samson s-a gândit la funiile cu care bărbații din Iuda l-au legat. Deci el se bazează pe o victorie anterioară și nu pe Dumnezeu. După ce a fost legat în felul acesta și Dalila a chemat apoi pe filistenii, ca să-l ia legat, el rupe funiile și se eliberează. Dar în jurul sufletului lui a fost pus un ștreang, care se strângea încet. El a divulgat o parte mică din secretul lui, prin faptul că a numit numărul șapte, potrivit cu numărul șuvițelor părului său (versetele 13-19).

A doua fază a divulgării secretului său – versetele 10-12

Dalila îl învinovățește de minciună și înșelătorie, și nu pe nedrept. Samson este într-o situație în care nu poate vorbi deschis despre taina puterii sale. El înțelege, că prin aceasta se va face abuz de ea. Și în loc să fugă din locul acela, care nu i se cuvine, își caută salvarea printr-o ieșire secretă, ca totuși să poată rămâne acolo.

De câte ori nu ni s-a întâmplat și nouă așa? Ne-am aflat într-un loc, și am știut, că nu ar fi trebuit să fim acolo. Apoi ni s-a pus o întrebare cu privire la credința noastră. Ne-am schimbat și am dat un răspuns evaziv. Dacă am fi dat răspunsul adevărat, ne-am fi descoperit și am fi recunoscut, că locul nostru nu este acolo. În astfel de situații poate veni un moment când nu mai putem ocoli adevărul și spunem public ce credem. Dar pentru că noi nu „am fugit” mai devreme, aceasta va fi preluată de ceilalți ca să ne facă de râs. Mărturia noastră nu mai are nicio valoare și ea devine o batjocură și amuzament. Așa s-a petrecut și cu Samson.

Dalila a putut să încerce a doua oară, căci Samson locuia la ea. Ștreangul, care a fost pus în jurul sufletului lui, a fost prin aceasta strâns mai mult. În răspunsul pe care îl dă Dalilei, el divulgă iarăși o parte a secretului lui. El vorbește despre *»funii noi, care să nu fi fost întrebuințate niciodată«*. În capitolul 15,13 s-a încercat de asemenea să-l lege cu funii noi. Dar nu le-a reușit. Aici Samson adaugă, că aceste funii trebuiau să nu fi fost folosite, aceasta înseamnă, că aceste funii au fost făcute cu un scop precis, ca să fie folosite numai în acest scop. Aceasta este un indiciu la dedicarea lui ca nazireu încă de la începutul vieții sale. Acesta a fost pasul al doilea pe drumul în divulgarea secretului lui, dar iarăși nu era adevărul deplin cu privire la secretul puterii lui. Însă prin aceasta a pus în legătură două lucruri:

1. că el era în totul pentru Domnul (numărul șapte);
2. că de la nașterea lui el era pentru Domnul (nu era încă folosit).

A treia fază a divulgării secretului – versetele 13-14

Dalila încearcă neobosită, să afle secretul puterii lui. Ea nu cedează – și nici nu este nevoie, căci Samson nu pleacă. El este încurcat în mreaja, pe care ea a întins-o pentru picioarele lui, deoarece

el nu face, ceea ce a făcut David: »Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi scoate picioarele din laț« (Psalmul 25,15). Deoarece ochii lui sunt îndreptați spre Dalila, ea poate să continue.

Și ea continuă, căci banii îi zâmbesc. Iarăși îl învinovățește de minciună și înșelătorie și întreabă din nou, cum poate fi el legat. Noul lui răspuns se apropie tot mai mult de divulgarea secretului lui. El dă un indiciu cu privire la lungimea părului lui. El este așa de lung, că poate fi țesut. El spune, că părul lui trebuie prelucrat cu războiul de țesut, fiind țesut într-o urzeală.

Învățătura spirituală, care se ascunde în aceasta, este semnificativă. Ceea ce face Samson se aplică la un creștin, care în chemarea lui ca nazireu arată interese față de forța de atracție care rezultă dintr-o lume religioasă împodobită și cizelată. El se amestecă cu ea și preia metodele ei. În felul acesta nazireul se unește apoi cu lucrarea lumii religioase. El stă la același amvon împreună cu oamenii care se călăuzesc după principiile filistene; el se dedică aceluiași scop. Acești oameni posedă într-adevăr cu numele viața lui Hristos, dar nu în realitate.

Se folosesc multe „războaie de țesut” filistene, ca cei sfinți să ia parte la această lucrare de țesut, și în cele din urmă să fie jefuiți de puterea lor. Ia numai politica. Cineva poate participa la politică cu cele mai bune motive, dar el se unește cu oamenii lumii. Ei vor să ia parte la o lucrare excelentă. Ei vor să curețe lumea de orice nedreptate și să creeze o conviețuire echitabilă. Mereu acești credincioși se trezesc speriați „din somn”, când se fac propuneri contrare Bibliei. Mereu se arată, că ei au a face cu dușmani ai crucii lui Hristos. Ei aud strigătul conștiinței lor »*filistenii sunt asupra noastră*«.

Dar cum Samson încearcă să se elibereze, de data aceasta războiul de țesut rămâne agățat de el, ca dovadă, că el este legat cu lucrarea lui. El nu se mai eliberează cu adevărat.

Cea de-a patra fază: divulgarea secretului – versetele 15-17

De trei ori a putut să se elibereze, ultima dată numai pe jumătate.

Însă pentru că nu o rupe cu legăturile, acum vine căderea definitivă. Mai înainte Dalila l-a întrebat, cum trebuie să-l lege. De data aceasta folosește toată arta de înduplecare, pe care o are ca femeie. Ea nu mai vorbește despre o metodă, așa cum a făcut mai înainte, ca să-l lege, ci îl lovește în inimă, punând la îndoială dragostea lui pentru ea. El încă nu i-a spus secretul puterii lui. Aceasta îi reproșează ea mereu. Samson are parte de puțină bucurie în relația lui cu Dalila. La fel a fost odinioară cu femeia din Timna. Nici din aceasta el nu a învățat nimic. Ceea ce întreprinde Dalila, nu este o dușmănie deschisă, ci este ceva care arată foarte atrăgător și are efect foarte ademenitor. În cele din urmă cedează presiunii psihice. El divulgă secretul, pe care ea altfel nu l-ar fi aflat niciodată. Căci cine s-ar fi putut gândi, că puterea lui era în părul său lung, într-o dovadă clară a slăbiciunii, a slăbiciunii unei femei?

Aceasta este totdeauna așa. Tineri puternici, care slujesc lui Dumnezeu cu mare dăruire, au fost duși în rătăcire de lume și au ajuns pe drumul neascultării. Prin aceasta și-au pierdut puterea, libertatea de a lucra și capacitatea de diferențiere spirituală. Lumina, care era în ei, a devenit întuneric. Samson a trădat secretul său, deoarece el și-a pierdut părțile cu Dumnezeu. Prin aceasta a căzut în această nebunie mare, cu toate că el a fost deseori trezit de Dalila. De fapt ar fi trebuit să-i fie clar, care erau intențiile ei. Cine însă se lasă atras de lume, acela pierde orice noțiune pentru ce este normal și își pierde și mintea sănătoasă. Puterea lui era părul lung, înapoia căruia se ascundea totodată personalitatea lui. Singura putere este în »ascuns«. Dependența de Hristos și dăruirea față de El sunt puterea ascunsă a credinciosului în viața de nazireu. Aceasta este valabil atât pentru viața personală cât și pentru viața în comun.

Cu privire la cele spuse puțin mai înainte, un om al lui Dumnezeu din secolul 19 a scris următoarele cu privire la „Mișcarea fraților”: „Ceea ce este important, nu sunt ‚frații’, ci adevărul, pe care ei îl au ... Dumnezeu poate să-i pună deoparte și să răspândească adevărul Său prin alții – și o va face, cu toate că El este îndelung răbdător -, dacă ei nu rămân credincioși. Locul lor este să rămână în necunoscut și cu dăruire și să nu se gândească la ‚frați’ (totdeauna este greșit să ne

gândim la noi înșine, cu excepția cazului când ne judecăm singuri), ci la suflete, în numele și în dragostea lui Hristos, și numai la onoarea și adevărul Lui – nu ca să impună așa-numita ‚frățietate’, ci din pricina lui Hristos să se ocupe de orice suflet, după nevoile lui. ... Ei trebuie să umble în dragoste, în adevăr, smeriți, să nu se înalțe, să nu fie lumești, să fie în totul pentru Hristos, așa de mici – și prin aceasta să fie mulțumiți cu a fi mici – cum au fost atunci când au început; și Dumnezeu îi va binecuvânta. Dacă nu, s-ar putea ca sfeșnicul lor să li se ia, așa cum s-a luat sfeșnicul altora (și vai, ce durere și ce rușine ar fi, după un asemenea har!) ... Dumnezeu nu are nevoie de noi („frații”), dar El are nevoie de un popor care umblă în adevăr, dragoste și sfințenie ... Dacă ‚frații’ se vor adapta la ceea ce se face în creștinătatea din afara taberei, ei vor fi o altă sectă cu anumite adevăruri” (din „The Collected Writings of J. N. Darby”, volumul 31, pag. 371-374; compară și cu „Letters of J. N. Darby”, volumul 2, pag. 339-342).

În continuare la aceste cuvinte profetice de atenționare cu privire la mișcarea fraților, încă ceva cu privire la Apocalipsa 3,11: »Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.« Expresia »ca nimeni să nu-ți ia cununa« nu are a face numai cu viitorul, ci și cu prezentul. Această cunună reprezintă nazireatul. Cuvântul »neser« a fost tradus în Numeri 6,7 cu „închinare” sau „nazireat” și în Levitic 21,12 cu „închinare” sau „cunună”. Din cuvântul »neser«, care în continuare s-a tradus și prin „cunună”, s-a dedus cuvântul nazireu. Cununa din Apocalipsa 3,11 poate foarte bine să aibă a face cu dăruirea noastră față de Domnul. Această dăruire poate fi văzută și într-o Adunare (Biserică). Creștinătatea ca întreg a pierdut deja de mult această cunună. Secretul ei nu a rămas ascuns la ea; ea nu a rămas despărțită de lume. Ea a permis lumii să vină în mijlocul ei, ceea ce se vede prin posedarea de reguli, de mijloace și condiții, care în totalitatea lor își au originea în gândirea omului natural. Prin aceasta serviciul divin, slujirea lui Dumnezeu, a fost adaptată la normele și valorile, de care se ține omul fără Dumnezeu.

Orice Adunare (Biserică) locală, care se deschide unui astfel de proces, așa cum s-a deschis Samson, se va dezvolta în jos spre o Adunare (Biserică) care arată caracteristicile Laodiceei. Ea va arăta atunci ca Samson, când și-a pierdut puterea și a căzut în mâinile filistenilor: un nazireu ras pe cap (gol), sărac și orb (Apocalipsa 3,17). Versetele următoare completează tabloul.

Samson este biruit – versetele 18-21

Dalila își dă pe deplin seama, că de data aceasta el a spus adevărul.

Propunerea anterioară a lui Samson a fost deja altfel decât primele două. În primele două cazuri el s-a lăsat să fie legat. În cazul al treilea n-a spus nimic despre legarea lui, ci despre țeserea părului lui. În continuare nu este greu pentru ea să înțeleagă, că de data aceasta el i-a încredințat toată inima lui. Ea cheamă din nou pe căpeteniile filistenilor, de data aceasta cu informația, că ei pot să aducă cu ei banii, căci ea este sigură de succesul misiunii. Apoi ea îl leagă, nu cu funii, și nici cu urzeală, ci cu căldura genunchilor ei. El adoarme acolo; acolo el simte căldura ei, și aceasta a devenit pieirea lui definitivă. Cu toată puterea lui, el nu a fost destul de matur pentru șiretlicurile unei femei, pierind din cauza ispitei ei.

În timp ce Samson doarme, Dalila îi taie părul. Ea îl are acum sub puterea ei. Sărutările ei de dragoste se transformă în lovituri și chinuri. Pentru a patra oară răsună strigătul ei: »Filistenii sunt asupra ta, Samson!« Atunci are loc cea mai mare tragedie a unui Samson lipsit acum de putere, care, trezit, mai are încă impresia, că este tot așa de tare, cum a fost întotdeauna. Se pare că s-a acomodat cu gândul, că va fi mereu atacat, dar și că pe baza antecedentelor se poate baza pe puterea lui permanentă.

Așa cum legăturile lui Samson cu Dalila au fost fatale, tot așa și flirtul cu principiile păcătoase ale lumii sunt fatale pentru orice copil al lui Dumnezeu. Tot așa este și cu Adunarea (Biserică). Lipsită de puterea ei, ea simulează ca și cum ar avea toată puterea. O biserică lipsită de putere încearcă să facă să se vorbească despre ea și nu știe, că ea nu are nicio putere, deoarece Duhul a fost mai întâi întristat și apoi a fost stins. Aceasta este situația tristă a Laodiceei din Apocalipsa 3,17. Acolo se spune »și nu știi«, tot așa cum se spune și despre Samson »nu știa« (versetul 20).

Ea era oarbă față de situația ei proprie. Ea simula, că stă foarte sus din punct de vedere spiritual, dar Domnului îi este greață de ea. Despre Efraim, prin aceasta se înțeleg cele zece seminții, se spune în Osea 7,8-9: »*Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă, care n-a fost întoarsă. Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama.*« Vedem noi paralela dintre Efraim și Samson? Amândoi au pierdut puterea din cauza relațiilor greșite, și amândoi nu și-au dat seama.

În afară de o atenționare pentru Adunarea locală, această istorisire conține și o atenționare pentru frații credincioși, devotați, care sunt folositori în lucrare. Atenționarea constă în aceea, că ei nu trebuie să uite, că ei sunt dependenți de Dumnezeu. Ei sunt în pericol să gândească, că prin cunoștințele lor în Scriptură sunt de neînviș de influența cuvintelor lingușitoare ale lumii creștine, când fără însărcinare din partea lui Dumnezeu sunt activi în acest teritoriu. Ei gândesc, că cunoștințele lor din Scriptură îi va păzi de cuvintele lingușitoare și îi va elibera de posibilele legături rele. Probabil că odată au respins propuneri de colaborare la anumite acțiuni, despre care au văzut, că o colaborare nu era posibilă. Dar dacă nu părăsesc mediul în care ei permanent trebuie să se împotrivescă, va veni momentul când vor trebui să fie de acord. Atunci se trădează punerea deoparte pentru Dumnezeu și ascultarea față de Cuvântul Său și totodată dispare și puterea. Probabil că ei vor mai gândi, că Domnul este cu ei, dar rezultatul este că ei au fost luați în robie, ca și Samson, și își vor pierde înțelegerea Scripturii, așa cum Samson și-a pierdut capacitatea de a vedea.

El, cel care a dus porțile cetății Gaza, este adus înapoi pe aceleași porți ca prizonier. În Biblie este vorba pentru prima dată de o închisoare la Iosif, care a fost vârat în ea. Dar el a intrat în închisoare, din cauză că a vrut să rămână credincios. Samson este constrâns în închisoare, ca ce a mai rămas din puterea lui să fie în folosul filistenilor, ca să-i aprovizioneze cu hrană, și prin aceasta cu putere. Ce sfârșit trist al unui om, care a fost rânduit și educat de Dumnezeu exact pentru o misiune contrară.

Începutul reabilitării spre onoarea lui Dumnezeu – versetele 22-23

Fără îndoială necazul, muștrările de conștiință și căința au dat naștere la îndreptare din partea lui Samson, nu atât de mult în caracteristicile exterioare, însă în inima lui. Acum, când i s-au scos ochii, care l-au dus la prăbușirea lui mare (capitolul 14,1; 16,1), el este eliberat de ceea ce l-a dus pe căi greșite. În mijlocul experiențelor triste din închisoare, legat și orb, încep încet să iasă la iveală caracteristicile nazireatului lui. Părul lui începe să crească. Mesajul, care se ascunde înapoia părului, este marea îmbărbătare, că după tot eșecul omenesc, la Dumnezeu există totdeauna posibilitatea de reabilitare.

În felul acesta, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, istoria lui Samson nu se încheie cu învârtirea la nesfârșit a pietrei de moară în închisoare. Dumnezeu poate să mai folosească încă o dată pe robul Său atât de decăzut. Dumnezeu face aceasta în momentul când victoria asupra lui Samson este atribuită idolilor filistenilor, cu toate că ei recunosc că Samson a făcut multe pustiiri. Acum devine o chestiune între Dumnezeu și idoli. Căci Samson a căzut în mâinile lor nu din cauza zeului lor Dagon, ci pentru că Dumnezeul lui Israel l-a dat în mâinile lor. Dumnezeu folosește încă o dată pe Samson pentru arătarea slavei Sale, ca să facă clar, că există numai un Dumnezeu, și acesta este El, Dumnezeul lui Samson și al lui Israel.

Samson, un spectacol – versetul 25

Înainte ca el să facă ultima lui faptă de viteaz, conducătorii au adus pe Samson, ca să se distreze pe seama lui și să-l batjocorească. El trebuia să-i distreze. Dumnezeu folosește această ocazie, ca să dea cea mai mare lovitură a tuturor timpurilor filistenilor. Aceasta nu diminuează însă faptul, că încă o dată în mod dureros devine clar în ce situație a ajuns el din cauza necredincioșiei. În 1

Corinteni 4,9 apostolul Pavel spune despre sine însuși și despre alți apostoli: *»Am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.«* Dar motivul pentru aceasta este altul decât în cazul lui Samson. El spune în versetul 10, că el și ceilalți sunt nebuni *»pentru Hristos«*! El nu oferea nimic, să fie luat în derâdere, când vorbea despre Hristos.

Fiecare creștin este o priveliște. Creștinul credincios va fi batjocorit și luat în derâdere de lume din cauza credințioșiei lui; creștinul necredincios va fi și el luat în derâdere și batjocorit de oameni, dar din cauza necredințioșiei lui față de Hristos. Exact despre aceasta vorbește apostolul Petru în 1 Petru 4,14-17: *»Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă suferi pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.«* Din păcate Samson nu a fost într-o poziție, în care el putea să proslăvească pe Dumnezeu, și suferințele lui erau din cauza necredințioșiei lui, în timp ce el slujea ca spectacol, comediant pentru dușmani.

Încă o dată întărit – versetele 26-31

Este o mare minune, că Dumnezeu poate să folosească eșecul nostru pentru gloriificarea Sa! Nu trebuie să mai dăm nicio explicație, că aceasta nu diminuează cu nimic responsabilitatea noastră. Se recunoaște totodată, cât de sus stă Dumnezeu peste eșecul nostru și cum slava Lui devine prin aceasta mai mare chiar.

Cu toate că era orb, Samson începe „să vadă” mai mult, decât a văzut vreodată. Filistenii gândesc că au a face cu un dușman biruit și cred că nu vor mai trebui să se teamă de Samson. Ca scenă a lipsei lui de putere și tărie, Samson este adus de mână de un tânăr. Dar în dependența lui de Dumnezeu, a cărei înfățișare exterioară era părul care creștea, puterea îi revine, și aceasta nu o vede dușmanul. În smerenia lui, gândurile lui Dumnezeu pun stăpânire mai mare pe Samson, decât a fost mai înainte.

Îi vine ideea, ca tânărul să-i permită să se sprijine de stâlpii care susțineau clădirea. Clădirea era plină cu oameni, care sărbătoreau o sărbătoare dedicată zeului lor Dagon, despre care presupuneau că a făcut pentru ei inofensiv pe dușmanul lor de neînvins.

Când Samson sta rezemat de stâlpii clădirii, a rostit a doua sa rugăciune, care este amintită în Biblie. Nu este o rugăciune, care are în vedere onoarea lui Dumnezeu. El roagă pe Dumnezeu, în dorința lui de răzbunare pentru ochii lui, să se gândească la el. Aceasta este un indiciu, că puterea lui era într-adevăr refăcută, însă viața sa spirituală nu era refăcută cu totul. Aceasta arată, că după o abatere și reabilitare nu vom primi niciodată înapoi tot ce am pierdut prin acest drum greșit, pe care l-am făcut. Și totuși Dumnezeu îl ascultă pe Samson. Se descrie în mod impresionant, cum Samson se opintește între cei doi stâlpi, pe care se sprijinea acoperișul, și transformă toată clădirea într-o grămadă de cadavre. Samson, orb și legat, moare și el în judecata pe care o face dușmanilor săi. El s-a unit cu lumea, ascultând de ea, și acum trebuie să aibă parte de judecata, de care are ea parte. Ceva asemănător s-a petrecut cu Ionatan, care cu o mână se ținea strâns de lume și cu cealaltă mână se ținea de David (1 Samuel 18,1; 21,1; 31,2).

Samson a pierdut succesiv puterea, libertatea, capacitatea de a vedea și viața. Când moartea cuiva este mai importantă decât viața lui, atunci aceasta spune mult, atât despre una cât și despre cealaltă. În viața lui nu i-au reușit multe lucruri; a fost puțin, care a fost cu adevărat spre slava lui Dumnezeu. În moartea sa a îndreptat ceva, pe care l-a neglijat în viață. El a trebuit să învețe, că propria lui moarte a fost de fapt taina puterii lui. Așa cum am spus, Samson a strigat de două ori la Dumnezeu, și de fiecare dată rugăciunea a fost legată de taina puterii lui. În capitolul 15 a fost vorba de puterea vieții, aici de puterea morții. Aceasta a învățat apostolul Pavel: *»Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor«* (2 Corinteni 4,11), și aceasta trebuie să învățăm și noi. În momentul în care eu

accept moartea mea, puterea tainică a lui Dumnezeu începe să lucreze în mine, și eu devin o unealtă folositoare, pe care Dumnezeu o poate folosi.

Îngroparea lui Samson – versetul 31

Istoria lui a început cu părinții, care au privit în sus; după aceea a coborât repede. Acum vin toate rudele lui și l-au suit înapoi în mormântul tatălui său Manoah. Tot așa poate să arate și sfârșitul vieții unui creștin: cu toată multa necredincioșie din partea lui, el este primit în casa Tatălui pe baza credincioșiei lui Dumnezeu.

Cuvânt de încheiere – versetul 31

»*El fusese judecător în Israel douăzeci de ani.*« Cu această informare se încheie istoria lui Samson. Ne despărțim de el amintindu-ne de lucrarea pe care el a făcut-o pentru Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Căci el a slujit lui Dumnezeu! El a bătut pe filistenii și a îngrijit timp de douăzeci de ani de liniște și ordine în Israel. Istoria lui Israel merge mai departe, dar Dumnezeu nu uită ce a făcut Samson. Pe parcursul Bibliei îl mai întâlnim o dată, și anume în epistola către Evrei capitolul 11.

Probabil că aceasta ne surprinde. Dumnezeu nu gândește ca noi. Samson are voie să strălucească alături de ceilalți eroi ai credinței, în mijlocul cărora el a primit un loc din partea lui Dumnezeu. De acolo ne strigă (împreună cu ceilalți, care au mers înaintea noastră pe drumul credinței și care au ajuns deja la țintă), că drumul credinței este drumul binecuvântării. În curând vom vedea cu adevărat pe Samson, când vom fi la Domnul Isus. Împreună cu el vom glorifica pe Domnul Isus. El nu a făcut lui Samson (și nici nouă) după necredincioșia lui (și a noastră), ci a îndeplinit planurile Sale de har și de binecuvântare.

»*Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!*« (Apocalipsa 5,12).

Partea a 3-a
Descoperirea inimii stricate
Capitolele 17 – 21

3a) Capitolele 17 – 18
Decăderea religioasă

Capitolul 17

Introducere

Ultimele cinci capitole sunt o parte separată a cărții Judecătorilor. Ele nu sunt o continuare istorică a capitolelor anterioare, ci arată ceva din clima socială și spirituală din interiorul poporului în țară pe toată perioada descrisă de cartea Judecătorilor. În aceste capitole sunt descrise alte două istorii, prima în capitolele 17 și 18, cea de-a doua în capitolele 19-21. În aceste secțiuni nu citim nimic despre Judecători; în ele nu este vorba nici de asupritori și nici nu sunt numite perioade de timp. Este foarte probabil ca evenimentele descrise să fi avut loc la începutul perioadei Judecătorilor. Aceasta se poate deduce din capitolul 18,20, unde este vorba de un nepot al lui Moise, în timp ce în capitolul 20,28 este numit numele marelui preot Fineas, un nepot al lui Aaron, care a atins vârsta maturității în timpul călătoriei prin pustie. Aceasta pare să confirme, că atât evenimentele din capitolele 17 și 18 cât și cele din capitolele 19-21 trebuie rânduite la începutul perioadei judecătorilor.

Faptul că ele sunt descrise abia aici este o dovadă, că nu numai felul redării evenimentelor are inspirație divină, ci și împărțirea și ordinea lor sunt divine. Ceea ce la prima privire pare dezordine, la o privire exactă se recunoaște a fi o confirmare a desăvârșirii Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că aceste evenimente sunt plasate abia aici, are scopul de a ne ilustra decăderea morală și religioasă în care se afla poporul lui Dumnezeu în timpul întregii perioade cu care se ocupă cartea Judecători.

Este chiar posibil, ca din punct de vedere al timpului capitolele 17 și 18 trebuie plasate după capitolele 19-21. Însă faptul că mai întâi este prezentată istoria lui Mica și a seminției Daniților confirmă tocmai ce am spus. Dumnezeu vrea să ne arate că au loc urmări dramatice în relațiile din poporul Său (capitolele 19-21) dacă El este părăsit sau înlocuit cu altceva (capitolele 17 și 18).

Poporul este stăpânit în toată perioada descrisă de această carte de un duh egoist. Deoarece nu exista nicio influență, care să frâneze această atitudine, - »*În vremea aceea nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea*« (capitolul 17,6; 18,1; 19,1; 21,25) – acest duh lăsa drum liber oricărui fel de desfrâu. Este atunci o minune, că poporul s-a abătut mereu de la Dumnezeu și a păcătuit? Ultimele cinci capitole constituie prin aceasta fundalul întunecat, de pe care trebuie văzute toate cele care se petrec în această carte.

În istoria din capitolele 17 și 18 primim descrierea decăderii religioase a poporului. Capitolul 17 descrie cum cineva instaurează un sistem religios în favoarea familiei sale; capitolul 18 descrie cum acest sistem pătrunde la o seminție întreagă. Dumnezeu ne face cunoscut totul, fără să condamne sau să ne facă cunoscut dezaprobarea Sa. Sentința este lăsată pe seama capacității noastre de diferențiere spirituală. Ceea ce noi întâlnim aici, este un Dumnezeu făcut de oameni, o închinare organizată de oameni și o preoție instaurată de oameni. Este o descriere justă a ceea ce noi vedem astăzi în creștinismul ritualist din jurul nostru.

Mica – versetul 1

Dacă facem concediu într-o țară străină și vrem să ne facem o imagine despre viața zilnică a poporului, atunci cel mai bine este să privim într-o familie normală. Duhul lui Dumnezeu ne conduce aici la o familie, care probabil nu a avut nimic deosebit, ca să atragă atenția. Ea este o familie exemplară pentru cele mai multe familii din Israel. Ceea ce vedem acolo nu ar putea să ne impresioneze deosebit, dacă nu am lua în considerare gândurile lui Dumnezeu despre familie. Vedem un fiu, care a furat bani de la mama lui, dar care din fericire îi aduce înapoi. Și cum reacționează mama în acest caz? Ea binecuvântează pe fiul ei și sfințește chiar o parte din bani pentru Domnul. Toate acestea par să fie binecuvântate de Domnul, căci în serviciul divin din casa lor ei primesc ajutor printr-un adevărat levit. Noi am putea privi această familie sub acest aspect.

Dar dacă punem această familie în lumina Bibliei, lucrurile arată atunci cu totul altfel. Dar înainte de a face aceasta, trebuie să fim deplin conștienți, că și noi trebuie să stăm în lumina Bibliei, căci altfel nu vom înțelege lecția prin care Dumnezeu vrea să ne învețe prin această istorisire. Căci și *»aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră ... și au fost scrise pentru avertizarea noastră«* (1 Corinteni 10,6,11). În Mica și mama lui devine vizibilă stricăciunea, care poate fi într-o casă sau într-o familie. Acolo ia naștere păcatul, care mai târziu va cuprinde o seminție întreagă. Păcatul se răspândește ca lepra.

Începe deci undeva în ținuturile muntoase ale lui Efraim; acolo am fost de mai multe ori în această carte. Acest ținut a avut un rol important în succesele lui Ehud, Deborei și Ghedeon (capitolul 3,27; 4,5; 7,24). Omul, care locuiește acolo, ascultă de numele frumos Mica, acesta înseamnă „cine este ca Domnul”. Din păcate el nu acționează corespunzător înțelesului numelui său. Tot poporul Israel ar trebui să fie un Mica pentru popoarele din jur, dar el a devenit un popor plin de idoli, așa cum era casa lui Mica. În creștinătate nu este altfel. Cât de mulți sunt aceia care se împodobesc cu Numele „creștin”, prin care spun, că aparțin lui Hristos, în timp ce ei își organizează viața după gândirea proprie?

Mica și mama lui – versetul 2

Se pare că aici este vorba de o familie cu un singur părinte, așa cum astăzi deseori se întâlnește. În orice caz tatăl nu este amintit. Dacă o astfel de familie destrămată este urmarea păcatului, de exemplu la o mamă intenționat necăsătorită sau divorțată, atunci, dacă nu are loc pocăința și întoarcerea la Dumnezeu, aceasta va avea repercursiuni irevocabile între acel părinte și copil. Tot așa este și în casa lui Mica. Cu siguranță relația dintre mamă și fiu nu a fost sănătoasă. Fiul nu avea niciun respect față de mama lui și de ceea ce posedea ea: el îi fură 1100 de sicli de argint. Aceasta este o avere, dacă ținem seama de ce citim în versetul 10, unde Mica oferă levitului un salariu anual de 10 sicli de argint. Însă el îi dă acești bani înapoi. El face aceasta, nu pentru că i s-a trezit conștiința și avea muștrări de conștiință și se căia de fapta lui. Singurul motiv este frica lui de blestemul rostit de mama lui asupra hoțului. Superstiția câștigă mereu teren dacă teama de Dumnezeu este slabă.

Când a dat banii înapoi, mama lui nu îi face nicio muștrare. Dimpotrivă, ea binecuvântează pe fiul ei care a furat, care nu arată nici un fel de căință. Ea binecuvântează, nu pentru că fiul ei a arătat căință, ci pentru că ea și-a primit banii înapoi. *»Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!«* (Iacov 3,10-11). În binecuvântarea rostită de ea, ea se folosește chiar și de Numele Domnului. Aceasta oferă celor întâmplare aparenta, că Dumnezeu ar fi de acord cu tot ce se face. Acesta este un exemplu tipic de folosire abuzivă a Numei Domnului. Vedem că în acest singur verset se întâlnesc mai multe abateri de la Dumnezeu. Cu astfel de relații în familie starea poporului devine tot mai rea – și nici nu este posibil altfel. Dacă în familie lucrurile stau în felul acesta și fiecare urmărește numai interesele proprii, aceasta înseamnă pieirea poporului întreg.

Chipuri turnate și chipuri cioplite – versetele 3-4

Mama este așa de bucuroasă, că a primit toți banii înapoi, că îi dă pe toți Domnului. Ea vrea să facă cu ei chipuri cioplite și chipuri turnate. În felul acesta unește slujirea la idoli cu slujirea Domnului. Ea pare să nu aibă nici măcar cele mai mici probleme în privința aceasta. Prin aceasta se arată că ea își face o închinare la Dumnezeu după cum gândește ea. Ea include și pe fiul ei în această închinare, care colaborează în totalitate. Nu se irosește nici un gând cu privire la porunca lui Dumnezeu: »Să nu-ți faci chip cioplit« (Exod 20,4). Conștiința ei pare să tacă.

Conștiința nu este un etalon pe care te poți baza, ca să recunoști dacă ești sau nu pe calea lui Dumnezeu. Probabil conștiința ei ar fi acuzat-o dacă ea nu și-ar fi făcut *nici un* chip. Conștiința noastră poate funcționa bine numai atunci când este formată prin Cuvântul lui Dumnezeu. În biserica romano-catolică sunt mulți care iau parte la liturghii și spovedanii, căci dacă nu ar face așa i-ar mostra conștiința. Au fost injectați, că numai în felul acesta sunt acceptați de Dumnezeu. În multe cazuri i-a reușit lui satan să atragă de partea lui conștiința oamenilor religioși.

Aici este vorba despre un chip turnat și despre un chip cioplit. Ambele reprezintă simbolic ceva ceea ce noi cunoaștem. Un chip turnat poate fi ușor multiplicat. Este un serviciu divin, care a fost turnat într-o anumită formă și este practicat pretutindeni. Sunt formele fixe în rugăciunile noastre și în adorarea adusă de noi și acestea stau împotriva a tot ce este viu și corespunzător luminii revelației lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Este ortodoxia moartă, serviciul divin care constă numai din forme, în timp ce se așteaptă ca toți să împlinescă aceste forme, căci sunt realmente ușor de împlinit. Ele pot fi fixate în scris și oricine se poate ține de ele. Cine respectă aceste porunci își poate liniști conștiința și poate gândi că și Dumnezeu este mulțumit prin aceasta. Te poți controla singur și poți controla și pe alții cu ele, cum își îndeplinește fiecare serviciul divin.

Un chip cioplit este mai mult un produs al activității duhului omului. Ceea ce el știe despre Dumnezeu, prelucrează după imaginația lui, fără să țină seama de vreuna din revelațiile lui Dumnezeu. Este completarea serviciului divin cu idei proprii, într-un fel în care te simți bine.

În ambele cazuri este un serviciu divin la care nu ne costă nimic. Mama nu dă totul. Cu toate că ea a pus totul deoparte pentru Domnul (acesta este înțelesul cuvântului „a sfinți“), ea dă numai o parte. Aceasta este totdeauna caracteristica închinării la idoli, a unui produs din propriile mâini: nu ne costă totul. Omul care ia parte docil la liturghii sau la întrunirile credincioșilor, sau îndeplinește alte obligații religioase – nu contează dacă alții l-au obligat să facă aceasta, sau el însuși și-a impus s-o facă – într-un astfel de sistem poate pentru restul zilei să facă ce vrea, sau să nu facă nimic.

Casa lui Dumnezeu pe care o avea Mica – versetul 5

Pentru confecționarea unui idol – acesta este imaginația proprie despre Dumnezeu, fără să ții seama de ceea ce spune Dumnezeu despre Sine Însuși în Biblie -, aparține și o anumită formă a serviciului divin. Aceasta este exprimată prin efodul pe care Mica l-a confecționat.

Un efod este de fapt o îmbrăcăminte a preotului. Împreună cu efodul el face și un terafim, un fel de dumnezeu al casei. Când Dumnezeu este înlocuit, este tot una cu ce este înlocuit. El sfințește pe unul din fiii lui ca preot. În toată comportarea lui Mica se arată venerație sa egoistă adusă idolilor făcuți de el. Este o amestecare grosolană a adevăratului serviciu divin cu serviciul divin de formă, prin care totul devine un serviciu divin stricat. Instaurarea fiului său ca preot arată cât de mult s-a îndepărtat el de la prescripțiile lui Dumnezeu, care spun că numai fiii din neamul lui Aaron aveau dreptul să fie preoți.

Ca și Mica, biserica romană și-a pus proprii ei „fii“ ca preoți, fără să se întrebe câtuși de puțin dacă ei au viață din Dumnezeu. În creștinism numai credincioșii născuți din nou sunt preoți, și toți cei născuți din nou constituie împreună o preoție sfântă (1 Petru 2,5). Aceasta este așa, deoarece Dumnezeu a spus-o în Cuvântul Său. Nu se pune problema instaurării din partea oamenilor.

Fiecare făcea ce era drept în ochii lui – versetul 6

Când poporul uită că Dumnezeu este Împăratul lui ia naștere o lipsă în autoritatea sănătoasă. În afară de aceasta acolo domnea o autoritate greșită, și anume, aceea a conștiinței. Nu s-a întrebat Cuvântul lui Dumnezeu, ca pe baza lui să se recunoască voia lui Dumnezeu. Fiecare făcea ce considera el că este bine și corect. Dacă ar fi fost acolo un împărat cu autoritate absolută, el ar fi condus poporul la același fel de gândire. Ei au uitat pe Dumnezeu; ei L-au lepădat chiar. Dacă inimile noastre sunt îndreptate spre Domnul Isus, atunci vom fi păziți să nu facem ce este drept în ochii noștri.

Levitul din Betleem – versetele 7-13

Duhul general de dominare al anarhiei cuprinde și pe un levit din Betleem. Numele lui este Ionatan. El este un nepot al lui Moise (Judecători 18,30). Betleemul nu aparținea celor 48 de cetăți ale leviților. Și cu toate acestea omul a locuit acolo. Dar cuprins de neliniște omul pleacă mai departe. Este evident că Betleemul, care înseamnă „casa pâinii“, nu i-a oferit ce s-a așteptat el. El pleacă, nu ca să caute locul Domnului, ci un loc pentru sine. Pentru el pare să se potrivească ce spune Proverbe 27,8: »*Ca o pasăre plecată din cuibul ei, așa este omul plecat din locul său.*« El renunță la locuința sa, pe care i-a dat-o Dumnezeu, și la siguranța sa, ca să devină un vagabond. În viața lui nu se recunoaște nici o urmă de dependență de Domnul.

Că și levitul face »*ce este drept în ochii lui*« devine în mod deosebit clar din faptul că el se lasă să fie pus în funcția de preot. Misiunea unui levit era să fie de *ajutor* preotului la aducerea jertfelor. Un levit nu poate fi preot și nu avea voie să aducă jertfe. Dar aceasta nu deranjează pe levitul nostru. Când în călătoria lui ajunge la Mica și acesta îi oferă un contract de încadrare, care se potrivește foarte bine pentru el și promite condiții de lucru bune, el nu ezită nici o clipă. Probabil s-a gândit chiar că Domnul i-a dat reușită pe drumul lui. Singurul lucru, pe care el trebuie să-l facă, este îndeplinirea cu credincioșie a obligațiilor care îi revin în serviciul divin din casa lui Mica. După aceea Mica nu mai are nici o grijă în privința aceasta, în timp ce se consideră fericit, că acum are un adevărat levit ca preot particular. Gândește că prin aceasta și-a asigurat binecuvântarea Domnului. Mica îl ia în lucrare, îl angajează și îl plătește. În felul acesta levitul devine un preot. Prin aceasta Mica oferă slujbei aduse idolilor o înfățișare foarte religioasă și un caracter foarte religios. Levitul ia asupra sa grija referitoare la lucrurile legate de serviciul divin, așa că Mica devine liber de acestea. El îi plătește salariul anual, prin care obligă pe levit pentru un timp îndelungat și prin aceasta el nu mai trebuie să se preocupe de lucrurile spirituale pentru această perioadă de timp. Un levit adevărat devine un preot fals.

În protestantism s-a făcut de asemenea dintr-un levit un preot, și anume, unul care contra plată îndeplinește acțiuni ale serviciului divin spre folosul altora. Levitul devine un mercenar și în felul acesta ia naștere o preoție, clericalismul. Lucrarea de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu se reduce aici la ceva pentru care există o bază comercială.

Biblia nu spune nimic cu privire la o astfel de poziție, cu toate că nu punem la îndoială motivele sincere și nobile cu care cineva gândește că trebuie să îmbrace o poziție spirituală oficială. Biblia nu spune niciunde că trebuie făcute servicii divine contra plată și că cel care plătește ar fi eliberat de obligațiile sale față de Dumnezeu. Nici un om nu poate să ocupe un loc între Dumnezeu și copiii Săi. Este numai »*un Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*« (1 Timotei 2,5). Domnul Isus este Cel prin care credincioșii »*se apropie de Dumnezeu, deoarece El trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei*« (Evrei 7,25).

Capitolul 18

Introducere

Ceea ce am găsit în capitolul anterior la un levit, vom găsi în acest capitol la o seminție întreagă. Levitul era în căutarea la întâmplare a unui loc unde putea să meargă fără să se întrebe ce vrea Domnul. Ca și celelalte seminții, seminția lui Dan a primit o parte de moștenire, dar din cauza necredincioșiei nu a luat-o în posesiune. Acum sunt și ei în căutarea la întâmplare a unui loc unde puteau să se stabilească. Levitul și seminția lui Dan se întâlnesc în capitolul acesta. Păcatul unuia singur devine păcatul unei seminții întregi.

În căutarea unei părți de moștenire – versetul 1

Seminția lui Dan a dovedit la cucerirea țării că ea este cea mai slabă. Am văzut aceasta în capitolul 1 versetul 34. I-a lipsit puterea să ia în posesiune partea de moștenire repartizată. Dacă privirea nu mai este îndreptată spre Dumnezeu și urechea nu mai este atentă la indicațiile Sale urmarea este neascultarea și egoismul. Aceasta este caracteristic lipsei de putere. Dumnezeu a dat în Iosua 19,40-46 o descriere clar conturată a ținutului pe care El l-a rezervat pentru Daniți. Ei însă au fugit dinaintea dușmanului și l-au lăsat să locuiască în partea de moștenire rezervată lor. Acum sunt în căutarea unei prade mai ușoare. Cei trimiși pentru recunoaștere vin din același ținut unde a crescut și Samson (capitolul 13,25). Trimiterea cercetașilor amintește de misiunea lui Moise prezentată în Numeri 13,2. Din Deuteronom 1,22 rezultă clar că această trimitere a avut loc ca urmare a rugăminții poporului. Nu este nicio dovadă de încredere simplă în ceea ce a spus Domnul. De ce trebuiau trimiși cercetași, dacă Dumnezeu a dat asigurări?

La seminția lui Dan toate au loc pe baza chibzuințelor proprii. Nu se recunoaște niciunde credință. Dar care este situația cu noi? Dumnezeu ne-a dat și nouă o parte de moștenire. Ce facem noi cu ea? Dacă nu o luăm în posesiune, atunci ne vom orienta spre altceva. Seminția Dan este un tablou al poporului lui Dumnezeu, care caută un loc pe pământ, deoarece luarea în posesiune a părții de moștenire cerești cere prea mult de la ei. Dacă respingem hotărârea lui Dumnezeu, pe care El a luat-o cu privire la noi, atunci începem noi înșine să căutăm, dar atunci nu vom fi pe calea lui Dumnezeu. Vom ajunge în cele din urmă la casa și la serviciul divin al lui Mica. Derularea în continuare a evenimentelor arată că atitudinea Daniților se leagă direct de serviciul divin al lui Mica.

Întrebare și răspuns – versetele 3-4

Când Daniții ajung la casa lui Mica, levitul se demască imediat prin felul lui de vorbire. Evident el nu aparține acestei case. Ca să-și satisfacă curiozitatea, ei îi pun unele întrebări. Aceste întrebări ar fi putut să deschidă ochii levitului pentru ceea ce el a făcut greșit și pentru poziția greșită în care se afla.

Răspunsul corect la prima întrebare ar fi trebuit să fie, că voia proprie l-a adus aici. Dar la această întrebare nu răspunde. Celelalte două întrebări nu sunt răspunse corect. El exercită slujba preoțească pentru Mica, care îi dă bani pentru aceasta și îi oferă și alte avantaje (vezi capitolul 17,10). Levitul era un preot pus în slujbă de oameni și din cauza aceasta trebuia să facă ceea ce Mica aștepta de la el.

Acest fenomen îl cunoaștem și noi astăzi. În 2 Timotei 4,3 se spune, că va veni un timp, când oamenii »nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor«. Noi trăim în acest timp. Oamenii caută oameni pentru exercitarea serviciului divin care se pot exprima frumos și elevat și care nu atacă conștiința. Ei trebuie să vorbească despre lucrurile plăcute ale vieții. În privința aceasta au voie să citeze

Biblia în măsura în care ei o interpretează într-un mod plăcut. Nu trebuie spus nimic care condamnă, căci atunci își vor alege un alt predicator. Normele și valorile, așa cum sunt ele date de Dumnezeu în Biblie, nu trebuie să treacă în mod clar pe prim plan.

Prin aceasta creștinătatea de astăzi nu oferă un alt tablou decât acela din timpul pe care noi îl avem în cartea Judecători. Introducerea unei clase de preoți între creștini a avut loc destul de timpuriu. În privința aceasta s-a pierdut din vedere că nu oamenii pot să hotărască pe cineva pentru o anumită lucrare, ci Domnul Isus Însuși a dat daruri »trupului« Său, adică Adunării (Bisericii). În Efeseni 4,11 se spune: »Și El a dat ...«. În 1 Corinteni 12,18 citim: »Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.« Aici nu este nicidecum vorba de tratative cu privire la condițiile de lucru, așa cum are loc în zilele noastre la preoțime.

Darurile nu sunt numai pentru o grupă, ci pentru toată Adunarea. Nicio grupă nu poate să pună stăpânire pe un anumit dar. Prin acțiunea despotică a omului aceasta este negat și dat la o parte. Fiecare grupă are conducătorii ei proprii proeminenți. Dar și în privința aceasta nu este nimic nou sub soare. În adunarea din Corint a fost deja prezent acest rău. Apostolul Pavel tratează direct problema aceasta în scrisoarea sa adresată adunării de acolo chiar din primul capitol (vezi 1 Corinteni 1,10-13).

Încă o dată întrebări și răspunsuri – versetele 5-6

Clar convingși de răspunsurile levitului, Daniții văd în el pe unul prin care ei pot afla voia lui Dumnezeu. Dumnezeu este într-adevăr inclus în aceasta, dar numai pentru a sluji ca un fel de șampilă pentru aprobarea atitudinii lor. Ei se informează despre calea lui Dumnezeu la unul care el însuși s-a abătut de la Dumnezeu. Prin aceasta seminția Dan trădează adevărata ei stare spirituală. Ei nu întrebă dacă starea pe care o are levitul are drept de existență înaintea lui Dumnezeu. El se prezintă ca preot, îmbracă această poziție la Mica și astfel el este acceptabil pentru Daniți. Ei primesc răspunsul pe care vreau cu plăcere să-l audă. Ei îl linguesc prin aceea că îl recunosc în poziția sa. El îi linguește pe ei, prin aceea că le dă răspunsul pe care ei vor să-l audă cu plăcere. El nu trebuie să se gândească nici măcar o clipă la acest răspuns. Nu există nici un indiciu că în privința aceasta el include pe Dumnezeu. El le spune să plece în pace, înțelegând prin aceasta, ca ei să triumfe asupra dușmanilor lor.

O mutare cu succes – versetul 7

Ceea ce a prorocit levitul, aceea se întâmplă. Ei ajung într-un ținut care corespunde în totul dorințelor lor după comoditate și egoism. Poporul care locuiește acolo, trăiește retras, nu se îngrijorează de nimic și nu are a face cu nimeni. Este un popor care trăia fără lege: »în țară nu era nimeni care să le facă cel mai mic neajuns stăpânind peste ei«. Ei nu sunt datori să dea socoteală cuiva. La expresia „fără de lege“ nu trebuie să ne gândim numai la tot felul de atrocități. Fără de lege este și o viață care nu ține seama de autoritatea instalată. Pentru orice om aceasta este în orice caz autoritatea lui Dumnezeu. Putem spune că în 1 Ioan 3,4 avem o definiție bună a păcatului: »Oricine face păcat, face și fărădelege, și păcatul este fărădelege.«

Poporul, pe care Daniții îl găsește acolo, nu este un popor din aceia pe care noi i-am desemna ca mari păcătoși. Ei trăiesc cuviincios și în pace. Aceasta se arată și prin aceea că ei trăiau »în felul Sidoniților«. Ce reprezintă Sidoniții am arătat la studiul capitolului 3 versetul 3. Am văzut acolo că sidoniții sunt caracterizați de lăcomia după bani. Ei au o foame avidă după bani. În felul acesta trăia poporul pe care l-au întâlnit aici Daniții. Noi putem să-i comparăm cu oamenii care lucrează din greu și trăiesc modest, dar numai pentru a economisi bani. Ei numără totodată în fiecare zi banii lor și constată cu satisfacție că este cu ceva mai mult decât în ziua anterioară. Posedarea banilor este totul pentru ei. Să dea ceva din ei este gândul cel mai groaznic care există. Ei trăiesc

pentru ei înșiși și nu vor să aibă a face cu nimeni; aceasta ar fi numai o povară, deoarece poate să coste bani. Daniții vor să preia acest loc și această poziție.

Ținutul li se pare ca fiind ceva de la Dumnezeu. Descoperirea acestui ținut pare să fie răspunsul de confirmare la întrebarea lor pusă lui Dumnezeu prin levit.

În aceasta este pentru noi învățătura, că un răspuns așa cum dorim noi să-l avem nu totdeauna înseamnă că noi suntem pe calea Domnului. Important este cu ce fel de gândire ne-am rugat. Câteodată Dumnezeu permite ca noi să primim ceea ce ne-am rugat, deoarece El vede că noi suntem foarte hotărâți în voința noastră. Așa ceva pricinuieste totdeauna pagube spirituale, așa cum se spune în Psalmul 106,15: *»Le-a dat ce cereau, dar le-a trimis uscăciune în sufletele lor.«* Întrebarea cu privire la voia lui Dumnezeu necesită sinceritate cu privire la El și conștiința că El știe cu adevărat ce este cel mai bine. Apostolul Pavel ne încurajează în epistola către Filipeni 4,6: *»Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.«* Aici el nu spune că noi vom și primi ceea ce am cerut, ci: *»... pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus«* (versetul 7). Prin faptul că aducem toate înaintea Domnului și ne încredințăm Lui, primim liniște și pace în inima noastră. După aceea nu mai este vorba de suferință din cauza sărăciei spirituale.

Relatarea cercetașilor – versetele 8-10

Membrii seminției au fost foarte curioși să audă relatarea cercetașilor. Aceștia au făcut o relatare entuziastă și au stăruit să se acționeze imediat. Ceea ce ei au văzut întrece așteptările cele mai cutezătoare. În istorisirea lor înflăcărată este loc chiar și pentru Dumnezeu. Și aici Dumnezeu este „inclus”, ca să ofere relatării lor pecetea plauzibilității. Nimeni nu se întreabă dacă aceasta este țara pe care Dumnezeu le-a rânduit-o. Nu arată clar toate circumstanțele, că Dumnezeu a dat această țară în mâna lor? Cu același ochi și cu aceeași atitudine a privit odinioară Lot regiunea din Sodoma și Gomora. Aceasta arăta ca *»o grădină a Domnului«* (Geneza 13,10). Un domiciliu ca o bijuterie. Lot nu s-a întrebat ce vrea Domnul, inima lui s-a lăsat călăuzită de ceea ce vedeau ochii lui. Despre nenorocirea care a venit asupra lui și asupra familiei lui din cauza aceasta citim în Geneza 19. Daniții aveau același fel de gândire ca și Lot.

Înaintarea în rang a preotului lui Mica – versetele 11-21

Apelul cercetașilor este ascultat. O oștire de 600 de bărbați se pune în mișcare să ia în posesiune „țara făgăduită”. Trecând prin Chiriat-Iearim ajung la casa lui Mica. După aceea urmează o descriere detaliată și vie a felului în care levitul lui Mica din seminția lui Dan este luat. Cei cinci oameni ai primei misiuni conduc pe cei 600. Cinci este numărul responsabilității. Așa cum ei au fost răspunzători de recomandarea noului ținut de locuit al seminției, tot așa sunt acum răspunzători de derularea acestei expediții. Ei iau cuvântul și inițiativa. Înainte să vrea să ia în posesiune ținutul acela, este evident că au făcut planul să recruteze pe levit ca preot al seminției. În cele din urmă acesta le-a spus un foarte favorabil „cuvânt din partea lui Dumnezeu”, care s-a împlinit. De un astfel de om aveau mare nevoie în seminția lor. Ei povestesc membrilor seminției lor și despre o altă descoperire: chipurile cioplite din casele lui Mica. Ei nu trebuie să explice ce gândesc. Concetățenii lor au aceeași atitudine ca și ei.

Când au ajuns la casă, cei cinci oameni intră mai întâi în casă în timp ce ceilalți așteaptă la intrarea porții. Cei cinci au luat idolii. Când preotul a văzut aceasta, se plânge, dar nimeni nu se lasă impresionat. O preoție despotică nu reprezintă nimic. Ea slujește numai pentru satisfacerea sentimentelor religioase. Aceasta era intenția seminției. De aceea fără pardon levitul este redus la tăcere și ei îi fac o propunere tentantă. Atitudinea lui se schimbă imediat, când aude care sunt planurile cu el. Această propunere înseamnă o îmbunătățire esențială a poziției lui și un cerc de

acțiune mai mare, în interiorul căruia el putea să-și exercite influența. Totul este așa de atrăgător, că el nu se mai gândește la obligațiile care le are față de Mica. Își ia catrafusele și pleacă cu ei. Nu se gândește nicidecum să întrebe care este voia lui Dumnezeu.

Aceste lucruri nu ne sunt străine în felul lor. Chiar dacă noi nu suntem întrebați, noi toți suntem sensibili în ceea ce privește promovarea în lucrurile spirituale. Să ne imaginăm că noi putem alege între două posibilități de a spune ceva despre Domnul Isus. La una din posibilități ne putem aștepta să vină câteva sute de oameni, dar la cealaltă posibilitate am fi bucuroși dacă vor veni douăzeci de oameni. Care posibilitate vom alege noi? Cel mai bine este locul unde am putea spune sutelor de oameni ceva despre Domnul Isus! Vrem să presupunem, că noi vom vorbi mai întâi cu Dumnul despre aceasta. El ne arată clar unde să mergem. Aici este vorba de faptul că noi prin natura noastră suntem înclinați să vedem ce este înaintea ochilor. În privința aceasta ar trebui să fim sinceri. Ceea ce face levitul ne stă și nouă tuturor în sânge. Singurul lucru care ne poate păzi de aceste motivații omenești, firești, este întrebarea sinceră cu privire la voia lui Dumnezeu. Să nu pierdem dinaintea ochilor nici pericolul aspectului financiar. Ispita, ca noi să ne lăsăm călăuziți prin aceasta, este cel puțin tot așa de mare ca și cea venită prin auzire. Se merge cu mai multă plăcere acolo unde o slujbă spirituală este bine plătită decât acolo unde punga cu bani nu zăngăne așa de tare. Oricine face o lucrare pentru Domnul trebuie să țină seama de aceste pericole. Putem să învățăm aceasta din tratativele dintre daniți și levit. Singurul nostru motiv trebuie să fie; să-I slujim Lui. Toate celelalte le putem lăsa pe seama Lui.

Protestul lui Mica – versetele 22-26

După aceea Mica descopere că i-au dispărut idolii casei și preotul. El cheamă pe toți oamenii lui și începe vânătoarea de urmărire. După ce i-au ajuns pe Daniți urmează mărturia tristă a lui Mica. Acum, când idolii lui și preotul au plecat de la el, el nu mai are nimic. El se simte jefuit de tot sprijinul spiritual. Deoarece își dă foarte ușor seama că el cu mica lui ceată nu va putea niciodată să lupte cu succes împotriva Daniților se întoarce acasă ca un câine bătut. Gândul de a întreba după Dumnezeu adevărat este evident departe de el. Așa de mare este decăderea spirituală în poporul Israel.

Dar nici Daniții nu sunt cu nimic mai buni. Fără nici o scânteie de milă îl asupresc pe sârmanul Mica, cu toate că el este unul din concetățenii lor. Când Dumnezeu adevărat nu mai are în mijlocul poporului Său locul Lui de legare laolaltă, atunci s-a terminat și cu unitatea poporului. Atunci nu mai este niciun respect unul față de celălalt. Capitolele următoare ne vor arăta aceasta. Mica nu era un om al credinței; el se baza pe lucruri exterioare. Sprijinul vieții lui era ancorat în ceea ce era pipăibil. Când i s-a luat aceasta, a devenit fără cârmă.

Câți creștini nu s-au încrezut, fără să fie conștienți, pe asigurările cu care ei înșiși s-au înconjurat? Pentru noi un idol este ceva care ne desparte de Dumnezeu, ceva care ne face să fim independenți de El în acțiunile noastre. Cine în circulația stradală se bazează numai pe arta lui de a conduce și nu pe paza lui Dumnezeu, acela a făcut un idol din această aptitudine a lui. Este ceea ce el admiră fără să ia pe Dumnezeu, care i-a dat aceste aptitudini. Cel care în întorsăturile nefavorabile ale lucrurilor se bazează numai pe contractele lui de asigurare și nu vede mâna lui Dumnezeu în aceste întorsături nefavorabile, a făcut un idol din asigurările sale. Un om al credinței poate pe deplin să posede anumite lucruri exterioare, dar credința lui nu se bazează pe ele. Decisiv este atitudinea inimii lui față de Dumnezeu; cu această atitudine el privește apoi toate celelalte lucruri exterioare. Aceasta lipsea la Mica.

Ceea ce Mica spune aici și face amintește de ceea ce a făcut înaintașul lui, Avraam, însă în opoziție totală cu Mica. În Geneza 14,10-16 Avraam aleargă cu o oștire mică de 318 de oameni după o oștire mai mare. El face aceasta nu ca să ia idolii înapoi, ci ca să elibereze pe fratele său Lot, care decăzuse. El nu duce tratative, ci învinge armatele unite a cincii împărați și eliberează pe nepotul său Lot. Avraam nu este degeaba numit părintele credincioșilor. Vedem în el un model

strălucitor a felului cum lucrează credința în Dumnezeu. De la el putem învăța cum trebuie să fie; de la Mica învățăm cum nu trebuie să fie.

Cucerirea cetății Lais – versetele 27-31

Idolii și preotul sunt luați de Daniți ca un fel de mascotă. Aceștia trebuiau să slujească incontestabil pentru succes în timpul cât ei sunt în călătorie. Și așa se și întâmplă. Cetatea Lais nu opune nici o rezistență. Prin așezarea ei deosebită nu se afla nimeni în apropiere care să audă eventual un semnal de alarmă din partea lor și să vină în ajutorul lor. Dumnezeu folosește semniția lui Dan ca să-i judece pentru stilul lor de viață egoistă, egocentrică. Mai multe istorisiri din această carte sunt un exemplu în acest sens. Toate popoarele, pe care Dumnezeu le folosește să judece pe poporul Său din cauza necredincioșiei lui, sunt popoare care la rândul lor vor trebui să fie judecate. Aceasta a avut loc, respectiv va urma să aibă loc pentru unele popoare.

Cetatea, care este construită în locul cetății Lais, este numită Dan. Această cetate Dan va deveni proverbială în nordul Israelului, care acum se întindea între »Dan și Beerșeba« (vezi de exemplu Judecători 20,1; 1 Samuel 3,20; 2 Samuel 3,10).

Levitul Ionatan pare să fie un nepot al lui Moise. Este șocant să trebuiască să constatăm că cineva din urmașii lui Moise - și aceasta așa de curând – acordă oficial slujbei idolești dreptul la existență în interiorul unei semniții israelite. Aceasta este iarăși o dovadă a faptului că teama de Dumnezeu nu se moștenește și harul nu este o moștenire. Atât istoria lui Israel cât și istoria creștinătății oferă exemple amare în acest sens.

Istoria lui Mica, a levitului și a semniției lui Dan se termină cu amintirea celor două sisteme religioase, care au existat concomitent: slujba divină născocită de oameni și locul unde Dumnezeu Își avea casa Sa în timpul acela, Silo. În ochii oamenilor ar putea probabil ca acestea două să existe concomitent; în ochii lui Dumnezeu aceasta era imposibil. Slujba din Silo trebuia să înceteze. Aceasta are loc atunci când Hofni și Fineas, doi preoți păcătoși, iau cu ei chivotul ca „mascotă” și acesta este capturat de filistenii (1 Samuel 4). Dar atâta timp cât cortul întâlnirii mai este acolo, pentru oamenii temători de Dumnezeu, așa cum era Ana, în Silo mai era posibilă întâlnirea cu Dumnezeu (1 Samuel 1).

3b) Capitolele 19-21

Decăderea morală

Capitolul 19

Introducere

Așa cum am spus deja, capitolele 19-21 constituie un întreg. Ele ne relatează despre o întâmplare interdependentă și rezultatul acestui fapt este descoperirea stării morale a poporului.

Dumnezeu nu înfrumusețează niciodată starea alor Săi, nici a fiecăruia în parte și nici a poporului ca întreg. Este descrisă detaliat o întâmplare dureroasă, cum nu se cunoaște o alta asemănătoare ei în poporul lui Dumnezeu. Poate să fie șocant să citești așa ceva, dar trebuie citit. Nu degeaba a notat Dumnezeu aceasta în Cuvântul Său. Fiecare din noi trebuie să devină conștient că este o întâmplare care se poate petrece cu oricare dintre noi. Cine gândește că el nu este capabil de așa ceva, acela se cunoaște foarte rău pe sine însuși. În afară de aceasta este bine și folositor să știm că Dumnezeu cunoaște chiar și cele mai rele porniri lăuntrice din noi.

Domnul Isus a vrut să poarte și acestea pentru toți ai Săi. Ca nimeni altul El cunoaște adâncimile ascunse ale inimii omului și ceea ce poate să devină vizibil atunci când se oferă ocazia sau împrejurările devin favorabile. El a știut ce înseamnă să vii în prezența lui Dumnezeu cu acestea. De aceea în grădina Ghetsimani transpirația Lui a fost ca niște picături mari de sânge. Acolo a avut un presentiment al suferinței de care va avea parte pe cruce, când El a fost făcut păcat și din cauza păcatului L-a lovit mânia lui Dumnezeu.

Acolo unde se întrerupe legătura cu Dumnezeu (am văzut aceasta în capitolele 17 și 18) se distruge și unitatea poporului și nu mai este vorba de o înaintare în dragoste și pace. După ce prima tablă a Legii, care reglementează legătura dintre popor și Dumnezeu, a fost spartă, acum se sparge și a doua tablă a Legii, care reglementează relațiile în popor. Ruptura cu Dumnezeu dă naștere la distrugerea tuturor celorlalte relații.

Putem să facem următoarea subîmpărțire:

- a. Capitolul 19: descrierea păcatului;
- b. Capitolul 20: atitudinea poporului față de păcat;
- c. Capitolul 21: rezultatul acestei atitudini.

În Israel nu mai era nici o autoritate – versetul 1

Versetul 1 spune deja direct în ce timp are loc întâmplarea prezentată ochilor noștri. Aici este prezentat cum de a fost posibil să se ajungă la o așa faptă de groază, pe care Duhul Sfânt o descrie așa de amănunțit cu toate urmările ei nenorocite. Nu exista nici o autoritate recunoscută, căreia să i se supună. Fiecare își făcea legile lui. Aceasta a pregătit un teren roditor pentru cele mai groaznice desfrânări ale inimii rele a omului care a întors spatele lui Dumnezeu. Dacă aceasta are loc și la cineva care în exterior arată că este în legătură cu Dumnezeu, dar în viața sa ignorează autoritatea lui Dumnezeu și chiar a împins pe Dumnezeu la o parte, atunci s-a apropiat căderea cea mai adâncă.

Dacă la levitul din capitolul anterior mai era o oarecare cunoaștere a lui Dumnezeu, la levitul despre care citim aici nu se mai găsește nimic de la Dumnezeu. Dumnezeu pare să nu existe pentru el. Aici se confirmă zicala, că stricăciunea celui mai bun este cea mai rea stricăciune. Avem a face cu lucruri din poporul lui Dumnezeu despre care chiar în lume se vorbește cu rușine (compară 1 Corinteni 5,1).

Necredințioșia țitoarei – versetul 2

Când vedem cum se comportă levitul cu țitoarea lui, probabil că ea nu s-a simțit prea bine la el. Nu se recunoaște nici cea mai ușoară urmă de simpatie. Aceasta se arată și în faptul că abia după patru luni el se duce s-o caute. Desigur aceasta nu scuză pe femeie. Faptul că ea nu-și găsește împlinirea cu bărbatul ei nu-i acordă dreptul să meargă în pat cu un alt bărbat. Comportarea femeii arată de fapt ce era levitul însuși: necredincios în relația lui cu Dumnezeu.

Reunificarea și plecarea – versetele 3-10

Au trecut patru luni până când bărbatul s-a hotărât să plece să-și caute soția, căci el o vrea totuși înapoi. Este posibil ca el s-o vrea înapoi numai din cauza rușinii pe care o suferea când era mereu întrebant unde este soția lui. El va încerca să convingă pe soția lui să vină cu el, „apelând la sentimentele ei”. Acesta este înțelesul textual al expresiei *»ca să-i vorbească inimii«*. Nu rezultă de niciunde că el a încercat să convingă pe soția lui de necredințioșia ei și s-o facă să-și mărturisească greșeala. Din istorisire nu rezultă nici că soția lui este de acord să meargă cu el. Nu citim nici un cuvânt despre ea. Curvia ei și sfârșitul ei sumbru mărturisesc despre felul cum i-a fost viața. În discuția bărbatului cu tatăl ei, ea nu are nici un loc. Putem deduce aceasta din versetele 6 și 8, unde este vorba de *»amândoi«*, în ambele cazuri fiind vorba de bărbat și de tată.

În această discuție bărbatul se dovedește a fi unul care îi place să savureze viața, care este dornic de comoditate carnală. El este ușor de înduplecat, un bărbat fără tărie de caracter, a cărui viață este caracterizată de mâncare și băutură (versetul 4) și de veselie (versetul 6). Când a vrut să plece în dimineața zilei a patra, socrul lui știe să-l țină în hățuri, oferindu-i mâncare și băutură, așa că el rămâne toată ziua. El îl convinge chiar să rămână și peste noapte și să se veselească. Acest „a se veseli” se referă iarăși la mâncare și băutură. Viața lui de veselie continuă deci ziua și noaptea. În felul acesta viața devine o „sărbătoare” mare. Socrul reușește să-l rețină pe levit cu mâncare și băutură și a cincea zi. Abia în seara zilei a cincea pornește la drum. De data aceasta nu se mai lasă înduplecat. Dar momentul începerii călătoriei lui nu promite o călătorie cu succes. Întârzierea pe care și-a permis s-o facă îi va deveni fatală.

Ca lecție generală putem învăța din aceasta că nu este bine să știm că trebuie să mergem undeva, ci că noi trebuie să știm și când trebuie să mergem. La acest levit vedem o acționare exclusiv legată de situația de moment și după inspirația inimii lui. Era timpul în care *»fiecare făcea ce-i plăcea«*. Acești oameni erau caracterizați prin ceea ce citim în Romani 3,18: *»Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.«* Levitul gândește că sosise timpul să plece, fără să se întrebe dacă momentul era bine ales.

Înnoptarea: Iebus sau Ghibea – versetele 10-14

După ce au călătorit o porțiune de drum era timpul când trebuiau să caute un loc de înnoptare (era deja seară când au pornit la drum). Iebusul le apare înainte. Robul face propunerea să meargă acolo. Dar levitul nu vrea. Care erau motivele, care vorbeau împotriva Iebusului? El îl numește *»o cetate străină, unde nu sunt copiii ai lui Israel«*. Aceasta este ceea ce se numește un caz evident de fariseism. Fariseii sunt oameni, cărora Domnul Isus le spune în evanghelia după Matei 23,25: *»Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar în interior sunt pline de răpire și de necumpătate.«* Levitul nu vrea în exterior nici o legătură cu ceea ce este greșit, însă lăuntric el însuși este plin de necurăție.

Aceasta include atenționarea, că noi trebuie să fim foarte atenți la o relație dezechilibrată între sfințirea noastră personală și prezentarea noastră în public, sau altfel spus, între învățătură și practică. Între ele nu trebuie să fie nicio diferență. Ce oamenii văd la noi trebuie să fie consecința părtășiei noastre lăuntrice cu Dumnezeu și a ceea ce El ne-a arătat clar prin Cuvântul Său. Dacă

înfățișarea noastră practică înaintea oamenilor este foarte corectă, în timp ce sfințirii noastre lăuntrice, personale, înaintea lui Dumnezeu nu-i acordăm atenție, atunci nu vom fi conștienți ce este cu adevărat păcatul. Continuarea acestui capitol arată clar acest lucru. El nu a ținut seama de Dumnezeu, ci numai de ce ar fi putut spune oamenii. El s-a comportat așa ca și cum Israel trăia încă aproape de Dumnezeu, în același timp însă s-a depărtat foarte mult de Dumnezeu.

În lumina stării morale din Israel, ceea ce stă scris în versetul 14 (*»apunea soarele când s-au apropiat de Ghibea, care este a lui Benjamin«*) este mai mult decât o descriere a unui fenomen natural. Soarele apunea literalmente, adică, a devenit noapte. Dar este tot odată un indiciu la decăderea din Israel, și în mod deosebit aici în Ghibea. Era o localitate unde în curând se va vedea în mod îngrozitor cât de mare era întunericul spiritual în inima locuitorilor. Este clar că levitul nu-i era cunoscut în ce loc imoral a venit el. Și din aceasta devine clar că el nu avea niciun interes pentru onoarea lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Nu era un levit, unul care era împuternicit de Dumnezeu să învețe pe popor Legea? Așa a spus Moise în Deuteronom 33,10 despre Levi. Evident pe levit nu-l interesa aceasta. Ce însemna pentru el starea poporului lui Dumnezeu? El se gândea numai la interesele proprii și nu la cele ale lui Dumnezeu și ale poporului Său (compară cu Filipeni 2,4).

Adăpost în Ghibea – versetele 15-21

Hotărârea a fost luată; Ghibea va fi locul unde vor înnopta. Ajunși acolo îi așteaptă o primire rece. După ospitalitatea abundentă din casa socrului său, primul contact al levitului cu acest loc trebuie să-i fi creat o impresie de distanță. Prin aceasta se arată deja nivelul moral scăzut al locuitorilor din Ghibea. Ospitalitatea obișnuită este desconsiderată. Acolo unde este orientare spre satisfacerea nevoilor personale se pierde din ochi grija pentru membrii poporului lui Dumnezeu și se sustrage de la ospitalitate. Așa a fost atunci, și tot așa este și astăzi.

Din fericire sunt văzuți de un om bătrân, care se întorcea de la lucru și era în drum spre casă. Bătrânul trăia acolo ca străin, ca și Lot odinioară în Sodoma. El pune mai întâi unele întrebări. Tot așa au făcut și daniții în capitolul 18,3. Am observat acolo, că levitului ar fi trebuit să i se deschidă ochii pentru lucrurile cu care se ocupa. Putem să aplicăm aceasta și aici. El povestește, că el venea *»din Betleemul lui Iuda și mergea până la marginea muntelui lui Efraim«*, ca să se reîntoarcă la casa lui.

Mediul în care voia să meargă era ca și acela din versetul 1, pe care el l-a părăsit. El adaugă, că el era pe drum spre Casa Domnului, care atunci era în Betel sau în Silo. Nu este clar dacă el voia să o viziteze sau să rămână acolo. În orice caz conștiința lui rămâne mută, cu toată amintirea acestor locuri. Prin aceasta el nu își aduce aminte de necredințioșia lui față de Dumnezeu și de ceea ce s-a petrecut cu soția lui. Cine s-a îndepărtat mult cu conștiința lui de Dumnezeu, în nicio împrejurare nu mai vede mâna lui Dumnezeu. Când explică, că el este pe drumul spre Casa lui Dumnezeu, aceasta poate să fie în legătură cu satisfacerea unei necesități religioase, care rezultă din sentimentul său și nu din dorința de întâlnire cu Dumnezeu.

El se plânge de lipsa de ospitalitate. El are nevoie numai de un adăpost, nimic mai mult, căci în rest are tot ce-i trebuie. Cu toate acestea nevoia lui se dovedește a fi mai mare decât el gândește. Deoarece bătrânul știe ce are loc în cetate, el nu lasă călătorii să înnopteze în piață, ci le oferă adăpost peste noapte. Se pare că levitul a găsit un loc bun de înnoptare, căci poate să mănânce și să bea cât dorește. Dar foarte curând devine clar că ospitalitatea nu oferă protecție față de imoralitatea cetățenilor cetății.

Fapta rușinoasă din Ghibea – versetele 22-25

În timp ce levitul se îmbuiba cu mâncare și băutură, ca și cum viața ar consta numai din acestea, are a face cu realitatea crudă a *»vieții destrăbălate a acestor stricați«* (2 Petru 2,7), așa cum

odinioară Lot a trebuit să facă experiența sa, pe când locuia în Sodoma (vezi Geneza 19,4-5). Există însă o diferență mare: ce a avut loc atunci în Sodoma păgână are loc acum în Israel, în poporul lui Dumnezeu, prin oameni care poartă numele lui Dumnezeu. Aici nu vin îngerii în ajutor, așa cum ei au intervenit în Geneza 19,10-11. În Ieremia 23,14 Dumnezeu spune despre poporul Său: *»toți sunt înaintea Mea ca Sodoma, și locuitorii Ierusalimului ca Gomora.«*

În Noul Testament găsim o paralelă asemănătoare, dacă comparăm textul din Romani 1,29-32 cu 2 Timotei 3,1-5. Vom descoperi că foarte multe din păcatele enumerate în Romani 1, și care se referă la păgâni, se regăsesc în 2 Timotei 3. Despre 2 Timotei 3 știm deja, că acolo este vorba despre oameni care se numesc creștini. Israel a decăzut aici la nivelul Sodomei și Gomorei. Creștinătatea a decăzut la nivelul lumii. Ce trist trebuie să fie aceasta pentru Dumnezeu!

Păcatul care a fost înfăptuit în Ghibea este homosexualitatea. Bărbații din Ghibea vor să aibă relații sexuale cu bărbatul care tocmai a venit în cetatea lor. Acești oameni practicau ceva care este interzis categoric în Scriptură (Levitic 18,22; 20,13). În epistola către Romani 1,26-27 acest păcat este prezentat ca o judecată pe care o dă Dumnezeu când omul se abate de la El și creaturii i se aduce mai multă onoare decât Creatorului și se slujește mai mult creaturii, așa cum se spune în versetul de mai înainte. Biblia condamnă practica, nu persoana. Dar dacă persoana nu vrea să asculte de ceea ce spune Biblia, persoana este identificată cu păcatul și primește pedeapsa pentru păcat. Aceasta este valabil de fapt pentru orice păcat pe care îl face omul. Dumnezeu ține totdeauna ușa larg deschisă pentru iertare. Condiția Lui însă este, să aibă loc o mărturisire sinceră a păcatului: *»Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire«* (1 Ioan 1,9).

Un scurt cuvânt despre sentimentele homosexuale este potrivit în acest loc. Se întâmplă câte o dată că cineva simte o forță de atracție mai puternică pentru oameni de același sex decât pentru oameni de sex opus. Cine este creștin și are greutate în privința aceasta și nu vrea să cedeze simțămintelor, acela are foarte mare nevoie de ajutorul creștinilor din jurul lui. Apelul adresat nouă ca frați și surori în Domnul este ca noi să fim alături din toată inima de fratele sau sora respectivă și să-l sprijinim, respectiv s-o sprijinim în luptă.

Să revenim la Ghibea. Reacția la comportarea bărbaților este tot așa de șocantă ca și ceea ce voiau bărbații. Bărbatul în vârstă face o propunere de neînțeles, să dea pe fiica lui și pe țiitoarea oaspetelui lui pentru satisfacerea plăcerilor lor perverse. S-ar putea să fie adevărat, că o gazdă, potrivit obiceiurilor din orient, vrea să garanteze siguranța deplină a oaspeților lui. Dar cu toate acestea este de neînțeles, că el face o astfel de ofertă. Prin aceasta își dă acordul la săvârșirea unui păcat „mic”, ca să evite unul mai mare. Lot a făcut odinioară același lucru; și el și-a oferit fiica (Geneza 19,8).

Așa poate acționa orice credincios care și-a pierdut legătura cu Dumnezeu, dar care are totuși un simțământ moral. Dacă se trăiește într-un mediu păcătos există pericolul atrofierii simțămintelor. Apostolul Pavel atenționează pe credincioșii din Efes în privința aceasta și în afară de ei și pe noi. Niciodată să nu gândim că noi nu am fi în stare de a face așa ceva. Dumnezeu ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. Apostolul Pavel spune foarte realist și accentuat, călăuzit de Duhul Sfânt: *»Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție«* (Efeseni 4,17-19). Și cum putem noi să împiedicăm, ca să nu alergăm împreună cu ei *»la același potop de desfrâu«* (1 Petru 4,4)? Versetele următoare din epistola către Efeseni 4 dau răspunsul: să privim la Hristos și să ne amintim că am fost înnoiți în duhul minții noastre și ne-am îmbrăcat în omul cel nou, *»făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințire pe care o dă adevărul«* (versetele 20-24). Aceasta este siguranța minunată, care este necesară pentru a putea trăi spre onoarea lui Dumnezeu în mijlocul atâtor destrăbălări și imoralitate din jurul nostru.

La omul în vârstă și la levit nu se recunoaște niciun strigăt către Dumnezeu pentru salvare. Din jertfirea cu sânge rece a soției lui rezultă clar de ce femeia a vrut să plece de la el. El nu avea nici un fel de simpatie pentru ea. El o poseda pentru sine însuși. Acum putea s-o folosească pentru a-și

apăra pielea. În cuvinte puține, care nu trebuie să stimuleze fantezia noastră, autorul biblic descrie ce i-au făcut bărbații aceia toată noaptea. Sunt realmente lucrările întunericului. În epistola către Efeseni 5,11-12 se spune în privința aceasta: »*nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns.*« Acesta este omul care acționează după poftele inimii lui, ceea ce totdeauna este pe cheltuiala altora.

Femeia nu rezistă acestei torturi bestiale. Deoarece ea nu putea să facă altceva se duce la casa „unde era stăpânul ei”. El era stăpânul ei, aceasta caracteriza relațiile dintre ei. Evident ea sta față de el în aceeași relație pe care o are un rob față de stăpânul său (vezi versetul 11). Ea nu era mai mult decât o unealtă de lucru, de care el putea să dispună după placul lui. Ajunsă acasă, forțele ei sunt epuizate și moare.

Reacția bărbatului – versetele 27-29

Femeia a murit în păcatul în care ea a trăit odinioară și de care s-a despărțit fără să-i pară rău. Dumnezeu lasă să se umple măsura păcatului. În zorii zilei devin vizibile urmările răului, atât la femeie cât și la bărbat. Aici se arată cât de total de indiferent este bărbatul, cât de lipsit de inimă, cât de absolut de insensibil. Nu-ți poți imagina că el putea să doarmă normal. Și cu toate acestea pare că el s-a dus liniștit la culcare. Când în dimineața următoare s-a sculat și scurt timp după aceea a vrut să plece, a văzut pe femeia lui culcată la ușă. Fără nici un sentiment de compasiune, fără să se intereseze câtuși de puțin de starea ei, îi cere să se scoale.

Măinile ei întinse pe prag vorbesc probabil de strigătul după protecție, de care avea nevoie și pe care trebuia s-o acorde orice casă din Israel. Ea trebuie să fi suferit îngrozitor din cauza brutalității oamenilor din Ghibea, trupește și sufletește. Ea trebuie să fi suferit groaznic, mai ales sufletește, deoarece nu era nimeni care s-o protejeze. Trebuie să fi suferit groaznic, când după o astfel de tortură îngrozitoare nu a fost auzită din casa în care se afla bărbatul ei.

Cânt bărbatul vede ce s-a petrecut, pune pe soția sa pe măgarul lui și pleacă spre casă. Ajuns acasă, taie soția lui în douăsprezece bucăți și trimite fiecărei seminții a lui Israel o bucată din cadavru. Omul acționează deplin conștient că ceea ce s-a petrecut cu soția lui privește pe tot poporul. Cu toate că fapta a avut loc într-o anumită localitate, durerea acestei întâmplări se extinde asupra întregului popor. Toți trebuie să știe ce s-a petrecut în Ghibea. Păcatul unei persoane este păcatul tuturor.

Reacția din Israel – versetul 30

Șocul este imens, indignarea este mare. Niciodată starea lui Israel nu a fost așa de dezolantă, ca să poată avea loc un păcat de felul acesta. Era un păcat cum niciunul altul nu a fost cunoscut în existența națională a Israelului. Sute de ani mai târziu prorocul Osea (vezi Osea 9,9; 10,9) va aminti această întâmplare, ca să facă clar poporului cât de adânc decăzuse. Poporul este foarte agitat. Ce trebuie făcut? Se fac invitații pentru discuții și înțelegeri. Ce vor gândi popoarele din jur când vor auzi despre aceasta?

Nu citim nimic despre ocară care s-a adus lui Dumnezeu prin această faptă, și nici despre smerirea pentru că așa ceva a avut loc în popor. Dacă i-ar fi interesat onoarea lui Dumnezeu ar fi putut să-și arate deja indignarea, în capitolul anterior. Dar slujirea la idoli a lui Mica și a seminției lui Dan i-a lăsat reci. Dezonorarea care s-a adus lui Dumnezeu prin aceasta le-a fost total indiferentă și nu le-a provocat indignare. Dar acum, când a fost pătat numele lor bun, au trebuit să acționeze energetic.

Capitolul 20

Introducere

În acest capitol trec lucruri importante pe prim plan, care se pot aplica și la exercitarea disciplinării în Adunare. Pe lângă aceasta iese în relief, că această acțiune de disciplinare este ceva cu care are a face toată Adunarea. Tot poporul este inclus în aceasta. Drumul pe care merge Israel, ca să îndepărteze păcatul din mijlocul lui, și ce îi învață Dumnezeu pe acest drum, sunt o ilustrare clară a felului cum acționează Adunarea (Biserica) locală (și felul în care aceasta trebuie să aibă loc), când păcatul trebuie îndepărtat din mijlocul ei. Fiecare păcat, care devine cunoscut într-o Adunare locală și este pus sub disciplinare, trebuie totodată să facă Adunarea să se gândească la cauzele acestui păcat. Această Adunare va trebui să-și verifice starea proprie în lumina lui Dumnezeu și să ceară de la El să le deschidă ochii să vadă cum a fost posibil să se ajungă la acest păcat.

Poporul lui Dumnezeu ca un om – versetele 1-2

Primul efect ca urmare al relatării despre grozăvia înfăptuită este, că tot poporul vine ca *un singur om* înaintea Domnului. Într-adevăr, mai trebuie unele lucruri învățate, însă acest fapt este o reacție demnă de laudă. Era în timpul când fiecare făcea ce îi plăcea. Caracteristic pentru un astfel de timp este că fiecare trăiește pentru sine. A dispărut orice simțământ de a forma un tot. Dumnezeu se folosește de păcatul înfăptuit ca să creeze iarăși unitate în poporul Său. Al doilea lucru este, că în Mițpa ei au față de Domnul o atitudine cum se cuvine. Dar o atitudine corectă în comportare nu este nici o garanție pentru o atitudine morală corectă. Este un lucru bun când poporul se strânge ca un om (vezi versetele 8 și 11), ca să pedepsească răul; este un lucru bun, că se arată zel, ca să se curățe de rău; este un lucru bun, că ei au o atitudine corectă. Dar poporul încă nu are o atitudine morală corectă, ca să exercite disciplinarea. Ei acționează încă dintr-o indignare firească și din inițiativă proprie. Abia în versetul 18 întrebă pe Dumnezeu, dar și atunci ei au deja de mult planurile lor întocmite. Este răul, care îi face să se unească.

Dar răul nu va sluji niciodată ca bandă de legătură, ca în felul acesta poporul lui Dumnezeu să fie ținut împreună. Și dacă ocuparea unei atitudini corecte nu conduce la o atitudine morală corespunzătoare și la o comportare aferentă, atunci nici aceasta nu este o garanție pentru o acționare corectă în problemele de disciplinare. Aceste lucruri trebuie să meargă împreună. În privința aceasta mă gândesc la strângerea Adunării în jurul Domnului Isus, avându-L pe El ca punct central, despărțită de orice organizare omenească sau gândire de grup omenească. Când însă aceasta nu are loc din dragoste pentru Hristos și în conștiința harului și cu o atitudine de smerenie, această atitudine nu este nici o garanție pentru binecuvântare și pentru prezența Domnului Isus.

Dacă există unitate, atunci și căpeteniile se strâng. Un aspect important în funcționarea Adunării ca unitate este, că acolo conducerea se face în chip biblic. În capitolul 5 am auzit pe Debora cântând despre conducătorii care au luat asupra lor conducerea. Dacă în Israel nu este nici un împărat și astfel nu este nici o conducere, atunci aceasta are loc în paguba sentimentului de a alcătui un tot unitar.

Relatarea levitului – versetele 2-7

La o întrebare corespunzătoare, levitul face o relatare de ansamblu a evenimentelor din Ghibea. El nu spune nimic despre propria necredincioșie și despre drumul greșit, pe care a mers. De asemenea trece sub tăcere, că el însuși a dat pe soția sa în mâinile acelor oameni pătimiși și creează impresia, că el însuși a fost în pericol să-și piardă viața. El povestește istoria sa într-un fel

în care el iese pe cât se poate de bine din ea. Faptul că el și-a tăiat soția în bucăți și a trimis bucățile în tot Israelul, îl întemeiază pe fapta rușinoasă și pe nebunia care a fost înfăptuirea în Israel. El încheie, făcând remarca, că ei ca Israeliți ar trebui să știe ce aveau de făcut. Responsabilitatea lui proprie ca levit, care trebuie să învețe Legea, nu o amintește nici măcar cu un cuvânt.

Consecința – versetele 8-10

Omul a subliniat încă o dată prin istorisirea lui, ceea ce poporul era deja convins: trebuie acționat împotriva oamenilor care au săvârșit această faptă rea. Ei înșiși se obligă, să nu meargă acasă până ce nu s-au răzbunat pe oamenii din Ghibea. Ceea ce mai trebuia rapid clarificat, era să tragă la sorți, ca să afle în ce succesiune să pornească la luptă. Zece procente din bărbați sunt puși la o parte, ca să îngrijească de alimente în timpul campaniei militare. În tot ceea ce se întreprinde este vorba de dezonorarea adusă lui Israel, și nu de dezonorarea adusă lui Dumnezeu.

Discuția cu oamenii din Ghibea – versetele 11-13a

Pentru a treia oară citim, că Israel este unit »ca un singur om« (după versetul 1 și 8). Vestea, care se răspândește în tot ținutul seminției Beniamin (unde se afla Ghibea) este scurtă și concisă. Textul știrii acesteia arată că ei nu sunt încă într-o ținută morală bună, ca să pornească împotriva răului. În versetele anterioare am văzut, că dorința de a acționa a izvorât din indignare omenească. Din cauza aceasta ei nu se gândesc în momentul acesta să întrebe pe Domnul, ca să știe cum trebuie să acționeze împotriva păcatului. Ei vorbesc lui Beniamin despre »nelegiuirea care s-a făcut între voi« și nu „între noi“.

Probabil că am observat deja cândva, că noi vedem mai degrabă păcatele altora decât pe ale noastre. Pentru a putea atrage altuia atenția cu privire la păcatele sale trebuie mai întâi să aibă loc judecata de sine. Aceasta înseamnă că el însuși trebuie să fie liber de păcate, ca în viața lui să nu existe niciun păcat nejudecat. Dacă cineva crede că trebuie să se ocupe cu păcatele altcuiva, în timp ce el permite păcate în viața lui, el este un fățarnic. Aici trebuie aplicate cuvintele Domnului Isus: »Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.« (Matei 7,5) Deci să fi liber de păcate este prima premisă care trebuie creată prin judecarea de sine. Cu această judecare de sine este legată o a doua premisă. Noi putem să facem pe cineva atent cu privire la păcatul lui, dacă suntem conștienți că greșeala pe care a făcut-o el o putem face și noi. Noi nu suntem cu nimic mai buni decât celălalt. În epistola către Galateni 6,1 stă scris cum putem să îndeplinim această condiție: »Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.«

Ceea ce Israel trebuie să învețe, este identificarea cu păcatul care a fost înfăptuit și că acesta nu este numai păcatul unei cetăți sau al unei seminții. În Iosua 7,1 se exprimă același principiu. Acolo se spune: »Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan ... a luat din lucrurile date spre nimicire.« Este un om care păcătuiește, dar tot poporul este considerat de Dumnezeu vinovat. Dacă Israel s-ar fi făcut una cu păcatul celor din Ghibea, atunci Beniamin ar fi acționat altfel. Atunci Beniamin ar fi văzut un popor care s-a căit și a mărturisit păcatele, ca și cum acest popor el însuși ar fi păcătuit. Dar la popor nu se recunosc sentimente frățești. Este mai ușor să vezi lucrurile care sunt greșite și care trebuie judecate, decât însuși să mergi la Dumnezeu cu aceste lucruri și să le vezi și să le simți așa cum le vede și le simte Dumnezeu. Prin atitudinea lor au dat toată vina pe Beniamin și l-au făcut răspunzător de ceea ce s-a întâmplat, fără să înțeleagă că era vorba de un rău, care a avut loc în mijlocul lor.

În 1 Corinteni 5 apostolul Pavel se ocupă cu un caz de păcat în interiorul Adunării, care era așa de rău, cum nici între păgâni nu se întâlnea. El îi acuză pe corinteni în primul rând de faptul că ei

nu s-au mâhnit de ceea ce a avut loc în mijlocul lor. Ei continuau să se strângă liniștiți, ca și cum nimic rău nu ar fi avut loc în mijlocul lor. Și acesta este un fel de a nu te identifica cu răul prezent.

Atât în Corint cât și aici în Judecători se reacționează la rău în mod egoist. Fapta nu este adusă înaintea lui Dumnezeu cu umilire față de cele întâmplate; drept urmare El nu poate să arate voia Lui cu privire la felul cum trebuie acționat.

Refuzul de a judeca păcatul – versetele 13b-14

Israel abordează greșit situația, dar aceasta nu scuză pe Benjamin în reacția lui. Reacția lui Benjamin arată că această seminție nu a fost conștientă de păcatul îngrozitor, care a fost înfăptuit în mijlocul lor. Întreaga seminție se face în felul acesta una cu păcatul. Păcatul era grav, dar mai grav era refuzul ca păcatul să fie judecat. Ei apără chiar păcatul, cu toate că ei înșiși nu au comis păcatul, ci numai unii oameni răi. Ceea ce a început ca o expediție de pedepsire împotriva unei cetăți se transformă prin comportarea lui Benjamin într-un adevărat război civil. Deoarece au tolerat răul în mijlocul lor, ei încep acum să se apere și instigă un război civil. Benjamin face din aceasta o problemă a întregii seminții. Despre criminalii propriu-zisi nu mai auzim nimic.

Așa cum se deduce din 1 Corinteni, în fiecare Adunare locală pot avea loc cele mai rele păcate. Oricât de grav și de umilitor ar fi aceasta, prezența celui mai grav păcat nu este un motiv pentru cineva să părăsească părtașia creștinilor. Însă ceea ce este cu adevărat un prilej să te desparți de o Adunare locală este refuzul de a judeca chiar și cel mai mic păcat. Atunci este chiar necesar să ne despărțim, dacă cel puțin vrem să nu fim judecați de Dumnezeu împreună cu ceilalți.

Prima întâlnire – versetele 15-21

Punctele de vedere sunt clarificate de ambele părți. Fără nici o îndoială acum nu mai este nici o speranță de refacere. Beniaminiții sunt numeric în mare minoritate, dar aptitudinile lor egalează numărul celor mulți. Este vorba de *»oameni aleși, stângaci. Toți aceștia aruncau pietre cu praștia într-un fir de păr și nu dădeau greș.«* (versetul 16) Dar chiar dacă sunt bărbați aleși, cunoscuți pentru precizia lor și pentru eficacitatea lor -, atunci când intervin pentru o faptă rea, acționează greșit. Putem să-i comparăm cu oamenii pe care îi întâlnim în creștinătate. Oameni, care sunt foarte exacti și totuși uneori numesc răul bine. Din cauza felului lor exact de a proceda se pare că au adevărul de partea lor.

Benjamin obține mereu victoria. Însă aici vom vedea în curând ce se întâmplă. Nici la semințiile care s-au suit nu este totul așa cum ar trebui să fie. Desigur, ei roagă pe Dumnezeu pentru sfat, dar o fac după ce au hotărât cum vor proceda. Singurul lucru, pe care vor să-l știe, este, care seminție să se suie întâi. Această întrebare au mai pus-o ei cândva, în capitolul 1. Dar ce diferență între capitolul 1 și aici! Acolo pun această întrebare cu privire la lupta împotriva dușmanului, în timp ce aici voiau să pornească împotriva unui frate. Ei stabiliseră deja ce este de făcut. Pot exista situații, în care și noi spunem, că este imposibil să ceri sfat de la Dumnezeu. Vedem că păcatul este prezent și suntem deja gata să acționăm împotriva lui, fără să ne gândim să mergem la Dumnezeu cu acest păcat și să ne identificăm mai întâi cu el. Considerăm că acest lucru nu este necesar. Mai sunt încă unele detalii mici de clarificat, așa cum ar fi întrebarea, cine să vorbească cu fratele căzut în păcat, sau cu sora căzută în păcat. Pentru aceasta întrebăm pe Dumnezeu.

Dacă dorim să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu. Ca să putem acționa împotriva răului așa cum se cuvine, este nevoie de mai mult decât numai să fii repede gata să te comporti ca o unealtă a Sa. Răzbunarea poporului este prea directă, prea nepotrivită, prea nemiloasă. Este prea puțin prezentă conștienta că ei trebuie să exercite judecata lui Dumnezeu. Ei nu aduc nici o jertfă pentru păcat, ceea ce ar fi fost o dovadă a identificării lor cu răul. Ei se bazează pe superioritatea lor. Urmarea este înfrângerea. Prin această înfrângere Dumnezeu vrea să-i învețe că pentru El nu contează mulțimea mare și că încrederea lor în a birui pe baza acestei superiorități este greșită. Faptul că

israeliții sunt bătuți poate fi urmarea faptului că ei înșiși nu erau liberi de influențele practicilor canaanitice stricate. Ei au nevoie de aceeași curățire ca și Benjamin.

Cea de-a doua întâlnire – versetele 22-25

Înfrângerea a fost o lovitură grea. Ei nu s-au așteptat la aceasta. Nu erau ei preocupați cu o faptă justificată? Nu era superioritatea lor o dovadă pentru aceasta? Cum se face că nu răufăcătorul a fost pedepsit, ci ei au suferit o înfrângere? Era Dumnezeu de partea seminției păcătoase? Probabil că și-au pus astfel de întrebări. Cu toate acestea prima lor reacție la înfrângerea suferită nu este, că ei se duc cu aceste întrebări la Dumnezeu. În primul rând se încurajează singuri: »Poporul, bărbații lui Israel, s-au îmbărbătat, și s-au așezat din nou în linie de bătaie în locul unde se așezaseră în ziua întâi.« David s-a comportat altfel. Citim despre el, după ce din propria vină a pierdut totul: »Dar David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui« (1 Samuel 30,6).

Israelii se îmbărbătează mai întâi și apoi întreabă pe Dumnezeu. Ei sunt încă într-o atitudine necorespunzătoare înaintea lui Dumnezeu, cu toate că în întrebările lor adresate lui Dumnezeu au devenit mai precauți. Ei trebuie să mai învețe lecția, că în ei înșiși nu sunt mai buni decât frații lor, lecția despre bârnă și pai din Matei 7, la care m-am referit deja mai înainte. Este însă și un progres, că ei spun acum »fratelui meu Benjamin«. Ei încep să aibă un sentiment, că ei au de a face cu cineva cu aceeași origine ca și ei. La exercitarea pedepsei este permanent important, ca noi să devenim deplin conștienți, că ea nu trebuie făcută cu o atitudine, că noi am fi mai buni. Elihu, care trebuia să mustre pe Iov din cauza comportării lui față de Dumnezeu, a înțeles aceasta. El spune corect în Iov 33,6-7: »Înaintea lui Dumnezeu eu sunt semenul tău, și eu ca și tine am fost făcut din noroi. Astfel frica de mine nu te va tulbura, și greutatea mea nu te va copleși.«

Dacă aceasta ar fi fost atitudinea lui Israel, atunci această luptă nu ar fi costat atâtea jertfe. Dacă aceasta ar fi fost atitudinea adunării în multe din problemele de disciplină, nu s-ar fi ajuns la așa multe excluderi sau credincioșii excluși ar fi fost reabilitați la scurt timp. Eu nu spun că toate cazurile de disciplinare ar fi putut fi evitate. Adunarea este obligată să practice disciplinarea, deoarece ea este responsabilă față de sfințenia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate niciodată să tolereze un păcat în poporul Său, oricât ar fi de mic păcatul.

Dar disciplinarea trebuie făcută numai cu privire la restabilirea aceluia care a păcătuit. Ea nu trebuie să aibă loc din motive de iritație personală sau de teamă față de frățietatea din împrejurimi. Înainte să pornească, întreabă mai întâi pe Domnul, dacă trebuie să pornească. Și acesta este un progres, în comparație cu prima dată. Cu toate acestea Dumnezeu face ca și această a doua ieșire să se termine cu o înfrângere pentru Israel. El nu își atinsese încă ținta cu ei.

Pregătirea pentru a treia întâlnire – versetele 26-28

Înainte ca israeliții să înceapă lupta cu răufăcătorii, ei s-au așteptat să obțină ușor victoria. Gândeau că această luptă este o nimica toată. Nu au pornit ei la luptă cu o superioritate numerică însemnată? Rezultatul acestei atitudini a fost însă, că ei au fost deja de două ori înfrânți. Aici s-a zis cu știința lor. În nedumerirea lor se îndreaptă spre Domnul în Betel (= Casa lui Dumnezeu) cu smerenie și lacrimi și Îl întreabă, dacă trebuie să mai pornească o dată. Încep chiar să postească. Acum nu mai este vorba că ei s-ar fi îmbărbătat și s-au așezat din nou în ordine de bătaie. Ei înțeleg, că ei au eșuat. Încep să-și dea seama, că Dumnezeu vrea mai întâi să le spună ceva.

Înainte să întrebe pe Dumnezeu, ei »au adus ardere de tot și jertfe de mulțumire înaintea Domnului«. Aceasta este minunat. Prin aducerea acestor jertfe ei spun totodată, că ei pot exista înaintea lui Dumnezeu numai pe fundamentul lucrării acestor jertfe. Ambele jertfe vorbesc despre lucrarea Domnului Isus la cruce. Jertfa de ardere lasă să se recunoască această lucrare ca o lucrare prin care Domnul Isus la cruce a glorificat pe deplin pe Dumnezeu. Era o jertfă care era dedicată

în întregime lui Dumnezeu (vezi Levitic 1). Pe baza acestei jertfe Dumnezeu poate să binecuvânteze poporul Său și să-l primească. Este singurul fundament pe baza căruia poate avea loc aceasta. Pentru noi aceasta este exprimat foarte frumos în Efeseni 1,6, unde se spune că Dumnezeu »ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit«. Deci aducerea unei jertfe de ardere înseamnă că noi suntem conștienți că Dumnezeu ne vede în lucrarea Domnului Isus și nu pe baza a ceva din noi înșine.

Jertfa de mulțumire este o jertfă de părtășie. În ea se exprimă, că prin lucrarea Domnului Isus este posibilă părtășia cu Dumnezeu, cu Domnul Isus și cu toate mădularele poporului lui Dumnezeu. O descriere a acestei jertfe găsim în Levitic capitolul 3 și capitolul 7. Aducerea acestei jertfe înseamnă deci că există conștienta prezenței părtășiei în rândul poporului lui Dumnezeu. În aceasta este inclus și Benjamin. Dar deoarece în această părtășie nu trebuie să fie loc pentru păcat (acesta a fost judecat și înlăturat prin lucrarea despre care vorbește această jertfă), păcatul trebuie judecat. Când apoi trebuie acționat împotriva păcatului devenit vizibil în poporul lui Dumnezeu, aceasta are loc pornind de la înțelesul acestei jertfe și nu dintr-o mâhnire personală sau dintr-un sentiment de supărare ca grupă. Este intenția lui Dumnezeu ca copiii lui Israel atunci (și noi astăzi) să stea pe fundamentul acestei jertfe.

Noi nu ne găsim niciodată într-o poziție corectă, să acționăm împotriva păcatului cuiva înainte ca Dumnezeu să nu fi putut acționa împotriva a aceea ce în sufletul nostru stă în contradicție cu Numele Său.

Încă un aspect important este, că tot poporul este chemat să facă aceasta. Dacă se intenționează să se exercite disciplinarea într-un caz anumit, atunci eforturile nu trebuie să se limiteze numai la câțiva frați. Disciplinarea privește întreaga Adunare locală. Aici nu este vorba de un păcat ascuns, despre care numai unul știe, ci despre ceva cunoscut tuturor. Deseori este puțină putere în exercitarea disciplinării, deoarece eforturile sunt lăsate pe seama a numai câtorva frați, care dovedesc atitudine spirituală. Când noi venim cu adevărat înaintea lui Dumnezeu cu un caz de disciplinare, atunci nu vom putea fi dezarmați. Atunci este nevoie de întristare adevărată cu privire la ceea ce s-a întâmplat între noi și cu privire la ce suntem noi în stare să facem.

În continuare este vorba de Chivotul legământului lui Dumnezeu. Acesta este singurul loc unde în cartea Judecători este amintit chivotul legământului.

Chivotul legământului este un model minunat al lui Hristos. El este baza tuturor acțiunilor lui Dumnezeu cu noi și a acționării noastre pentru Dumnezeu. Prin faptul că noi avem aceasta permanent înaintea ochilor, suntem păziți să nu acționăm într-un duh care vrea să fie mai bun decât al celuilalt.

Și tocmai judecata asupra răului și despărțirea de el nu sunt baza părtășiei; părtășia noastră ca sfinți se bazează numai pe Hristos și moartea Sa. Acolo a trebuit Dumnezeu să ducă pe poporul Său prin pedeapsa pe care a permis-o.

Aici nu este vorba de o comparație între Benjamin și Israel, ci de ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu și că aceasta trebuia înlăturat în felul în care îl arată Dumnezeu. El nu poate tolera păcatul în mijlocul poporului Său, deoarece El locuiește în mijlocul poporului Său. Aceasta este tot așa de valabil și astăzi pentru Adunările locale, care se strâng în jurul Domnului Isus. El a spus despre aceasta: »Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor« (Matei 18,20). Acesta este singurul motiv pentru care păcatul trebuie îndepărtat dintr-o Adunare locală.

În procesul, la care Dumnezeu supune poporul Său, ca să-i facă să aibă o atitudine corectă, este numit și numele lui Fineas. Așa cum am remarcat mai înainte, aceasta arată, că timpul în care a avut loc acest eveniment a fost la scurt timp după ce poporul a ajuns în țara făgăduită. Fineas este un om care în pustie a fost plin de râvnă pentru onoarea lui Dumnezeu. Când răul a pătruns în tabără, el l-a judecat, omorând pe răufăcător. Citim această întâmplare în cartea Numeri 25,6-15. Noi trebuie să fim geloși cu o gelozie ca a lui Dumnezeu și nu cu sentimentele noastre naturale. La Fineas era o mânie sfântă, preotească și spirituală. Faptul că poporul venea la el, ca să ceară sfat de la Domnul, ne arată totodată și că poporul era acolo unde trebuia să fie.

Am putea spune, că apostolul Pavel este Fineas al Noului Testament. El s-a străduit foarte mult, ca în toate Adunările să facă cunoscut voia Domnului. El a luptat permanent, când creștinii erau amenințați prin diverse învățături și practici să devieze de la Hristos. Sper ca fiecare din noi să dorească să fie un Fineas.

Cea de-a treia întâlnire – versetele 29-48

Este descris foarte amănunțit cum decurge a treia întâlnire dintre Israel și Beniamin. Începe cu punerea de pânditori. Acești pânditori vorbesc aici (tot așa ca și în lupta pentru cucerirea cetății Ai din Iosua 8) despre recunoașterea propriei slăbiciuni și bazarea pe puterea ascunsă a lui Dumnezeu. Victoria se obține din cauză că se face uz de izvoarele care sunt ascunse de dușman. Israel mărturisește public că este slab, prin faptul că fuge. Pare într-adevăr slăbiciune, să fugi, dar se oferă ocazie surselor de ajutor ascunse (pânditorilor) să intre în acțiune. Aceasta este o ilustrare minunată a rugăciunii. Pare slăbiciune, când se stă pe genunchi, dar în aceasta se ascunde putere. Umilința personală înaintea lui Dumnezeu este marea taină a victoriei. În aceasta se găsește putere pentru exercitarea disciplinării: pentru părinți cu privire la copiii lor și pentru Adunare cu privire la cel căzut în păcat.

Nu Israel este cel care bate pe Beniamin, ci »*Domnul a bătut pe Beniamin înaintea lui Israel*« (versetul 35). Beniaminiții au crezut la început, că vor putea și de data aceasta, a treia oară, să aibă succes. Victoriile anterioare i-au făcut să fie plini de încredere și chiar aroganți (versetele 32 și 39). Însă de data aceasta Dumnezeu leagă binecuvântarea Sa cu strategia aleasă de Israel. De îndată ce Beniamin iese din cetate, ies la iveală luptătorii aflați la pândă, iau în posesiune cetatea neapărată și îi dau foc. În Deuteronom 13,16 citim ceva despre cetatea căreia i s-a dat foc. Acolo se spune, că această cetate să fie arsă de tot cu foc »*pentru Domnul*«. Putem să spunem, că păcatul din Ghibea este pedepsit tot așa de grav ca și închinarea la idoli, despre care este vorba în Deuteronom 13.

Când beniaminiții au văzut cetatea arzând, euforia victoriei se transformă în frică. Nu le vine să creadă ceea ce văd, șocul este mare; plăcerea de a lupta le dispare și o iau la fugă. Israel însuși nu și ia timp să se odihnească și urmărește pe fugari. În zelul lor învecinat cu furia omoară aproape pe toți beniaminiții. Care sunt urmările zelului lor exagerat vom vedea în capitolul următor și ultimul. În acest moment se poate face bilanțul. Victoria este obținută, răul este judecat. Dar au avut loc și pierderi. Israel a pierdut aproximativ 40.030 de oameni (versetele 21,25 și 31); la Beniamin au căzut mai mult de 25.000 de oameni, și prin aceasta seminția este aproape nimicită. Au mai rămas numai 600 de oameni.

Dacă cineva trăiește fără să se judece singur, așa că păcatul primește șansa să se impună și prin aceasta alții trebuie să se ocupe cu el, urmarea este întotdeauna pierdere. Când, pe lângă aceasta, ceilalți se preocupă în chip neduhovnicesc să înlăture acest păcat, paguba este și mai mare. Singura posibilitate de a împiedica ca noi să fim cauza suferinței, atât pentru noi înșine cât și pentru alții, constă în părtășia strânsă cu Domnul și în trăirea în ascultare de Cuvântul Său.

Capitolul 21

Introducere

În ultimul capitol al cărții Judecători este vorba de urmările comportării lui Israel. Felul cum intenționează să rezolve problemele nu arată o reîntoarcere hotărâtă spre Domnul și dorința de a face voia Lui. Rezultatele sunt distrugătoare atât pentru familii cât și pentru alți nevinovați. Și totul slujește la nerecunoașterea propriei nereușite.

Grija din cauza persistenței lui Beniamin – versetele 1-4

Este normal, ca după obținerea unei victorii să aibă loc o sărbătoare. Aici nu este așa. Victoria este „sărbătorită” cu lacrimi: și-au înălțat glasurile și au plâns cu mare plânset. Au fost omorâți mai mult de 65.000 de israeliți. Adevărații dușmani puteau să jubileze. Ei aveau mult mai puțini împotriviți. Dușmanul își freacă mâinile de bucurie când frații se luptă între ei. El nu se teme de nimic din partea lor.

Când după pedepsirea lui Beniamin Israel a revizuit urmările, au ieșit două lucruri la lumină. În primul rând s-a făcut un jurământ: nimeni să nu-și dea fetele după un beniaminit. În al doilea rând din toată seminția rămăseseră numai 600 de bărbați. Dacă pentru Beniamin mai era o scânteie mică de speranță pentru a supraviețui, atunci aceasta a devenit imposibilă din cauza jurământului. Aceasta îi face să strige către Dumnezeu. Prin rugăciunea lor adresată lui Dumnezeu arată că ei nu au fost pătrunși cu adevărat până la rădăcina problemei. Cu tot plânsetul lor este numai o înțelegere superficială a ceea ce s-a petrecut. Nu puteau să răspundă singuri la întrebare? Ei înșiși au procedat la fel.

Și corintenii se puteau întreba, cum se făcea că între ei erau mulți bolnavi și nu erau puțini cei care adormiseră (1 Corinteni 11,29-32). Cu siguranță aceasta s-a întâmplat așa nu din cauza celor bolnavi și a celor care au adormit, era din cauza întregii Adunări. Pedepsa nu este numai pentru cei care o suferă, ci ea trebuie simțită de Adunarea întreagă. Disciplinarea credincioșilor nu trebuie să ne lase indiferenți, ca și cum ea s-ar referi la alții, și ea nici să nu ne facă să ne mâniem pe Dumnezeu, ca și cum El ar acționa samavolnic.

Dumnezeu are totdeauna un scop când disciplinează. Putem mai bine să ne întrebăm în ce măsură Dumnezeu prin nebunia noastră și prin atitudinea noastră firească a lăsat să vină pedeapsa asupra altora, ca prin aceasta să ne vorbească nouă. Ne doare când cineva a trebuit să fie dat afară? Vor deveni israeliții deodată conștienți, că pedeapsa a mers mai departe decât s-a intenționat? Prin aceasta jurământul lor primește un caracter amenințător. Ei nu pot să evite și vor să facă rost de neveste beniaminiților. Înainte de a veni cu o soluție pentru rezolvarea problemei construiesc un altar și aduc pe el jertfe de ardere de tot și jertfe de mulțumire. Prin aceasta fac ceea ce au făcut și în capitolul 20,28. Se pare că fac aceasta din cauza efectului bun pe care l-a avut jertfa și nu cu o inimă care este în părtășie cu Dumnezeu. Aceasta este mai mult sau cel puțin o acțiune superstițioasă. S-au gândit probabil: dacă atunci a avut efect bun, și acum va avea efect la fel de bun. Ceea ce au uitat de data aceasta este că atunci a avut loc într-o atitudine corectă. Din ceea ce urmează devine clar că inima lor nu a fost cu adevărat la Dumnezeu.

Beniaminiților li se dau neveste – versetele 5-14

În zelul lui în lupta împotriva răului Israel a rostit un jurământ necugetat. Acest jurământ nu ar fi trebuit să-l facă niciodată, dar în loc să recunoască aceasta încep să caute o soluționare a problemei. Acest jurământ trebuie anulat acum pe cale indirectă. Aceasta are totdeauna loc când se fac jurăminte fără Dumnezeu. Rezultatul este o nouă ceartă între frați. Ei fac un alt jurământ: ca aceia, care nu au mers cu ei să pedepsească păcatul din Ghibea, să fie omorâți. Din cercetările

făcute a rezultat că Iabes a rămas acasă. S-a hotărât astfel, ca cel care a fost indiferent față de rău să aibă aceeași soartă cu cel care a făcut răul. Iabes a argumentat, că nu era treaba lui și de aceea a rămas neutru.

Pentru timpul nostru putem învăța din aceasta, că răul, care s-a constatat într-o adunare locală, nu poate lăsa indiferentă o altă adunare locală. Toate adunările locale au aceeași obligație: răul trebuie dat afară din mijlocul lor (1 Corinteni 5,13). Dacă o adunare locală refuză să facă aceasta, celelalte adunări locale trebuie să se ocupe cu acest caz. Dacă toate încercările nu reușesc să facă acea adunare să condamne răul, adunarea aceea nu mai poate fi recunoscută ca adunare cu care Domnul Își leagă Numele. O astfel de adunare este identificată cu răul și Domnul nu mai poate să fie acolo la mijloc.

Cu toate că urmările hotărârilor israeliților sunt bune, totuși se pare că și aici ei au acționat dintr-o necesitate. Ei puteau să folosească acest principiu pentru rezolvarea unei probleme care s-a născut din vina lor. Pentru faptul că au lăsat fetele în viață se puteau chiar baza pe Numeri 31,17-18. Ei considerau că puteau să poarte de grijă pentru continuarea existenței seminției lui Beniamin. Din păcate numărul fetelor nu a fost suficient.

Mai multe femei pentru Beniamin – versetele 15-23

Toate chibzuielile și acțiunile din acest capitol poartă caracteristica ultimelor versete. Fiecare israelit își avea legea lui. Nu se întreba de Dumnezeu și de voia Lui. Jurământul, pe care l-au făcut, trebuia, ca întotdeauna, ținut. Atâta timp cât puteau să-și respecte jurământul nu aveau nici un fel de probleme de conștiință ca să rupă legăturile de familie. Conștiința le este liniștită, dar aceasta era deja de mult atrofiată. Totul se făcea având ca etalon ce era plăcut în ochii lor: Mica era corect și slujba lui idolatră era în ordine; mama lui a acționat corect în părțasia ei cu fiul ei; Daniții au acționat corect pe căile lor greșite; semințiile acționează corect, prin aceea că judecă răul și fac jurăminte. Fiecare făcea ce era drept în ochii săi, dar nu ce era drept *în ochii lui Dumnezeu*.

Acum trebuia să se caute încă 200 de femei pentru restul beniaminiților, fără ca să se încalce jurământul. O nouă idee apare. Deoarece erau conștiincioși și voiau să-și țină jurământul, desigur nu puteau să-și dea fiicele, dar ajung la ideea să se fure fetele. O sărbătoare a Domnului era o situație potrivită pentru aceasta. Prin aceasta nu-și murdăreau mâinile, beniaminiții puteau singuri s-o facă. Prin aceasta israeliții îl fac pe fratele lor să încalce legea strictă cu privire la jefuirea de oameni; și aceasta numai pentru a nu-și călca jurământul. Aceasta amintește de crima cea mai gravă a tuturor timpurilor, moartea Domnului Isus. Împotrivitorii Lui erau de asemenea oameni cu o conștiință extrem de exactă. Ca să nu se murdărească și să poată mânca Paștele, conducătorii poporului nu au intrat în Pretoriu, în timp ce nu doreau nimic altceva decât moartea Aceluia despre care vorbea Paștele (Ioan 18,28). Ei L-au dat în mâinile lui Pilat, ca acesta să-L răstignească, și astfel nu se făceau vinovați de moartea Lui (Ioan 19,31). Așa poate un om să fie foarte conștiincios, când este vorba să nu se murdărească de ceva, pe care el îl vede ca fiind greșit, în timp ce el cu cea mai mare ușurință îi face pe alții să înfăptuiască cele mai mari fărâdelegi.

Beniamin primește sfatul să fure fetele. Prin aceasta jurământul pe care l-au făcut, ca să nu dea pe niciuna din fetele lor, este respectat. Beniamin ascultă de sfatul lor, din care putem deduce că prin tot ce au trecut ei nu s-au apropiat mai mult de Dumnezeu. Imoralitatea din mijlocul lor este pedepsită, dar ea nu este încă alungată din inima lor.

Încheiere – versetele 24-25

Oștirea este părăsită. Toți se reîntorc la locuințele lor. Dacă ei toți au învățat lecția, va trebui să se vadă. Am învățat noi lecția, am învățat eu lecția? Ultimul verset reia cuvintele întunecate, cu care am început secțiunea în capitolul 17,6. Cu adevărat niciun „Happy End“ în această carte.

Ca să vedem că Dumnezeu, cu toată decăderea poporului Său, în har Își realizează planurile Sale și ajunge la țintă, trebuie să citim cartea Rut. Așa cum aceste capitole 17-21 constituie o anexă, tot așa cartea Rut constituie o anexă la cartea Judecători, însă într-un alt sens. Cartea Rut începe cu cuvintele: »Și a fost așa: în zilele când judecau judecătorii.« Ceea ce citim după aceea este o descriere minunată a harului lui Dumnezeu. Cartea se încheie cu numele „David“, omul pe care Dumnezeu l-a ales să fie împărat peste poporul Său. David este un model al Domnului Isus. Cartea Judecători dimpotrivă se încheie cu grija pentru continuarea existenței seminției Beniamin, din care va ieși Saul, împăratul firesc al lui Israel și modelul lui antihrist.

Ceea ce Duhul Sfânt vrea să lucreze în noi, când am lăsat cartea Judecători să ne vorbească, este dorința în noi de a lăsa Domnului Isus domnia în viața noastră și să așteptăm plini de dorință momentul când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi supuse picioarelor Lui.

Ceea ce Duhul Sfânt mai vrea să ne învețe prin această carte este, că noi putem obține victorii prin credință chiar și în timpurile de decădere. Scriitorul epistolei către Evrei prezintă în capitolul 11 o serie de oameni care au trăit din această credință. Printre aceștia numește în versetul 23 nume pe care noi le-am întâlnit în timpul studiului cărții Judecători: »*Ghedeon, Barac, Samson, Iefta*«. Ei aparțin »*norului de martori*«, despre care el scrie în capitolul 12 versetul 1. El compară viața unui creștin, care trăiește prin credință, cu viața unui atlet care ia parte în stadion la o întrecere la alergare. Noi putem să citim cartea Judecători ca un spectator care din tribună privește un joc în mai multe acte. În acest caz noi nu am fost incluși în ea. Duhul Sfânt dorește ca și noi să trăim evenimentele. Atunci se vor schimba rolurile. Tribunele vor fi populate de o mulțime mare de credincioși, între care scriitorul a numit unii în capitolul anterior (Evrei 11) și printre care se află și judecătorii. Noi suntem aceia spre care ei privesc. Acum suntem noi la rând să arătăm lupta noastră.

Dar „credincioșii din timpurile de demult“ nu stau acolo cu brațele încrucișate, ca să privească ce rezultate obținem noi. Ei stau acolo să ne încurajeze. Vedem noi fețele lor strălucitoare? Ei știu cât de grea poate să fie uneori întrecerea în alergare și de câtă perseverență este nevoie. Ei au perseverat și au ajuns deja la țintă. De aceea ne strigă: „Alergă mai departe, insistă, nu ceda, se merită!“ Auzim în jurul nostru încurajările lor, ele răsună în urechile noastre și angajarea noastră în cursă devine mai mare. Să nu privim la lucrurile din jur, ci să avem privirea ațintită exclusiv asupra »*lui Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre!*« (Evrei 12,2-3).